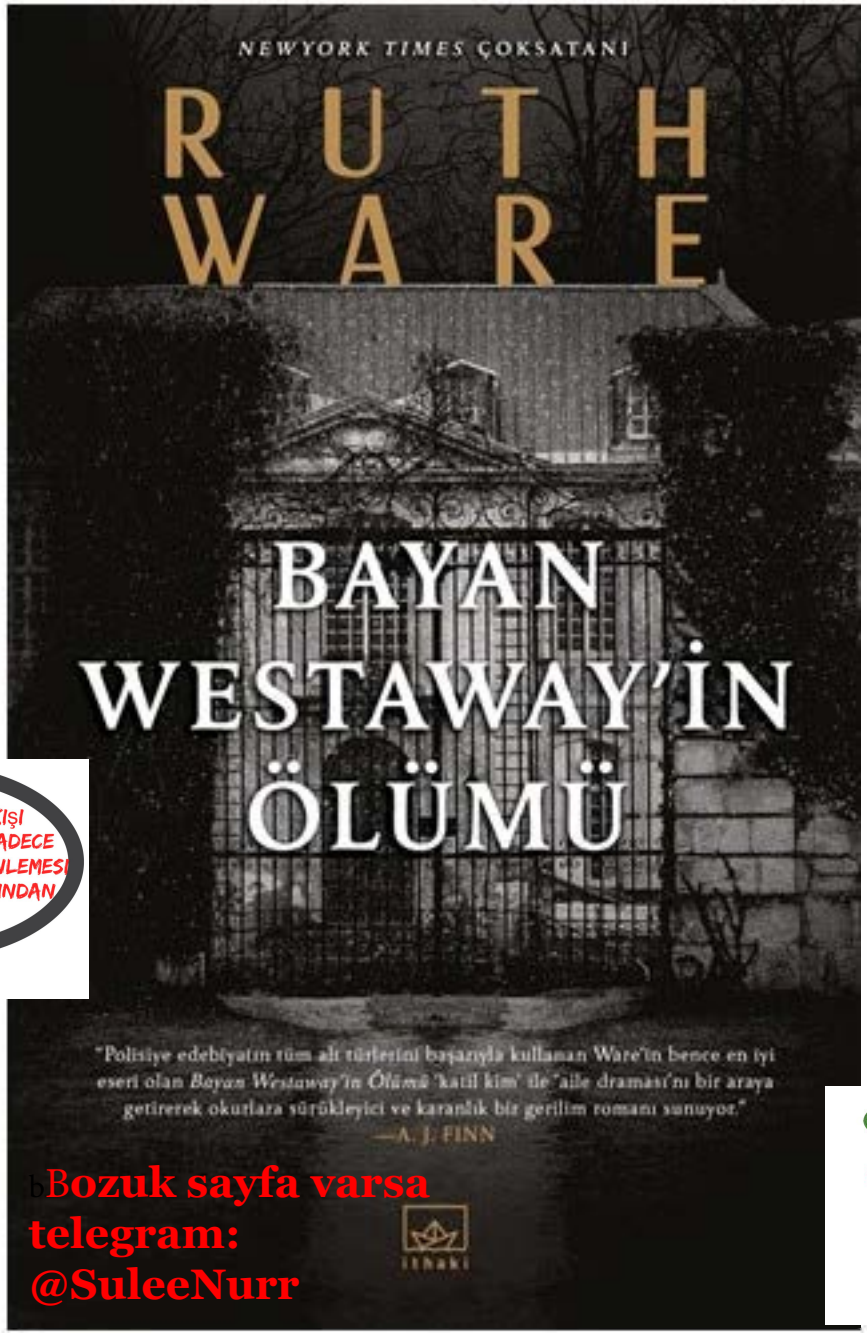
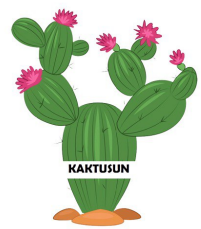

PS ➡️ TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR. SADECE PDF'IN YENIDEN DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

Bozuk sayfa varsa telegram: @SuleeNurr

Saksağanlar geri döndü. Eskiden, bu eve ilk geldiğimde onlardan ne kadar nefret ettiğimi düşününce garipsiyorum. İstasyondan bindiğim taksi evin önündeki yola girdiğinde onları bahçe duvarında bu şekilde sıralanmış, gagalarıyla tüylerini düzeltirken gördüğümü hatırlıyorum.

Bugün biri penceremin hemen dışındaki porsuk ağacının kırağıyla kaplanmış dalına tünemişti, onu görünce annemin ben küçükken ne söylediğini hatırlayıp kötü şansı kovmak için, "Merhaba Bay Saksağan," diye fısıldadım.

Pencerenin yanında titreyerek üstümü giyerken saksağanları saydım. Bir tanesi porsuk ağacındaydı. İkincisi süs binasının tepesindeki rüzgâr fırıldağındaydı. Üçüncüsü bostan duvarındaydı. Üçse kız demek.

Bir kehanetti sanki bu, bir an ürperdim. Diliyor, merak ediyor, bekliyordum...

Ama hayır, donmuş çayırda daha fazlası vardı. Dört, beş... altı... ve bir tanesi de terastaki süsenlerin üstünde sıçrıyor, masa ve sandalyelerin örtüsü üstündeki buzu gagalıyordu.

Yedi. Yediyse sırdır, söyleme sakın. Eh, sır kısmı doğru olabilir ama diğer kısmın gerçekle ilgisi yok. Çok kısa zaman sonra sırrımı söylemem gerekecek. Başka seçeneğim yok.

Fundalıktaki orman güllerinin yaprakları hışırdadığında üstümü neredeyse giymiştim. Bir an bu hışırtının nedenini anlamadım ama sonra dallar birbirinden ayrıldı ve bir tilki yapraklarla kaplı çayırın üstünden usulca sıvıştı, kırmızı-altın renkli kürkü kırağının sessizleştirdiği kış renklerinin arasında şaşırtıcı derecede parlaktı.

Annemle babamın evinde çok tilki olurdu ama burada gündüz tilki görmek, hele ki evin önündeki engin çayırları geçecek kadar cesur bir tilki görmek nadir rastlanan bir şeydi. Boğazlanmış tavşanları ve didikledikleri yırtık çöp torbalarını görmüştüm ama

neredeyse hiçbir zaman bu kadar cesur davranmazlar. Bu tilki evin önünde güpegündüz sinsice gezdiğine göre ya çok cüretkâr ya da çok çaresizdi. Daha yakından baktığımda büyük ihtimalle ikinci seçeneğin gerçek olduğunu düşündüm çünkü hayvan genç ve korkutucu derecede zayıftı.

İlk başta saksağanlar bunu fark etmedi ama sonra, diğerlerinden daha iyi bir gözlemci olan terastaki saksağan onlara doğru yaklaşan yırtıcının varlığını fark etti ve buzlu süsenlerin üstünden roket gibi havalandı, cak cak öterek ortalığı velveleye verdi. Bu uyarı sabahın sessizliğinde epey yüksek sesli ve net çıkmıştı. Tilkinin artık umudu kalmamıştı. Diğer kuşlar teker teker göğe yükselirken en sonunda geriye porsuk ağacında, tilkinin ulaşamayacağı güvenli bir uzaklıkta oturan saksağan kaldı. Tilki çimlerin arasından erimiş altından bir dere gibi akarak daldaki tek saksağanı zaferiyle baş başa bıraktı.

Bir. Bir taneyse kederdir. Ama bu imkânsız. Her şeye rağmen yaklaştığını bildiğim fırtınaya rağmen bir daha asla üzgün hissetmeyeceğim. Oturma odasında oturmuş bunları yazarken sırtımın içimi, bazen dışarıdan görünür olduğunu düşündüğüm ateşli bir neşeyle yaktığını hissedebiliyorum.

Buradaki uyağı değiştireceğim. Bir taneyse neşedir. Bir taneyse sevgidir. Bir taneyse gelecektir.

1. BÖLÜM

Kız sanki yürümüyor, rüzgâra yaslanıyordu. İçinde balık ve patates kızartması bunulan ıslak paketi koltuğunun altına sertçe sıkıştırmıştı ama şiddetli rüzgâr paketi zorlayıp yırtmaya, içindekileri deniz kıyısındaki martılara doğru savurmaya çalışıyordu.

Kız, yolun karşısına geçerken eliyle cebindeki buruşturulmuş notu kavradı, başını çevirip arkasına baktı ve uzun, karanlık kaldırımda bir gölge olup olmadığını kontrol etti ama kimsecikler yoktu. En azından görebileceği kimse yoktu.

Deniz kenarının tamamen bomboş olması nadir görülen bir şeydi. Barlar ve gece kulüpleri geç saatlere kadar açık olur, sarhoş kasabalılar ve turistler şafak sökene kadar sahilin çakıl taşlarına yayılırdı. Ama bu gece, en sıkı particiler bile tedbiri elden bırakmamışlardı ve ıslak bir salı günü, akşam 21:55'te bütün gezi yolu Hal'a kalmıştı; kanalın karanlık, huzursuz sularının üstünde dönerek ve bağırarak uçan martılar dışında tek hayat belirtisi, rıhtımda yanıp sönen ışıklardı.

Hal'ın kısa, siyah saçları gözlerine giriyordu, gözlüğü buğulanmış, dudakları denizden esen rüzgârın tuzuyla çatlamış-

tı. Ama paketini koltuğunun altına iyice sıkıştırdı ve deniz kıyısından yüksek, beyaz evlerin bulunduğu, rüzgârın onu tökezletecek kadar ani bir şekilde azaldığı daracık mahalleye saptı. Yağmur dinmemişti. Aslında, yeniden Deniz Manzarası Villaları'na doğru döndüğünde rüzgâr uzaklaşınca yağmur da daha dengeli çiselemeye başlamıştı.

Oranın adı bir yalandan ibaretti. Ortada villa falan yoktu. eskimeye yüz tutmuş ufak bir teraslı evler dizisi vardı, boyaları sürekli tuzlu havaya maruz kaldıkları için soyulmuştu Manzaraları yoktu – ne denizin ne de başka bir yerin. Belki bir zamanlar, daha yeni inşa edilirlerken manzaralı olmuş olabilirlerdi ama o zamandan bu zamana, denize daha yakın, daha yüksek ve daha büyük binalar inşa edilmiş, Deniz Manzarası Villaları'nın bir zamanlar sahip olduğu manzara, Hal'ın çatı katındaki dairesinden bakıldığında bile, tuğla duvarlardan ve arduvaz çatılardan ibaret kalmıştı. Artık daracık ve külüstür merdivenlerden üç kat yukarıya çıkmanın tek güzel yanı, tepesinde paldır küldür yürüyen komşuların ayak seslerini dinlemek zorunda olmamasıydı.

Ancak bu gece komşular evlerinde değil gibiydi – ve kapının koridordaki reklam postaları yığını yüzünden sıkışmış olmasına bakılacak olursa epey süredir de yoklardı. Hal'ın içeri girebilmek için kapıyı sertçe itmesi gerekti, ardından serin karanlığın içine sendeleyerek daldı ve ışıkların bağlı olduğu otomatik düğmesine bastı. Hiçbir şey olmadı. Ya sigorta atmış ya da ampul yanmıştı.

Reklam postalarını avuçlayıp sokaktan sızan loş ışığın içinde görebildiği kadarıyla diğer kiracılara gelen mektupları ayıkladı ve çatı katındaki dairesine çıkmaya başladı.

Merdiven aralıklarında pencere yoktu ve birinci katı geçtikten sonra etraf neredeyse zifiri karanlık oldu. Ama Hal basamakları, sahanlıktaki kırık tahtadan son kattaki yerinden çıkmış halı parçasına kadar ezbere biliyordu. Akşam yemeğini

ve yatağını düşünerek bitkin adımlarla ağır ağır yukarı çıktı. Artık aç olup olmadığından bile emin eğildi ama balıkla patates cipsi 5,50 pound tutmuştu ve elindeki fatura sayısını düşününce 5,50 poundu çöpe atamazdı.

Son kata geldiğinde tavan penceresinden damlayan sudan kaçmak için başını eğdi, kapıyı açtı ve nihayet evindeydi.

Daire küçüktü; mutfakla oturma odasının yanı sıra diğer işlevleri de gören geniş bir koridora açılan tek bir yatak odasından ibaretti. Harap bir evdi burası, boyası soyuluyordu ve halılar eksi püskü idü, ahşap pencereler denizden eser rüzgârla homurdanıp gıcırdıyordu. Ama burası yirmi bir yıllık ömrü boyunca Hal'ın evi olmuştu, ne kadar üşümüş ve yorulmuş olursa olsun ne zaman kapıdan içeri girse içine az da olsa huzur dolardı.

Kapının eşiğinde durup gözlüğüne sıçrayan tuzları sildi, kot pantolonunun yırtık dizine sürerek cilaladı ve ardından balıkla patates kızartmasını sehpaya koydu.

Ev çok soğuktu, titreyerek gazlı şöminenin önüne çöktü ve düğmesini çevirdi. Tahriş olan kırmızı elleri nihayet ısınmaya başlamıştı. Sonra yağmurun ıslattığı kese kâğıdından paketi açıp küçük evini dolduran tuzla sirkenin keskin kokusunu içine çekti.

Ahşap çatalını yumuşayan ılık patates kızartmasına batırıp postaları karıştırmaya, geri dönüşüm broşürlerini ayıklayıp faturaları ayrı bir yere yığmaya başladı. Patates kızartmaları tuzlu ve keskin, balık pane hâlâ sıcaktı ama fatura yığını gittikçe yükselirken Hal'ın midesi allak bullak olmaya başladı. Onu asıl endişelendiren yığının boyutu değil, üstünde *SON İHTAR* yazan faturaların sayısıydı. Bir anda midesi bulanınca balığı bir kenara itti.

Kirayı ödemek *zorundaydı*, orası tartışmaya kapalıydı. Elektrik de listenin üst sıralarında yer alıyordu. Buzdolabı ya da ışık olmadan küçücük daire oturulur olmaktan çıkar-

dı. Gazlı şömine... sonuçta aylardan kasımdı. Isınma olmadan hayat zor olurdu ama başa çıkabilirdi.

Ama midesini asıl bulandıran resmi faturalardan bambaşka bir şeydi. Ucuz bir zarf gelmişti, elden teslim edildiği apaçık ve ön kısmında tükenmez kalemle "Harriet Westaway, en üst kat," yazıyordu.

Gönderenin adresi bulunmuyordu ama Hal'ın buna ihtiyacı yoktu. Kimden geldiğine dair içinde korkunç bir his vardı.

Yutmaya çalıştığı patates kızartması boğazına takılmış gibiydi, zarfı fatura yığınının en altına doğru itip başını kuma gömmeye karşı beslediği yorucu dürtüye boyun eğdi. Sorunu daha yaşlı, daha bilge ve daha güçlü birine teslim etmeyi büyük bir tutkuyla istiyordu.

Ama kimsesi yoktu. Kalmamıştı. Üstelik, Hal'ın içinde sert ve inatçı bir cesareti vardı. Ufak tefek, bir deri bir kemik, soluk tenli ve genç olabilirdi ama insanların sürekli olarak zannettiği o çocuk değildi. Üç yıldan fazla bir süredir o çocuk değildi artık.

Zarfı yeniden eline almasını ve dudaklarını ısırarak kapağı yırtıp açmasını da o cesareti sağlamıştı.

Zarfın içindeki tek sayfa kâğıtta iki cümle yazıyordu.

Size ulaşamadığımız için üzgünüz. Mali durumunuzu konuşmak istiyorduk. Tekrar arayacağız.

Hal'ın midesine kramplar girdi; cebine koyduğu, öğleden sonra çalıştığı yere gelen kâğıt parçasını yokladı. Kâğıtlar, ilkini açtığı sırada üstüne çay dökmesi ve buruşturması dışında benzerdi.

Üstlerinden yazan not Hal için yeni değildi. Gelen aramaları ve mesajları aylardır yok sayıyordu.

Kâğıtları yan yana dikkatlice sehpaya koyarken ellerini titreten şey notların *arkasında* yazan mesajdı.

Hal satır aralarını okumaya, insanların söyledikleri kadar söylemediklerinin de önemini deşifre etmeye alışıktı. Bu onun işiydi. Ama buradaki söylenmemiş sözlerin çözülmeye ihtiyacı yoktu.

Nerede çalıştığını biliyoruz, diyorlardı.

Nerede yaşadığını biliyoruz.

Ve geri geleceğiz.

Postanın geri kalanı çöptü ve Hal bitkinlik içinde koltuğa oturmadan önce hepsini geri dönüşüm kutusuna attı. Bir an başını ellerinin arasına aldı; güven vermeyen banka hesap bakiyesini düşünmemeye çalışırken annesinin sesi kulaklarında sanki yanı başında duruyormuş gibi çınlıyor, ona üniversiteye giriş sınavı hazırlıkları konusunda ders veriyordu. *Hal, stresli olduğunu biliyorum ama bir şeyler yemen gerek! Fazla zayıfsın!*

Biliyorum, diye yanıt verdi Hal içinden. Endişeli ya da kaygılı olduğunda hep aynısı olurdu; her şeyden önce iştahı kesilirdi. Ama hasta olmayı göze alamazdı. Çalışamazsa para da kazanamazdı. Daha da önemlisi, kenarları ıslanmış ve soğumak üzere olsa da yemeğini çöpe atamazdı.

Boğaz ağrısını yok sayıp kendini bir patates kızartması daha yemeye zorladı. Ama tam ağzına götürdüğü sırada geri dönüşüm kutusundaki bir şey gözüne takıldı. Orada olmaması gereken bir şeydi bu. Bembeyaz zarfın içinde duran bir mektuptu bu, adres elle yazılmış ve eve servis yapan restoranların menüleriyle birlikte çöpe tıkıştırılmıştı.

Hal patates kızartmasını ağzına sokup parmaklarındaki tuzu yaladı, ardından zarfı eski kâğıtların ve çorba konservelerinin karmaşasından çekip çıkardı.

Bayan Harriet Westaway, yazıyordu üstünde. *Daire 3c, Deniz Manzarası Villaları, Brighton.* Hal'ın parmaklarındaki ve çöp kutusundaki yağ adresi hafifçe lekelemişti.

Bunu boş zarflarla birlikte yanlışlıkla çöpe atmış olmalıy-

dı. Yani, en azından bu zarf fatura olamazdı. Daha çok düğün davetiyesini andırıyordu; gerçi bu pek olası görünmüyordu Hal'ın aklına evlenmek üzere olan kimse gelmedi.

Başparmağını zarfın kenarından sokup yırtarak açtı.

Çekip çıkardığı kâğıt parçası davetiye değildi. Kalın, pahalı kâğıda yazılmış bir mektuptu ve en üstte avukatlık firmasının adı yer alıyordu. Önünde korkutucu bir olasılıklar manzarası belirince Hal karnına yumruk yemiş gibi oldu. Acaba biri onu fal bakarken söylediği bir şey yüzünden dava mı ediyordu? Ya da –Tanrım– kira kontratı. Ev sahibi Bay Khan yetmişli yaşlarındaydı ve villadaki diğer daireleri teker teker satmıştı. Hal'ın dairesini, büyük ölçüde ona acıdığı ve annesine karşı hissettiği şefkat yüzünden tutmuştu, Hal bundan emindi ama adam yürütmeyi sonsuza kadar durduracak da değildi. Günün birinde huzurevi için paraya ihtiyacı olacak ya da şeker hastalığına yenilecekti ve çocukları evi satacaktı. Duvarların nemden dökülüyor olması ve saç kurutma makinesiyle tost makinesini aynı anda çalıştırdığında sigortanın atmasının bir önemi yoktu. Burası onun eviydi; bildiği tek ev burası olmuştu. Bay Khan onu evden atarsa bu fiyata başka bir ev bulma şansı düşük değil, sıfırdı.

Yoksa bu... ama hayır. Bay Khan'ın avukata gitmiş olması imkânsızdı.

Hal kâğıdı açarken parmakları titriyordu ama imzanın altındaki iletişim ayrıntıları gözüne ilişti̇ğinde bunun bir Brighton firması olmadığını görünce içi rahatladı. Adres Cornwall bölgesinin Penzance şehrine işaret ediyordu.

Evle hiçbir ilgisi yoktu; Tanrı'ya şükür. Adres evden bu kadar uzak olduğuna göre hoşnutsuz bir müşterisinden gelme olasılığı da ortadan kalkmıştı. Aslında Penzance'ta yaşayan kimseyi tanımıyordu.

Bir patates kızartmasını daha yutarken mektubu sehpaya koyup gözlüğünü burnundan yukarı iterek okumaya koyuldu.

Sevgili Bayan Westaway,

Size bu mektubu müşterim olan ve Trepassen Mâlikanesi, St. Piran'da ikamet eden büyükanneniz Hester Mary Westaway'in talimatıyla yazıyorum.

Bayan Westaway, 22 Kasım günü evinde vefat etmiş bulunmaktadır. Bu haberin sizi şaşkına çevirebileceğinin farkındayım; lütfen başsağlığı dileklerimi kabul edin.

Bayan Westaway'in avukatı ve vasisi olarak mirasından pay alacak kişilerle iletişime geçmek benim görevim. Mülkün azımsanamayacak boyutları nedeniyle vasiyetnamenin onaylanması gerekecek, veraset vergisi içinse mülkün vergi değeri saptanacaktır. Ödeme süreci tüm bu işlemler tamamlanana kadar başlayamaz. Bu sırada bana, kimliğinizi ve adresinizi belgeleyen iki nüshayı (kabul edilebilir kimlik belgelerinin listesini ekte bulabilirsiniz) ulaştırabilirseniz gerekli evrak işlerini başlatabilirim.

Merhumenin istekleri doğrultusunda, vârislerini cezane ayrıntıları konusunda bilgilendireceğim. Cenaze töreni St. Piran'daki St. Piran Kilisesi'nde, 1 Aralık saat 16.00'da gerçekleştirilecektir. Bölgedeki oteller çok kısıtlı olduğu için aile üyeleri Trepassen Konağı'nda ağırlanacak, cenaze öncesi de burada toplanılacaktır.

Konakta kalma teklifinden yararlanacaksanız lütfen rahmetli büyükannenizin kâhyası Bayan Ada Warren'a yazın, o size bir oda hazırlatacaktır.

Lütfen baş sağlığı dileklerimi bir kez daha kabul edin ve konuyla yakından ilgilendiğimden emin olun.

Saygılarımla,
Robert Treswick
Treswick, Nantes ve Dean
Penzance

Hal'ın parmaklarındaki patates kızartması kucağına düştü ama Hal hiç oralı olmadı. Öylece oturup kısa mektubu baştan

okuyup durdu, ardından, sanki konuya bir açıklık getirecekmiş gibi, kabul edilebilir kimlik belgelerine göz attı.

Azımsanamayacak mülk... mirastan pay alacak kişiler.

Hal'ın karnına ağrılar girdi, patates kızartmasını alıp dalgın gözlerle yedi ve önünde yazan sözcüklerden bir anlam çıkarmaya çalıştı.

Çünkü tüm bunların bir anlamı yoktu. Hiç yoktu. Hal'ın büyük anne babası öleli yirmi yıldan fazla oluyordu.

2. BÖLÜM

Hal orada ne kadar uzun oturduğundan emin değildi, şaşkınlık içinde mektuba bakıyordu, gözleri katlanmış beyaz kâğıtla telefonunun arama sayfası arasında gidip geliyordu. Başını kaldırıp baktığında mikrodalga fırının saati gece yarısına beş dakika kaldığını göstermekteydi. Gerinmeye başladığı sırada gazlı şöminenin hâlâ yandığını fark edip endişeye kapıldı. Ayağa kalkıp gazı kapadı, soğuyan cihazın çıtırtılarını dinleyip gaz faturasına zihninden elli peni daha ekledi. Bu sırada gözü şömine rafındaki fotoğrafa takıldı.

Fotoğraf Hal'ın hatırlayabildiği kadar uzun bir süredir oradaydı –en az on yılı vardı– ama Hal onu eline alıp ilk kez görüyormuş gibi baktı. Fotoğrafta Brighton sahilinde duran dokuz on yaşlarında bir kız ile bir kadın vardı. Gülüyorlardı, gözlerini, uzun siyah saçlarını komik şekilde karman çorman eden güçlü rüzgâra karşı kısmışlardı. Kadın kolunu kızın omzuna atmıştı ve aralarında öyle bir özgürlük, öyle bir güven vardı ki Hal kalbinin son üç yıldır neredeyse alıştığı ama hiçbir zaman hafiflemeyen bir acıyla sızladığını hissetti.

Bu kız Hal'di ama değildi de. Şöminenin önünde dikilen kız değildi fotoğraftaki, artık saçları oğlan çocuklarınınki gibi

kısacık kesilmişti, kulakları delikti, sırtındaki dövmeler yırtık pırtık tişörtünün ensesinden çıkıyordu.

Fotoğraftaki kızın tenini bu hatıralarla işaretlemesine gerek yoktu çünkü hatırlamak istediği her şey yanı başındaydı. Siyah giyinmiyordu çünkü yas tutması için hiçbir nedeni yoktu. Eve yürürken başını öne eğip yakasını kaldırmasına gerek yoktu çünkü saklanacak bir şeyi yoktu. Sıcacıktı, iyi beslenmişti ve en önemlisi de seviliyordu.

Balık ve patates kızartmaları soğumuştu, Hal hepsini kese kâğıdıyla sarıp odanın köşesindeki çöpe attı. Ağzı tuzdan kurumuş, boğazı kederinden acımıştı ve yatmadan önce bir fincan sıcak çay içme düşüncesi aniden çok cazip geldi. Çay yapacak, su ısıtıcısındaki artan suyu sıcak su torbasına doldduracaktı. Bu, çarşafların soğuğunu alıp uyumasına yardımcı olan bir şeydi.

Su ısıtıcı vızıldamaya başladığında Hal da üst dolapta poşet çayların durduğu kutuyu aramaya başladı. Ama sanki aradığı şey aslında buymuş gibi eline başka bir şey değdi. Hafif karton kutu değil, yarısı dolu bir cam şişeydi bu. Ne olduğunu anlamak için şişeyi çıkarması gerekmiyordu ama yine de alıp elinde şöyle bir tarttığında sıvı şişenin içinde ağır ağır aktı. Votkaydı bu.

Bu günlerde nadiren içiyordu –dönüştüğü o, elinde kadeh tutan kızdan hoşlanmamıştı– ama o sırada gözüne sehpada duran iki not takıldı ve hızlı bir hareketle şişenin kapağını açıp çay için çıkardığı fincana cömert bir miktar votka koydu.

Su ısıtıcı fokurdamaya başladığı sırada fincanı dudaklarına götürdü, petrolü andıran buruk kokuyu içine çekti, menisküsünün sokak lambasından gelen loş ışıkta titreyişini izledi. Muhayyel tat ilk başta keskindi; ateşli bir şekilde boğazını yaktıktan sonra bağımlılık yaratan bir vızıltı hissetti. Ama sonra sanki midesindeki bir şey ters düz oldu ve Hal votkayı lavaboya döktü, fincanı çalkaladı ve çay yaptı.

Fincanı yatak odasına götürdüğü sırada yorgunluk içinde sıcak su torbasını unuttuğunu fark etti. Ama önemli değildi. Bunu umursayamayacak kadar bitik haldeydi, üstelik çay sıcak ve lezzetliydi. Hal üstünü çıkarmadan yatağına kıvrıldı, çayını yudumlayarak telefonunun parlak ekranına baktı.

Ekranda Google açıktı ve görseller kısmında elle boyanmış, bir kır evinin resmedildiği, muhtemelen 1930 yılından kalma bir kartpostal vardı. Evin Georgian stili pencerelerin yer aldığı uzun ön cephesi krem renkli taşlarla örülmüştü ve sarmaşıkla kaplıydı. Arduvaz kiremitli çatıdan farklı türlerde ondan fazla baca yükseliyordu. Evin arka tarafında farklı bir stilde inşa edilmiş, kırmızı tuğladan bir ev daha vardı. Önünde eğimli bir çayır uzanıyordu ve resmin altında kargacık burgacık bir yazıyla, *Penzance'e devam etmeden önce Trepassen Konağı'nda çok güzel bir çay içtik*, yazıyordu.

Trepassen Konağı'ydı demek bu. Demek bu oydu. Mütevazı, ufak tefek bir bungalov ya da gösterişli bir ada sahip Viktorya stili bir teras değildi. Gerçek bir kır eviydi.

Böyle bir evde küçük de olsa bir payı varsa faturalarını ödemekten çok daha fazlasını yapabilirdi. Bu para ona annesi öldüğünden beri kaybettiği güven hissini kazandırabilirdi. Birkaç yüz pound bile ona aylardır hatırlayabildiğinden çok daha büyük bir mola verdirebilirdi.

Ekranın üstündeki saat on iki buçuğu gösteriyordu ve Hal uyuması gerektiğini bildiği halde telefonunu kapamadı.

Çaydan yükselen buhar gözlüğünü buğulandırırken öylece yatakta oturup araştırma yaptı, ekranı alta kaydırdı ve içine dolan tuhaf duygu karışımının onu çaydan daha çok ısıttığını hissetti.

Heyecan mıydı bu? Evet.

Kaygı da vardı, epey vardı hem de.

Ama en çok da yıllardır cesaret edemediği o duyguyla dolmuştu. Umutla.

3. BÖLÜM

Hal ertesi sabah geç kalktı. Güneş çoktan doğmuş, yatak odası perdelerinin arasından içeri sızıyordu. Hal hareketsiz yatıp içini saran o heyecan ve dehşet karışımının kaynağını hatırlamaya çalıştı.

Ve hatırladığında karnına yumruk yemiş gibi oldu.

Dehşetin kaynağı sehpadaki fatura yığınıydı; faturalardan daha da kötü olan ise elden teslim edilmiş o iki nottu...

Ama heyecanın kaynağı...

Dün bütün geceyi kendini bundan vazgeçirmeye çalışarak geçirmişti. Hester Westaway orada yaşadı diye kartpostaldaki o kocaman ıssız konağın sahibi olduğunun hiçbir garantisi yoktu. İnsanlar bu günlerde bu kadar büyük evlere sahip değillerdi. Orada ölmüş olması oraya sahip olduğu anlamına gelmezdi. Büyük bir olasılıkla orası şu anda bir huzureviydi.

Ama kâhya, diye fısıldadı bir ses zihninin derinliklerinden. *Ve oda hazırlatmakla ilgili o satır. Huzurevi olsaydı adam bunu bu şekilde yazmazdı, değil mi?*

"Önemli değil," dedi Hal yüksek sesle, sessiz dairede kendi sesiyle irkilerek.

Ayağa kalktı, buruşmuş giysilerini düzeltti ve gözlüğüne

uzandı. Burnunun üstüne oturtup aynada kendine sert gözlerle baktı.

Hester Westaway'in evin bir odasına mı, kanadına mı, bahçedeki kır evine mi, yoksa o lanet konağın tamamına mı sahip olduğunun bir önemi yoktu. Ortada bir hata olduğu apaçıktı. O, Hal'ın büyükannesi değildi. Para başkasına aitti ve önemli olan tek şey de buydu.

Yarın mektuba yanıt verip Bay Treswick'e bunu bildirecekti.

Ama bugün... Hal saatine bakıp başını iki yana salladı. Bugün zamanı ancak duş almaya yeterdi. Saat 11.20'ydi ve işe geç kalmak üzereydi.

Hal duştaydı, sıcak su kafasına çarpıyor, tüm diğer düşünceleri aklından uzaklaştırıyordu ki bir ses suyun gürlemelerinin arasından yeniden fısıldadı.

Peki ya doğruysa? Mektubu sana yazdılar, değil mi? Onlarda adın ve adresin var.

Bu doğru değildi, işin gerçeği buydu. Hal'ın tek büyükannesiyle büyükbabası yıllar önce, o doğmadan çok uzun zaman önce ölmüştü. Büyükannesinin adı Hester değildi, şeydi... Marion muydu?

Belki de Marion göbek adıydı. İnsanlar bunu yapıyor, değil mi? Günlük kullandıkları bir ad oluyor ve belgelerde farklı bir adla yer alıyorlar. Eğer...

Kapa çeneni, dedi Hal içinden. Kapa şu çeneni. Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Kendini ikna etmeye çalışıyorsun çünkü doğru olmadığını biliyorsun.

Yine de o ses içini kemirip durdu ve en sonunda, yalnızca kendini ikna etmeye çalışmak için duşu kapadı, havluyu omuzlarına sardı ve yatak odasına gitti. Yatağın altında ağır bir ahşap kutu vardı, onu çekti ve kutunun tekerleklerinin parkelerde çıkardığı gıcırtıyla irkildi. Alt komşuların yatak keyfi yapmıyor olduğunu umuyordu.

Kutunun içi önemli belgelerden oluşan bir fare deliği gibiydi: sigorta belgeleri, dairenin kira kontratı, faturalar, pasaportu... Hal kendi tarihinin arkeologu gibi hissederek kâğıt katmanlarını inceledi. Sigorta planını geçti, çatı katında patlayan borunun faturasını geçti ve ona acıdan başka bir şey vermeyen bir belgeyle karşılaştı; annesinin ölüm belgesi, vasiyetinin kopyası, polis raporu, bir daha hiç kullanmadığı solgun sürücü belgesi. Hepsinin altında kare şeklinde düzgünce katlanmış bir fular vardı, incecik, siyah şilebezindendi, kenarları oltutaşı damlacıklarıyla bezenmişti.

Hal'ın boğazı düğüm düğüm olmuştu, örtüyü kenara koyup hızla alttaki daha eski eşyaların acı hatıralarına daldı; annesinin sakladığı ve Hal'ın rasgele tıkıştırdığı kâğıtlardan çok daha özenle dosyalanmışlardı. İçinde sınav sertifikalarının, kendisinin de yer aldığı bir okul gösterisinin programının, çok uzun zaman önce ayrıldığı erkek arkadaşıyla koyun gibi baktığı fotoğrafın bulunduğu bir zarf gördü.

En sonunda üstünde annesinin özenli el yazısıyla *Önemli – doğum belgeleri* yazan bir zarf buldu. Zarfın içinde kırmızılı ve krem renkli iki belge vardı, elle yazılmışlardı ve üstlerinde fazlasıyla süslü bir kraliyet amblemi yer alıyordu. *Vukuatlı nüfus kayıt örneği*, yazıyordu sayfanın en üst kısmında. Önce Hal'ın bilgileri geliyordu: *Harriet Margarida Westaway, Doğum Tarihi: 15 Mayıs 1995. Annesi: Margarida Westaway, Mesleği: öğrenci.*

"Baba" alanı boş bırakılmış ve başka birinin kendi fikirlerini eklemesinin önüne geçmek istercesine kutunun içine sert bir çizgi çekilmişti.

Sonra, bunun altında başka bir belge daha vardı, daha eski ve daha buruşuktu – *Margarida Westaway.* Annesi. Hal'ın gözleri hemen "ebeveyn" kolonuna kaydı – *Babası: William Howard Rainer Westaway, Mesleği: muhasebeci* ve bunun hemen altında *Annesi: Marion Elizabeth Westaway, Kızlık Soyadı: Brown.* Büyükannesinin mesleği yazmıyordu.

Pekâlâ, demek böyleydi.

Her şeye rağmen umut etmeye devam etmiş, ne var ki hayalleri suya düşmüş, aklını çelen borçlarını ödeyebilme ve kendini güvende hissetme düşünceleri patlamış bir balon gibi sönmüştü.

Azımsanamayacak mülk... diye fısıldadı bir ses kulağına, baştan çıkarırcasına. *Mirastan pay alacak kişiler... aile üyeleri...*

Senin her zaman bir baban var, diye fısıldadı ses yeniden, Hal üstünü giydiği sırada. *Bir büyükannen daha var, bunu biliyorsun.* Başını keskin bir şekilde iki yana salladı. Bilinçaltının insana ihanet etmesi mümkünse, şu an Hal'ın yaşadığı kesinlikle buydu.

Yıllar boyunca babasının hayalini kurmuş, babasının kim olduğunu bilmiyor oluşunu ve ona çok az şey anlatan annesine karşı beslediği öfkeyi gizlemek için okulda kızlara gittikçe ayrıntılanan hikâyeler anlatmıştı. Babası, uçağı denize düşmüş bir pilottu. Üstleri tarafından gerçek hayatına dönmeye zorlanmış bir gizli polisti. Magazin gazetelerine düşerek hayatının mahvolmaması için adını açıklayamayacağı ünlü bir şahsiyetti.

En sonunda, dedikodular öğretmenlerin kulağına da gidince biri onu uyardı ve Hal'ın annesi kızını kenara çekip ona gerçeği nazikçe anlattı.

Hal'ın babası tek gecelik bir ilişkiydi; annesinin Brighton'daki bir gece kulübünde tanıştığı o ilk ve tek gecelerinde yattığı bir öğrenciydi. Çocuk İspanyol aksanıyla konuşuyordu ve Hal'ın annesinin bildiği tek şey buydu.

"*Adını* bile mi öğrenmedin?" diye sormuştu Hal, kulaklarına inanamayarak. Annesi dudağını ısırıp başını iki yana sallamıştı. Yanakları kıpkırmızıydı, Hal'ın hatırlayabildiğinden daha da huzursuz görünüyordu.

Çok üzgündü, öyle söylemişti. Hal'ın bu şekilde öğrenmesini istemezdi ama Hal'ın bunlara bir son vermesi... Annesi tam bu noktada durmuştu, aklından geçenleri söylemeyecek kadar nazikti ama Hal yedi yaşındayken bile insanların zihnini

okumakta iyiydi ve sezgileri annesinin söylemediği şeyi anlayacak kadar güçlüydü.

Hal'ın bu yalanlara bir son vermesi gerekiyordu.

Gerçek şuydu, babası özel biri değildi. Her kim olursa olsun, şu anda nerede yaşıyorsa yaşasın, Hal'ın bunlara dair en ufak bir fikri bile yoktu ve muhtemelen de hiçbir zaman olmayacaktı. Büyük ihtimalle İspanya'ya, Meksika'ya ya da her nereden geldiyse oraya dönmüştü. Ama emin olduğu bir şey vardı – kesinlikle bir Westaway değildi.

Hata nereden gelmiş olursa olsun, oradan gelmediği kesindi. Ama sonuçta bir hataydı. Bir yerlerde hatlar karışmıştı. Belki de başka bir şehirde yaşayan ve bu paraya yasal olarak hakkı olan bir başka Harriet Westaway vardı. Belki de bu, yasal vârisi olmadan ölen ve vasiler cebini dolduracak, uzak da olsa bir akrabasını bulamadığı takdirde paranın hiç olduğu o vâris avcısı programlardaki gibi bir şeydi.

Gerçek her ne olursa olsun, para onun değildi ve hak iddia edemezdi. Kafasının içindeki sesin buna verecek bir yanıtı da yoktu.

Elini çabuk tutarak belgeleri yatağın altına geri itip üstünü giydi. Saç fırçası ortalıklarda görünmüyordu ama saçlarını parmaklarıyla mümkün olduğunca güzel bir şekilde tarayıp ön kapının yanındaki aynada kendine baktı. Yüzü her zamankinden daha solgun ve cılız görünüyordu, siyah saçlarının umutsuz haldeki ıslak telleri onu *Oliver Twist*'teki bir figürana çevirmişti. Makyaj işine yarayabilirdi ama bu gerçekten Hal'ın tarzı sayılmazdı.

Önceki gece yüzünden hâlâ nemli olan paltosunu giydiği sırada ses, son birkaç şey daha söyledi. *O parada hak iddia edebilirsin, bunu biliyorsun. Bunu çok insan yapamaz ama yapabilecek biri varsa o da sensin.*

Kapa çeneni, dedi Hal içinden, dişlerini sıkarak. Kapa. Çeneni.

Ama bunu inanmadığından söylememişti.

Doğru olduğu için söylemişti.

1 Aralık 1994

Bugün Noel'e kadar kalan dört haftanın ilk günü; havada yeni başlangıçların kokusu olması ve o önemli kutlamaya doğru geri sayım yapmam gerekirken adsız bir dehşet duygusuyla ağırlaşmış şekilde uyandım.

Bir haftadan uzun bir süredir kart okumadım. Buna ihtiyaç duymadım ama bugün pencere kenarındaki çalışma masamda omuzlarımdaki yükle otururken parmaklarımın kaşındığını hissettim ve kartları kararsam rahatlayabileceğimi düşündüm. Kartları bir süre karıştırdıktan ve farklı kartları açıp da hiçbirinin bana iyi gelmediğini gördükten sonra neye ihtiyacım olduğunu anladım.

Odamda mum olmadığı için oturma odasındaki şömine rafında duran kocaman pirinç şamdanlardan birinin mumunu, ardından şöminenin yanındaki kibrit kutusunu aldım. Kibritleri cebime koydum ama mum cebime sığamayacak kadar büyüktü. Merdivenlerde biriyle karşılaşmam ve bana ne yaptığımı sorması ihtimaline karşı mumu hırkamın kolundan içeri soktum.

Odama çıkınca her şeyi masaya dizdim; kartları, mumu ve boş çay fincanımı. Mumun alt ucunu biraz erittim ve sağlam bir zemin yaratmak için fincanın içine oturttum, sonra yaktım ve tarot kartlarını alevin içinden üç kez geçirdim.

İşim bitince mumu söndürüp öylece oturmaya başladım, pencereden dışarı bakıp karlı çimenleri izlerken kartları elimde evirip çeviriyordum. Kartlar sanki... daha farklıydılar. Daha hafif. Bütün kuşkular ve kötü hisler yanıp kül olmuş gibi. Ve ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Büyük Arkana'yı masaya yüzüstü koydum, üç kart çektim ve onları da önüme yaydım. Geçmiş. Şimdi. Gelecek. Sorularımın ardı arkası kesilmiyordu ama zihnimi temizlemeye çalıştım; tek bir şeye odaklanmaya çalıştım, bu bir soru değil, vücudumun içinde açılıveren bir yanıttı.

Sonra kartları çevirdim.

İlk kart, geçmişi temsil eden kart Âşıklar kartıydı ve düz duruyordu; bunu görünce yüzüm güldü. Tarotta bir kartın en bariz olan anlamını okumak sık yapılan bir hataydı ama sanki şimdi doğru gibi gelmişti. Destemdeki kartlarda sarmaş dolaş çıplak bir kadınla erkek vardı, etrafları çiçeklerle çevrelenmişti, erkeğin eli kadının memesindeydi ve yukarıdan üstlerine akkor bir ışık dökülüyordu. Sevdiğim bir karttı bu –hem bakmayı hem çekmeyi seviyordum– ama bu kartla birlikte gelen sözcükler her zaman olumlu olmuyordu: şehvet, baştan çıkarma, kırılganlık. Ama kartı ateşte temizlemiştim ve yalnızca en kolay anlamını görüyordum – âşık bir erkekle kadın.

Önünü çevirdiğim diğer kart Deli kartıydı ama ters duruyordu. Beklediğim bu değildi. Yeni başlangıçlar, yeni hayat, değişim... bütün bunlar tamamdı. Ama ters olması? Saflık. Ahmaklık. Önsezi yoksunluğu. Dudaklarımdaki gülümsemenin solduğunu hissettim, kartı ileriye doğru itip üçüncü ve en önemli kartı açtım; geleceği.

Bu kart da tersti, mideme sancılar girdiğini hissettim ve ilk kez bu fala başladığıma ya da şu anda, bugün başladığıma pişman oldum. Destemi resmi düz çevirmeye ihtiyaç duyacak kadar iyi tanıyordum ama böyle olmasına rağmen yepyeni bir gözle inceledim ve resmi yeniden, baştan aşağıya gördüm. Adalet. Tahtındaki kadın sorumluluklarının ve bizimki gibi bir dünyada gerçeği bulmanın imkânsızlığının farkındaymış gibi sert yüzlüydü. Sol elinde terazi, diğerinde kılıç tutuyordu, ceza ya da merhamet dağıtmaya hazırdı.

Uzun süre tahtında oturan kadına bakıp bana ne söylediğini anlamaya çalıştım ama hâlâ, bunları yazarken bile bir şey bilmiyordum. Günlüğüme yazmanın kartların söylemeye çalıştıklarını açıklığa kavuşturmasını ummuştum ama şimdi kafam iyice karıştı. Sahtekârlık? Bu gerçekten doğru olabilir mi? Yoksa yanlış mı okuyorum? Burada otururken daha derin, daha sinsi

olan diğer anlamları; aldatılma isteğini, yanlış ikilemlerin tuzaklarını, hatalı varsayımları gözden geçiriyorum ve hiçbiri içimi rahatlatmıyor.

Bütün gün son kartı –geleceği– düşünüp durdum. Hâlâ anlamıyorum. Keşke konuşabileceğim, tartışabileceğim biri olsaydı. Ama Maud'ın tarot hakkında ne düşündüğünü zaten biliyorum. "Saçmalıktan başka bir şey değil," demişti, falına bakmayı teklif ettiğimde. En sonunda pes ettiğinde de homurdanmış, küçümseyen gözlerle bakmıştı. Seçtiği kartları ters çevirip neye yanıt aradığını sorduğumda aklından geçenleri görebiliyordum.

"Bu kadar psişiksen bunu senin görmen gerekmez mi?" dedi, karta parmağının ucuyla vurarak. Sinirimin bozulduğunu gizlemeye çalışarak başımı iki yana salladım ve tarotun bir parti hilesi, ucuz hokkabazların cumartesi geceleri televizyonda yaptığı zihin okuma gösterileri gibi –insanlara göbek adlarını ya da cep saatlerinin üstünde ne yazdığını söylemek gibi– olmadığını söyledim. Bu daha büyük, daha derin, daha gerçek bir şey.

Bu kart okuma seansından sonra destemi temizledim, kartlara dokunmasına değil, onlara ruhundaki kibirle dokunmuş olmasına üzülmüştüm. Ama şimdi, yeniden o günü düşününce bir şeyin farkına varıyorum. Maud gelecek kartını çevirdiğinde ona başka bir şey söyledim, bugün kendime hatırlatmam gereken ve içimi rahatlatan bir şey. Şu: Kartlar geleceği öngörmez. Tek yapabildikleri, bize mevcut durumun tarot falına getirdiğimiz enerjiyle nasıl değişebileceğini göstermektir. Başka bir günde, başka bir ruh halinde, farklı bir enerjiyle aynı sorunun tamamen farklı bir yanıtı olabilir.

Bizler özgür iradeye sahibiz. Kartların verdiği yanıt bizi yolumuzdan döndürebilir. Tek yapmam gereken ne söylediklerini anlamak.

4. BÖLÜM

Hal, ısıran rüzgâra karşı ceketine sıkı sıkı sarınıp deniz kıyısında hızlı adımlarla yürürken neredeyse öğlen olmuştu. Rüzgâr bıçak gibi kesiyor, yüzünü çatlatıyor, yırtık kotundan dizlerini yakıyordu.

Yaya geçidinin düğmesine bastığı sırada yeniden kalbinin hızlı hızlı attığını hissetti. Heyecan. Kaygı. Umut...

Hayır. Umut değil. Umut dolmasının bir anlamı yoktu. Annesinin kutusundaki belgeler buna son noktayı koymuştu. Bunun mümkün olmasının hiçbir yolu yoktu. Parada hak sahibi olduğunu iddia etmesinin hiçbir... düşündüğü şeyin gerçekliğinden yakasını sıyırmaya çalışmasının hiçbir anlamı yoktu. Bu, sahtekarlığa girerdi. Açık ve net. Bir suçtu bu.

Bunu yapabilecek biri varsa o da sensin.

Karşı kaldırıma geçerken bu düşünce zihnini haince kurcalayıp duruyordu. Bundan kurtulmak için başını iki yana salladı. Ama zordu. Çünkü yabancı bir eve gidip hiç tanımadığı bir kadının büyükannesi olduğunu iddia edebilecek yeteneklere sahip biri varsa, o da Hal'di.

Hal insanların zihinlerini okuyabiliyordu ve bu konuda en iyilerden biriydi. Brighton'ın batı iskelesindeki küçük stan-

dında fal bakıyor, tarot kartı okuyor, psişik öngörülerde bulunuyordu. Aralarından en iyi olduğu konu tarottu ve insanlar ona fal baktırmak için Hastings ve Londra gibi uzak yerlerden yola çıkıyor, birçoğu yeniden ve yeniden geliyordu; evlerine döndüklerinde arkadaşlarına Hal'ın içine doğan sırlardan, ürettiği bilinmesi imkânsız gerçeklerden ve ortaya attığı kehanetlerden söz ediyorlardı.

Hal, onları aptal yerine koymak istemiyordu ama aptaldılar. Turistler, bekârlığa veda partisinde şamata yapmak, damadın penis boyuna ve düğün gecesine dair sorular sormak için gelen kadınlar hariç. Hal, onlara artık eskimiş cümlelerini söylerken çığlık atıp seviniyorlardı – Deli cinsellik, İmparatoriçe kadınlık ve doğurganlık, Âşıklar tutku ve bağlılık. Ara sıra tatmin edici bir mesaj için ihtiyaç duyduğu kartları avucunda saklıyor, önemsiz kartlardan ya da Ölüm ya da Papa gibi kozlardan oluşan itici bir desteden kaçınmak için onları soru soran kişiye doğru itiyordu. Ama günün sonunda hangi kartların açıldığının bir önemi yoktu; Hal resimleri kadınların duymak istediklerine uyarlıyor, ağızlarının şaşkınlıktan açık kalması için kaşını çatıyor ya da başını iki yana sallıyor, sonuca (zor zamanlardan geçilse de, hiçbir şey vaat etmeyen bir eşle bile sevginin ve mutluluğun daima var olacağına) ulaştığında kadının eline güven veren bir tavırla dokunuyordu.

Hal bu kadınları kandırmakta sorun yaşamıyordu. Sorun diğerleriydi. Müdavimler. İnananlar, on beş yirmi poundu zar zor biriktirip defalarca gelenler, Hal'ın veremeyeceği yanıtları isteyenler; bu yanıtları verememesinin nedeni onlara yalan söylemek istememesiydi.

En kolayları da randevu alanlardı; gerçek adlarını ve telefon numaralarını verdikleri için Hal onları Google'dan ve Facebook'tan araştırabiliyordu. Randevusuz gelen müşteriler bile çok açık veriyordu; Hal yaşlarını, içinde bulundukları durumu tahmin edebiliyordu; müşterinin şansının yaver

gitmediğini gösteren şık ama çok giyilmiş ayakkabısını ya da tam tersini, kısa süre önce satın alınmış özel tasarım çantasını hemen fark ediyordu. Standının loş ışığında bile az önce çıkarılmış alyansın beyaz çizgisini ya da sabah içkisini içmemiş birinin titreyen ellerini görebiliyordu.

Bazen, seanstan sonra, kendi bile bildiklerine şaşırırdı; o zaman kartlar gerçekten onunla konuşuyormuş gibi olurdu.

"Bir hayal kırıklığı yaşadığınızı görüyorum," derdi. "Bu bir... çocukla mı ilgiliydi?" Kadının gözleri dolunca Hal da başını onaylarcasına sallardı ve kendini durdurmasına fırsat kalmadan bir düşük, bir ölü doğum, bir kısırlık hikâyesi dudaklarından dökülüverirdi. Sonrasında, *Ben bunu nereden bildim?* diye düşünürdü. Sonra, Hal yanına geldiği sırada kadının bekleme odasının penceresinden askı kayışında bebeğiyle yürüyen kadına, ağzına pamuk şeker bulaşan çocuğa nasıl baktığını hatırlardı. Müşterisinin yüzündeki yaralı ifade her şeyi ele verirdi.

Sonra Hal kendini kötü hissederdi, bazen parayı iade eder, müşterisine kartların ona ödeme almasının talihsizlik olacağını söylediğini anlatırdı ama bu, müşterileri iyice hararetlendirir ve ellerinde banknotlarla geri dönmeleri konusunda onları daha kararlı kılardı.

Hal genelde işini seviyordu. Gürültülü, sarhoş bekârlığa veda partilerini seviyordu. İçeri bağıra çağıra giren ve kendi kristal kürelerini hissetme konusunda müstehcen espriler yapan kuşkucu herifleri bile seviyordu. En hassas müşterilerine az da olsa faydası olduğunu hissediyordu; onlara yalnızca duymak istediklerini söyleyecek kadar adi değildi, bilmeleri gerekenleri de söylüyordu. Yani gerçeği şişenin dibinde bulamayacaklarını. Uyuşturucunun bir yanıt olmadığını. Bluzlarının yakasından görünen morlukların sorumlusu olan adamı terk etmeleri gerektiğini.

Bir terapistten daha ucuz ve insanların kapısına broşürle-

rini bırakan, kristal küreleriyle onulmaz hastalıkları tedavi ettiğini iddia eden, ölmüş sevgilileriyle ve çocuklarıyla iletişim kurmayı teklif eden – elbette bunları ücret karşılığında yapan medyumların çoğundan daha etikti.

Hal asla böyle vaatlerde bulunmuyordu. Müşteriler David ile, Fabien ile ya da Cora bebek ile iletişim kurmasını istediklerinde başını iki yana sallıyordu. Çıplak gözle görülen bir kederden yararlanıp ruh çağırma işine giren tiplerden değildi.

"Kartlar geleceği öngöremez," derdi defalarca, farklı bir boyut kazanan şeylerin kaçınılmazlığına karşı kendini güvenceye alarak ama onlara bilmeleri gerekeni de –kesin bir yanıt olmadığını da– söylerdi. "Kartlar olayların bugün fala getirdiğiniz enerjilerle nasıl yönlenebileceğini gösterir. Atacağınız adımların şekillenmesine rehberlik ederler, onlar hapishane hücresi değillerdir."

Gerçek şu ki müşterilere tam tersini ne kadar söylerse söylesin, insanlar tarotu onlara hayatlarına rehberlik eden güçleri kontrol edebileceklerine dair bir yanılgı, kaderin anlamsız rastlantısallığına karşı bir tampon olduğu için seviyorlardı. Ama Hal'i seviyorlardı çünkü işinde iyiydi. Müşterilerin önünde açtığı resimlerden bir hikâye yazmada, acılarını, sorularını, umutlarını dinlemede iyiydi. En önemlisi de insanların *zihinlerini okumada* iyiydi.

Yabancıların yanında her zaman utangaçtı ve dili tutulurdu, gurultulu lise çağlarında sudan çıkmış balığa dönmüştü ama fark etmediği şey şuydu: Geride durup diğerlerini sakince izleyerek geçirdiği o yıllar boyunca taraflsız olmayı ve günün birinde mesleği haline gelecek olan yeteneklerini öğrenmişti. İnsanların kendilerine dair verdikleri izlenimleri, gergin ya da umutlu olduklarında ya da gerçeklerden kaçmaya çalıştıklarında anlattıklarını gözlemlemişti. En önemli gerçeklerin insanların söylemediklerinin içinde olduğunu keşfetmiş; orta yerde, yüzlerinde, giysilerinde, kimsenin onları izlemediğini

düşündükleri zamanlarda yüz ifadelerinde gizledikleri sırları okumayı öğrenmişti.

Müşterilerinin çoğundan farklı olarak, Hal cebindeki kartların, insanların kendi kendilerine bile kabul etmediği şeyleri ortaya çıkarma yeteneği dışında mistik bir güce sahip olduğuna inanmıyordu.

Ama şimdi, Palace Pier'ı hızla geçerken ve denizden esen rüzgârla ortalığa yayılan balık ve patates kızartması kokusuyla boş midesi guruldarken, Hal kendini merak ederken buldu. Kartların Trepassen Konağı hakkında... büyükannesi olmayan kadın hakkında... önünde duran seçenekler hakkında söyleyeceklerine inansaydı... *eğer* inansaydı... ne olurdu bilmiyordu.

5. BÖLÜM

"Günaydın, tatlım!"

"Günaydın, Reg," dedi Hal. Reg'in stant tezgâhına elli peni bıraktı. "Bir fincan çay lütfen."

"Tahmin etmiştim. Bugün hava buz gibi, değil mi? Haklısın. Bir bakalım. Cuppa Rosie..." diye mırıldandı kendi kendine, poşet çayı çatlak bir beyaz fincanın içine atarken. "En sevdiğim hatun için bir... fincan... Rosie."

Hatunmuş.

Reg Brightonlı değil, Londralıydı ve konuşmalarına Doğu Londra'dan, Hal'ın gerçekliğinden hiçbir zaman emin olamadığı fazla miktarda kafiyeli argo sözcük serpiştirip dururdu. Reg kesinlikle Doğu Londralıydı; en azından kendi öyle anlatıyordu, St. Mary-le-Bow Kilisesi'nin çanlarının duyulduğu mahallelerden birinde doğmuş, şehrin doğu yakasının sokaklarında koşarak büyümüştü. Ama kişiliğinde bir pantomim dokunuşu vardı ve Hal bunun turistlerin hoşuna giden o hızlı konuşma tarzının bir parçası olduğundan kuşkulanıyordu. Şeker pekmezi turtaları ve Rosie Lee* fincanlarıyla Doğu Londralı tipik bir moruktu.

* İngiliz argosunda çay. -*çn*

Reg sıcak su semaverine bakarken kaşlarını çatmıştı.

"Lanet semaver yine haylazlık ediyor. Galiba bağlantıda sorun var. On dakikan var mı, Hal?"

"Pek sayılmaz..." Hal saatine baktı. "On ikide açmam gerekiyordu."

"Ah, o konuyu kafana takma. Senin tarafta kimse yok, geçip gittiklerini gördüm. Soluk Beniz de henüz gelmediği için onu da kafana takmana gerek yok. İçeri girip otur."

Standının kapısını açıp Hal'ı çağırdı. Hal bir anlık tereddüdün ardından içeri girdi.

Soluk Beniz, iskelenin yöneticisi Bay White'tı. Hal kendi işinde çalışıyordu ve bir nebze de olsa çalışma saatlerini kendi ayarlıyordu ama Bay White stantların sabahın erken saatinde açılmasını istiyordu. Kapalı bir stanttan, derdi hep, daha depresif bir şey yoktur. West Pier'ın gezinen müşterileri kendine çekmek için ikiz kız kardeşi olan Palace'tan daha sıkı çalışması gerekiyordu. Kış aylarında hep olduğu gibi kazanç azaldığında, Bay White düşük performans sergileyen stantların kiralarını yeniden gözden geçirirdi. Hal'ın şu anda göze alamayacağı tek bir şey varsa, o da standını kaybetmekti.

Reg'in büfesinin içi sıcaktı ve arka taraftaki ızgaradan gelen domuz pastırmasının güçlü kokusuyla dolmuştu. Reg'in kış aylarındaki sermayesi domuz pastırmalı sandviç ve çay, yazın da Mr. Whippy dondurmaları ve kola kutularıydı.

"Hemen geliyor," dedi Reg. "Bu arada sen nasılsın, benim tatlı ahbabım?"

"İyiyim," dedi Hal ama pek doğru değildi bu. Evdeki sehpada duran, bilgisayarda yazılmış iki kâğıt içini kemiriyordu ve bu sabah standını açarken bir başka zarf daha bulmaktan korkuyordu. Keşke. *Keşke* Bay Treswick'in mektubu gerçekten ona yazılmış olsaydı.

Semaver artık ısınmıştı. Hal, Reg'in tek eliyle çay musluğunu açıp fincanı ustaca doldurduğu sırada diğer eliyle de pastır-

maları ters düz edişini izledi. Arkasından konuşmak yüzüne karşı konuşmaktan daha kolaydı. Hal'ın Reg'in gözlerindeki endişeyi görmesine gerek kalmamıştı.

"Aslında..." dedi, yutkundu ve kendini cümlesine devam etmeye zorladı. Ama dilinin ucuna gelen sözcükler söylemek istedikleri değildi. "Aslında, ben söylediğimden daha iyi olabilirim. Dün gece gizli bir servetin mirasçısı olabileceğimi söyleyen bir mektup aldım."

"Ne?" Reg, elinde fincanla arkasına döndüğünde şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Ne dedin sen?"

"Dün gece bir mektup aldım. Bir avukattan. Azımsanamayacak bir vasiyette hak sahibi olabileceğimi söylüyor."

"Benimle kafa mı buluyorsun?" dedi Reg, kaşlarını olmayan saçlarının başlama çizgisine kadar kaldırmıştı. Hal başını iki yana salladı. Reg onun ciddi olduğunu görünce o da kafasını iki yana salladı ve çayını uzattı.

"Dikkatli ol, canım. Etrafta çok fazla dolandırıcı var. Geçen gün benim tatlı belaya da aynı mektuplardan gelmiş. Venezuela lotosunu kazandığını mı ne söylüyormuş. Sakın onlara para verme. Bunu söylememe gerek bile yok." Göz kırptı. "Sen cin gibisindir."

"Bunun dolandırıcı işi olduğunu sanmıyorum," dedi Hal dürüstçe. "Daha çok bir hata gibi. Sanırım beni başka biriyle karıştırdılar."

"Biri öldüğünde uzun süredir ortalarda görünmeyen akrabalarının peşine düşerler ya, o türden bir vâris avı mı diyorsun?" Yeniden kaşlarını çatmıştı ama bu kez endişeli değildi, bir sırrı çözmeye çalışır gibiydi.

"Olabilir," dedi Hal. Omuzlarını silkip kaynar çayını dikkatlice yudumladı. Çay sıcak ve acıydı ama güzeldi. Sehpadaki notların soğuk ve nemli düşüncesi silinmeye başlamıştı, içinde eski bir anının canlandığını hissetti: sabah uyandığında her faturayı kafasına takmasına, bir sonraki kira ödemesinin

nereden geleceğini düşünmesine, kapının çalınmasını dert etmesine gerek olmadığı günlerin anısıydı bu. Tanrım, kendini yine öyle güvende hissetmek için neler vermezdi ki...

İçinde bir şeylerin –çelik gibi bir kararlılığın– sertleştiğini hissetti.

"Pekâlâ," dedi Reg en sonunda, "molayı hak eden biri varsa o da sensin, tatlım. Verdikleri parayı alıp kaç, benim tavsiyem bu olacak. Parayı al ve kaç."

6. BÖLÜM

"Güle güle," dedi Hal, çakırkeyif üç kız kapıdan dışarı çıktığında. Kızlar bağırıp kahkahalar atarak iskeleden barların ve kulüplerin bulunduğu alana doğru yürüdüler. "Talih sizden yana olsun," diye ekledi Hal her zamanki gibi ama kızlar çoktan onu duyamayacak kadar uzaklaşmıştı. Saatine baktığında dokuz olmuştu ve iskele birazdan kapanacaktı.

Yorgundu –hatta bitkindi– ve akşamın ilk saatlerinde, saat ilerledikçe ve iskele ziyaretçilerden arındığında bırakmayı, tabelasını söndürmeyi ve eve gitmeyi düşünmüştü ama sonra kaldığına sevindi. Bütün gün neredeyse sinek avladıktan sonra saat yedide ufak çapta bir hareketlenme oldu; diğer standlarda çalışan iki kişi onları rahatsız eden patronları hakkında ne yapmaları gerektiğini sormak için uğramış, saat sekiz gibi de eğlence arayan üç sarhoş kız gelmişti. Çok para kazanmamıştı ama neyse ki standının bu haftalık parasını çıkarmıştı ve bu ölü sezonda garanti edebileceğinden daha fazlası demekti.

İç çektikten sonra ayaklarının dibindeki küçük ısıtıcıyı kapadı ve ayağa kalktı, standının dışındaki ışıklı küçük tabelasını söndürmeye hazırdı.

Tabelada akıp giden süslü harflerle MADAM MARGARIDA

yazıyordu ve bu tanım, Gypsy Rose Lee havası yarattığı için Hal'a çok yakışmasa da değiştirmeye içi el vermemişti.

TAROT, PSİŞİK ZİHİN OKUMA VE EL FALI UZMANI yazıyordu altta, küçük harflerle ama aslında Hal el falı bakmayı pek sevmiyordu. Belki sevmediği şey fiziksel temastı, ellerinin arasındaki o terli avucun sıcak nemliliğiydi. Belki de malzeme eksikliğiydi; kuşkuculuğuna rağmen tarot kartlarının o ince çizimlerini, yumuşak kırılganlıklarını fiziksel bir nesne olarak seviyordu.

Ama şimdi, standının tabelasını söndürürken ve ışık dışarıdan çıt sesiyle kapanırken biri camına vurdu. Yüreği ağzına gelmişti, bir an donakaldı, nefes alıp vermesi bile yavaşlamıştı.

"Sıramı bekliyordum," dedi göz korkutan bir kadın sesi. "Müşteri istemiyor musunuz?"

Hal iç çekti, gerginliğinin geçtiğini hissedince kapıyı açtı.

"Kusura bakmayın." Kartları eline alır almaz kişiliğinin bir parçası haline gelen o sakin ve profesyonel sesiyle konuşmuştu. Huzurlu olmakla ciddi olmak arasında bir sesti bu, kendi tonundan daha derindi ama aniden içine dolan korku sonucunda kalbi hâlâ küt küt atıyorken bu sesle konuşmak her zamankinden daha zor olmuştu. "Kapımı daha önce çalmalıydınız."

"Gerçek bir medyum olsaydınız bunu tahmin etmiş olurdunuz," dedi kadın, acı bir zaferle. Hal bir kez daha iç çekmemek için kendini tuttu. Kadın o müşterilerden biriydi.

Hal standının kuşkucu insanları bu kadar kendine çekmesine her zaman şaşırıyordu. Kimseyi ona gelmeye zorladığı yoktu. Sunduğu hizmetlere dair herhangi bir iddiada bulunmuyordu; herhangi bir şeyi iyileştiriyormuş gibi yapmıyordu ya da tehlikeli fikirler vermiyordu. Baktığı falların eğlenceden başka bir şey olmadığını bile söylemiyordu. Madara edilecek daha iyi insanlar yok muydu? Ama yine de ona geliyorlardı, kollarını kavuşturup dudaklarını büzüyorlar, yol gösterilme-

sini reddediyorlar, çaresizce inanmak isteseler bile Hal öngörülerini tutturamadığında bundan zevk alıyormuş gibi görünüyorlardı.

Ama müşteriyi geri çevirecek durumu da yoktu.

"Lütfen içeri girip oturun, hava soğuk," dedi Hal. Kadın bir sandalye çekti ama konuşmadı. Öylece oturdu, balıksırtı kabanına sıkıca sarındı, çatlamış dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerini kıstı.

Hal masaya kuruldu, tarot kartlarının kutusunu kendine doğru çekti ve standın önünden geçerken randevusuz giriveren yeni müşterilerde her zaman kullandığı o becerikli tanıtımına başladı: Dinleyicisi içgörüsüyle etkilemek üzere tasarlanmış genel geçer birkaç tahminle bir tutam palavra, pek bir şey bilmeyen ve Hal'ın yapmak üzere olduğu şeyi anlamak için bağlama ihtiyaç duyan insanlar için tarotun kısa tarihiyle harmanlanır.

Hal henüz birkaç cümle kurmuştu ki kadın sözünü kesti.

"Pek medyuma benzemiyorsunuz."

Hal'ı baştan ayağı süzerken yıpranmış kot pantolonunu, sağ kulağındaki diken şeklinde kalın küpesini, tişörtünün altından görünen dövmelerini inceledi.

"Kostüm giyeceğinizi, başınıza ucunda sallantılar olan bir fular bağlayacağınızı sanmıştım. Tipik falcılar gibi. Tabelada *Madam Margarida* yazıyor; ama siz hiç madama benzemiyorsunuz. On iki yaşında bir oğlan çocuğu gibisiniz."

Hal gülümsemekle yetindi ve başını iki yana salladı ama kadının sözleri ritmini bozmuştu, küçük konuşmasına kaldığı yerden devam ederken kendini evde, yatağın altındaki çekmecede duran fuları, kenarlarına oltutaşı dikilmiş o ince ve siyah şilebezini düşünürken buldu. Basmakalıp cümlelerinin arasında kekeledi ve nihayet laf kalabalığının sonuna varınca rahatladı.

Her zamanki gibi, "Lütfen," diye ekledi, "sizi bugün kartlara danışmaya iten nedeni bana söyleyin."

"Bunu sizin bulmanız gerekmez mi?" dedi kadın tersleyerek.

"İçinizde birçok soru seziyorum," dedi Hal sabırsız görünmemeye çalışarak. "Ama zaman kısa."

Ve eve gitmek istiyorum, diye düşündü ama bunu söylemedi. Sessizlik oldu. Rüzgâr standın direklerinin arasından uğulduyordu ve Hal uzaktaki dalgakıranların gürültüsünü duyabiliyordu.

"Bir seçim yapmam gerekiyordu," dedi kadın en sonunda isteksiz bir sesle, sanki sözcükler ağzından zorla çıkıyordu. Sandalyesinde kıpırdanınca mumun alevi titreşti.

"Evet," dedi Hal dikkatlice, soru sorar gibi değildi. "Önünüzde iki yol olduğunu seziyorum ama bu yollar dolambaçlı ve uzağı göremiyorsunuz. Hangi yola sapmanız gerektiğini bilmek istiyorsunuz."

Bir başka deyişle, bir seçim yapması gerekiyordu. Hal'ın elinde çok az bilgi olduğu için daha fazlasını söyleyememişti ama kadın gönülsüzce başını evet der gibi salladı.

"Kartları karıştıracağım," dedi Hal. Çalışma kartlarını sakladığı vernikli kutuyu açıp kartları hızlıca karıştırdıktan sonra uzun bir yay şeklinde önündeki masaya dizdi. "Şimdi, bana sormak istediğiniz soruyu aklınızda tutun ve kartlardan birini işaret edin. Dokunmayın, sizi çağıran kartı yalnızca parmağınızla gösterin."

Kadın çenesini kasmıştı, Hal kadının içinde haddinden fazla büyük bir karmaşa sezdi. Onu bu gece buraya getiren şey sıradan bir soru değildi; buraya istemediği halde gelmiş, elinde olmadan inandığı bir şeye teslim olmuştu. Öne doğru eğildiğinde boğazına kadar iliklediği hırkasının altında parlayan haçı gördü. Kadın sarsılarak kartlardan birini işaret ederken sanki tuzağa düşeceğinden kuşkulanıyordu.

"Bu mu?" dedi Hal, kartı destenin dışına iterken. Kadın başını evet dercesine salladı.

Hal kartı masanın ortasına resimli tarafı alta gelecek şekilde koyduktan sonra kadının arkasındaki saate kaçamak bakışlar attı. Genelde kartları Kelt Haçı şeklinde açardı ama bu kadar yorgun ve üşümüşken, üstelik karnı guruldarken bu kadınla yarım saat geçirmeye hiç niyeti yoktu. Üç kartlık bir açılımla yetinecekti.

"Bu kart," –Hal kadının seçtiği karta dokundu– "şu anki durumunuzu, bana sormak istediğiniz sorunu temsil ediyor. Şimdi başka bir tane seçin."

Kadın, parmağını ikinci bir karta doğru götürdü, Hal kartı alıp ilkinin yanına, yüzü masaya bakacak şekilde yerleştirdi.

"Bu kart karşınıza çıkan engeli temsil ediyor. Şimdi sonuncu kartı seçin."

Kadın bir anlık tereddüdün ardından destenin ilk kartını, en soldaki kartı işaret etti. Bu, insanların nadiren seçtiği bir karttı – çoğu insan düzgün bir açılımda ortaya yakın kartlardan birini, kendine en yakın kartları seçerken çok azı da, en kolay etkilenen tipler de *son kartın* örtük yönlendirmesine uyarak açılımın sağına doğru olanı, orijinal destenin en altındakini seçerdi.

İlk kartı seçmek çok görülen bir şey değildi, Hal şaşırmıştı. Tahmin etmeliydim, diye düşündü. Bu kadın huysuz ve aksiydi, istediğinizi düşündüğü şeyin tam tersini yapacak biriydi.

"Bu son kart, kartların size verdiği tavsiyeyi temsil ediyor," dedi Hal.

İlk kartı açtığında masanın öteki tarafından boğuk bir ses duydu. Kadın elini yüzüne götürüp ağzını kapamış ve bir ad gevelemişti. Hal başını kaldırdığında kadının kocaman açtığı gözlerindeki acıyı ve yaşları gördü. Anlamıştı. Kadının neden burada olduğunu ve karttaki resmin karşısında oturan kadın için ne anlama geldiğini anlamıştı.

Güneş ışığının altında çıkınıyla duran genç adam yakışıklıydı ve gülümsüyordu, karanlık yüzünü güneşe dönmüştü

ve ayaklarının dibindeki uçurumun kenarı kartın daha derin daha karanlık anlamlarının bir ipucuydu; acelecilik, saflık, dürtüsellik.

"Bu kartın adı Deli," dedi Hal usulca, kadın hayal kırıklığı içinde iç çekip başını istemeden de olsa onaylarcasına sallarken, Hal da devam etti, "ama tarot basit anlamlardan ibaret değildir. Deli, aptallığı simgeleyebilir ama her zaman bu anlama gelecek diye bir şey de yok. Bazen bu kart yeni başlangıçlar anlamına gelir, bazen de önünüzdeki yolu, geleceğinizi hiç düşünmeden bir şeyler yaptığınız anlamına gelir."

Kadın boğuk ve kuru bir iç çekişin daha ardından "Onun geleceği!" gibi bir şey söyledi. Bunu öyle acı bir kuşkuyla söylemişti ki Hal kendini tutamadı ve elini uzattı.

"Ben... özür dilerim ama... sorunuz oğlunuzla mı ilgili?"

Kadın bunu duyunca ağlamaya başladı, kalbi kırıktı ve içtendi. Ağlarken bir yandan da başını evet dercesine sallıyordu, Hal kadının ağzından dökülüveren sözleri duydu – uyuşturucu adları, Brighton'da bildiği tedavi merkezlerinin adları, iğne değişim programları, çantalardan çalınan paralar, aileden kalma değerli eşyaların satılarak borçların kapanması, gelmeyen bir telefonu bekleyerek geçirilen uykusuz geceler. Hıçkırıkların arasında anlatılan hikâye ortadaydı; kurtarılmayı istemeyen oğlunu çaresizce kurtarmaya çalışan bir kadın söz konusuydu.

Bir seçim yapmam gerekiyordu, demişti kadın ve Hal bu seçimin ne olduğunu hemen anlamış, o kapıyı açtığına pişman olmuştu.

Hal önsezi hissiyle ikinci kartı açtı. Çark kartıydı bu ve tersti.

"Seçtiğiniz ikinci kart sizin ve oğlunuzun karşı karşıya kaldığı engeli temsil ediyor. Kader Çarkı ya da Yaşam Çarkı. Talihi, yenilenmeyi ve yaşam döngüsünü simgeliyor, sizin ve oğlunuzun bir dönüm noktasına geldiğini gösteriyor," –kadın sert bir şekilde gözlerini silerken başını onaylarcasına isteksiz

bir şekilde salladı– "ama burada tam tersi söz konusu; kart bu şekilde ters gelince öyle söyleriz. Ters duran Çark talihsizliği temsil eder. Bu, hayatınızda karşınıza çıkan engel. Sizin kontrolünüzde olmayan olumsuz güçler var ama bunlar tamamen dış güçler değil; geçmişimizde yaptığımız seçimlerin bir sonucu olarak ortaya çıkıyorlar, yani sizin ve oğlunuzun seçimleri olarak."

"*Oğlumun* seçimleri," dedi kadın acı bir şekilde. "Onun seçimleri, benim değil. Okuldaki o çocuklarla tanışıp uyuşturucu satmaya başlayana kadar iyi bir çocuktu o. Ne yapmalıydım? Her şeye seyirci kalıp doğru yoldan sapışını mı izleyecektim?"

Gözleri yüzünde uğursuz birer delik gibiydi. Hal'ın yanıtını beklerken dudaklarındaki çatlamış deriyi dişleriyle ısırıp bir damla kan belirene kadar kopardı. Hal başını iki yana salladı. Aniden bunun bir an önce sona ermesini istedi.

"Son kart olası bir eylem planını temsil ediyor," –kadının gözlerindeki açlığı görünce hemen ekledi– "ama bunun bir reçete olmadığını bilmeniz de çok önemli. Kartlar geleceği öngörmez; başarısızlığa karşı ders vermezler. Size sadece belirli bir süre içinde sorununuzun sonucunun ne olabileceğini söylerler. Bazı durumların çözümü kolay değildir; elimizden gelen tek şey rotamızı en az zarar verecek yöne kırmaktır."

Kartı çevirdiğinde Azize'nin huzurlu yüzü yanıp sönen loş ışığa bakıyordu. Dışarıdan içeriye rüzgar doldu ve Hal uzaktaki martının çığlığını duydu.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu kadın, kuşkuculuğundan eser kalmamış, yanıtlara olan merakına yenilmişti. Kartın üstündeki tahtta oturan ve ellerini insanları kutsar gibi iki yana açan figüre baktı. "Kim bu – kafir bir tanrıça mı?"

"Öyle de denebilir," dedi Hal usulca. "Bazıları ona Persephone der, bazıları da av tanrıçası Artemis. Bazıları daha da eski adlar takar. Fransızcada *la Papesse* deniyor."

"Ama ne anlama geliyor?" dedi kadın yine, daha da telaşlı bir sesle. Parmaklarını Hal'ın bileğine pençe gibi geçirmiş, acı verecek kadar sıkmıştı. Hal kolunu çekmemek için kendini zor tuttu.

"Sezgi demek," dedi Hal kısaca. Kartları Azize en üste gelecek şekilde tek bir yığın olarak yeni baştan dizecekmiş gibi yaparak bileğini kadından kurtardı. "Bilinmeyeni simgeliyor. Kendi içimizdeki ve gelecekteki bilinmeyeni. Hayatın değiştiği, ne kadar bilgi toplayabilirsek toplayalım geleceğin her zaman belirsiz olduğu anlamına gelir."

"Peki ne yapmam gerek?" diye ağlamaya başladı kadın. "Sürekli aynı şeyi yaşayıp duramam ama onu kapı dışarı edersem de nasıl bir anne olurum?"

"Bence..." Hal durup yutkundu. Bu kısımdan nefret ediyordu. Ona veremeyeceği yanıtları sormalarından nefret ediyordu. Dikkatlice düşünüp yeniden konuşmaya başladı. "Bakın, bu alışılmışın dışında bir açılım." Destenin geri kalanını karıştırıp açtı ve kadına büyük kartların küçük kartlara oranını, destenin büyük bir çoğunluğunun numaralı kartlardan oluştuğunu gösterdi. "Bu numaralı, üstünde simgeler olan kartlara küçük arkana diyoruz. Bunların elbette kendi anlamları var ama bu kartlar daha... değişken diyebilirim. Yoruma daha açıklar. Ama diğerleri," –kadının seçtiği kartlara ve açılımın içinde işaretlenmiş diğer kozlara dokundu– "bu simgesel kartlara büyük arkana ya da koz deniyor. Açılım tamamen kozlardan oluştuğunda, şu an sizin açılımınızdaki gibi, bu istatiksel olarak olağandışı bir durum demek. Destede bu kartlardan çok yoktur. Tarotta bu durum söz konusu olduğunda, kartlar kaderin güçlü rüzgârlarını –hayatımızdaki dönüm noktalarını– temsil eder ve kart okuma sırasında bunlardan elinizde çok varsa durumun sizin kontrolünüzden büyük oranda çıktığı, kader nasıl isterse öyle olacağı anlamına gelebilir."

Kadın hiçbir şey söylemeden yalnızca Hal'a baktı, gözle-

rinde öyle bir açlık vardı ki Hal korkuya kapıldı. Yüzü mum ışığında gölgelenmiş, göz çukurları çökmüştü.

"Sonuçta," dedi Hal usulca, "kartların ne söylediğine kendiniz karar vermelisiniz ama benim duygum Azize'nin size sezgilerinizi dinlemenizi söylediği yönünde. Yanıtı siz zaten biliyorsunuz. Yanıt kalbinizde."

Kadın Hal'dan geri çekildi, sonra başını onaylarcasına çok yavaş bir şekilde salladı ve çatlamış beyaz dudaklarını ısırdı.

Sonra ayağa kalktı, masanın üstüne buruşturulmuş banknotlar koyup arkasına döndü. Standın kapısı arkasından çarptığında içeri rüzgâr doldu, Hal paralara uzanıp yakaladıktan sonra kadının ne kadar bıraktığını görüp başını iki yana salladı.

"Durun," diye seslendi. Koşup güçlü rüzgâra karşı kapıyı zorladı. Kapı parmaklarının arasından kayıp standın yan tarafına çarpınca hassas Viktoryen camın kırılmasından korkup irkildi ama arkasına bakıp camın kırılıp kırılmadığını kontrol etmekten daha fazlasını yapamadı. Kadın çoktan gözden kaybolmaya başlamıştı bile.

Hal koşmaya başladı, ayakları ıslak döşemelerde kayıyordu.

"*Durun!*"

Rüzgâr hızlanmıştı, iskelenin girişine vardığında gözlerine yağmur ve tuz battı. Girişin üstündeki ışıklı tabeladan uzun, titrek gölgeler yayılıyordu.

"Durun, geri dönün!" diye seslendi ıslak gecenin içine, çiseleyen yağmurda karanlık bir siluet görmeye çalışarak. "Bu çok fazla!"

Nefes nefese kalmıştı ama soluklanmaya çalışıp hızlıca karanlığa karışan ayak seslerine kulak kabarttı; denizin homurtusundan ve yağmurun patırtısından başka bir şey duyamıyordu.

Gezi yolu boştu, kadın da sanki yağmurdandı ve karanlığın içinde kayboluvermişti.

Hal artık vazgeçtiğinde ıslanmıştı ve titriyordu, elinde buruşturmaya devam ettiği banknotlar tenteden damlayan yağmurda hızla yumuşuyordu. Kadın altmış pound bırakmıştı. Gülünç bir paraydı bu; Hal'ın on beş dakikalık fal için her zaman aldığı paranın dört katından fazlaydı. Hem ne içindi? Birkaç kolay tahminde bulunup kadına zaten bildiği şeyi dinlemesini söylediği için mi?

Başını iki yana sallayıp titreyerek parayı cebine soktu ve standını kapamaya gitmek için arkasına döndü. Üstü kapalı girişin altından geçerken, her gün yüzlerce çocuğun yaptığı gibi, kafasında cömert bağışlar için yarık bulunan plastik rehber köpeği otomatik olarak okşadı. Hal küçük bir kızken annesini her ziyaret edişinde köpeği okşardı, bazen de, sanki savuracak paraları varmış gibi, annesini köpeğin kafasındaki yarıktan bir pound atmaya zorlardı. Bu, devam ettirmeye çalıştığı bir gelenekti; gerçi son zamanlarda poundlar elli peniye, bazen de daha azına dönüşmüştü.

Bu gece, isimsiz mektuplar zihninde hâlâ canlıyken içinden hiç para vermek gelmemişti ama şimdi, o yüksek kemerli kapılardan geçerken tereddüt edip arkasına döndü.

Köpek, tentenin yetersiz sığınağında sabırla oturuyordu, yanında iki tane daha bağış kutusu vardı ama diğerleri çocuklar arasında o kadar popüler değildi. Biri çerçeve içinde bir gemiydi ve Kraliyet Ulusal Cankurtarma Kurumu içindi, diğeriyse üstünde WEST PIER'IN SEÇİLMİŞ HAYIR KURUMUNU DESTEKLEYİN! BU AY ŞURAYA BAĞIŞ YAPIYORUZ: — yazan ve güncel hayır işini tanıtmak için bir de boş alanı bulunan tabelasıyla devasa bir dondurma külahıydı.

Hal, yerleştirilen ıslak kâğıda bakmak için eğildi. Harfleri okumak zordu, yağmur ya da deniz suyu plastiğin içine sızıp mürekkebi akıtmıştı ama Hal sözcükleri çözebildi. DENİZ FENERİ PROJESİ – BRIGHTON VE HOVE'DAKİ UYUŞTURUCU REHABİLİTASYONU. Hal cebindeki kadının bıraktığı

bir tomar ıslak banknotu yokladı, oturma odasındaki sehpada duran kırmızı uyarı yığınıyla standının kapısının altından atılan bilgisayarda yazılmış notu düşündü.

Banknotları sayarken eli titredi, sonra hepsini birer birer dondurma külahındaki yarıktan içeri tıkıştırıp bu parayla satın alabileceği ayakkabıları, ödeyebileceği faturaları ve yiyebileceği sıcak akşam yemeklerini düşünmemeye çalıştı.

Nihayet, son banknot yarığın içinden süzülüp girdi ve Hal standına doğru döndüğünde külah aydınlandı, o yürürken parlak pastel ışığı yağmurlu geceye uzun bir gölge bıraktı.

7. BÖLÜM

Hal standına geri dönerken titriyordu. Kadını yakalamak için paldır küldür peşine düşerken kabanını almadığına pişmandı. Sırılsıklam olmuştu ve eve o soğuk, ıslak giysileriyle yürüyüp yatağa girmeden önce ısınmak için gazı açınca yine para harcaması gerekecekti.

Kırık döşemelerden kaçınıp yağmurda ıslanan ahşabın ayaklarının altında kayıp gittiğini hissederek dikkatlice yürürken su birikintileri hâlâ sönmemiş olan birkaç ışığın altında parıldıyordu. Daha saat on olmamıştı ama iskele neredeyse kapanmıştı; balo salonu kilitliydi, Reg'in çay büfesinin kepenkleri indirilmişti ve pamuk şeker standının jaluzileri içeriden indirilmişti. BU PANAYIR ALANINDA NAKİT PARA BIRAKILMAMIŞTIR yazıyordu tabelada ama Hal tabelayı daha önce yüz kez görmüş olmasaydı, şiddetli rüzgârda uçuşan ışık telleri her şeyin üstüne çılgın gölgelerini bırakırken ne yazdığını okuyabilmesi zor olurdu. İskele kışın kapanmıyordu –bir kez kapanmıştı ama artık sahilin üst yakasındaki ikiz kız kardeşi gibi burada da sezon yıl boyu devam ediyordu– ama sezon sonuna doğru rüzgâr çok güçlü esmeye başlıyordu ve Hal, onu bekleyen uzun kış günlerini düşününce

iç çekti. Şimdi bile merak ediyordu; bu şekilde devam edebilecek miydi? Ama devam edemediği takdirde başka seçeneği var mıydı ki?

Standına geri döndüğünde kapı kapalıydı ama kapadığını hiç hatırlamıyordu. Elini tuzdan paslanmış kola koyup çevirdi ve karanlık standın içine girdi. Rüzgâr kesilip de ısıtıcıdan kalan sıcaklık etrafını sarınca rahatladığını hissetti.

"Merhaba günışığı," dedi bir ses, masadaki kırmızı şapkalı lamba yandı.

Hal yüzündeki kanın çekildiğini hissetti ve kalbi sahile vuran dalgaların gürültüsüne benzer bir sesle kulaklarında çarpmaya başladı.

Lambadan çıkan ışık gölünde dikilen adam çok uzun boylu, çok geniş omuzlu, çok keldi ve gülümsüyordu ama hoş bir gülümseme değildi bu. İnsanları korkutmayı seven biri gibi gülümsüyordu ve Hal korkmuştu.

"Bu..." Konuşmaya çalıştı ama sesi çıkmıyordu. "Burada ne işiniz var?"

"Belki de fal baktırmaya gelmişimdir," dedi adam hoş bir edayla ama elini kabanının cebine sokmuş, Hal'ın hiç hoşuna gitmeyen bir şekilde cebindeki şeyi okşuyordu. Hafif peltek konuşuyordu, sözcükler iki ön dişinin arasındaki boşluktan ıslık gibi çıkıyordu.

"Kapattım," dedi Hal, sesini titretmemeye çalışarak.

"Ah, böyle davranmayın ama," dedi adam ayıplar gibi. "Annenizin eski bir dostunun falına da mı bakamazsınız?"

Hal içinde bir şeyin buz kestiğini hissetti.

"Annem hakkında ne biliyorsunuz?"

"Etrafta sizi sorup soruşturdum. Dostane bir merak diyelim."

"Buradan gidin," dedi Hal. Standında panik butonu vardı ama uzakta, adamın durduğu yerdeydi ve zaten her şey iskele güvenliğinin ofisinde olup olmadığına bağlıydı.

Adam başını iki yana salladığında Hal telaşının artıp onu boğmaya başladığını hissetti.

"Size çıkın dedim!"

"Hay aksi," dedi adam, başını iki yana sallayarak. Dudaklarındaki gülümseme bir an kaydı ama gözlerindeki hâlâ kaybolmamıştı, Hal'ın dehşete kapıldığını ve bunu gizlemeye çalıştığını görmek onu eğlendirmişti. Lambanın ışığı adamın kel kafasında parlıyordu. "Anneniz eski bir dostuna böyle davrandığınızı görseydi küçük kızına ne derdi?"

"Ben küçük bir kız değilim," dedi Hal, dişlerini sıkarak. Kollarını kendine iyice sarıp titreyen ellerini durdurmaya çalıştı. "Annemi tanıdığınıza da bir saniye bile inanmadım. Ne istiyorsunuz?"

"Bence ne istediğimizi biliyorsunuz. Bunu nazikçe halletmeyi denemediğimizi söyleyemezsiniz. Bay Smith o notu size kendi yazdı. Bütün müşterilerine yapmaz bunu."

"Ne istiyorsunuz?" diye tekrarladı Hal duygusuzca ama bu gerçek bir soru değildi. Biliyordu. O notun ne anlama geldiğini bildiği gibi. Adam başını yine iki yana salladı.

"Hadi ama Bayan Westaway. Oyun oynamayalım. Her şeyi kabul ettiğinizde şartları bilmiyor değildiniz."

"O parayı üç dört kez ödedim," dedi Hal. Sesine sızan hayal kırıklığıyla dolu öfkeyi duymuştu. "Tanrı aşkına, lütfen. Ödediğimi biliyorsunuz. Size iki bin pounddan fazla ödeme yapmışımdır. Üstelik sizden yalnızca beş yüz pound borç almıştım."

"Şart şarttır. Faizi kabul ettiniz. Hoşunuza gitmediyse kabul etmeseydiniz."

"Başka seçeneğim yoktu!"

Ama adam yine gülümsedi ve başını iki yana salladı.

"Çok fenasınız, çok fena. Her zaman seçeneklerimiz vardır, Bayan Westaway. Siz Bay Smith'ten borç almayı seçtiniz, o da bu parayı geri istiyor. Bakın, Bay Smith mantıksız bir adam değildir. Borcunuz şu anda..." Elinde tuttuğu kâğıda bakıyor gibi

yaptı ama Hal bunun bir gösteri olduğundan emindi. "Üç bin sekiz yüz yirmi beş pound. Ama Bay Smith, bütün nezaketiyle son ödeme olarak üç bin pound nakit teklifinde bulundu ve bu konuda anlaştığımızı düşünüyorum."

"Üç bin poundum yok!" dedi Hal. Sesinin yükseldiğini hissedip yutkundu, bağırmayı bırakıp sesini daha mantıklı bir seviyeye çekmeye çalıştı.

Sakinleş.

Kulaklarında annesinin yumuşak ve teskin eden sesi çınlıyordu. Hal, annesinin zor müşterilerle nasıl başa çıkacağını anlattığını hatırlıyordu. *Kontrolün onların değil, senin elinde olduğunu fark etmelerini sağla. Sürekli taleplerde bulunmalarına izin verme, kartları okuyanın sen olduğunu unutma. Soruları sen soruyorsun. Hızı sen ayarlıyorsun.*

Keşke bu da bir tarot falı olsaydı. Keşke adam masada karşısında otururken Hal'ın elinde kartlar olsaydı... ama yoktu. İçinde bulunduğu bu durumla başa çıkması gerekiyordu.

Bunu yapabilirdi.

"Bakın," dedi daha mantıklı bir tavırla. Titreyerek nefes aldı, koruyucu duruşunu bozup kollarını serbest bıraktı, dürüstlüğünü göstermek için ellerini iki yana açtı. Kendini zorlayıp gülümsedi bile ama biraz zorlama bir sırıtıştı bu. "Bakın, ben de bu konunun halledilmesini en az sizin kadar istiyorum – hatta daha çok istiyorum. Ama üç bin poundum da üç bin pound bulma şansım da yok. İstediğiniz şey imkânsız. Patronunuzun kabul edilebilir bulacağı türden size ne sunabileceğimi düşünelim. Haftada elli pound olur mu?"

Parayı nasıl bulabileceğini düşünmekten kendini alamıyordu. Yılın bu zamanında haftada elli pound kazanamazdı. Ama belki Bay Khan kirayı bir ay geç yatırmasını kabul edebilirdi, Noel de Noel partileri ve gece geç saatlere kadar yapılan alışverişler nedeniyle genelde işlerin az da olsa artması demekti. Ne olursa olsun, parayı bulacaktı.

"İşte–" Masaya yürüyüp günlük kazancıyla birlikte kenarda sakladığı mandallı kutuyu aldı. Elleri kilidi açamayacak kadar çok titriyordu ama en sonunda açmayı başardı ve banknotları uzattığında kirpiklerinin arasından adama bakıp gülümsedi. Küçük bir kızın gülümseyişiydi bu, utangaç ve yalvaran bir tavrı vardı, adamın içindeki iyiliğe hitap etmeye çalışıyordu – tabii içinde böyle bir iyilik varsa. "Bakın, burada... yirmi otuz... neredeyse kırk pound var. Devamı da gelecek."

Soluk Beniz White'a ödemesi gereken stant kirasını boş vermişti. Faturaları ve kirayı ve evde yemek olmadığı gerçeğini boş vermişti. Adamı standından çıkarmak ve zaman kazanmak için diğer her şeyi boş vermişti.

Ama adam başını iki yana sallıyordu.

"Bakın, şunu anlamanız gerek, iş bana kalsaydı bunu kabul ederdim. Sizin gibi kimsesiz, genç bir kıza yardım etmeyi çok isterdim." Gözlerini küçücük standın içinde gezdirip etrafı süzdü. "Ama iş bana kalmıyor işte. Bay Smith, çok cömert davranmış, siz de onun bu cömertliğini suistimal etmişsiniz gibi hissediyor. Bay Smith parasını istiyor. Nokta."

"Vermezsem ne olur?" dedi Hal, aniden tüm bu olanlardan bıkmıştı. Banknotları cebine sokarken ta içinde, derinde bir yerde soğuk korkusunun yerini almaya başlayan bir öfkenin alevlendiğini hissetti. "Ne yapacak? Eşyalarıma el mi koyacak? Size verebileceğim hiçbir şey yok. Sahip olduğum her şeyi satsanız da üç bin pound etmez. Beni mahkemeye mi vereceksiniz? Ben hiçbir şey imzalamadım – benim sözüme karşı sizin sözünüzden başka elinizde hiçbir şey yok. Yoksa polise mi gidecek? Biliyorsunuz–" Durdu, sanki fikir aklına o an gelmişti. "Evet, fena fikir değil. Belki de böyle yapmalıyız. Bence Bay Smith'in borç verme yöntemleri polisin ilgisini çekecektir."

Bu sözleri adamın yüzündeki gülümsemeyi silip atmıştı, adam öne doğru eğilip Hal'ın dibine o kadar girdi ki Hal, adam

konuşurken tükürüklerinin alnına yapıştığını hissetti. İrkilip geri adım atmamak için kendini zorladı.

"Bakın, Bayan Westaway, bu çok ama çok aptalca bir öneri. Bay Smith'in polislerin arasında çok arkadaşı var ve bence polisler, arkadaşları için bu şekilde konuştuğunuzu duyarlarsa çok üzülürler. Hiçbir şey imzalamadığınızı mı söylediniz? Bunun ne anlama geldiğini bir tahmin edin, Bayan Ukala Dümbeleği. Ortada hiçbir kanıt yok demek. Benim sözüme karşı verdiğiniz söz dışında polise sunabileceğiniz hiçbir şey yok. Size parayı bulmanız için bir hafta vereceğim ve parayı bulamayacağınıza dair herhangi bir saçmalık da duymak istemiyorum. Bir şeyinizi mi satarsınız, birini mi soyarsınız, köşe başında bekleyip azgın işadamlarına yirmi pound karşılığında arabalarının arka koltuğunda oral seks mi yaparsınız, *orası sikimde bile değil.* Önümüzdeki hafta bu gün o parayı istiyorum. Şu anda elinizde avucunuzda hiçbir şey olmadığını mı söylüyorsunuz? Bu kadarına bile sahip olmayabilirsiniz, tatlım. Bu kadarına bile."

Bunu söyledikten sonra arkasına döndü ve çok dikkatli bir şekilde masanın arkasındaki rafta duran her şeyi yere attı. Hal, eşyaları yere düşerken ürperdi: ahşap ayağında duran kristal küre, oyulmuş boyalı süsler, uzun zaman önce annesine Noel hediyesi olarak yaptığı kil kâse, kitaplar, fincanlar ve Kau Chim çubuklarının porselen vazosu... Hepsi masanın üstünden teker teker yere düştü.

"Hay aksi," dedi adam duygusuzca, peltek s'leri söylediği sözleri daha da alaycı hale getiriyordu. Adam arkasına dönüp eksik dişini göstererek kocaman gülümsedi. "Kusuruma bakmayın. Biraz sakarımdır da ben. Kemik de kırarım. Çok kemik kırarım. Geçen gün üç diş kırdım. Kazara. Ama kazalar hep olur, değil mi?"

Hal titrediğini fark etti. Stanttan kaçmak, güvenlik görevlisinin ofisinin kapısını yumruklamak, adam gidene kadar is-

kelenin su içindeki ahşap platformunun altına gizlenmek is-
tiyordu ama boyun eğmedi, eğmeyecekti de. Ona korktuğunu
belli etmeyecekti.

"Şimdi gidiyorum," dedi adam. Hal'ın yanından geçip ka-
pıya doğru yürürken elini uzatıp masayı sakince devirdi, tarot
kartları havalara uçuşmuş, Hal'ın sabahtan kalan çay fincanı
yere düşüp tuzla buz olmuştu. Soğuk su Hal'ın yüzüne sıçra-
yınca irkildi.

Adam kapının eşiğinde durdu ve yağmurdan korunmak
için yakasını kaldırdı.

"Güle güle, Bayan Westaway." Yine o ıslığı andıran peltek
s'lerden. "Önümüzdeki hafta görüşmek üzere."

Sonra kapıyı arkasından sertçe çekerek çıkıp gitti.

Hal uzun bir süre öylece donakaldı ve adamın iskelede uzak-
laşan ayak seslerini dinledi. Sonra içinde bir şey sanki serbest
kaldı ve titreyen elleriyle standın mandalını çekip kapıyı ka-
padı, sırtını kapıya dönüp hem rahatladığı hem de korktuğu
için titremeye başladı.

O borcu alalı neredeyse bir yıl oluyordu, şimdiyse bu kadar
aptal nasıl olabildiğine inanamıyordu. Ama o zamanlar fena
halde kapana kısılmıştı; kıştı ve iskeleden elde ettiği gelir öy-
lesine düşmüştü ki korkunç geçen bir hafta boyunca yalnızca
on yedi pound kazanmıştı. Diğer stant sahipleri omuzlarını
silkmiş, bazı haftaların böyle –anlatılamayacak kadar kötü–
geçtiğini söylemişlerdi. Ama Hal için durum tam bir felaket-
ti. Güvenebileceği hiçbir birikimi, ikinci bir işi yoktu. Evin
kirasını, faturaları geciktirmişti ve stant kirasını verecek pa-
rası bile yoktu. Her yolu denemişti, ev arkadaşı bulmak için
ilan vermişti ama kimse ev sahibesinin tek odadaki kanepede
uyuduğu bir ev istememişti. Barda iş bulmaya çalışmıştı ama
stantta olması gereken saatlerle çakışıyordu ve zaten bomboş
CV'sini gören başvurduğu yerlerin çoğu başlarını iki yana sal-

lamakla yetinmişlerdi. İş bulma kurumundaki insanlar bile, Hal liseyi bitiremediğini söylediğinde olumsuz konuşmuşlardı. Bitirme sınavlarına girmesine iki hafta kala annesinin ölmesinin onlar için hiçbir önemi yoktu.

Bir akrabana danış, demişti iskeledeki adamlardan biri, *bir arkadaşından yardım iste*. Hal bunlara nasıl karşılık vereceğini, kiminin kimsesinin olmadığını nasıl anlatacağını bilememişti. Evet, Brighton'da büyümüştü, annesinin ölümünden önce burada arkadaşları bile olmuştu ama kazadan sonra hayatlarının ne kadar korkutucu bir hızda değiştiğini anlatmak zordu. Cenazeden sonraki gün okula gittiğinde arkadaşlarının cep telefonu faturalarından, erkek arkadaşlarından, küçücük bir kötü davranış yüzünden nasıl cezalandırıldıklarından bahsedip gülmüşlerdi ve Hal kendini bambaşka bir dünyada gibi hissetmişti. O sırada gözünün önüne sürekli bir tren yolu geliyor, raylar önünde uzayıp duruyordu ve her şey bir plana göre ilerliyordu: lise bitirme sınavları, üniversite, staj, kariyer... ve sonra makas değişmiş, Hal kendini bambaşka bir rota üzerinde bulmuştu. Arkadaşları, o hızla ilerleyen araba olmasaydı kendisinin de sapmış olacağı eski ve tanıdık rotada ilerlerken, Hal artık sadece hayatta kalmaya, faturalarını ödemeye, gününü sağ salim atlatmaya çalışıyordu.

Lise bitirme sınavlarına hazırlanacak zamanı yoktu. Okulu bırakmış, stantta çalışmaya başlamış ve olanlarla elinden geldiğince başa çıkmaya çalışmıştı – bazen unutmaya çalışıp annesinin yüzünü her gün aynada acı içinde görmemek için saçlarını kestiriyor, alkole verecek parası olduğu zamanlarda bilinci kapanana kadar içiyordu; bazen de acıtacak kadar büyük bir yoğunlukla anılarına tutunuyor, onları tenine kazıtıyordu.

Artık dönüştüğü kişi eski Hal değildi. Harçlığını evsizlere veren, iskelede parasını çarçur eden, pazar günleri kötü filmler izleyerek patlamış mısır yiyen o kız değildi; o kız artık yoktu.

Onun yerinde sertleşmiş, hayatta kalmak için sertleşmek zorunda kalmış biri vardı. Sahildeki o kızın kahkahalar atan güveni uçup gitmişti ama Hal kendi içinde orada olduğunu bile bilmediği çok farklı bir güç bulmuştu – soğuk yüzünden burundan buhar çıktığı, ağlamaktan gözlerinin kızardığı buz gibi sabahlarda uyanıp iskeleye yürümesini sağlayan soğuk ve sert bir kararlılıktı bu; pes edecek kadar yorgun olduğunda bile yürümeye devam ederek hayatını sürdürmesini sağlayan bir azimdi.

Farklı biri olmuştu artık.

Şimdiki hali dilencilerin yanından geçerken başını başka yöne çeviriyordu. Televizyon satılmıştı ve zaten pazar günleri çalışıyordu. Çalışmaktan hep yorgundu, hep açtı ve en kötüsü de... en kötüsü de bir başına olmasıydı.

Cenazeden birkaç ay sonra bir grup eski arkadaşını Brighton şehir merkezinde görmüştü; Hal'ı tanımamışlardı bile. Yanından konuşarak ve kahkahalar atarak öylece geçip gitmişlerdi. Hal onlara doğru dönmüş, ağzını açıp seslenmeye hazırlanmıştı; sonra durmuştu. Aralarında bir uçurum açılmıştı ve köprü kurulamayacak kadar da genişti. Onlar Hal'ın dönüştüğü kişiyi hiç anlamamışlardı.

Hal da tek kelime etmeden arkadaşlarının yürüyerek uzaklaşmasını izlemişti; sonrasında, aradan haftalar geçince hepsi ülkenin dört bir yanındaki üniversitelere, işlere ve kariyerlere dağılmış, kimisi bir yıllık kafa iznine çıkmıştı ve Hal artık hiçbirini uzaktan bile görmüyordu.

Ama tüm bunları panayır çalışanına nasıl anlatacağını bilmiyordu. *Hayır*, diyebilmişti yalnızca, kaybettikleri yüzünden boğazı kurumuş, adamın herkesin sırtını dayayabileceği *biri* olması gerektiğine inanması karşısında sinirlenmişti. *Hayır, bunu yapamam.*

Bu önerinin nasıl ortaya çıktığını hatırlayamıyordu ama en sonunda, teminat istemeden borç veren birinden haberdar olmuştu. Faiz yüksekti ama borç veren adam küçük ödeme-

leri de kabul ediyor, bir haftalık gecikmeleri de görmezden geliyordu. Her şey gayriresmiydi; işyeri yoktu, tuhaf yerlerde buluşuluyor, nakit zarfla veriliyordu. Ama o an duaları kabul olmuş gibiydi ve Hal hemen öneriyi kabul etmişti.

Birkaç ay öncesine kadar da borcunun ne kadarını geri ödediğini sormak aklına gelmemişti.

Yanıt onu dumura uğratmıştı. Beş yüz pound borç almıştı; aslında yalnızca üç yüz istemişti ama adam Hal'a zor zamanında destek olmak için daha fazlasını teklif edecek kadar nazikti.

Hal borcunu yaklaşık dört aydır her hafta birkaç pound olarak ödemişti. Şimdiyse borç bin poundun üstündeydi.

Hal telaşlanmıştı. Asıl borcun harcamadığı kısmını hemen geri ödemiş, geri ödemeyi mümkün olduğunca hızlandırmıştı. Ama fazla iyimserdi. Yeni ödeme planına yetişemedi ve iskelede geçirdiği berbat bir haftanın ardından ödemeyi aksattı. Bir ay sonra bir ödemeyi daha aksattı. Geri ödemeler birikir ve Bay Smith'in adamlarından gelen telefonlar sıklaşıp daha da saldırganlaşırken, Hal gerçeğin farkına vardı. Hiçbir çıkış yolu yoktu.

En sonunda yapabileceği tek şeyi yaptı. Ödemeyi kesti. Bilmediği numaralardan gelen telefonlara yanıt vermedi. Kapıyı açmadı. Geceleri evine tek başına yürürken arkasına bakmaya başladı. Kendi kendine, onu kurtaracak tek şeyin adamların onun nerede çalıştığını bilmemesi olduğunu söyleyip duruyordu. İskeledeyken güvendeydi. Ve –şu âna kadar– adamların yapabileceklerinin bir sınırı olduğunu bilmek onu en azından güvende hissettiriyordu. Adamların el koyabileceği bir eşyası yoktu ve anlaşmanın yasaların kapsamadığı karanlık tarafta olduğundan da çok emindi. Adamların onu mahkemeye verme ihtimali neredeyse hiç yoktu.

Ama belli ki izini bulmuşlardı ve sabırları taşmıştı.

Hal'ın titremeleri sona erince adamın ettiği sözler kulaklarında yankılanmaya başladı. *Kırık kemikler. Kırık dişler.*

Hal kendini hiçbir zaman ödlek –ya da kibirli– olarak görmemişti ama yüzüne doğru sallanan çelik burunlu ayakkabının burnu ve dişleriyle buluştuğunda çıkaracağı çatırtıyı düşününce irkilmeden edemiyordu.

Peki ne yapabilirdi? Borç almak söz konusu bile olamazdı. Bunu isteyebileceği kimse yoktu; elinin altında böyle bir para olan kimse de yoktu. Adamın dediği gibi sokağın köşesinde işe çıkmaksa... Hal güçlü bir tepkiyle dudaklarını büzdüğünü hissetti. Brighton'da gittikçe büyüyen bir seks ticareti vardı ama o kadar da çaresiz değildi. Henüz.

Geriye... çalmak kalıyordu.

Önünüzde iki yol var ama bu yollar dolambaçlı... Hangi yola sapmanız gerektiğini bilmek istiyorsunuz...

Hal evine döndüğünde villanın kapısından içeri girip sessizce koridorda durdu ve dinledi. Yukarıdan hiç ses gelmiyordu, en üstteki merdiven sahanlığına ulaştığında evinin kapısı kapalıydı ve dışarı sızan herhangi bir ışık da yoktu.

Ne var ki loşluğun içinde kapı kilidine baktığında kilit aynasındaki çiziklerde farklı bir şey olduğunu düşündü, sanki biri maymuncukla kilidi zorlamıştı. Yoksa bu kendi paranoyası mıydı? Bütün kilit aynalarında umursamazca sokulan anahtarların metale çarpması sonucunda çizikler oluştuğu kesindi.

Anahtarını deliğe sokarken yüreği ağzındaydı, öteki tarafta onu ne beklediğinden emin değildi ama kapı ardına kadar açıldığında ve ışığı yaktığında ilk izlenimi, mucizevi bir şekilde hiçbir şeye dokunulmamış olduğuydu. Gelen posta bıraktığı yerde, sehpadaydı. Dizüstü bilgisayarı oradaydı. Hiçbir şey kırılmamış, kısmi ödeme için hiçbir şey çalınmamıştı.

Hal'ın kalp atışları yavaşladı, iç çekti ama içine tamamen su serpilmiş değil, yine de rahatlamaya yakın bir his sayılabilirdi. Kapıyı arkasından kapayıp iki kez kilitledikten sonra

ceketini çıkardı. Su ısıtıcını çalıştırmak için mutfak tezgâhına doğru yürürken iki şey fark etti.

İlki lavabodaki kül yığınıydı; evden çıktığında bu küller kesinlikle orada değildi. Kâğıt yakılmış olmalıydı... belki de iki kâğıttı. Daha yakından bakınca henüz tamamen yok olmamış olan kâğıdın üstündeki siyah fona yazılmış gümüş renkli harfleri fark etti... *mali*... yazıyordu ve onun altında da... *tekrar aray*...

Hal, arkasındaki sehpaya, faturaların yanına düzgünce yerleştirdiği Bay Smith'ten gelen mektuplara bakmadan da bunun ne olduğunu anlamıştı. Etrafına bakmadan önce de bu mektupların ortadan kaldırıldığını anlamıştı. Ama yine de kendini kontrol etmekten, son uyarı yığınını kenara itip mektupların kapıyı açtığı sırada sehpadan uçmuş olması ihtimaline karşı çaresizce etrafı aramaktan kendini alamıyordu.

Boşunaydı. Mektuplar yok olmuştu; onlarla birlikte polise gösterebileceği bütün kanıtlar da ortadan kaybolmuştu.

Kaybolan bir şey daha olduğunu fark etti ve sendeledi. Şömine rafındaki fotoğraf, Hal ile annesinin Brighton sahilinde kol kola, saçları deniz rüzgârıyla uçuşurken çektirdikleri fotoğraf da kaybolmuştu.

Şömine rafına doğru yürüdüğü sırada ayakkabılarının altında bir şeyin çatırdadığını duydu ve yere baktı; çerçeve yüzü yukarı bakacak şekilde şöminenin tabanındaydı, camı üstüne basılarak tuzla buz edilmişti, resim kırık çerçevenin içinde topukla ezilip çiğnenerek yırtılmıştı.

Elleri titriyordu, gözlerine yaşlar dolmuştu. Kendini zorlayarak eğildi, küçük, yaralı bir hayvanmış gibi çerçeveyi avucuna aldı ve cam kırıklarını fotoğrafın üstünden temizledi. Ama işe yaramadı. Fotoğraf yırtılmış ve mahvolmuştu, o kızın ve annesinin kahkaha atan yüzleri sonsuza dek yok olmuştu.

Ağlamayacaktı. Bunu reddetti. Ama kederden içinde kocaman, acı ve vahşi bir şeyin yükseldiğini hissetti. Boğazını asit

gibi yakan bu şey, olanların adaletsizliğiydi. Hüngür hüngür ağlamak, bu haksızlık karşısında çığlık çığlığa bağırmak istiyordu.

Bir mola istiyorum, diyerek hıçkırmak istedi. *Bir kez olsun yoluma devam edebilmek için bir şey istiyorum.*

Tüm olanların ağırlığıyla iki büklüm olup dizlerinin üstüne çöktü, kırık cam parçacıklarına doğru uzandı, başını eğip dizlerini, kendini mümkün olduğunca küçültüp güvende hissetmek istercesine, kaburgalarına doğru çekti. Ama artık güvende olması mümkün değildi, ona sarılacak, bu dağınıklığı temizleyecek ve bir fincan sıcak çay yapacak kimse yoktu. Kendi başına halletmesi gerekecekti.

Camları temizlemeye, parçacıkları kabanının koluyla dikkatlice süpürmeye başladığı sırada Reg'in sesi, insanı rahatlatan o Doğu Londralı cıvıltısı kulaklarında çınladı. *Molayı hak eden biri varsa o da sensin, tatlım. Verdikleri parayı alıp kaç, benim tavsiyem bu olacak. Parayı al ve kaç.*

Keşke yapabilseydi. Camları, ardından da yırtık fotoğraf parçalarını çöpe doktü.

Önünüzde iki yol var ama bu yollar dolambaçlı... Hangi yola sapmanız gerektiğini bilmek istiyorsunuz...

Hal'ın telefonu cebindeydi ve ne yaptığını bile fark etmeden telefonunu çekip demiryollarının internet sitesine girdi.

1 Aralık.

Saat 07.00

Brighton'dan Penzance'e, gidiş-dönüş.

Tıkladı.

Bunu yapabilecek biri varsa o da sensin...

Bilet fiyatları ekrana geldiğinde gözlerini kırpıştırmadan edemedi. Cebindeki para bileti karşılamaya yetmiyordu. Tek gidişe bile. Kartının limitini çoktan aşmıştı. Ama belki... *belki* site bankayı kontrol etmiyorsa... Banka kartını çıkarıp numarayı girdi ve nefesini tuttu...

Mucizevi bir şekilde ödeme gerçekleşti.

Böyle olmasına rağmen, Hal ancak telefonu gelen epostayla titreyince olanlara inanabildi. *Penzance yolculuğunuzla ilgili ihtiyacınız olan her şey burada*, yazıyordu ve hemen altında da bileti satın aldığını onaylayan bir tahsilat numarası vardı.

Midesi sanki vahşi denizlerde yolculuk eden bir geminin içindeymiş ve dalga geminin gövdesinin altına çarpmış gibi allak bullak oldu. Bunu gerçekten yapacak mıydı? Ama elinde başka seçenek var mıydı ki? Burada oturup Bay Smith'in dalkavuklarının geri dönmesini mi bekleyecekti?

Gizli bir servetin mirasçısı olabilirim.

Reg'e ettiği sözler zihninde yankılanıp duruyordu, hem alaycı hem umut doluydu. Hal ayağa kalktı, adrenalin dolu korkusu yatışınca bacaklarının uyuştuğunu, kaslarının yorulduğunu hissetti.

Doğru olabilirdi. Öyle değilse bile, doğru olmasını kendi sağlayabilirdi. Yapması gereken tek şey kendine inanmaktı.

Yatak odasına gittiğinde kendine hemen yatağa girmesini söyledi. Ama bunu yapmak yerine, annesinin eski püskü bavulunu gardırobun üstünden çekip eşyalarını toplamaya başladı. Şampuan, deodorant. Bu kısmı kolaydı. Giyecek seçmek daha zordu. Siyah sorun değildi – Hal'ın gardırobunun yarısından fazlası siyah ya da griydi. Ama bir yabancının cenazesine yırtık kot ve tişörtle gidemezdi; insanlar ondan elbise giymesini beklerdi ve Hal'ın tek bir elbisesi vardı.

Elbiseyi, annesinin üç yıl önce güneşli bir mayıs gününde düzenlenen cenaze töreninin ardından tıkıştırdığı en alttaki çekmeceden çıkardı. Elbise duruma uygundu ama aralık ayı için fazla yazlıktı, ucuz, incecik pamuktandı ve kısa kolluydu. Altına külotlu çorap giyebilirdi ama tek bir külotlu çorabı vardı ve onun da üst kısmı kaçmıştı. Hal çorabı açıp hasarı inceledi. Kaçığı oje sürerek dikkatli bir şekilde durdurmuştu,

şimdi de bu onarımın işe yaramasını ummaktan başka çaresi yoktu.

Sonra iki tane tişört, bir tane kapüşonlu svetşört ve en az eski püskü görünen kot pantolonunu bavula koydu. Yedek sutyen. Bir avuç külot. Son olarak da değerli dizüstü bilgisayarı ve iki karton kapaklı kitap.

Yanına alacağı en son şey en zor olandı. Kimliği. Konaklakiler ondan kimlik bekleyecekti, mektupta da öyle yazmışlardı. Sorun şuydu, Hal'ın karşısındaki insanların elinde ne gibi bilgiler olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Uzun doğum belgesi söz konusu olamazdı ama pasaportunu ya da kısa doğum belgesini alabilirdi, ikisinde de ebeveyninden bahsedilmiyordu. Bu belgeler yalnızca zaten bildikleri şeyi doğruluyordu: Hal'ın adını. Sorun, her iki belgede de doğum tarihinin yazılı olmasıydı.

Otuz beş yaşında birini bekliyorlarsa, Hal'ı gördüklerinde her şey sona erecekti, pasaportuna bakmaları bile gerekmeyecekti. Ama Hal, on beş ila yirmi beş, hatta gerektiğinde otuz bile gösterebileceğini düşündü. Hester Westaway evlenmediği ve çok genç yaşta çocuk sahibi olmadığı sürece, aradıkları kadının bu yaş aralığında olma ihtimali yüksekti; ama avukatın belgelerinde 1991 yılının Aralık ayında doğmuş bir bebek görünüyorsa ve Hal onlara 1995 yılının Mayıs ayında doğduğunu gösteren pasaportunu verirse...

Hal mektubu yeniden çıkarıp kabul edilebilir formları arayıp taradı. Adresinin yazdığı ikinci kolon sorun değildi. *Elektrik/su/doğalgaz faturası*, yazıyordu mektupta. Eh, Hal'ın elinde de bunlardan bir yığın vardı. Bu kamu hizmetlerini aldığı şirket de avukatlara bilmedikleri bir şey söylemeyecekti, tabii biriken borçları dışında.

Ama ilk kolon epey sorundu. Pasaport, sürücü belgesi ya da doğum belgesi. Sürücü belgesi yoktu ve yüklü miktarda nakdi olmadığı sürece de pasaportunu değiştirmesi çok zordu. Bu durumda geriye... doğum belgesi kalıyordu.

Hal yatağının altındaki kutuyu yeniden karıştırmaya başlayıp daha önce bir kenara attığı zarfı aradı. Bulduğunda annesinin doğum belgesini kendisininkinin altına koydu. İşte uzun doğum belgesi oradaydı... ve evet, altında da kısa olan duruyordu. *Adı: Harriet Margarida Westaway,* yazıyordu. *Doğum Tarihi: 15 Mayıs 1995. Cinsiyet: Kadın. Bölge: Brighton, Doğu Sussex.*

Ellerinde henüz bir doğum tarihi yoksa bile bunda zorlanmayacaklardı; gerçek belgelerini istemeleri çok kolaydı.

Bunu isterlerse de... Hal elindeki belgeyi ışığa tutarak baktı. Çok karmaşık bir belge değildi bu, kâğıt filigranlıydı ama yüzeyde görünmüyordu ve mürekkep hiç de özel değildi. Biraz zaman ve bir tarayıcıyla muhtemelen gerçek belgeyi epey ikna edici bir şekle sokabilirdi.

Buruşuk satırlar eski ve yumuşaktı, Hal dikkatlice katlayıp faturalarla birlikte havulun iç cebine koydu.

Tam fermuarı kapatacağı sırada durdu... ve eskimiş, boyası soyulmuş küçük bir teneke kutunun durduğu komodin çekmecesine uzandı. Eskiden bu kutunun içinde Golden Virginia vardı ama uzun zaman önce tütün kokusunu kaybetmişti.

Kutuyu açıp parmaklarını içindeki tarot kartlarının üstünde gezdirdi, saçaklanmış kenarlarına, eskiyen mukavvanın yumuşak katlarına dokundu, tanıdık resimlerin arasında gezinirken onu izleyen, onu yargılayan yüzlere baktı.

Bir dürtüyle kartları avucuna aldı, hiç karıştırmadan, gözlerini kapayarak tek bir kez ortadan kesti. Aklında tek bir soru vardı.

Gözlerini açtı.

Avucundaki kartta genç bir adam fırtınanın silip süpürdüğü manzarada duruyordu, sırtını hızla ilerleyen bulutlarla dolu gökyüzüne dönmüştü, ayaklarının dibinde çalkantılı bir deniz vardı. Ellerindeki kılıcı saldırmak üzereymiş gibi havaya kaldırmıştı. Kılıç Prensi. Eylem. Zihin gücü. Karar.

O sırada anlamıştı, kartı bir müşteri için okuyor olsaydı şöyle söylerdi: *Kılıçlar zihnin, düşüncenin ve analizin zırhıdır, bu kart da enerjiyi ve kararı simgeler. Her yerde fırtınalı sular var ama Prens kılıcını havaya kaldırarak onlarla savaşıyor. Kart, onu bekleyen zorlukla yüzleşmeye hazır ve Prens hiç hafife alınacak biri değil.*

Tarotta açık yeşil ışık gibisi yoktur, derdi. *Ama bu kart; bu kart yeşil ışığa en yakın olan kart.*

Ama bu ezberlediği sözlerin altında annesinin sesini, Hal'a defalarca söylediği sözleri duyabiliyordu. *Asla inanma, Hal. Kendi sözlerine asla inanma, kendi yalanlarına inanan yazarlardan olma – o yalanlar birer kayıp. Bu bir fantazi – ne kadar inanmak istersen iste, bunu asla aklından çıkarma.*

Bu, kaygan bir gerçekti, doğrulama sapması biliminsanlarınca ve kuşkucularca çok iyi biliniyordu. Hal kartın mesajına inanmak *istiyordu*. Destenin iki yarısını yeniden birleştirip teneke kutuya koyarak kapağını kaparken bile Prens'in yeşil ışığına inanmak istiyordu.

Küçücük banyosunda dişlerini fırçalarken gözlüksüz yansımasının yabancılığına bakıyordu ve kendi kendine, *karar vermeme gerek yok,* dedi. *Yarın karar verebilirim. Hiçbir şey sona ermiş değil.* Ama yatak odasına giderken diş fırçasını yanına aldı. Bir süre yatağının kenarında kararsızca durdu, rüzgârı geçiren pencerelerden sızan soğuk esintide titredi ve ardından, meydan okurcasına bir tavırla, diş fırçasını açık bavuluna koyup fermuarı gıcırdatarak kapadı ve yatağa girdi.

Uzun bir süre sonra kitabını kenara bırakıp ışığı kapadı ve daha da uzun bir süre sonra uykuya daldı. Rüyasında kılıcını kaldırıp başucunda dikilen genç bir adam gördü.

8. BÖLÜM

Hal'ın annesi ona tarot öğretmişti ve Hal daha yürümeye bile başlamadan kartların üstündeki resimleri tanıyordu; gülümseyen Azize, sert bakışlı Papa, uçuşan kayıp ruhlarıyla korkutucu Kule. Küçük bir kızken, okul olmadığında ve annesi ona bakacak kimseyi bulamadığında sık sık annesiyle West Pier'daki stantlarına giderdi. Köşedeki perdenin ardında oturup kitap okur, annesinin yetenekli yorumlarını dinlerdi ve taktikleri –önemli soruları, ince ipuçlarını– farkında olmadan anlamaya başlamıştı bile: "Erkek kardeşiniz..." –müşteri hafifçe kaşını çatar– "hayır, bir dakika, erkek kardeş *gibi* biri. Arkadaşınız mı? Erkek bir akrabanız mı?"

Hal nasıl genelleme yapması gerektiğini ve çuvalladığında nasıl toparlayacağını öğrenmişti. Annesinin müşteri başını ısrarla iki yana sallarken söylediklerinde ısrarcı olmaktan nasıl vazgeçtiğini ve telaşa hiç mahal vermeden, "Ah, resmi çözmeyi size bırakıyorum. Belki anlamını daha sonra fark edersiniz ya da belki bu gelecek için bir uyarıdır," diyerek taktik değiştirişini izlemişti.

Sonunda, elindeki tek seçenek bu olmuştu. Hal'ın on sekizinci yaş gününe iki gün kalmıştı, sıcak bir yaz günüydü ve

annesine evlerinin hemen önünde araba çarpıp kaçarak ölümüne neden olmuştu. Aşırı hızlı giden aracın şoförü hiçbir zaman bulunamadı. Hal sudan çıkmış balığa dönmüş, yasıyla baş başa kalmıştı; üstelik beş parasızdı.

İskelenin yöneticisi olan Bay White, birkaç hafta sonra Hal'ın yanına gelmişti ve verdiği ültimatom hiç de nazikçe değildi; Hal'a öncelik hakkı tanımak istediğini söylemişti. Ama stant sezonun tam ortasında boş kalamazdı. Hal, annesinin standını almak istiyorsa buna itiraz etmeyecekti. Ama işe kısa süre içinde başlamalıydı. Aylardan hazirandı, iskele gündüzleri de geceleri de doluydu, kepenkleri kapalı olan stantlar herkes için kötüydü.

Hal da böylelikle annesinin kartlarını aldı, standın önündeki neon tabelayı yaktı ve Madam Margarida olma sırasını devraldı.

Müdavimler kolaydı. Annesini bu insanlara baktığı fallan defalarca izlemiş, laf dinlemez kocalarına, huysuz patronlarına, mutsuz çocuklarına dair ayrıntıları anlatışlarını dinlemişti. Sarhoş olup bir anda fal baktırmaya karar verenler de çok kötü değildi; onları parmağında oynatabiliyordu, üstelik onlar genelde bir daha gelmeyecek olan turistlerdi.

Hayır, onu endişelendiren randevulardı. Bir saatlik seans için para ödemiş, geleceğini teyit etmek için önceden telefon açmış olanlardı.

Hal, onlar için annesinin hiçbir zaman başvurmadığı bir şey yaptı. Onları kandırdı.

İnternetten çok fazla bilgi edinebiliyor olmak korkutucuydu. Hal, annesinin ölümünden önce hiç Facebook kullanmamıştı ama bu belirsizlikle geçen son günlerde sahte bir hesap açmış, Google görsellerden bulduğu kendi halindeki sarışın bir kızın fotoğrafını profil fotoğrafı yapıp adını da "Lil Smith" koymuştu.

Lil bilinçli bir seçimdi; Lily'nin, Lila'nın, Lillian'ın,

Elizabeth'in ya da yüz tane başka adın kısaltması olabilirdi. Smith çok rastlanan bir soyaddı, tıpkı kızın iddiasız güzelliği gibi.

İnsanların hiç tanımadıkları bir arkadaşın ekleme talebini hemen kabul etmeleri harika bir şeydi ama çoğu zaman bunu yapmasına bile gerek kalmıyordu çünkü gizlilik ayarları tamamen açıktı ve ailelerine, işverenlerine, eğitimlerine ve yaşadıkları şehre dair ayrıntıları odasından dışarı çıkmasına bile gerek kalmadan bulabiliyordu.

Tren batıya doğru hızla ilerlerken dizüstü bilgisayarını açıp dikkatini Westawaylere verdi, içinde gergin bir kıpırtı vardı.

İlk Google aramasında, *Penzance Courier* gazetesindeki 19 Eylül 1930 doğumlu Hester Mary Westaway'in 22 Kasım 2016'da, Clowe's Court, St. Piran'da öldü haberi çıktı. Kısa ölüm ilanında merhumenin, üç oğlunun ve kızının babası olan merhum Erasmus Harding Westaway'in eşi olduğu belirtiliyordu. *Ardında oğulları Harding, Abel, Ezra Westaway ile torununu bırakmıştır.*

Acaba Hal bu adamlardan birinin kızı mıydı?

Ne Abel ne de Harding Facebook'ta aktifti ama onları bulmak zor da olmamıştı. Her iki ad için tek arama yetmiş, Harding'in yaşadığı şehri St. Piran olarak belirtmesi epey işine yaramıştı ve Abel'ı da kardeşi olarak etiketlemişti. Hal düğün, vaftiz, aile portreleri ve okuldaki ilk günlerin fotoğraflarına bakarak adamın profilinde aşağılara doğru inerken boğazı düğüm düğüm oldu. Adamın bir karısı vardı, Mitzi Westaway (kızlık soyadı Parker'dı), üç çocuğunun adı da Richard, Katherine ve Freddie'ydi, yaşları on ila onlu yaşların ortalarına kadar değişiyordu.

Abel, Harding'den birkaç yaş gençti, nazik görünüyordu, kahverengi sakalı düzgündü, saçları koyu bal rengindeydi. İlişki durumu görünmüyordu ama Hal sayfada aşağı indikçe fotoğrafların çoğunda Edward adında mavi gözlü, yakışıklı bir

adam gördü. 2015 yılında, Sevgililer Günü'nde Paris'te birlikte çekilmiş ve etiketlenmiş bir fotoğrafları vardı, resmi bir davette el ele çekilmiş bir fotoğraflarına daha rastladı. *Filipinli Yetimler Yararına Siyah Beyaz Balo*, yazıyordu başlıkta. İki adam da siyah kravat takmıştı, Abel sevgilisine gergin bir gururla gülümsemişti.

İki profil de Hal'ın kalbini özlem dolu bir kıskançlıkla acıtan rahat bir zenginlik havası yansıtıyordu. Gösterişli hiçbir şey yoktu, ne yat ne de Karayip gezileri. Ama Venedik tatillerinden, Chamonix'de yapılan kayaklardan, özel okullardan ve vergi planlamalarından kayıtsızca bahsediliyordu. Profil fotoğraflarının gelişen slayt gösterisinde midilliye binmiş çocuklar, arazi araçları, polo ekipmanları vardı ve Facebook anılarında restoranda yenen yemekler, aile toplantıları ortaya çıkıyordu.

Ezra'ya dair hiçbir iz yoktu.

Facebook'tan yola çıktığında, Abel da Harding de yirmili yaşlarında çocukları olacak kadar yaşlılardı ama Hal'ın dikkatini çeken kişi merhumenin kızı olmuştu. *Ardında oğullarını bırakmıştır.* Peki ya kızına ne olmuştu?

Adını bilmeden ona ulaşmanın hiçbir yolu yoktu ve ne Harding'in ne de Abel'ın Facebook profilinde kız kardeşlerinin bahsi geçiyordu. Bir süre düşündükten sonra, Hal –ya da Lil Smith demek daha doğru olur– Harding'in en büyük oğluna, Richard Westaway'e arkadaşlık talebi gönderdi. Abel'a özellikle göndermedi. Adamın yalnızca 93 arkadaşı vardı ve esrarengiz kızlardan gelen istenmeyen arkadaşlık tekliflerini kabul edecek birine benzemiyordu. Harding daha da kötü bir seçimdi; yalnızca 19 arkadaşı vardı ve hesabını hemen hemen dört aydır kontrol etmemiş gibi görünüyordu. Öte yandan, Richard'ın 576 arkadaşı vardı ve Exeter dışındaki bir benzinciden yer bildiriminde bulunmuştu.

Hal başka bir sekme açacağı sırada sayfanın üstündeki bildirim işaretini gördü; Richard, arkadaşlık teklifini kabul et-

mişti. Profiline tıklayıp açılan ilk fotoğrafı beğendi; Richard, çamurlu yüzüyle havaya bir kupa kaldırmıştı. *Ragbide St. Barnabus'ı YİNE yendik. On numaralı oyuncularının sakallı bir kız olduğundan eminim*, yazıyordu başlıkta. Hal gözlerini devirdi ve Google aramalarına geri döndü.

Tapu sicilinde Trepassen Konağı'na dair hiçbir şey yoktu, ticaret sicili de bulunmuyordu. Huzurevi olarak listelenmemiş ya da gıda işletmesi olarak denetlenmemişti de. Burasının özel mülk olduğu dışında hiçbir ibare yoktu. Google haritalarda görünüyordu, Hal görüntüyü önce uydu görünümü olarak, ardından sokak görünümü olarak açtı. Sokak görünümünün bir faydası olmadı, patika boyunca uzanan ve ardındaki her şeyi saklayan porsuk ağaçları ve orman gülleriyle kaplı uzun, tuğla duvar dışında gösterdiği bir şey yoktu. Hal patikanın her iki yönünün de birkaç kilometresine tıkladı ve en sonunda bahçe yolunun ferforje kapısına ulaştı ama fotoğraf çok yanlış bir açıdan çekildiği için ev görünmüyordu. Hal da uygu görünümüne geçti.

Bulanık resim o kadar küçüktü ki kalkan duvarlı çatı ve yer yer ağaçların yükseldiği kapılı bir yeşil alan dışında hiçbir şey görünmüyordu ama Hal en azından arazinin büyük olduğunu görmüştü. Çok büyüktü. Malikâneden farksızdı. Bu insanlarda para vardı. *Ciddi* bir para vardı.

"Biletler lütfen," dedi bir ses arkadan ve onu daldığı düşüncelerden uyandırdı. Hal başını kaldırıp baktığında üniformalı bir kondüktörün hemen yanındaki koridorda dikildiğini gördü. Cüzdanını karıştırıp bileti uzattı. "Hafta sonunu geçirmek için evimize mi dönüyoruz?" dedi adam bileti delerken. Hal tam başını iki yana sallayacakken bir şey onu durdurdu.

Sonuçta bir yerden başlaması gerekiyordu.

"Hayır, ben... Ben eve bir cenazeye katılmak için dönüyorum."

"Ah, çok üzüldüm." Kondüktör, Hal'ın biletini geri uzattı. "Yakınınız mıydı?"

Hal yutkundu. Derin bir uçuruma düşüyormuş gibi hissetti. *Bu sadece bir rol,* dedi kendi kendine. *Her gün yaptığından farksız.*

Sözcükler boğazına takılmıştı ama konuşmak için kendini zorladı.

"Büyükannemdi."

Bir an bu sözleri kulağa olduğu gibi –yalan gibi– gelmişti. Ama sonra yüzüne bambaşka bir ifade takındı... keder ifadesi değildi bu, bu kadarı abartı olurdu, muhtemelen yakın olmadığı bir kadındı çünkü. Bu daha çok ağırbaşlı bir pişmanlıktı. İçinin ürperdiğini hissetti; standının dışındaki ışığı kapayıp rolüne girdiğinde de bu şekilde ürpermişti.

"Başınız sağ olsun," dedi kondüktör, başını ciddi bir tavırla sallayarak selam verdikten sonra koridorda yürüyüp bir sonraki vagona geçti.

Hal biletini neredeyse bomboş olan cüzdanına geri koyarken tren tünele girdi ve ışıklar yavaş yavaş söndü. Bir süreliğine tek ışık bilgisayarının ışığıydı, raylara değen tekerleklerin çıkardığı kıvılcımlar tünelin kararmış tuğlalarında şimşek gibi çakıyordu.

Bilgisayarının ekranı zümrüt parlaklığındaydı, çimenler devasa, dolambaçlı yol dardı ve aniden Hal içinin öfkeyle kaplandığını hissetti.

Bir aile, bir *kişi* nasıl bu kadar çok şeye sahip olabiliyordu? Trepassen Konağı'nın arazisi Hal'ın apartmanı şöyle dursun, bütün o yolu ve bir sonraki yolun da büyük bir kısmını kapsıyordu. O çimenleri biçmek bile bir ayda kazandığından daha fazla ederdi. Ama tek zenginlik bu değildi; her şeydi. Midilliler. Tatiller. Bütün bunları sıradanmış gibi kabul etmek.

Bazı insanların elinde avucunda azıcık bir para varken bazı insanlar nasıl bu kadar zengin olabiliyordu?

Işıklar yanıp sönerek geri geldiği sırada bir Facebook bildirimi daha belirdi. Richard bir kez daha durumunu güncelle-

mişti. Hal bildirimin üstüne tıkladığında ekran bir fotoğrafla kaplandı; Richard ve ailesi panellerle çevrili bir ormandaydı, hepsinin yüzü gururla parlıyordu. Harding kolunu oğlunun omzuna öyle sıkı atmıştı ki çocuk hafifçe sendeliyordu.

Hal daha yakından baktığında başlıkta *Richard bir Facebook anısını paylaştı*, yazdığını gördü. *St. A'daki ödül töreni. Annem o kadar gururlandı ki bir şeyleri kıracak sandım. Umarım babam anlaşmamızı bozmaz –matematikten kalmazsam 500 pound verecek– işte o zaman MERHABA Ibizaaa!*

Tren tünelden gün ışığına çıktığında, Hal yeniden karnına sancılar girdiğini hissetti ama o an geri dönmeyeceğini anladı.

Çünkü bu sancıların nedeni öfke değildi. Yalnızca kıskançlık da değildi. Bir tür heyecandı.

9. BÖLÜM

Tren Penzance'e girdiğinde saat neredeyse üçtü. Hal, istasyonun sesleri etrafında yankılanırken peronun üstünde sallanan kocaman saatin altında bir an durup ne yapması gerektiğine karar vermeye çalıştı.

Başının üstündeki tabelada TAKSİLER yazıyordu, çantasını omuzlayıp istasyonun ön tarafını işaret eden yön okunu takip etti. Ama KUYRUK BURADA yazan tabelayı birkaç metre geçtikten sonra durdu ve cüzdanını kontrol etti.

Trende yediği sandviçten sonra –yumurtalı ve tereli bir sandviçti, 1,37 poundluk fiyatıyla en ucuz seçenekti– geriye 37,54 poundu kalmıştı. Ama bu para onu St. Piran'a götürmeye yetecek miydi? Yetse bile oradan nasıl geri dönecekti?

Hal, arkasından gelen "Taksi mi bekliyorsun, oğlum?" sesiyle bir anda irkildi. Dönüp baktığında görünürde kimse yoktu. Taksinin penceresinden uzanan yüzü gördüğünde sesin şoförden geldiğini anladı.

"Ah, affedersiniz." Cüzdanını yeniden çantasına koyup taksiye doğru yürüdü. "Evet, taksi bekliyordum."

"Kusura bakma, canım." Hal ona doğru yaklaşırken ada-

mın yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Anlamadım ben... saçların kısa diye öyle sandım."

"Sorun değil," dedi Hal dürüstçe. Bu, başına o kadar çok geliyordu ki artık umurunda değildi. "St. Piran Kilisesi'ne ne kadar tutar, söyleyebilir misiniz? Üstümde çok nakdim yok."

Başka bir yerimde de yok, diye geçirdi içinden ama söylemedi. Taksi şoförü bakışlarını çevirip ön paneldeki ekrana bir şeyler girdi; seyir sistemi ya da telefon, diye düşündü Hal ama emin olamamıştı.

"Yaklaşık yirmi beş pound kadar, canım," dedi en sonunda. Hal derin bir nefes aldı. Pekâlâ o zaman. Bu taksiye bindiğinde iş işten geçmişti; öteki tarafta bulacağı kişinin iyi niyetine güvenmekten başka çaresi yoktu. Bunu gerçekten yapacak mıydı?

"Şu anda üçüncü perondan kalkan tren Londra Paddington'a gidecek olan rötarlı 14.49 trenidir," dedi istasyonun hoparlöründen cılız bir ses; onu daldığı düşüncelerden uyandırmıştı ve bu tıpkı evrenin ona bunu yapmaması, geri dönüp eve giden treni yakalaması gerektiğini bir kez daha hatırlatmasına benziyordu.

Bay Smith'in onu altı gün sonra bekliyor olacağı eve...

Bunu yapabilecek biri varsa o da sensin.

"Beni duydun mu?" diye sordu taksi şoförü. Doğu Londra aksanı yüzünden sözcükler Brightonlı bir taksi şoförüne kıyasla daha yumuşak duyuluyordu. "Yirmi beş pound dedim, tamam mı?"

Hal derin bir nefes daha alıp arkasındaki tren istasyonuna baktı. Facebook'taki ve Google'daki fotoğraflar gözlerinin önüne geldi: arazinin ıssız bucaksızlığı, tatiller, arabalar, Jack Wills broşüründen fırlamış gibi görünen giysiler...

Annesinin fotoğrafını ezen topuğu düşündü. Standındaki kırılan süsleri ve lamba yandığında hissettiği korkuyu düşün-

dü. O paranın yalnızca iki bin poundu için bile neler verebileceğini düşündü; ki o arabalardan birini almaya bile yetmezdi belki onda birini anca alırdı.

Her şeye sahipler. Daha fazla paraya ihtiyaçları yok.

İçinde keskin ve sert bir şeyin kristalleştiğine dair o duyguyu yeniden hissetti, soğuyarak kırılgan bir azme dönülen sıcak bir acı gibiydi.

Çuvallarsa çok zor durumda kalırdı. Bu yüzden çuvallamamak için elinden geleni yapmalıydı.

"Peki."

Şoför arkaya doğru uzandı ve taksinin arka kapısı açıldı. Hal uçurumdan atlayacakmış gibi bir hisle annesinin bavulunu taksiye atıp arkasından kendi de bindi.

"Cenaze var galiba," dedi arabanın ön koltuğundan bir ses. Hal irkilip başını kaldırdı.

"Özür dilerim, ne dediniz?"

"Dedim ki, cenazeye var galiba," diye tekrarladı şoför. "Kilisede. Sen de ona mı geldin? Yakının mıydı?"

Hal pencereden dışarı, Penzance'ten ayrılırlarken başlayan şiddetli yağmurun içine baktı. Yoğun damlaların arasından bir şey görmek zordu ama dağlık buruna kondurulmuş küçük, taş kiliseyi ve ardında dönüp duran gri bulutları seçebildi. Siyah kabanlarıyla yas tutanların oluşturduğu küçük kalabalık mezarlığın girişinden kiliseye doğru yürüyordu.

"Evet," dedi Hal fısıldar gibi, sonra şoförün elini kulağına götürdüğünü görünce daha yüksek sesle konuştu, "Evet, o yüzden geldim ben de. Ölen..." Bir an tereddüt etti ama ikinci denemesi daha kolay oldu. "Büyükannemdi."

"Başın sağ olsun, canım," dedi şoför, kasketini çıkarıp yanındaki koltuğa bıraktı.

"Borcum ne kadar?" diye sordu Hal.

"Yirmi yeter, canım."

Hal başını onaylarcasına sallayıp on poundla iki beşliği aralarındaki küçük tepsiye saydı ve sonra durdu. Bahşiş verecek parası var mıydı? Cüzdanındaki bozukluklara bakıp kısık sesle saydı, kiliseden eve kadar ne kadar tutacağını merak ediyordu. Ama oturduğu yerden taksinin dijital ekranını görebiliyordu ve 22,50 pound yazıyordu. Kahretsin. Adam ondan az para istemişti. Vicdan azabı çekerek tepsiye bir pound daha koydu.

"Teşekkürler," dedi şoför, bozuk paraları avuçlayarak. "Yağmurda kendine dikkat et, canım, böyle bir günde fena üşütebilirsin."

Bunları duyunca Hal'ın tüyleri diken diken oldu ama yalnızca başını onaylarcasına sallayıp kapıyı açtı ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun içine daldı.

Araba uzaklaşırken lastikleri ıslak yolda su sıçratıyordu, Hal bir an durup eşyalarını yüklenmeye çalıştı. Yağmur gözlüğünün camlarını ıslatmıştı ve en sonunda gözlüğünü çıkarıp sağanağın içinden önündeki kilisenin çatılı bahçe kapısına baktı. Küçük, gri kilise uçurumun tepesinde kambur duruyordu. Hal, mezarlığın bahçesini çevreleyen alçak taş duvarın ardındaki toprağa kazılmış karanlık çukuru gördü; görüntü emin olamayacağı kadar bulanıktı ama şekline bakınca, bunun hileyle mirasına ortak olacağı kadının tabutunu bekleyen açık mezar olduğundan emin olmuştu.

Bir an Hal'ın içinden geri dönüp kaçmak geldi; en yakın istasyonla arasında elli kilometre olmasının, parasının olmamasının ve ucuz siyah kabanıyla ayakkabılarının sağanak yağmura uygun olmamasının hiçbir önemi yoktu.

Şakır şakır yağan yağmurun altında kararsızlık içinde öylece dikilirken omzuna bir el dokundu, Hal sert bir şekilde arkasına döndüğünde gri sakalı düzgünce kesilmiş ufak tefek bir adamın yağmurdan buğulanmış gözlüğünün ardından ona baktığını gördü.

"Merhaba," dedi adam, sesi hem utangaç hem de iddialıy-

dı. "Size yardımcı olabilir miyim? Adım Bay Treswick. Cenaze için mi geldiniz?"

Hal gözlüğünü aceleyle taktı ama gözlerinin önündeki yüz yine de tanıdık gelmemişti. Buna rağmen Treswick adı ona bir şeyler çağrıştırmıştı. Zihnindeki ad dosyalarını heyecanla arayıp taradı, gözlerinin önündeki adamı bir aile üyesiyle bağdaştırmaya çalıştı. Sonra, hem rahatlayarak hem de heyecanlanarak aradığını aniden buldu.

"Bay Treswick; mektubu bana siz yazmıştınız!" dedi. Elini uzattı. "Ben Hal – yani, Harriet Westaway." En azından, böyle söyleyince yalan olmuyordu. Yani, tamamen yalan değildi.

Bir an sessizlik oldu. Hal midesinin gerginlikten kasıldığını hissetti. Kader ânı gelmişti; ya da o anlardan biriydi. Gerçek Harriet Westaway otuz beş yaşındaysa ya da sarışınsa ya da boyu 1.82'yse her şey başlamadan bitti demekti. Mirastan pay almak bir yana, kiliseye girmeye bile veda etmesi gerekecekti. Aynı trenle, bomboş bir cüzdanla geri dönecekti ve gururu da ayaklar altına alınmış olacaktı., Bay Treswick ilk başta hiçbir şey söylemedi, yalnızca başını iki yana salladı ve Hal midesinin hafiflediğini hissetti. Tanrım, bitmişti. Her şey bitmişti.

Ama sonra, Hal daha ne diyeceğini düşünemeden adam Hal'ın elini tutup sıcak deri eldivenlerinin arasında sıktı.

"Pekâlâ..." Hal, adamın olanlara inanamıyormuş gibi başını iki yana sallamaya devam ettiğini fark etti. "Ben... ben hiçbir zaman... Gelebildiğinize o kadar, o kadar çok sevindim ki. Mektubun elinize zamanında geçeceğinden emin değildim... izinizi bulmanın hiç de kolay bir iş olmadığını söylemeliyim. Anneniz..." Bir anda sanki sohbetin nereye gittiğini fark etmiş gibi durdu, aklının karıştığını gözlüğünü çıkarıp üstündeki yağmuru silerek gizledi. "Pekâlâ," dedi gözlüğünü yeniden burnunun üstüne yerleştirirken, "bunu şimdi bir kenara bırakalım. Sizi zamanında bulabilmemiz düşük ihtimaldi. Ama cenazeye yetişmiş olmanıza sevindim."

Anneniz. Belirsizlikler denizinde, bu sözcükler Hal'ın tutunabileceği sert bir şey gibiydi; bu veriden yola çıkabilirdi. Demek ki düşündüğü gibiydi; onun tüm bunlarla bağlantısı Bayan Westaway'in ölen kızıydı.

Hal kendini bir anda vıcık vıcık bir çamurun içinde debelenirken gördü ve bir anlığına üstünde dinlenebileceği dayanıklı bir şey bulmuştu.

"Elbette," dedi ve soğuktan birbirine çarpan dişlerine rağmen gülümsemeyi başardı. "Ben de s-sevindim."

"Ah, siz titriyorsunuz," dedi Bay Treswick endişe içinde. "Size kilisenin içini göstereyim. Bugün kesinlikle berbat bir gün ve korkarım ki St. Piran Kilisesi'nde ısıtma sistemi yok, o yüzden içerisi de çok farklı değil. Ama en azından ıslanmazsınız. Siz..."

Kilisenin bahçe kapısına vardıklarında durup kapıyı açtı ve Hal'ın geçmesi için kenara çekildi.

"Ben...?" deyiverdi kapının kemerinin sığınağında durdukları sırada. Bay Treswick yeniden gözlüğünü cilaladı; Hal, mezarlık bahçesinde yürüyecekleri yolu görünce bu hareketin gereksiz olduğunu fark etti.

"Dayılarınızla tanıştınız mı?" diye sordu çekinerek, Hal, havanın soğukluğuna rağmen kalbinin bir anda sıcak bir selle dolduğunu hissetti. Dayılar. *Dayılar.* Dayıları vardı.

Dayın falan yok, dedi kendi kendine sert bir dille, hissettiklerine ket vurmaya çalışarak. *Onlar senin akraban değil.* Ama böyle düşünemiyordu. Bu işi kıvıracaksa yalnızca rol yapmaması, aynı zamanda inanması gerekiyordu.

Ama ne söylemeliydi? Bu soruya nasıl yanıt vermeliydi? Uzun bir süre öylece durup düşünmeye çalışırken aniden Bay Treswick'e ağzı açık bir şekilde baktığını fark etti, o ufak tefek adam da şaşkın gözlerini ona dikmişti.

"Hayır," dedi en sonunda. En azından bu konuyu uzun uzadıya düşünmesine gerek yoktu. Orada duran ve Bay Treswick'i

görür görmez Hal'ın söylediklerini yalanlayabilecek insanları tanıyormuş gibi yapmasının bir anlamı yoktu. "Hayır, hiç tanışmadım. Dürüst olmak gerekirse..." Dudağını ısırdı, hangi yolun doğru yol olduğunu merak ediyordu ama elinde fırsat varken doğruyu söylemesi daha iyi olmaz mıydı? "Dürüst olmak gerekirse," dedi yeniden aceleyle, "sizin mektubunuza kadar dayım olduğunu bile bilmiyordum. Annem onlardan hiç söz etmemişti."

Bay Treswick hiçbir şey söylemedi, yalnızca başını bir kez daha iki yana salladı ama Hal, adamın bunu uysal bir anlayışla mı yoksa şaşkın bir inkârla mı yaptığından emin değildi.

"Yürüyelim mi?" diye sordu adam demir grisi gökyüzüne bakarak. "Yağmurun dineceğini sanmıyorum, kiliseye girsek iyi olacak."

Hal başını onaylarcasına salladı ve ikisi birlikte bahçe kapısından kiliseye giden kısa mesafeyi hızlı adımlarla kat etti.

Bay Teswick verandaya vardıklarında yeniden gözlüğünü silip Hal'a kapıyı tutarken yağmurluğunun kemerini sıktı ama tam Hal'ın arkasından içeri gireceği sırada duyduğu motor sesiyle başını bir av köpeği gibi kaldırıp arkasına döndü.

"Ah, affedersiniz Harriet, sanırım cenaze korteji geldi. Siz oturun, ben izninizi isteyeceğim."

"Elbette," dedi Hal. Bay Treswick yağmurun içinde kaybolunca Hal da kiliseye tek başına girdi.

Kapı şiddetli rüzgârdan ve yağmurdan korunmak için aralık duruyordu ama Hal içeri girdiğinde dikkatini çeken ilk şey soğuk değil, insanların azlığı oldu. Banklarda en fazla dört beş kişi vardı. Taksideyken gördüğü yas tutan grubun geç kaldığını ve kiliseye çoktan gelmiş olanlara yetişmeye çalıştığını sanmıştı ama şimdi hemen hemen herkesin bu kadar olduğunu anlamıştı.

En önden ikinci sırada üç yaşlı kadın vardı, arkalara doğru da muhasebeci gibi görünen kırklı yaşlarda bir adam oturu-

yordu, girişin hemen yanındaki banka tüneyen hemşire üniformalı kadın, törenin uzaması ihtimaline karşı gizlice dışarı kaçabilmek için orayı seçmiş gibiydi.

Hal nereye oturması gerektiğini anlamak için etrafına bakındı. Cenazelerde kurallar oluyor muydu? Annesinin Brighton Krematoryumu'ndaki cenaze törenini hatırlamaya çalıştı ama hatırlayabildiği tek şey iskele çalışanlarıyla, komşularla, minnettar müşterilerle ve Hal'ın tanımadığı ama annesinin hayatlarına dokunduğu insanlarla dolup taşan küçücük şapeldi. En arkada duruyorlardı, yas tutanlara yer açmak için duvarın dibine kadar sokulmuşlardı. Hal, balık ve patates satan stanttaki Sam'in yerini Deniz Manzarası Villaları'ndan ihtiyar bir komşuya verdiğini görmüştü. Biri Hal için ön sırada yer tutmuştu ama Hal geri kalanın kimin nereye oturacağına nasıl karar verdiğini ya da yas hiyerarşisinin nasıl uygulandığını bilmiyordu.

Kurallar her ne olursa olsun, ölen kişiyi hiç tanımayan birinin rütbesinin düşük olduğuna hiç kuşku yoktu.

En sonunda Hal arkalara doğru bir yere oturdu ama muhasebeci ve hemşire kadar dikkat de çekmiyordu; onlardan üç dört sıra önde, sağ taraftaydı. Gözlüğü kurumaya başlayan yağmur damlaları yüzünden hâlâ lekeliydi, temizlemek için çıkardı ve bu sırada ayak seslerine, çatıya vuran yağmurun patırtısına ve önde oturan kadınların ara sıra öksürüşlerine kulak kabarttı. Titrememeye çalışıyordu.

Hal'ın sadece iki kabanı vardı; her gün giydiği eski püskü deri ceketle eskiden annesinin olan ve üstüne çok büyük gelen koyu renkli trençkot. Deri ceket en azından siyahtı ama cenazeye pek uygun görünmediği için Hal trençkotu gitmişti. Trendeyken yeterince sıcaktı ama uzun süre dolapta durduğu için yağmur geçirmezliğini kaybetmişti ve taksiden inip kiliseye koştuğu kısa mesafede kumaşı sırılsıklam olmuştu. Artık soğuk kilisenin içinde oturuyor, yağmurun tenine sızmasını

hissediyordu. Kucağında tuttuğu ellerine baktığında mora çaldığını gördü, parmaklarının soğuktan titremesini engellemek için incecik trençkotunun ceplerine soktu. Ceplerinden birinin dibinde yumuşak ve tırtıklı bir şeyin uyuşuk tenine değdiğini hissetti. Tutup çıkarınca gülümsedi. Eldivendi bu. En azından sıcak bir şey bulabilmişti. Annesinden bir hediye gibiydi.

Tam eldivenleri takacağı sırada göremediği bir orgcunun çıkardığı ses patlamasını duydu, şapelin kapıları açıldı ve içeri sızan şiddetli rüzgârla tören düzeninin yazılı olduğu ince kâğıt koridora doğru uçuşuverdi.

İçeri en önce rahip –ya da piskopos vekili, Hal emin olamadı– girdi, onun arkasından takım elbiseli dört erkek aralarında koyu ahşaptan dar bir tabut tutarak geldi.

Tabutu tutanlardan sol tarafta, arkada duranı Hal görür görmez tanımıştı, Bay Treswick'ti bu, yağmurluğunun altından siyah takım elbisesi ve kravatı görünüyordu. Bulunduğu pozisyon nedeniyle biraz debeleniyor gibiydi çünkü diğer üç adamdan daha kısaydı ve köşeyi sürekli havada tutmak zorunda olması hiç rahat değildi.

Ön tarafta, sağda ilerleyen kel adam ellilerinde görünüyordu ve Hal onun Harding Westaway olduğunu düşündü. Yuvarlak yüzüne, kat kat gıdısına, tek tük kalmış açık renkli saçlarına bakıp onu hafızasına kazımaya çalıştı. İyi bir yemek yemiş olmasına rağmen her zaman daha fazlasını isteyen, fındık, peynir ve meyve kemirip duran, sonra da sindirim sorunu yaşayınca şikâyet eden tiplere benziyordu. Hem halinden memnun hem de kendinden kuşkulu bir hali vardı. Tuhaf bir birleşimdi bu. Hal onu izlerken, onu baştan aşağı süzen bu gözleri hissetmiş gibi bilinçli bir şekilde ellerini saçlarında dolaştırdı.

Onun solunda sakallı, koyu sarı saçları şakaklarında griye dönmeye başlamış ve Hal'ın gördüğü Abel Westaway fotoğ-

raflarına benzeyen bir adam vardı ve bu durumda tabutu taşıyan, sağda, arkada duran üçüncü kişinin merhumenin üçüncü oğlu Ezra olduğunu tahmin etti.

Ezra gruptaki en genç adamdı ve abileri açık renk saçlı olduğu halde onun saçları koyu renkliydi ve teni de epey bronzdu. Kilisede dikkatli bir keder ifadesi takınmamış tek kişi de oydu –aslında, tam yanından geçtiği sırada pişmiş kelle gibi sırıtınca Hal şoka girdi– ve içindeki bulundukları zamanla mekâna bakıldığında, bu hiç uygun bir tavır değildi.

Hal'ın aklı karışınca başını çevirip onu görmemiş gibi yaptı ve kilisenin ön sırasına bakarken yanaklarının yandığını hissetti.

Tek sorun o gülümseme değildi; gerçi bu bile yeterince kötüydü. Orada başka bir şey daha vardı... adamın o sırıtışında, gözünü kırpar gibi kırpıştırışında çapkın bir eda vardı. *Senin kim olduğuna dair en ufak bir fikri bile yok.*

Çünkü o senin dayın değil, diye yanıtladı bilinci, kibirli bir şekilde.

Sanki zihninde iki farklı ses savaşıyordu. Hal eldivenleri elleriyle alnına bastırınca yünün emmiş olduğu yağmurun soğukluğunu hissetti ve eldivenleri bulmamış olsaydı törenin sonuna kadar kalamayacağını, insanlar daha kiliseden çıkmadan çevirdiği dümenin ortaya çıkacağını fark etti.

Tabutu taşıyanlar Hal'ın yanından yavaşça geçip gittiler, dar tabutu kilisenin ön kısmına bıraktılar, görev bilinciyle ön taraftaki sıralara yerleştiler ve onların hemen ardından aile üyelerinin oluşturduğu küçük grup da yerini aldı.

Ve tören başladı.

10. BÖLÜM

Bir saat sonra her şey bitmişti; ya da öyle sayılırdı. Küçük cemaat bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında tek sıra halinde ilerledi, tabut taze toprağa indirilirken etrafında durdu ve rahip denizden esen rüzgârın çığlıkları arasında monoton dualarını okurken sesini yükseltti.

Alacakaranlık çökmek üzereydi ve sıcaklık daha da düşmüştü; Hal incecik trençkotunun içinde kontrol edilemez şekilde titriyordu ama buna rağmen rüzgâra ve yağmura minnettardı. Havanın gizi içinde kimse yüz ifadesinde acı dışında bir şey göremezdi. Saçlarından akan damlaları gözlerini kırpıştırarak uzaklaştırmaya çalışırken gözleri gerçekten yaşarmıştı. Kimse ondan ağlamasını beklemiyordu –bunu biliyordu– ama sıradaki sınavını Trepassen Konağı'nda ölünün ardından sabahlayarak verecekti ve orada gözlerin üzerinde olacağını biliyordu. Yüzündeki ifadeyi ya da korumacı vücut dilini birkaç dakikalığına düşünmek zorunda olmaması büyük rahatlıktı; burada, rüzgâr mezarın etrafındaki yas tutanların yüzüne çarparken kendine koruyucu bir şekilde sarılabiliyordu ve bunun tek suçlusu da havaydı.

Nihayet rahip son sözlerini söyledi ve Harding, mezarın

yanı başındaki kapalı kovadan aldığı bir avuç dolusu kumlu toprağı savuruverdi. Toprak, ahşap tabut kapağının üstüne pat diye düşmektense sanki su gibi sıçradı. Harding, kovayı kardeşi Abel'a verdi ve Abel da tabuta bir avuç dolusu toprak attı ve bunu yaparken de başını iki yana salladı. Hal bu harekete anlam verememişti. Toprak daire çizerek tabutun üstüne savruldu, birkaç avuç toprağın ardından ıslandığı için yumuşayan çiçekler de mezara atıldı. Kova en sonunda Ezra'ya geçti. Ezra toprağı umursamaz bir tavırla savurduktan sonra kovayı gölgesinin dibinde, hemen arkasında duran ve kendini görünmez kılmaya çalışan Hal'a verdi.

Hal, Ezra'nın hiçbir şey söylemeden uzattığı kovayı aldı. Yapmak üzere olduğu şeyde çok büyük bir hata olduğunun farkındaydı; hiçbir bağlantısının olmadığı bir kadın defnedilirken yapılan bu sembolik hareketle günaha giriyordu. Ama ailenin gözü üstündeydi ve başka seçeneği de yoktu.

Toprak artık yağmurdan balçığa dönmüştü, Hal eldivenini çıkarıp toprağı tırnaklarıyla kazıdı.

Toprak tuhaf bir katiyetle tabutun üstüne pat diye düştü, Hal da kovayı papaza geri verdi.

"Küller küllere," dedi papaz rüzgârın ve dalgaların gürültüsünün içinde, "toprak toprağa, sonsuz yaşamla yeniden dirilmenin kesin umuduyla..."

Hal çamurlu avucunu gizlice trençkotuna sildi ve adamın sözlerini duymamaya çalıştı ama anılar –annesinin yakılma törenini yöneten nazik papazın, anlamsız teselli sözlerinin ve Hal'ın inanamadığı vaatlerin anıları– peşini bırakmıyordu. Çamurun tırnaklarının altında gıcırdadığını hissetti ve üç yıl önce, bir başka Aralık günü, annesinin savurduğu küllerinin avucunda nasıl gıcırdadığını göğsüne inen bir yumruk gibi güçlü bir şekilde hatırladı. Hal, tıpkı bugün gibi rüzgârlı ama kuru bir günde Brighton sahiline gitmiş, deniz kenarında yürümüştü, çıplak ayakları taşların üstünde üşüyordu, köpüklü

otların arasında durmuş, küllerin parmaklarının arasından çı-
kıp denize saçılışını izlemişti.

Mezarın taze ve ıslak ağzına bakarken, kalbinin kaybın ver-
diği acıyla sıkıştığını hissetti, sanki eski ve kısmen iyileşmiş
yarası sızlıyordu. Bunu yapmaya gerçekten değer miydi – ken-
dine bunları yeniden yaşatmaya, çirkin bir lamba ya da kart-
postal koleksiyonu dışında bir şeyin eline geçmemesi ihtima-
line rağmen yasın acımasız ritüellerine ve canlanan bu anılara
değer miydi?

Önünüzde iki yol var ama bu yollar dolambaçlı...

Tırnaklarını avuçlarına batırdığını fark etti ve aklına Kılıç
Prensi'nin kılıcını havaya kaldırıp kararlı bir yüzle fırtınalı de-
nizlerle savaştığı geldi.

Gerçek şu ki o iki yol da artık kaybolup gitmişti. Hal içle-
rinden birini seçmişti; ve diğer yol gerçekten varsa bile, ona
çıkan bütün olasılıklara son vermişti. Geri dönüş yoktu, ka-
rarını eleştirmesinin bir anlamı yoktu. Hayatta kalmak için
ihtiyacı olan seçimi yapmıştı ve şimdi tek çıkış yolu bunu sür-
dürmekti – hayal kırıklığının derinliklerine kadar sürdürmek.
Başarısızlığa uğrama hakkına sahip değildi.

Nihayet son sözler edildi, papaz eşyalarını toplamaya baş-
ladı ve ailenin geri kalanı arabalarına doğru yürüyerek dağıl-
maya başladı, şiddetli rüzgârın ve yağmurun karşısında yaka-
larını kaldırmışlardı.

Hal içinde bir yerde korkunun çırpındığını hissetti. Bir şey
söylemeliydi; ve elini çabuk tutmalıydı. Aralarından birinden
onu konağa bırakmasını istemeliydi ama kendisine tamamen
yabancı olan bu insanlara damdan düşercesine yaklaşma fikri
bir anda diğer her şeyden daha da korkutucu gelmişti. Bunun
tek nedeni foyasının ortaya çıkması korkusu değildi. Daha temel
bir korkuydu bu, çocukçaydı. Bunu kimden istemeliydi? *Nasıl?*

"Ben–" dedi ama boğazı daralmış, sesi çatallaşmıştı. "Ben–
bu–"

Hiçbiri arkasına dönmedi. Harding öndeydi ve etrafı üç ergen çocuğuyla çevrilmişti, yanlarında da Hal'ın Mitzi olduğunu tahmin ettiği kadın vardı. Facebook'tan gördüğü için Richard olduğunu anladığı çocuk da babasının arkasından otoparka yürürken telefonunu kurcalıyordu. Abel ve Ezra arkadan yürüyordu, koyu bir sohbete dalmışlardı. Hal onları izlerken Abel kolunu kardeşinin omzuna atıp onu teselli etmeye çalışır gibi sıktı, Ezra da sabırsız sayılabilecek bir tavırla omzunu silkip kardeşinin elinden kurtuldu.

Diğerleri çoktan üstünden su damlayan porsuk ağaçlarının altındaki arabalara doğru dağılmıştı.

Hal bu ıssız mezarlık bahçesinde öylece kalakalma tehlikesiyle baş başaydı. Telaşa kapıldı.

"Affedersiniz," dedi çatallaşan sesiyle, bu kez daha gürültülü bir şekilde. Sonra, az önce olduğu gibi omzunda bir el hissedince keskin bir şekilde arkasına döndü ve elinde şemsiyesiyle Bay Treswick'i gördü.

"Harriet. Sizi Trepassen'a bırakabilir miyim?"

"Evet, ah, evet." Sözcükler Hal'ın ağzından tutarsız bir şekilde bir anda dökülüvermişti. "Ah, çok teşekkür ederim, ben pek emin–"

"Korkarım cenaze araçlarında yer kalmayacak, resmi kortejdeki bütün koltuklar da dolu ama benim arabama binmenizde bir sakınca yoksa..."

"H-h-hiç yok," dedi Hal. Dişleri soğuktan birbirine vuruyordu, yutkundu, kendine gelmeye çalıştı, minnetini daha az belli etmeye çalıştı. "Teşekkürler Bay Treswick, beni mahcup ettiniz."

"Bir şey değil. İşte, şemsiyemi alın, ters düz olmamasına dikkat edin, korkarım denizden esen rüzgârlar pek öngörülebilir değil. Ben de bavulunuzu taşıyayım."

"Hayır," diyerek karşı geldi Hal, "lü-lütfen!" ama çok geçti, nasıl olduysa, ufak tefek adam bavulu Hal'ın bıraktığı çakıllı

patikadan kaldırmayı ustaca becerdi. Şemsiye Hal'ın elinde... di ve adam yağmurun altında, taksinin Hal'ı indirdiği köşe... park halinde duran arabaya doğru yürüyordu.

Volvo'ya bindiklerinde, Bay Treswick kaloriferi çalıştırdı ve araba bahçe yolundaki lastik izli su birikintilerine bata çıka ilerlerken, Hal parmaklarındaki soğuğun azalmaya başladığını hissetti. Mezarlık bahçesindeyken bir daha asla ısınamayaca... ğını sanmıştı; soğuk kemiklerine işlemiş gibiydi. Şimdiyse ön paneldeki havalandırmadan çıkan sıcak havada buzu çözülen parmakları acıyor ama sıcak hava içinde hissettiği soğuğa iş... lemiyordu.

"Trepassen buradan yaklaşık altı kilometre," dedi Bay Treswick anayola doğru yavaşça kıvrılırlarken sohbet etmek amacıyla. Silecekler çıldırmış gibi sağa sola hareket ediyordu. Kavşağa geldiklerinde durdular, Bay Treswick karanlığın içinden yolun sağına ve soluna bakarak gelen araba olup olmadığını görmeye çalıştı, ardından ikisinin de hayatının kontrolünü eline alırmışçasına gaza bastı ve araba yol ağzından fırlayıp hızlandı.

"Umarım Bayan Warren bize çay yapmıştır. Gece kalacak mısınız?"

"Ben..." Hal kendini suçlu hissediyordu. Adamın mektubuna karşılık verememişti –buna zamanı olmamıştı– ve konakta kalma daveti iptal edildiyse ne yapardı bilmiyordu. "Evet, bunu çok isterdim ama maalesef Bayan Warren'a geldiğimi bildiremedim. Mektubunun henüz iki gün önce geldi... Yazacağım yanıtın buraya zamanında ulaşamayacağını düşündüm..."

"Ah, çok üzgünüm, size telefon numarası vermeliydim," dedi Bay Treswick özür dilercesine. "Ama önemli değil, Bayan Warren'ın size ayıracak odası olduğundan eminim. Sizi uyarayım" –kuşku dolu gözlerle Hal'ın ıslak trençkotuna ve trenç-

kotunun altındaki sırılsıklam olmuş giysilerine baktı– "korkarım Trepassen'da merkezî ısıtma sistemi yok, Bayan Westaway evi bu sistemle döşetmemişi. Ama bir sürü şömine ve sıcak su torbası falan var. Kendinizi..." –tereddüt etti– "*epey* rahat hissedeceksiniz."

"Teşekkürler," dedi Hal süklüm püklüm ama adamın ses tonu nedeniyle söylediklerinin doğruluğundan kuşkuya düşmüştü.

"Şunu söylemeliyim" –Bay Treswick tepeye tırmanırlarken vites değiştirdi– "Maud'ın çocuğu olduğunu öğrenince biraz şaşırdım."

Maud. Demek merhumenin kayıp kızının adı buydu. M. Westaway – tıpkı annesinin adı gibi. Hata da buradan mı doğmuştu? Hal doğum belgesini getirmediği için sessiz bir şükran duygusuyla doldu ve hemen ardından içini bir telaş sardı. Bay Treswick, Maud'ın çocuğu olduğunu öğrenince neden şaşırmıştı ki? Hal'ın bilmesi gereken bir şey mi vardı? Acaba sorsa mıydı yoksa bilgisizliği onu ele mi verirdi?

"Ben... ne demek istiyorsunuz?" diye sordu en sonunda.

Bay Treswick kahkaha attı. "Ah, genç bir kadınken çok kararlıydı. Asla evlenmeyeceğine, asla çocuk sahibi olmayacağına dair yeminler edip dururdu. Hemen hemen on iki yaşındayken ona bir keresinde, 'Büyüdüğünde çok farklı hissedebilirsin, tatlım,' demiştim, o da gülmüş ve benim ihtiyar bir ahmak olduğumu söylemişti; anneniz biraz açık sözlüydü. Çocukların evliliğin ataerkil prangasının asma kilidinden başka bir şey olmadığını söylemişti. Kullandığı cümle buydu, çok iyi hatırlıyorum. O zaman bunun, özellikle de o yaştaki bir çocuk için alışılmadık bir üslup olduğunu düşünmüştüm. O yüzden aslında bir çocuğu olduğunu öğrenince biraz afalladım; üstelik de anladığım kadarıyla epey genç yaşta?"

"O.. on sekiz sekiz yaşındaymış," dedi Hal belli belirsiz bir sesle. "Yani beni doğurduğunda."

On sekiz. Hal çocukken bu ona tamamen mantıklı bir yaş gibi görünüyordu; yetişkin bir yaştı. Ama artık kendisi yirmi bir yaşında olduğu için annesinin neler yaşadığını, o kadar genç bir yaşta çocuk sahibi olmanın ve onu tek başına büyütmenin zorluklarını hayal bile edemiyordu.

Ama sözcükler ağzından çıkar çıkmaz hatasının farkına vardı ve az önce neyi açık ettiğini düşününce başından aşağı kaynar sular dökülür gibi oldu. Lanet olsun. *Lanet olsun.* Ne aptalca, ne amatörce bir hataydı bu.

İnsanların zihnini okumanın ilk kuralı buydu: Mümkün olduğunca üstü kapalı konuş, belirgin bir bilgi vermemeye çalış, yanlış anladığın yerleri böylelikle geri alabilir ya da anlamı çarpıtabilirsin. *Bir erkek adı görüyorum... içinde* f *mi var...?* demek, her zaman *Kuzenin Fred'i görüyorum* demekten iyiydi. Belli bir bilgiyi tahmin etmek zorunda kaldığınızda istatistik olarak en olası olanı seçin – *Mavi bir araba görüyorum?..* Asla yeşil olmaz.

Hal, az önce beş saniyeden de kısa bir süre içinde iki önemli hata yapmıştı. Belirgin, gereksiz bir bilgi vermişti ve bu bilginin doğruluğu istatistiksel olarak olanaksızdı. Kaç kadın on sekiz yaşındayken çocuk sahibi oluyordu? Yüzde iki mi? Daha mı az? Hiçbir fikri yoktu.

Ama bunu bir kenara bıraktığında bile bu kadının hayatını bu şekilde tahminler yürütecek kadar bilmiyordu. Ya Maud şu anda ellilerinin ortasındaysa ve temel matematik Bay Treswick'e bu ilişkinin imkânsız olduğunu söylerse? Ya Maud on sekiz yaşındayken hâlâ aynı evde oturuyorduysa? Hal, Bay Treswick'in "anladığım kadarıyla epey de genç yaşta" cümlesinin sahte tesellisine kanmıştı. Bu, Hal'ın kendi hayatıyla çok uyumlu bir bilgiydi. Ama epey genç var, epey genç var. Yirmi beş yaşında bir anne bu günlerde "epey genç" sayılırdı. Hal fena halde tongaya düşmüştü.

Hal, gergin gözlerle Bay Treswick'in kaşlarını çatmaya baş-

layıp başlamadığına, zihnine silüetler ekleyip eklemediğine baktı. Ama Hal'ın hatasını fark etmemişe benziyordu. Aslında söylediklerini duymamış bile olabilirdi. Aklı başka yollarda dolanıp duruyordu.

"Evliliğin ataerkil prangası," dedi kıkırdayarak. "Bu cümle bana her zaman annenizi hatırlatacak. Ama tabii ki" –Hal'a hızlı bir bakış atarken gözleri bir kızıl gerdanınkiler kadar parlaktı– "anladığım kadarıyla o hiçbir zaman evlenmedi, değil mi?"

"E-evet," dedi Hal. Kemiklerinin üşümesine rağmen yüzü sıcaktı, kaloriferden çıkan sıcak hava dalgasıyla yanmıştı. Ne kadar aptalca davranmıştı. Artık hiçbir bilgi vermeyecekti – yalnızca diğerlerinin ona söylediklerini onaylayacaktı.

Belki de... Köşeden dönerlerken lastikler ıslak zeminde sustu, Hal yanağını soğuk pencereye dayayıp düşünmeye çalıştı. Belki de annesinin yaşını kabul etmek aptallık değildi. Bir noktada yakayı ele vermesi çok mümkündü – hatta işten bile değildi. Belki de şu anda kendi isteğiyle dürüstçe bilgi vermek daha iyiydi, böylelikle, yakalandığında her şey soğukkanlı bir hayal kırıklığıymış gibi değil de şansa ortaya çıkmış bir yanlış anlaşmadan ibaretmiş gibi davranabilirdi. Şu anda yalan söylemeye başlarsa daha sonra hiçbir çıkış yolu kalmazdı. Dolandırıcılıktan hakkında dava açılmadan paçasını kurtaramazdı.

Maud Westaway. Bu adı daha önceden öğrenmiş olsaydı trendeyken Google'lar, annesiymiş gibi görünen bu kadın hakkında bir şeyler öğrenebilirdi. Tipi nasıldı? Kaç yaşındaydı? Ve ona ne olmuştu?

Artık iş işten geçmişti. Telefonunu çıkarıp Bay Treswick'in önünde araştırma yapacak hali yoktu. Ama "dayılarıyla" yüzleşmeden önce kendini donatacak birkaç temel bilgi öğrenmiş olması çok kışkırtıcıydı. Bir kez daha tökezleyemezdi. Eve vardıklarında kaçıp gidebilecek miydi? Mesela üstünü değiştirip kuru giysilerini giymek istediğini söylese...?

Hal da Bay Treswick gibi yolculuğun geri kalanında sessizliğini korudu ama Bay Treswick küçük araba uzun kır kilometrelerini âdeta yiyip bitirirken Hal'a tuhaf gözlerle bakmaya devam ediyordu. Araba yavaşlamaya başladığı sırada Hal dik oturdu, Bay Treswick de sileceklerin gürültüsü içinde sesini duyurabilmek için yüksek sesle konuştu.

"İşte geldik." Sol tarafı işaret etti, farın ışığında yağmur damlaları altın renkli görünüyordu. "Trepassen Konağı. Ah, kapılar açıkmış. Çok iyi. Bu havada kapının mandalıyla uğraşmaya hiç niyetim yoktu, itiraf edeyim."

Ferforje devasa kapıdan dikkatlice dönüp çakıl taşlı uzun bahçe yolundan ilerlemeye başladılar.

Uzun ve alçak bina ilerideydi, köşeden sarsılarak dönerlerken Hal evi tanımıştı. Gözünün önünde bir görüntü gelmişti –yüksek pencereler, ıssız bucaksız çimenler– ve ev gözlerinin önünde sihir gibi belirivermişti.

Hal ağzının açık kaldığını hissetti ve bir an bunu açıklaması imkânsız gibiydi – sonra keder içinde hatırladı. Tabii ya. İnternette bulduğu kartpostalda görmüştü. *Trepassen Konağı'nda çok güzel bir çay içtik.* Çimenlerin birazcık uzağından çekilmişti ve evi tanımış olmasının yarattığı sarsıntı perspektiflerin yerine oturmasından başka bir şey değildi. Ama resmi tanıdığında bile değişimleri fark etmişti – kartpostalın orijinalinde mekâna uyumlu küçük süslemeler gibi görünen sarmaşık ve frenkasması artık evin ön cephesinde zıvanadan çıkmış, cumbaları ve verandaya destek veren kolonları boğar hale gelmişti. Boya artık kartpostaldaki o el değmemiş beyaz boya değildi, çatlamış ve kabarmıştı. Çimenler aşırı uzamış, terastaki süsenlerin arasında otlar bitmişti.

Hal, umutlarının trendeyken hissettiği haklı kesinlikle birlikte yavaş yavaş suya düştüğünü hissetti. Midilliler, yurtdışı seyahatlerinin işaretleri, pahalı takım elbiseler neredeydi? Burada para varsa belli ki çok uzun zamandır harcanmamıştı.

Porsuk ağaçlarından oluşan koruluğun yanından ilerlediler, dalların kalın saçağının altından geçerlerken yağmur bir anlığına durdu – bu sırada, üstlerindeki ağaçta siyah beyaz bir telaş koptu, Bay Treswick direksiyonu kırdı ve lastiği yolun kenarını kaplayan granit kayalardan birine sürttü.

"Lanet olsun!" Direksiyonu düzeltip evle aralarında kalan son birkaç metreyi daha yavaş katederken sesinde telaş vardı, ağacın saçağından çıktıklarında yağmur kaldığı yerden devam etti.

"Neydi o?" diye sordu Hal başını çevirip arkasına bakarken. "Martı mı?"

"Hayır, saksağan. Eve dadanmış durumdalar; tam anlamıyla dadanmak bu. Şaşırtıcı derecede saldırgan olabiliyorlar." Kubbeli bir tavanın altından geçti ve evin ön cephesindeki çakıl taşlı yolda yavaşlayıp durdu. Motoru kapayıp avuçlarını pantolonuna sildi. "Evin adının kökeni buradan geliyor olmalı. *Piasenn*, Güneybatı İngiltere'de konuşulan Kelt dilinde saksağan demek. *Tre* de çiftlik demek. Yani Trepassen Tre Piasenn'in bozulmuş hali – Saksağan Çiftliği. Bu doğru olsun ya da olmasın, hiçbir fikrim yok ama kesinlikle adının hakkını veriyor. Başka bir teoriye göre de evin adı Kelt dilinde geçmiş demek, *passyen*. Şahsen ben bilmiyorum. Ben Kelt dili uzmanı değilim." Saçlarını düzeltip emniyet kemerini açtı, Hal onu gördüğünden beri ilk kez biraz şaşkın görünüyordu. "Ben... ben kuşlara pek *düşkün* değilimdir... benim için fobi gibi bir şey. Bunu yenmeyi ne kadar istersem isteyeyim başaramıyorum. Buradaki saksağanlar da..." İstemsizce irkildi. "Yani, dediğim gibi, sayıları çok fazla ve hiç çekingen de değiller. En azından" –şemsiyesine uzanıp neşesiz bir gülümseme takındı– "en azından bu evde kimse keder tehlikesiyle karşı karşıya değil."

"Keder mi?" dedi Hal şaşkınlık içinde.

"Evet, tekerlemeyi bilmiyor musunuz? Bir taneyse keder-

dir, ikiyse neşe falan filan? Gerçi neşe de bir o kadar imkânsız görünüyor; ben burada yarım düzineden az saksağanın toplandığını hiç görmedim."

"Evet..." dedi Hal yavaşça. "Evet, tekerlemeyi biliyorum." Elini omzuna götürdü, ince trençkotunun altından tenine dokundu, anıları canlanmıştı, sonra elini bıraktı. "En azından ilk dört satırı biliyorum. Altıyı da biliyor musunuz?"

"Ah, evet," dedi Bay Treswick ve ardından kaşlarını çattı. "Bir düşüneyim... Bir taneyse kederdir, ikiyse neşe, üç tanesi kız demek, dörtse erkek. Sonra neydi – beş tane gümüşken... altıysa galiba altındı. Evet, doğru, altıysa altın."

Altıysa altın, diye düşündü Hal. Dudağını ısırdı. Batıl inançları olsaydı bunun bir işaret olduğunu düşünebilirdi. Ama yoktu.

Kartlarla çalışarak geçirdiği yıllar onun inancını güçlendirmemişti; hatta tam tersi olmuştu. İnançlı birçok falcı vardı, onlarla tanışmıştı. Ama Hal biliyordu çünkü yakından ve kişisel olarak o işaretlerin ve simgelerin sorunları ve yanıtları arayan kişilerce yaratıldığını biliyordu; tek başlarına hiçbir anlamları yoktu.

Bay Treswick saksağanlardan bahsettikten sonra, porsuk ağacı korusunda barınan saksağanlar Hal'ın gözünden kaçmadı. İki tanesi yerde, dutları gagalıyordu. Dört tanesi dallardaydı. Sonuncusu, arabanın üstüne pike yapan yağmurun altında, verandanın çatısında oturmuş uğursuz gözlerle onlara bakıyordu.

"Yedide ne oluyordu?" dedi Hal usulca. "Daha fazla altın mı?"

"Hayır," dedi Bay Treswick kahkaha atarak. "Maalesef değil." Arabadan inip yağmurluğunu açarak hızlı adımlarla eve doğru ilerledi. Kumaşa vuran yağmurun gürültüsünün arasında konuştu. "Yedi, tekerlemenin son satırı. Yedi saksağan hiçbir zaman söylenmemesi gereken bir sır demek."

Nedeni ya yağmur ya da vadiyi süpüren rüzgârdı. Ama Hal, arabanın bagajından bavulunu alıp Bay Treswick'in şemsiyesinin altında Trepassen Konağı'nın verandasına yürürken titremeden edemiyordu.

Bu sabah yine midem bulanıyordu, üstümde geceliğimle dik basamaklardan sekerek inip tuvalete giden uzun koridoru yürüdüm, dünkü akşam yemeğinden son kalanları kusmak için soğuk yer karolarının üstünde diz çöktüm.

Sonrasında dişlerimi fırçaladım, nefesimin ekşi kokup beni ele vermemesi için ellerime üfledim ama koridora çıkan kapıyı açtığımda Maud dışarıda duruyordu, düzgün bir pijama yerine tercih ettiği rüküş eski Smiths tişörtünün üstünden kollarını birleştirmişti.

Tek kelime etmedi ama yüzündeki ifadede hoşlanmadığım bir şey vardı. Endişeyle karışık bir şeydi ve bu şeyin ne olduğundan emin değildim. Sanırım... acıma duygusuydu? Bu düşünce sinirimi tepeme çıkardı.

Duvara yaslanmış, yolumu kapamıştı ve tuvaletten çıkıp kapıyı arkamdan kapadığımda kenara çekilip bana yol vermedi.

"Kusura bakma." Yüzüme düşen saçlarımı arkaya doğru savururken umursamaz görünmeye çalışıyordum. "Çok mu bekledin?"

"Evet," dedi hissizce. "Yeterince bekledim. İyi misin sen"

"Tabii ki," dedim yanından geçip onu duvara doğru çekilmeye zorlayarak. "Neden iyi olmayayım ki?" diye seslendim başımı arkaya çevirerek.

Omuzlarını silkti ama ne demek istediğini biliyorum. Ne demek istediğini kesinlikle biliyorum. Yüzündeki ifadeyi, çatı katına geri çıkarken beni takip eden donuk kahverengi gözlerini düşündüm. Yatağımda oturmuş, kucağımdaki deftere bunları yazıp karla kaplı bahçede pike yapan saksağanları izlerken merak ettiğim bir şey var... ona ne kadar güvenebilirim?

11. BÖLÜM

Bay Treswick yan taraftaki girişe, kırmızı tuğla karolarla döşenmiş kemerli hole yöneldi. Hal da hemen arkasındaydı ve yağmurun hışırtısı yerini trençkotundan ve Bay Treswick'in şemsiyesinden damlayan suyun boş patırtısına bıraktığında başını iki yana salladı.

"Bayan Warren!" diye seslendi, sesi uzun koridorda yankılandı. "Ah, Bayan Warren! Ben Bay Treswick."

Sessizliğin ardından Hal, yer karolarının üstünde yürüyen topuklu ayakkabıların uzaktan gelen çıt çıt sesini duydu. Her adım çiftinin ardından kulağa hiç tanıdık gelmeyen bir tıkırtı yankılanıyordu. Başını çevirip solundaki kapının vitraylarından baktığında baştan ayağa siyah giyinmiş ihtiyar bir hanımefendinin koridorda aksayarak yürüdüğünü gördü.

"Bayan Warren o mu?" diye fısıldadı Bay Treswick'e, aklına daha iyi bir soru gelmeden hemen önce. "Ama o biraz–"

"En az sekseninde vardır," dedi Bay Treswick fısıldayarak. "Ama büyükanneniz hayattayken emekli olmayı hiç düşünmedi."

"Bobby, sen mi geldin?"

Güneybatı İngiltere aksanıyla konuşuyordu ve sesi karga

gibiydi. Bay Treswick yüzünü buruşturdu, Hal da gerginliğine rağmen adamın gri sakallı yanağının kızardığını görünce biraz olsun eğlendi. Bay Treswick paltosunu çıkarıp öksürdü.

"Ben Robert Treswick, Bayan Warren," diye seslendi koridorun öteki ucuna doğru ama Bayan Warren başını iki yana salladı.

"Sesini yükselt evlat, seni duyamıyorum. Siz gençler, hepiniz aynısınız. Mıy mıy."

Yaklaştığında, Hal elinde bastonu olduğunu ve duyduğu o tıkırtının karolara vuran demir halkadan geldiğini anladı. Baston kadının yürüyüşüne tuhaf, dengesiz bir ritim katıyordu, çıt çıt... tıkır, çıt çıt... tıkır.

En sonunda kapıya vardığında durup bastonuyla etrafı yokladı ama o sırada Bay Treswick öne atılıp kapıyı açık tuttu ve Bayan Warren topallayarak çıktı.

"Pekâlâ." Bay Treswick'i görmezden geldi ve şaşırtıcı derecede koyu ve parlak gözlerini Hal'a dikti. O gözlerde Hal'ın anlamlandıramadığı bir ifade vardı – ve bu sıcaklık değildi. Sıcak olmaktan çok uzaktı. Bir tür... kuşku muydu acaba? "Sen o kızsın," derken sesinde kesinlikle hiçbir tebessüm de yoktu, "peki o zaman."

"Ben–" Hal yutkundu. Boğazı kupkuruydu, aniden kendini korumaya çalışır gibi durduğunu fark etti; kollarını önünde birleştirmişti, saçları gözlerinin üstüne düşüp onları gizliyordu. *Müşteriyi düşün,* dedi annesinin sesi zihninin içinde. *Sana geldiklerine ne görmek istediklerini düşün.* Diken şeklindeki uzun küpesini çıkarmadığına pişmandı ama artık çok geçti. Kendini zorlayarak gülümsedi ve yüzünü mümkün olduğunca açık ve masum göstermeye çalıştı. "Evet, o benim."

Tokalaşmak için elini uzattı ama yaşlı kadın onu görmezden gelince Hal da elini indirmek zorunda kaldı.

"Bana geleceğini söylememişlerdi," dedi Bayan Warren başını arkaya çevirerek, "ama yine de bir odalardan birini

havalandırmıştım. Üstünü başını değiştirmek istersin herhalde."

Bu bir teklif değil, emirdi ve Hal süklüm püklüm bir şekilde başını evet der gibi salladı.

"Beni takip et," dedi Bayan Warren. Hal, Bay Treswick ile göz göze gelip kaşını sessizce soru sorar gibi kaldırdı. Bay Treswick kuru bir gülümseme takınıp elini merdivenlere doğru salladı ama Bayan Warren, Hal'ın ona boyun eğmesini beklemeden acı çekerek ve romatizmalı elleriyle tırabzanı sıkıca tutarak uzun merdivenleri adım adım çıkmaya başlamıştı bile.

"Oda çatı katında olacak," dedi, Hal bavulunu her adımda merdivenlere çarparak arkasından hızla gelirken. Her basamakta pirinçten halı çubuğu vardı ama etraflarındaki boşluklar tozla o kadar dolmuştu ki çubukları ya da altlarındaki halının desenini görmek imkânsızdı.

"Elbette," dedi Hal nefes nefese, merdiven sahanlığına vardıkları sırada. Bayan Warren sahanlıktan sonraki merdivenleri de çıkmaya koyuldu, bunlar Hal'a daha sert ve daha tümsekli gelen daha pratik bir halıyla kaplıydılar. "Hiç sorun değil."

"Şikâyet etmenin bir anlamı yok," dedi Bayan Warren sert bir ifadeyle, sanki Hal şikâyet etmiş gibi. "Bana hiçbir uyarı gelmedi, o yüzden bununla idare etmek zorundasın."

"Sorun değil," dedi Hal. Bayan Warren'ın tavırlarına alınmış olsa da bunu belli etmedi ve yeniden gülümserken bunun sesine de yansıdığını umut etti. "Gerçekten. Şikâyet etmek aklımın ucundan bile geçmedi. Bir odam olduğu için çok minnettarım."

Son sahanlığa da ulaşmışlardı. Bu sahanlıktan yukarı çıkan başka basamak yoktu; yer karolarıyla kaplı koridorun her iki köşesinde de uzun bir dizi yatak odası vardı. Odalardan birinde pencere açık olmalıydı çünkü içeri dolan soğuk rüzgâr Hal'ın ayak bileklerinin dibindeki tozu kaldıracak kadar güçlüydü.

"Lavabo orada," dedi Bayan Warren kısaca, karo kaplı koridorun en ucundaki kapıyı başıyla işaret ederek. "Banyo bir alt katta."

Banyo mu? Bu koca evde tek bir banyo yoktu elbette, değil mi?

Ama Bayan Warren Hal'ın yatak odası sandığı odalardan birinin kapısını açınca duvar dibinden ilerleyen dar bir merdiven açığa çıktı. Bayan Warren ışığa basınca tavanda çıplak bir ampul yandı ve daracık merdivenler aydınlandı. Basamakların ahşabı çıplaktı, ne halıyla ne de Hint keçesiyle kaplanmıştı, yalnızca en üstteki sahanlık muşambayla döşenmişti. İhtiyar kadın basamakları çıkmaya başladığında metal uçlu bastonu ahşaba küt küt vuruyordu.

O merdivenlerde Hal'ın sevmediği bir şey vardı; sorun ya dar oluşu ya da gün ışığından mahrum oluşuydu çünkü burada pencere yoktu, tavan penceresi bile yoktu, belki de nedeni evin diğer kısmıyla bağlantısının kesilmiş olmasıydı, en alttaki kapı kendi varlığını gizliyordu. Ama yutkundu ve kapıyı elinden geldiğince çok itip açarak bavulunu yüklendi ve son basamağa kadar Bayan Warren'ın arkasından tırmandı.

"Eskiden hizmetçiler burada mı uyuyordu?" diye sordu, sesinin daracık alanda yankılandığını duyarak.

"Hayır," dedi Bayan Warren kısaca, hiç arkasına dönüp bakmadan. Hal ağzının payını aldığını düşünüyordu ama sahanlığa vardıklarında, Bayan Warren durup ona baktı ve biraz olsun yumuşamış göründü. "Artık değil. Hizmetçilerin odalarını evi yeniden inşa ederlerken mutfağın oraya taşıdılar," dedi. "Tabii ki o odalar artık kapandı, geriye bir tek ben kaldım ve ben de aşağı katta, Bayan Westaway'in odasının yanında uyuyorum, gece belki bana ihtiyacı olur diye."

"Anladım," dedi Hal mütevazı bir tavırla. Titriyordu. Pasaklı ıslak trençkotuyla, kaçık külotlu çorabıyla, yağmur sonrası kururken kirpi gibi olan kısacık siyah saçlarıyla kendini

hiç bu kadar bulunduğu yere ait değilmiş gibi hissetmemişti. "Siz yanında olduğunuz için çok şanslıymış."

"Öyleydi," dedi Bayan Warren. Dudakları cılız bir kınama duygusuyla incecik olmuştu. "Tanrı biliyor ya, ailesi onun rahatını pek düşünmezdi ama şimdi hepiniz ganimeti saksağanlar gibi gagalamak için bayıla bayıla geldiniz."

"Ben... ben aslında–" diye söze başladı Hal, sinirlenmişti ama sonra sustu, Bayan Warren arkasına dönüp kısa, karanlık koridordan kapalı bir odaya doğru tökezleyerek yürüdü ve kapının kolunu eğri büğrü eliyle çevirdi. Ne diyebilirdi ki? Sonuçta doğruydu, en azından Hal'ın bildiği kadarıyla. Ağzını kapadı ve Bayan Warren'in kaskatı kesilmiş kolla cebelleşmesini izledi, bastonunu koltuğunun altına sıkıştırmıştı.

"Rutubetten," dedi Bayan Warren kısaca, başını çevirip arkaya doğru seslenip bir yandan da kolu zorlarken. "Çerçeve şişmiş."

"Ben–" diye başladı söze Hal ama çok geçti; sözcükler ağzından çıkar çıkmaz kapı aniden açıldı ve merdiven sahanlığını soğuk bir ışık seli aydınlattı.

Bayan Warren geri çekilip Hal'a yol verdi. Küçük, dar bir odaydı burası, rahatsız edici derecede çıplaktı, bir köşede metal bir karyola, ötekinde lavabo vardı ve demir parmaklıklı çocuk odası penceresi bahçeye bakıyordu. Halı yoktu, döşemeler çıplaktı, yatak başında küçük, örgü bir kilim asılıydı. Radyatör de yoktu, kömürle ve çırayla dolu önceden hazırlanmış küçük bir şömine vardı.

Parmaklıklar Hal'ın içini tuhaf bir şekilde sıkmıştı ama nedenini bilmiyordu. Belki de bunun nedeni buraya, çatı katına parmaklık yapılmış olmasıydı. Zemin katta hırsızlara karşı parmaklık yapılması bir ihtiyaç olabilirdi ama buradakilerin tek bir açıklaması olabilirdi: bu parmaklıkların amacı birinin içeri girmesini engellemek değildi; *dışarı* çıkmasını engellemekti. Tabii... burası parmaklıkların tırmanan ufak bir çocuğu

güvende tutmak için gerekli olduğu bir çocuk odası değilse. Burası hizmetçi odasıydı, evin geri kalan kısmından uzaktı, küçük bir çocuk için tamamen kullanışsızdı.

Nasıl bir insan hizmetçilerinin kaçmasını engellemek isterdi ki?

"Pekâlâ, işte burası," dedi Bayan Warren sinirli bir şekilde. "Şömine rafında kibrit var ama kömürümüz bittiği için şu anda şömineyi yakabileceğini sanma. Yakacak paramız yok. Ben çıkayım da sen yerleş."

"Te-teşekkürler," dedi Hal. Küçük oda aşırı derecede soğuktu, çenesini sımsıkı tutmaya çalışsa da dişleri birbirine vuruyordu. "Ben... ben ne zaman aşağı geleyim?"

"Diğerleri henüz gelmedi," dedi Bayan Warren, Hal'ın sorusuna pek yanıt vermeden. "Sahil yolundan geliyorlardır kesin, fırtınalar yüzünden o yol yılın bu zamanlarında kötü olur."

Hal'ın daha fazla soru sormasına fırsat bırakmadan arkasına dönüp dar merdivenlerden paldır küldür inmeye başladı. Hal bekledi, aşağıdaki kapının düzgün bir şekilde kapandığını duydu ve ardından küçük yatağına kendini bırakıp etrafında ne var ne yok diye baktı.

Oda bir uçtan bir uca en fazla iki metreydi, parmaklıklı pencere kapı açıkken bile insana hücredeymiş hissi veriyordu. Can acıtacak kadar da soğuktu. Hava etrafını kapladığı zaman, Hal yeterince güçlü bir şekilde burnundan üfledğinde nefesini görebildiğini fark etti. Yatağın üstünde nane yeşili yorganı çekip omuzlarına sardı. Hassas saten parmaklarının arasında öylesine kaydı ki kumaşın avucunda parçalara ayrılmasından korktu ama bir sıcaklık kaynağı olmadan da oturamayacak kadar çok üşümüştü.

Şömineyi yakmayı düşündü ama aileyle yüz yüze gelmek üzere aşağı inmesi gerektiği için bu saçma olurdu. Her şeyi kınayan Bayan Warren'ın incelen dudaklarını ve sert ifadesini

hatırlayınca ondan bir kova kömür daha istemeye de zaten cesaret edemezdi.

Bayan Warren'ın hoşlanmadığı *bütün* aile miydi, yoksa yalnızca Hal miydi? Bunu çok merak etmişti. Belki de nedeni Hal'ın eve damdan düşer gibi gelmiş olmasıydı; gerçi Bayan Warren pek de şaşırmışa benzemiyordu. Belki de sorun Hal'ın pejmürde elbisesi ve ayakkabılarıydı. Ya da... acaba bir şeyden mi kuşkulanmıştı? Hal'ın kadının onu gördüğündeki yüz ifadesinde çözemediği bir şey vardı, temkinli bir... hesaptı sanki bu. Hal aniden fark ediverdi, güvercin sürüsünün arasında beliren kediyi görüp katliamı izlemek için geride duran bir çocuğun bakışlarıydı bunlar. Ne anlama geliyordu?

Hal yorgana rağmen yeniden titredi ve sonra yolculuk sırasında verdiği sözü hatırlayıp telefonunu çantasından çıkardı ve arama ekranını açtı. Arama kutusuna sözcükleri yazarken parmakları kaskatı ve gönülsüzdü, üstelik bunun tek nedeni soğuk değildi. Arama tuşuna basmadan önce uzun bir süre bekledi.

Maud Westaway St. Piran kayıp ölü

Sonra ENTER tuşuna bastı.

Küçük ikon Hal'ın ekranın üst sağ köşesindeki kapsama alanı göstergesine kuşkulu gözlerle bakmasına neden olacak kadar uzun bir süre dönüp durdu. Beş çizgiden ikisi yanıyordu. Pek iyi değil... ama yine de internete bağlanmaya yeterdi elbette, değil mi?

En sonunda sonuçlar ekranda belirdi ve Hal midesine sancılar girdiğini hissetti çünkü orada, listenin en üstünde, çıkacağından emin olduğu bölüm vardı. Annesinin ölümüne dair bir gazete linkiydi bu.

Maud Westaway St. Piran kayıp ölü yazıyordu linkin altındaki gri görünen metinde ve bütün arama kutularının yanıtı değildi ama buna rağmen aradığı habere en çok uyan linkti.

Hal linke tıklamadı. Buna gerek yoktu. İhtiyacı olan bilgi parlak ayrıntılarıyla ve kederli havasıyla burada değildi. *Sözde medyum*, dendiğini hatırladı Hal, ve *karakteristik elbisesiyle tanınan bir figür*; sanki annesi kendisi ve çocuğu için elinden gelen en iyi şekilde para kazanmaya çalışan neşe dolu, kendi halinde bir insan değilmiş de güvenli bir tesiste ilaçlarla uyutulmaya bir adım uzakta bir kadınmış gibi.

İskele topluluğu için büyük kayıp, bu kısmı doğruydu işte.

Hal, annesinin standına döndüğünde insanların nasıl toplandığını, yüzlerindeki o sessiz anlayışı, sonraki aylar boyunca soğuk günlerde standının önüne sessizce sıcak çay bıraktıklarını, balık ve patates kızartması standındaki değişiklikte yapılan hataların hep onun lehine olmasını hatırlıyordu.

Kaza hakkındaki linklerin arasında dolaşırken gözlerini kırpıştırdı, öteki sayfalarda yazanları okumaya çalışırken görüntüsü bulanmıştı. Birkaç tanesinin üstüne tıkladı ama hiçbirinin konuyla ilgisi yoktu. St. Piran'da bir West Highland teriyeri kaybolmuştu, bebek adları sitesinden St. Piran'daki turistik pansiyonlara kadar bir yığın alakasız link açılmıştı.

En sonunda ekranı kapadı, yorganı omuzlarına çekti ve öylece oturup parmaklıklı küçük pencereden yağmurdan ıslanmış bahçeye baktı.

Maud Westaway her kimdiyse, başına her ne geldiyse, iz bırakmadan ortadan kaybolmuşa benziyordu.

12. BÖLÜM

Hal pencerenin dışından, çakıl taşlarına değen lastiklerden gelen sesi duyunca daldığı düşüncelerden uyanıp başını kaldırdı. Saten yorgan omuzlarından kayınca refleks olarak yakaladı ve aniden hissettiği soğuk rüzgârla titredi, kimin geldiğine bakmak için pencereye yürürken yorganın üstünden düşmesine engel olmadı.

Aşağıdaki insanlar hızla ana kapıya doğru koştururken Hal onların yüzünü değil, yalnızca başlarının üstünü ve şemsiyelerini, bir de park etmiş arabaları görebildi; cenaze kortejini oluşturan iki uzun siyah sedan köpekbalığı kadar parlak görünüyordu.

Aile gelmişti. Gerçek sınav başlamak üzereydi.

Hal'ın gerginlikten aniden midesi bulandı, tansiyondan başı döndü. Zamanı gelmişti işte. Sözde akrabalarıyla yüzleşecekti. Bunu gerçekten yapacak mıydı?

Para kazanmak için insanlarla oynuyordu; kendine dürüst olduğu zamanlarda bunu biliyordu. Ama bu farklıydı. Bu, ahmak insanlara duymak istediklerini ya da zaten bildiklerini söylemeye benzemiyordu. Bu bir *suçtu*.

"Çayın canı cehenneme," dendiğini duydu Hal çatı katının dar merdivenlerinin en altına ulaştığında. "Ben konyak istiyorum. Ya da viski, konyak yoksa tabii, Bayan Warren."

Hal, Bayan Warren'ın yanıt verdiğini duymadı ama diğer erkek kardeşlerden biri bir şey daha dedi ve ardından bir kahkaha patlattı. Hal, Harding'in çocuklarından birinin telefonunu kaldırması gerektiği konusunda mızmızlandığını duydu.

Zamanı gelmişti. *Gerçeklerin zamanı*. Bu sözler zihninde davetsizce uçuştu, Hal kısa bir kahkaha attı. Gerçeklerin mi? Hayır. Yalanların. Yalanların zamanı gelmişti.

Bütün hayatı boyunca buna hazırlanmıştı.

Bunu yapabilecek biri varsa o da sensin, Hal.

Parmaklarını esnetirken kendini dövüş öncesindeki bir boksör gibi hissediyordu; hayır, bu çok doğru olmadı çünkü bu zihinsel becerinin sınavı olacaktı, fiziksel becerinin değil. Satranç maçından önceki bir ustanınki gibi belki. Kendine sanki yukarıdan baktı, eli ilk hamleyi yapmaya hazırdı ve piyonun üstünde geziniyordu.

Üşümesi artık geçmiş gibiydi, sonraki basamakları inerken onu nelerin beklediğini düşünüyordu, yüzü kızarmıştı ve yanıyordu, siyah elbisesinin altındaki kalbi küt küt atıyordu.

"Sana sıcak çikolata bulabilir miyiz, bir bakalım, tatlım," dedi bir kadın sesi – Bayan Warren'ın sesi değildi bu çünkü geveleyerek konuşmuştu ve varlıklı bir havası vardı. Mizti miydi acaba? "Mezar başındaki o ölümcül bekleme burama getirdi, Harding. Kitty dondu, bu evin lanet radyatörleri nerede?"

"Burada radyatör yok Mit, bunu gayet iyi biliyorsun. Ama sanırım salonda şömine olacaktı," dendiğini duydu Hal.

Merdivenlerin köşesinden dönerken herkesi gördü: Harding, Barbour ceketini çıkarmaya çalışıyordu; Abel odanın köşeside telefonunda bir şeyler yazıyordu ve yağmurluğu hâlâ üstündeydi; Mitzi de çocukların üstünü çıkarıyordu.

Hal son basamakları da inerken kimse dönüp ona bakma-

mıştı, ta ki gıcırdayan bir tahtaya basana kadar. O anda Ezra kafasını kaldırdı.

"Merhabaaa..." dedi Ezra ağır ağır, bütün kafaların ona döndüğünü gören Hal'ın yüzü kızardı, yüzlerinde hem merak hem de samimi bir şaşkınlık vardı. "Ben seni cenazede görmüştüm, değil mi?"

"Evet," dedi Hal. Yutkundu. Boğazı kurumuştu ve acıyordu, sanki diken saplanmış, derine doğru batıyordu. "Evet, adım... adım Hal, Harriet'ın kısaltılmıştı. Harriet Westaway."

Kimsenin yüz ifadesi Harding'in omzunun arkasından gelen kuru öksürüğe kadar değişmemişti.

"Harriet... Maud'ın kızı."

Konuşan Bay Treswick'ti, yumuşak sesi koridordaki sohbeti bıçak gibi kesivermişti.

Belli ki bu ad grubun genç üyelerine hiçbir şey ifade etmiyordu, tıpkı Bay Treswick hiç konuşmamış gibi kendi konuşmasına devam ederek çocukları koridordaki odalarına kovalayan, giderken de rutubet kokusundan duyulur şekilde yakınıp duran Mitzi için bir şey ifade etmemesi gibi.

Ama üç erkek kardeş hakarete uğramış gibi hissetmişti ya da sanki merdivenlerin ayağında duran boş porselen vazo paramparça olmuştu. Harding arkasındaki sandalyeyi el yordamıyla bulup aniden oturdu, dizlerinin bağı çözülmüş gibi bir hali vardı. Abel'in nefesinin kesilişi duyulmayacak gibi değildi, elini yakasına götürdü. Yalnızca Ezra hiç kıpırdamadı. Oldukça sessiz kalmış, yüzü bembeyaz kesilmişti.

"Onun... onun çocuğu mu varmış?" İlk konuşan Harding olmuştu, sözcükler sanki Harding kendini zorluyormuş gibi ağdalı ve kalın çıkmıştı ağzından. "Biz neden bunu bilmiyoruz?"

"Kimse bilmiyordu," dedi Bay Treswick. "Tabii, belli ki merhum anneniz dışında. Belki kız kardeşiniz ona söylemiştir, emin değilim."

Ama Abel başını iki yana sallıyordu.

"Çocuğu varmış," dedi, abisinin sözlerini tekrarlayarak ama vurguyu tamamen farklı yapmıştı, bu sözlere ya da sözlerin ardındaki gerçekliğe inanamıyor gibiydi. "Çocuğu mu varmış? Ama... ama bu çok saçma."

Hal midesinin allak bullak olduğunu hissetti, tırabzana sıkıca tutununca terli avucunun cilalı ahşabın üstünde kaydığını hissetti.

"Bu çok saçma!" diye tekrarladı Abel. "O–onun–"

"Her neyse," dedi Bay Treswick, "işte Harriet."

Hal koridora doğru bir adım atarken kalbinin göğsünde sert ve hızlı bir şekilde çarptığını hissediyor, oynaması gereken rolü düşünüyordu. *Gergin olman çok doğal*, dedi kendi kendine. *Aileni ilk kez görüyorsun. Bu korkuyu kullanabilirsin; kendi korkun haline getirebilirsin.*

"Ben de dayım olduğunu bilmiyordum," dedi elini Harding'e doğru uzatırken sesindeki titremeyi saklamaya çalışmadan. "He–hem de üç tane."

Harding, kendine uzatılan eli sıktı, parmakları Hal'ın soğuk parmaklarının üstünde sıcak ve kalındı. Elini iki avucunun arasında sertçe, sanki bu tokalaşma aralarında bir bağ yaratabilirmiş gibi sıktı.

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Harriet."

Ama ona gözlüklerini nemli yağmurluğuna çarparak sarılan Abel oldu. O kadar sıkı sarılmıştı ki Hal adamın kalp atışlarını yanağında hissetmişti.

"Evine hoşgeldin," dedi yalnızca, sesi acı dolu bir samimiyetle titriyordu. "Ah, Harriet. *Evine* hoşgeldin."

Maud biliyor. Dün gece, ben yatağa girdikten sonra odama geldi ama öncesinde de biliyordu; akşam yemeği sırasında, midem ağzıma geldiği için tabağımdaki donmuş morina balığını ve yumuşamış brokoliyi çatalımla itekleyip dururken yüz ifadesini gördüm.

O bakışlarından, tabağını itip ayağa kalkışından her şeyi tahmin ettiğini anladım.

"Otur," diye çıkıştı annesi. "Sofradan izin almadan kalkamazsın."

Maud, ona nefrete yakın bir duyguyla baktı ama yeniden yerine oturdu.

"Sofradan kalkabilir miyim?" dedi her sözcüğü morina balığının tabağının kenarına dizdiği kılçığını tükürür gibi tükürerek.

Annesi ona baktı, yüzündeki ifadenin titrek ışığını gördüm— hem onu engellemek istiyordu hem de günün birinde Maud'ı çok zorlayacağını ve Maud ona karşı gelirse yapabileceği bir şey kalmayacağını biliyordu.

"Sen... kalkabilirsin," dedi en sonunda ama son sözcük belli belirsizdi. Ama Maud ayağa kalktığında annesi hemen ekledi, "balığını bitirdiğinde tabii."

"Yiyemiyorum," dedi Maud. Peçetesini masaya attı. "Maggie de yiyemiyor. Baksana şuna, iğrenç. Kılçıktan başka bir şey yok, tadı da bok gibi."

Halamın burnunun ucunun her sinirlendiğinde olduğu gibi beyazlaştığını gördüm.

"Bu evde yemekler konusunda bu şekilde konuşamazsın," dedi.

"Yalan da söyleyemem. Tanrı bu evde yeterince yalan söylendiğini biliyor zaten!"

"Bu da ne demek oluyor?"

Annesi de artık ayaktaydı ve birbirlerinin yüzüne bakıyorlar-

dı, hem çok benzer hem de çok farklıydılar; Maud terlerken annesi üşürdü, Maud tutkuluyken annesi tutuktu ama her iki yüzdeki sertlik ve öfke daha önce hiç fark etmediğim kadar benzerdi.

"Ne demek olduğunu biliyorsun."

Bunu duyan Maud, balığın yumuşak parçasını parmaklarıyla alıp ağzına tıktı. Lokmasını çiğnerken kılçığın kıtırdadığını duydum ve yeniden midem ağzıma geldi ve kusmamak için kendimi tuttukça ter içinde kaldım.

"Mutlu musun şimdi?" dedi Maud ama ağzına attığı boğucu miktarda balık yüzünden sözleri zar zor duyulmuştu.

Sonra, hiç yanıt beklemeden arkasına dönüp yemek salonunun kapısını öyle bir çarptı ki masadaki porselen vazo şangırdadı.

Ben başımı tabağıma doğru eğip titreyen ellerimi göstermemeye çalışarak çatalımı patatese saplayıp ağzıma götürdüm, gözlerim buğulanmıştı.

Sakın bana bakma, diye düşündüm çaresizce, halamın buz gibi öfkesini dikkatini çekecek kadar şanssız olan kişi her kimse ondan çıkaracağını biliyordum. Sakın bana bakma.

Ama bana bakmadı. Sandalyesinin bacaklarının parkede çıkardığı gıcırtıyı ve yemek salonunun öteki tarafındaki kapının çarpıldığını duydum. Başımı kaldırıp baktığımda tamamen bir başıma olduğumu görmek büyük mutluluktu.

Çok sonra Maud odama geldi. Ben sabahlığımla yatağımın üstünde oturuyordum, ayaklarımda sıcak su torbası vardı, kartlarımı karıştırıyordum. Merdivenlerden gelen ayak seslerini duyunca midem kasıldı, kimin geldiğinden emin olamamıştım ama sonra ahşap kapı vuruldu ve işte o zaman anladım.

"Maud?"

"Evet, benim." Sesi kısıktı, kimsenin duymasını istemediğini anlayabiliyordum. "Girebilir miyim?"

"Evet," diye fısıldadım, kapının kolu döndü ve Maud alçak çatı katının kapısının altından geçerken başını eğerek odaya gir-

di. Kocaman bir hırkaya sarınmıştı ve ayakları çıplaktı. "Tanrım, sen donmuyor musun?" diye sorduğumda birbirine çarpan dişleriyle başını evet dercesine salladı. Hiç konuşmadan daracık yatağımda kenara çekildim ve yanımdaki yastığa vurdum. Maud yatağa girdi, bacaklarımın yanına doğru uzattığı ayakları buz kesmişti.

"Ondan nefret ediyorum," dedi yalnızca. "Ondan çok nefret ediyorum. Sen burada olmaya nasıl katlanıyorsun?"

Başka bir seçeneğim yok, diye düşündüm ama en az Maud kadar, hatta belki daha fazla seçeneğimin olduğunu biliyordum.

"1950'lerdeymişiz gibi davranıyor," dedi Maud buruk bir şekilde. "Televizyon yok, sen de ben de burada lanet rahibeler gibi tıkılıp kaldık, Bayan Warren mutfakta çalışıyor; insanların artık bu şekilde yaşamadıklarını anlayamıyor mu? Bizim yaşıtlarımız konserlere gidiyor, sarhoş oluyor, birbirleriyle sevişiyor. Burada, annemin savaş sonrası fantazi dünyasında kilitli kalmış olmamız senin umurunda değil mi?"

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Ona hiçbir zaman sarhoş olmak ya da konserlere gitmek istemediğimi söyleyemedim. Bunların hiçbirini yapmamıştım; elimde şansım varken bile.

"Belki ben senden daha uyumluyumdur," dedim en sonunda. "Annem benim hep demode bir ufaklık olduğumu söylerdi."

"Bana annenden bahsetsene," dedi usulca, o anda boğazımın düğümlendiğini hissettim; annemi zihnimdeki gibi düşündüğümde hep böyle oluyordu. Bahçeyi kazıyordu, babam yanındaydı, Paul Simon şarkıları mırıldanıyordu, soğanları çapalıyor ya da çiçek soğanı ekiyordu. Son kâbus aylarını düşünmemeye çalıştım – annemin solunum cihazına bağlı bir şekilde son nefesini verişini, babamın birkaç hafta sonra kalp krizi geçirişini düşünmemeye çalıştım.

"Ne anlatayım ki?" dedim, hissettiğim kadar buruk görünmemeye çalışarak. "Annem öldü. İkisi de öldü. İşte bu kadar."

Bu adaletsizlik hâlâ nefesimi kesiyor ama içinde bir tür hak-

lılık da var, bunun farkındayım. Ben birbirine çok âşık iki kişinin çocuğuydum. Onlar hep birlikteydiler; yaşamda da ölümde de. Keşke ölüm bu kadar erken gelmeseydi.

"Anlamak istiyorum..." dedi Maud, çok kısık bir sesle. "Bunun... yani annenden nefret etmemenin nasıl bir duygu olduğunu anlamak istiyorum."

Bu kez ayaklarının soğukluğundan değil, sesindeki zehirden irkildim.

Halam kolay bir kadın değildi –bunu biliyordum– burada yaşamaya başlamadan önce de biliyordum bunu. Babamla savaşmayı başarmış olduğu gerçeği bana bilmem gereken her şeyi öğretmişti. Babam, insanın hayal edebileceği en yumuşak huylu adamdı. Ama hiçbir şey beni burada bulduğum gerçekliğe karşı hazırlamamıştı.

"Keşke buradan uzaklaşabilsem," dedi kin dolu sesiyle sessizce, dizlerine doğru. "Onun gitmesine izin verdi."

Onun kim olduğunu söylemedi. Buna gerek yoktu. İkimiz de kimden söz ettiğini biliyorduk. Ezra yatılı okuldaydı. Kaçmıştı.

"Şu oğlanı mı kastediyorsun?" diye sordum.

Maud omuzlarını silkti, tasasız görünmeye çalışıyordu ama buna kanacak değildim. Akşam yemeğinden sonra ağladığı için yanakları ıslaktı.

"Kızlar eğitim görmeye değmez," dedi, buruk ve küçük bir kahkahayla. "Ya da eğitim masrafına değmez. Ama annem her ne düşünürse düşünsün, ben Ezra'dan iki kat zekiyim. O Surrey'deki boktan bir hızlandırılmış kursta derslerini toparlamaya çalışırken ben Oxford'da olacağım. Anneme bu yaz gününü gösterece-ğim. O sınavlar benim buradan kurtuluş biletim."

Düşündüklerimi ona söylemedim. Yani–ya ben? Maud buradan ayrılırsa ben ne yapacağım? Burada, onunla birlikte hapis mi kalacağım?

"Bu odadan nefret ederdim," dedi Maud usulca. "Çocukken

bizi cezalandırmak için buraya kilitlerdi. Ama şimdi... Bilmiyorum. Evin geri kalanından bir kaçış noktası gibi."

Uzun bir sessizlik oldu. Hayal etmeye çalıştım –böyle bir anneye sahip olduğumu hayal etmeye çalıştım– ve çocukken böyle bir acı çekmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım *– ve başaramadım.*

"Bu gece burada uyuyabilir miyim?" diye sordu, başımı evet dercesine salladım.

Yanına doğru döndüğünde ben de ışığı kapayıp sırtımı ona döndüm, karanlığın içinde birbirimizin sıcaklığını omurgamızda hissederek yattık, birimiz kıpırdadığında *yatak hareket edip gıcırdıyordu.*

Tam uyuyakalmak üzereyken konuşmaya başladı, sesi öyle yumuşak bir fısıltıydı ki ilk başta konuşuyor mu, uykusunda iç mi çekiyor anlayamadım.

"Maggie, sen ne yapacaksın?"

Yanıt vermedim. Bu sözleri karşısında kalbimin deli gibi çarpmaya başladığını hissederken *öylece uzanıp karanlığın içine baktım.*

Biliyor.

13. BÖLÜM

Sonraki yarım saat sorular ve yan çizmelerle dolu bir karaltı gibiydi, Hal'ın hayal ettiğinden çok daha zor geçmişti ama aynı zamanda tuhaf şekilde keyif de almıştı.

Kime ne söylediğini çaresizce hatırlamaya çalışarak sohbet sırasında kekelerken satranç analojisini bırakıp kendini darbelerini indirmek, araya sıkıştırılan sorulardan kurtulmak ve tuhaf soruşturmaları karşısındaki kişiye geri püskürtmek üzere ringe çıkmadan önce yumruklarını bandajla saran bir boksör olarak görmeye başladığını fark etti.

Ama bu teke tek bir maç değildi. Tek bir rakip bile kendi konfor alanında ortaya çıkacak bir tuzak demekti. Hal buna alışkındı; buna rağmen, bu ev o küçük standının kontrollü çevresinden çok uzaktı. Ve bu arbede tamamen farklıydı: birbirine karışmış sesler, birbirinin sözünü kesmeler, Hal bir konuşmacıya verdiği yanıtı bitiremeden araya girmeler, anekdotlar ve hatıralarla ağza tıkıştırılan sözler. Tüm bunlar alışık olduğu şeyden o kadar farklıydı ki seslerin yumrukları altında serseme dönmüştü.

Hayatı boyunca ailesinin onun için tek bir anlamı vardı – kendisi ve annesi. İkisi birbirine bağlıydı ve birbirlerine yeti-

yorlardı. Hal büyürken hiçbir şeyin eksikliğini hissetmemişti ama bazen okuldaki diğer çocukların kocaman bir aileyle çıktıkları tatillerin, birlikte oyun oynadıkları bitmek bilmez kardeş ve kuzenlerin, büyük bir akraba kabilesinden gelen Noel ve doğum günü hediyesi yığınlarının hasretini çekerdi.

Şimdi –herkes etrafında toplanmış bağıra çağıra konuşurken, ona çocukluğunu, okul hayatını, şimdiki durumunu sorarken– diğer çocukların dayılarını ve teyzelerini nasıl olmuş da kıskanmıştı, merak ediyordu.

Harding en zorlarıydı – dan diye sorduğu bir sorunun ardından dan diye başka bir soru soruyor, başçavuş sesiyle bir soruşturmadaymış gibi bağırarak konuşuyordu. Abel'in tarzı çok farklı, daha hafif ve daha dostaneydi; ara sıra, Hal yanıtlayamadığı bir soruya göğüs germeye çalışırken kahkaha atıp bir anekdot anlatarak araya giriyordu. Ezra hiçbir şey söylemiyordu ama Hal onun bakışlarını sürekli üstünde hissediyordu.

En sonunda, Hal'ın başka bir durumda kulak tırmalayıcı bulacağı bir kahkahayla araya giren Mitzi oldu.

"Aman Tanrım, çocuklar!" Koyu renk takım elbiseli adamların oluşturduğu dairenin içine dalıp Abel'ın omzuna dokundu ve Hal'ın elini tuttu. "Kızcağızı birkaç dakikalığına rahat bıraksanıza! Şu haline bakın; epey yoruldu. Çay içer misin, Hal?"

"E-evet," dedi Hal. "Evet, lü-lütfen."

İskeledeyken ara sıra kekelemesini gizlemeye çalışıyor, yaşından daha büyük görünmek ve kontrolün elinde olduğunu, soru soran kişinin onun mıntıkasına geldiğini vurgulamak için sesini bilerek kısık ve yavaş çıkarıyordu. Ama burada, Mitzi onu grubun içinden çekip alırken başkalarının bölgesinde bulunmaktan rahatsızlık duyuyordu ve bunu kendi lehine kullanabilirdi. Aklının karıştığını ya da yaşının genç olduğunu saklamaya çalışmasına gerek yoktu – tam tersini yapmalıydı. Salonda Mitzi'nin arkasından yürürken ufak tefek vücudu-

nu daha da küçültmek için sırtını kamburlaştırdı, saçlarının utangaç bir ergenmiş gibi yüzüne düşmesine aldırış etmedi. İnsanlar Hal'ı hafife almaya meyilliydi. Bu bazen ona avantaj da sağlayabilirdi.

Mitzi, Westaway ailesinin torunlarından birinin oturup telefonuyla oynadığı şöminenin yanındaki koltuğu işaret etti. Hal, çocuğun hareketlerinden oyun oynadığını tahmin etmişti. Richard değildi bu. Diğeri kimdi... Freddie mi?

"İşte," dedi Mitzi onu sakinleştirmeye çalışır gibi. Hal koltuğa oturdu. "Şimdi, ne içmek istersin? Bir kadeh şarap içebilecek yaşta mısın?"

Evet, yıllardır o yaştayım, diye düşündü Hal ama söylemedi. Burada içmek pek iyi bir fikir olmazdı. Bunu yapmak yerine kendini kararsız bir kahkaha atmaya zorladı.

"O bahsettiğiniz çayı tercih ederim, teşekkürler."

"Hemen dönerim," dedi Mitzi ve oğlunun başına sert bir şekilde vurdu. "Freddie, kapa şunu."

Freddie, annesi odadan çıkarken telefonunu kaldırıyormuş gibi yapmaya tenezzül bile etmedi ama Hal'a yan gözlerle baktı.

"Merhaba," dedi Hal. "Adım Harriet."

"Merhaba Harriet. Dövmen ne?"

"Dövmem mi?" Hal bir an şaşırdı, sonra pamuk elbisesinin hafifçe kaydığını, omzundaki kanat ucunun ortaya çıktığını fark etti. "Ah, bu mu?" Omzunun arkasını işaret ettiğinde Freddie başını evet der gibi salladı.

"Kuşa benziyor."

"Saksağan."

"Güzelmiş." Freddie, başını hiç kaldırmadan konuşuyordu, belli ki oyunun alengirli bir tarafını çözmeye çalışıyordu. Sonra ekledi, "Ben de dövme yaptırmak istiyorum ama annem cesedimi çiğnemen gerek diyor."

"On sekiz yaşından önce dövme yaptırman kanunlara aykırı," dedi Hal kısaca. En azından burada güvenli bölgedeydi.

"Hiçbir saygın dövmeci bunu kabul etmez, sen de kabul edenlere yaptırmak istemezsin zaten. Kaç yaşındasın?"

"On iki," dedi çocuk mutsuz bir şekilde. Telefonunu kapayıp Hal'a ilk kez baktı. "Görebilir miyim?"

"Eee..." Bir an bundan rahatsız olmuştu ama ne diyeceğini de bilemiyordu. "Ben–evet. Olabilir."

Arkasını döndü, çocuğun pamuk elbisesinin yaka kısmını aşağı doğru çekip başı bir yana eğik kuşu açtığını hissetti. Parmakları soğuktu, Hal irkilmemeye çalıştı.

"Güzelmiş," dedi yeniden, bu kez Hal'a imrenmişti. "Burası yüzünden mi seçtin bu dövmeyi? Biliyorsun; her yerdeler." Dışarıdaki ağaçları işaret etti, Hal dönüp baktı. O kadar karanlıktı ki pencereden ıslak dallara sızan ışık dışında bir şey görmek zordu ama porsuk ağacının üstünden su damlayan dallarına tünemiş bir dizi saksağan gözlerinin önünde canlandı. Başını iki yana sallayıp kuşu kapamak için elbisesinin yakasını yeniden yukarıya doğru çekti.

"Hayır. Ben–annemin–"

Gardını düşürdüğünü ve korkunç bir hata yapmanın eşiğinde olduğunu çok geç fark etti. Gerçek, Hal'ın bu dövmeyi annesinin anısına yaptırmış olduğuydu. Annesi Margarida'nın. Bir taneyse kederdir. O sırada bu fikir ona oldukça makul gelmişti. Ama annesinin gerçek adını kabul etmek üzere olduğunu fark edince buz gibi bir dehşete kapıldı. Aptal, *aptal*.

"Yani–lakabı Saksağan'dı," dedi, ayaklarının altında bir yarık açılıyormuş gibi hissetmesine neden olacak kadar uzun bir sessizliğin ardından. Yalan hikâyeleri saçma sapandı ama ne yapacağını bilmez haldeyken elinden daha iyisi gelmedi. Öyle ya da böyle, çocuk bu derin sessizliği fark etmemişti bile.

"O babanın kız kardeşi mi?" diye sordu.

Hal başını onaylarcasına salladı. "Evet."

"Galiba babanın kız kardeşi *miydi* diye sormalıydım. Sonuçta o öldü, değil mi?"

"Freddie!" Mitzi, elinde bir fincan çayla geldi ve fincanı masaya bırakırken oğlunun dizine hafifçe vurdu. "Çok ayıp kusura bakma Harriet. Çocuk işte, ne diyeyim ki."

"Sorun değil," dedi Hal dürüstçe. Freddie, Hal'ın zaten tahmin ettiği bir gerçeği doğrulayarak açığa çıkarmakla kalmamış, onun kendini güvende hissetmesini de sağlamıştı. Bu sözleri başkalarından duymak şaşırtıcı değildi; aslında, çocuğun patavatsızlığını kırılgan bir *vefat ettiye* ya da bazı insanların söylediği gibi *rahmetli olduya* tercih ederdi. Bunlar doğru değildi. Annesinin rahmetle bir ilgisi yoktu. O ölmüştü. Hiçbir edebi söz bu gerçeği yumuşatamazdı. Ve en azından bu doğruydu. "Evet, öldü," dedi Freddie'ye. "Ben de bu dövmeyi onun anısına yaptırdım."

"Güzelmiş," dedi çocuk yeniden, otomatik sayılacak bir tavırla. Annesi geldiği için rahatı kaçmışa benziyordu. "Başka kimsen var mı?"

"Evet," dedi Hal ve onunla aynı anda Mitzi söze karıştı.

"Freddie, Tanrı aşkına, zavallı Harriet'i kişisel sorularınla boğmaktan vazgeç. Bu konuşmanın yeri–"

Mitzi durdu, dile getirilmemiş *cenaze evi değil* sözcükleri dudaklarındaydı.

Hal gülümsedi, ya da daha doğrusu gülümsemeye çalıştı ve çayını aldı.

"Gerçekten, hiç sorun değil." Dövmelerine dair sorular Abel'ın, Harding'in ve Ezra'nın sorduklarından daha kolaydı. Harding'in kardeşlerinden birinin omzuna dokunduğunu ve sonra karısının ardından şömineye doğru yürüdüğünü görünce içi sıkıldı.

"Isınıyor musun, Harriet?" dedi Harding, koltukta oturan çocuğun yanına gelerek. "Çok akıllıca. Bu ev maalesef çok soğuk. Annem merkezi ısıtma gibi modern kolaylıklara pek inanmazdı."

"Burası uzun zamandır aileye mi ait?" diye sordu Hal. An-

nesinin zihin okumaya dair tavsiyelerini hatırlamıştı: *Bütün soruları onların sormasına izin verme, sen de kendi sorularını sor. Sürücü koltuğunda sen otururşan konuşmayı yönlendirmen daha kolay olur, onlar da sen ilgi gösteriyorsun diye gururlanırlar.* "Annem buradan hiç bahsetmemişti," diye ekledi dürüstçe.

"Ah, uzun yıllardır var burası galiba," dedi Harding umursamazca. Arkasını şömineye dönecek şekilde oturup sıcaklık sırtına da ulaşsın diye ceketinin ucunu kaldırdı. "Binanın en eski yeri bizim şu anda oturduğumuz yer, bin yedi yüzlerde inşa edilmiş ve yıllardır mütevazı bir çiftlik olarak kullanılıyor. Sonra büyük büyük büyükbaban –annemin büyükbabası– bin sekiz yüzlü yılların sonlarında, St. Austell yakınlarında Çin kilinden büyük paralar kazanmış ve bu parayı evi son modaya göre baştan aşağı yenilemek için kullanmış. Eski çiftlik evinin Georgia stilindeki gövdesini kabul salonu ve ana yatak odaları olarak korumuş ama kanatları ve hizmetçi odalarını Arts and Crafts akımına göre inşa ederek gösterişli bir mekâna çevirmiş. Bununla birlikte, maalesef oğlu çok iyi bir işadamı değilmiş ve madenin kontrolünü iş ortağına kaptırmış. O zamandan beri evin bakımına çok az para kalmış ve ev de şu anda bin dokuz yüz yirmilerde donup kalmış gibi. Elden geçirmek için bir milyon poundluk yatırım gerek, ortalama bir alıcının böyle bir paraya sahip olmadığı kesin ama büyük otel zincirlerinden biri böyle bir şey yapabilir. Elbette şu an para eden kısmı arazisi." Pencereden yağmurun ıslattığı çimlere baktı, Hal adamın hesap yaptığını görebiliyordu; mantar gibi biten ve birbirine benzeyen evleri hayal ediyor, her tohum filizlenip satışa sunulduğunda çıkan nakit paranın *trink* sesini duyuyordu.

Hal başını onaylarcasına sallayıp bir şey söyleme arzusuyla çayını yudumladı. Elleri ateşin sıcaklığına rağmen hâlâ soğuktu ama yanakları ısınmıştı, aniden hapşırdı, ardından kasılarak titredi.

"Çok yaşa," dedi Abel.

Harding, bir adım geriye çekilirken neredeyse şöminenin önündeki siperi devirecekti.

"Ah tatlım, umarım mezarlıkta üşütmemişsindir."

"Pek sanmam," dedi Hal. "Ben çok sağlamımdır." Ama bu sözleri yeniden hapşırarak yerle bir etti. Abel, güzelce yıkanıp ütülenmiş pamuk mendilini çıkarıp endişeli bir şekilde uzattı ama Hal başını iki yana salladı.

"Bisküvi ister misin, Hal?" dedi Mitzi. Hal bisküvilerden birini alırken sabahki trenden beri hiçbir şey yemediğini hatırladı. Ama bisküviyi ağzına attığında tadının kuru ve yavan olduğunu fark etti, odanın öteki ucundan bir öksürük duyunca buna hiç üzülmemişti. Bay Treswick yüksek bir sesle konuşmaları böldü.

"Herkes bir dakikalığına dikkatini bana verebilir mi?"

Harding, omuzlarını silken Abel'a baktı, iki adam uzun oturma odasının içinde kocaman piyanonun yanında oturmuş belgeleri karıştıran avukata doğru yürüdü. Hal koltuktan kalkmaya yeltendi, sonra çağrının onu da kapsayıp kapsamadığından emin olamadığı için tereddüt içinde dikildi ama sonra Bay Treswick, "Siz de, Harriet," dedi.

Bay Treswick, elindeki belge dosyasını bırakıp kapıya doğru yürüdü, koridorun kapısını açınca Hal dışarıdan gelen soğuk hava dalgasını hissetti. Şöminenin ısıttığı odayla arasında keskin bir tezat vardı.

"Bayan Warren!" diye seslenince sesi koridorda yankılandı. "Bir dakikanızı alabilir miyim?"

"Çocuklara ihtiyaç var mı?" dedi Mitzi, Bay Treswick başını iki yana salladı.

"Hayır, dinlemek isterlerse başka tabii. Ama Ezra bize katılabilirse... o nerede bu arada?"

"Galiba sigara içmek için dışarı çıktı," dedi Abel. Bir süreliğine ortadan kaybolup yanında kardeşiyle çıkageldi, kıvırcık koyu saçları yağmurda ıslanmıştı.

"Özür dilerim." Ezra'nın gülümsemesi ortada yalnızca kendisinin bildiği bir şaka varmış gibi alaycıydı. "İhtiyar Hercule Poirot'culuk oynayacağınızı bilmiyordum, Bay Treswick. Annemin katilini mi açıklayacaksınız?"

"Kesinlikle hayır," dedi Bay Treswick, yüzünde Ezra'yı sertçe kınayan bir ifade vardı. Ezra'nın patavatsızlığı karşısında bozulduğu apaçık ortadaydı, belgeleri yeniden karıştırıp yumruğuyla gözlüğünü burnundan yukarı itti. "Bunun söz konusu olduğunu düşünmüyorum, yani... Her neyse." Yeniden, bu kez yapay bir şekilde öksürdü ve kafasını toplamaya çalıştı. "Ne diyordum, bana zaman ayırdığınız için hepinize teşekkür ederim. Çok uzun sürmeyecek ama Bayan Westaway ile konuştuklarıma dayanarak çocuklarıyla vasiyetini konuşmadığı sonucuna vardım. Doğru mu?"

Harding kaşlarını çatıyordu.

"Konuşmadık, evet, ama babamın ölümünün ardından kendi ölümüne kadar bu evde yaşayacağı ortadaydı ve bu da–"

"Benim endişem de bu," dedi Bay Treswick aceleyle. "Hatalı hiçbir varsayımı kabul edemeyiz. Ben bütün müşterilere miraslarını pay alacak kişilerle konuşmalarını şiddetle tavsiye ediyorum ama elbette herkes bunu seçmiyor, anladığım kadarıyla anneniz de niyetini kimseye açıklamamış."

Koridordan bir baston sesi geldi ve ardından Bayan Warren odaya girdi.

"Neler oluyor?" dedi ters bir tavırla. Harding'in çocuklarından birinin şömineye kömür attığını görünce, "Kömürü harcama genç adam," dedi.

"Vaktiniz var mı, Bayan Warren? Bayan Westaway'in bütün mirasçılarıyla konuşmak istiyordum ve bunu aynı anda yapmak daha adil olacak."

"Ah," dedi Bayan Warren ve yüzüne Hal'ın tam çözemediği bir ifade yerleşti. İfadesinde bir şey vardı... beklenti doluydu. Ama Hal bunun açgözlülük olduğunu düşünmedi. Daha çok...

kaygıya benziyordu. Neşe de olabilirdi. Acaba Bayan Warren diğerlerinin bilmediği bir şey mi biliyordu?

Abel piyanonun taburesini çekti ve kâhya oturup bastonunu kucağına dayadı. Bay Treswick boğazını temizledi, cilalı piyanonun üstünden dosyasını aldı ve belgeleri gayet gereksiz bir şekilde yeniden karıştırdı. Cilalı ayakkabılarından tel çerçeveli gözlüğüne kadar her şeyi gergin bir huzursuzluğu ele veriyordu. Hal ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Abel'ın kaşlarının büyük bir gerilimle çatıldığını gördü.

"Pekâlâ. Lafı kısa kesmeye çalışacağım – halkın arasında Viktorya tarzındaki teatral vasiyet okumalardan hoşlanmam ama saydam olmak açısından söylenmesi gereken bir şeyler var ve isteyeceğim son şey insanların hatalı bir varsayımda–"

"Tanrı aşkına, söyle şunu artık dostum," diyerek sözünü kesti Harding sabırsızca.

"Harding–" Abel elini yatıştırmak istercesine kardeşinin koluna koydu ama Harding elini ittirdi.

"Bana Harding'lik taslama, Abel. Adamın bize söylemeye çalıştığı bir şey var ve lafı dolandırmadan bunun ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Annem delirip her şeyi Battersea Köpek Evi'ne falan mı bağışladı?"

"Pek sayılmaz," dedi Bay Treswick. Gözlerini önce Harding'e, ardından Hal'a, Bayan Warren'a ve sonra yeniden Harding'e dikip belgeleri yeniden düzenleyerek gözlüğünü burnundaki kemiğin üstüne doğru daha sert itti. "Eee, uzun lafın kısası şu: Yaklaşık üç yüz bin pound değerinde bir mal mal varlığı söz konusu ve bunun büyük bir kısmı veraset vergisine gidecek. Henüz değer biçilmemiş olan konak bütün mirasın en büyük kısmını oluşturuyor ve kesinlikle bir milyon pounddan fazla, şartlara bağlı olarak muhtemelen iki milyon eder. Bayan Westaway nakit parayı bölüştürdü: Bayan Warren'a otuz bin pound" –kâhya başını onaylarcasına sert bir şekilde salladı– "ve torunların her birine on bin pound..."

Bunu duyan Hal'ın nabzı hızlandı ve yanakları kızardı.

On bin pound mu? *On bin pound mu?* Vay canına, Bay Smith'in parasını, kirayı, gaz faturasını ödeyebilirdi... tatile bile gidebilirdi. İçini titrek bir sıcaklık kapladı, sanki oldukça sıcak ve besleyici bir şey içmiş gibiydi. Gülümsememeye çalıştı. Hâlâ konuşulması gereken birçok karmaşık nokta vardı. Ama avukatın sözleri zihninde yankılanıp duruyordu. On bin pound. *On bin pound.*

Her bir parçacığı heyecandan dans etmek isterken olduğu yerde kalmak için yapabileceği tek şey buydu. Bu doğru olabilir miydi?

Ama Bay Treswick hâlâ konuşuyordu.

"...bir kişi hariç, torunu Harriet."

Ah.

Balonu öyle kısa bir süre içinde patlayıp sönerek renkli ve küçük bir kauçuk yığınına dönüşmüştü ki bunu tanımlamak bile daha kısa sürerdi.

Tek bir cümlede her şey sona ermişti. On bin poundun denizden esen rüzgâra kapılıp sürüklendiğini, banknotların uçurumun kenarından Atlantik'e uçuştuğunu hayal etti.

Rüyaya veda etmesi hüzünlüydü ama banknotların zihninde kayboluşunu izlerken bir şey fark etti: bu işten paçasını kurtarabileceğini düşünmek saçma bir fantaziydi. Gülünçtü gerçekten. Düzmece doğum belgeleri, sahte doğum tarihleri. Ne sanmıştı ki?

Pekâlâ, her şey sona ermişti ama en azından yakayı ele vermemişti. Önceki halinden daha kötü durumda değildi. Bay Smith ve elçileri konusunda ne yapacağına gelince... yani, bunu şu anda düşünemiyordu. Öncelikle bu işten sıyrılıp uzaklaşması gerekiyordu.

Vaatlerin gözünün önünde kaybolup gitmesi çok acımasızcaydı.

Neşenin adrenalini dindiğinde büyük bir yorgunluk hissi

içini kapladı ve Hal, Bay Treswick boğazını temizleyip konuşmasının devamına hazırlanırken sandalyesinde dengesini kaybetmemek için elini uzattı.

"Harriet'a," dedi Bay Treswick, biraz titreyen bir sesle, sanki söylemek üzere olduğu şeyi söylemek istemiyormuş gibi belgeleri yeniden karıştırdı, "eee, Bayan Westaway, Harriet'a veraset vergisinin ödenmesinden sonra kalan bütün mal varlığını bıraktı."

Uzun bir sessizlik oldu.

İlk patlama yaşayan Harding oldu, sesi fısıltıdan farksız çıkmıştı.

"*Ne?*"

"Bunun bir şok etkisi yaratacağının farkındaydım," dedi Bay Treswick çekinerek. "Bu nedenle sizi bilgilendirmenin en doğru yolunun–"

"En doğru yolun canı cehenneme!" diye bağırdı Harding. "Sen delirdin mi?"

"Lütfen sesinizi yükseltmeyin Bay Westaway. Annenizin hayattayken bunu sizinle konuşmak istememiş olması büyük talihsizlik–"

"Ben yazıyı görmek istiyorum," dedi Harding dişlerini sıkarak.

"Yazı mı?"

"Vasiyeti. Vasiyetnameyi. İtiraz edeceğiz. Annem delirmiş olmalı; bu korkunçluk hangi tarihte oldu?"

"Vasiyetini iki yıl önce yazdı, Bay Westaway ve korkarım endişenizi anlamama rağmen Bayan Westaway'in akıl sağlığının yerinde olduğundan hiç kuşkum yok. Vasiyetini yazdığı gün doktorundan onu ziyaret etmesini istemişti ve sanırım bunu itirazın kabul edilmesinin önünü kesmek için yaptı."

"Nüfuzu kötüye kullanma denir buna!"

"Bayan Westaway'in torununu hiç gördüğünü sanmıyorum, bu yüzden böyle bir şeyin–"

"Şu lanet vasiyeti bana bir ver bakalım!" diye bağırdı Harding ve Bay Treswick'in uzattığı belgeleri sertçe elinden kaptı.

Hal sandalyesinin sırtını sıkıca tutmuştu, parmakları baskıdan uyuşmuş ve beyazlaşmıştı. Harding uzun belgeyi incelcyip sesli okumaya başladığı sırada Mitzi'nin, Abel'ın ve Ezra'nın gözlerinin üstünde olduğunu hissediyordu.

"*Ben, Hester Westaway*... Tanrım, bu şeyden sayfalarca var... Hah, buldum: *Ve en son Brighton'da, Deniz Manzarası Villaları'nda oturduğu bilinen torunum Harriet Westaway'e nakit paramın kalanını veriyorum* – Tanrı aşkına, doğruymuş. Annem delirmiş olmalı."

Ağır adımlarla koltuktaki yerine dönerken bir yandan da belgeyi bir açıklama, bu çılgınlığa son verecek herhangi bir şey arıyormuş gibi baştan aşağı inceledi. Başını kaldırıp baktığında kan hücum eden yüzü mosmor olmuştu.

"Bu kız kim ki? Biz hiç görmedik bile!"

"Harding," dedi Abel onu uyarmak istercesine, elini kardeşinin omzuna koydu. "Sakin ol. Şimdi sırası değil–"

"Sana gelince, Treswick, seni lanet şarlatan. Annemin böyle bir belgeye imza atmasına nasıl izin verirsin? Seni mesleğini kötüye kullanmaktan dava etmeliyim!"

"*Harding,*" dedi Mitzi alelacele. "Abel, Bay Treswick – şu kıza bakın."

"Bence bayılacak," dedi Hal'ın sağ tarafından bir ses, mesafeli bir ilgiyle. Hal, odanın içindeki büyün kafaların ona doğru döndüğünü hissetti, sanki odanın kendisi de parçalara ayrılıyor gibiydi.

Hal, sandalyenin gittikçe gevşeyen elinin altından kayıp gittiğinin ve Mitzi'nin sanki çok uzaktan gelen telaş çığlığının farkında değildi.

Yere çarptığında aldığı darbeyi bile hissetmedi.

Boşluk hissi devasa ve minnettar bir dalga gibi içine dolmuştu.

14. BÖLÜM

"Harriet."

Hal'ın kulaklarındaki ses susmak bilmiyor, onu uzun bir süredir sürüklenip gittiği yerlerin en derinlerinden çekip çıkarıyordu.

"*Harriet.* Hadi, uyanma zamanı."

Sonra ses sanki başkasıyla konuştu, "Ateşi hâlâ yüksek. Alnı radyatör gibi."

Hal gözlerini kırpıştırıp canını yakan parlak ışık karşısında ovuşturdu.

"Ne–nasıl..." Boğazı kurumuştu ve acıyordu.

"Ah, Tanrı'ya şükür. Endişelenmeye başlamıştık!" Bir kadın sesiydi bu, Hal yeniden gözlerini kırpıştırdı ve gözlüğüne uzandı. Kulaklarının arkasına doğru ittiğinde oda odak merkezine kaydı. İlk başta Mitzi'nin yüzünü, sonra arkasında duran adamı gördü – Abel olmalıydı bu. Her şey geri gelmişti – St. Piran. Cenaze. Ev. Ve–Tanrım. Harding ile olan o sahne...

"İşte," dedi Mitzi. Bir hışırtının ardından Hal'ın burnunun dibinde bir bardak su belirdi. "Biraz iç. Uzun zamandır uyuyorsun. Susuz kalmışsındır."

"Ben... saat kaç?"

"Dokuza geliyor. Endişelenmeye başlamıştık. Abel ile seni acile götürmeyi düşündük."

"Ne... ne oldu?"

Hal aşağı baktığında koltukta uzandığını, elbisesinin uyluk kemiklerine kadar toplandığını ama Tanrı'ya şükür bacaklarının üstüne battaniye sarıldığını gördü. Bu odayı bilmiyordu – kütüphane gibi görünüyordu, bal rengi raflar yüksek ve rutubet lekeli tavana kadar uzanıyordu, soyulmuş deri kaplı kitaplar örümcek ağlarıyla kaplanmıştı.

"Birden fenalaştın, sana yardım etmeye çalıştığımızda da ateşler içinde yanıyordun. Bir deri bir kemik bir şeysin."

"Nasıl hissediyorsun, Harriet?" Abel ilk kez konuşmuştu, hafif tenor ses tonu yumuşak ve gergindi. Koltuğun yanında eğildi ve Hal'ın alnına nazikçe dokundu. Hal, bu istenmedik davranıştan kaçmamak için kendini zor tuttu ama adamın elleri soğuktu. "Doktor çağırmamızı ister misin?"

"Doktor mu?" Hal, koltuktaki kırlentlerden destek alarak doğrulmaya çalışırken toz zerrecikleri okuma lambasının altın ışığında uçuştu. Abel'in onu yerden kaldırdığı sırada elbisesinin kalçasına kadar açıldığını hayal edince yanakları âdeta yandı. "Tanrım, hayır. Yani, teşekkürler ama sanmıyorum..."

"Mesai saatleri dışında pratisyen hekim bulma şansımızın yüksek olduğunu sanmıyorum," dedi Abel. Düşünceli gözlerle bıyığını okşadı. "Ama miden bulanıyorsa belki acil servisi deneyebiliriz."

"Doktora ihtiyacım yok," dedi Hal, kararlı görünmeye çalışarak.

"Kız hâlâ yanıyor," dedi Mitzi, Hal sanki ağzını açmamış gibi onun hakkında konuşarak. "Annenizde derece var mıdır?"

"Kimbilir," dedi Abel. Ayağa kalkıp dizlerindeki tozu silkti. Ecza dolabında Viktorya döneminden kalma ölümcül bir cihaz olabilir. Ben gidip bakayım."

"Ah, bakacak mısın? Çok tatlısın. Rich'in iPhone'unda ateş ölçebildiğini iddia eden bir uygulama var ama bunun mümkün olabileceğine ihtimal vermiyorum."

"Ben iyiyim!" dedi Hal. Bacaklarını yere uzatınca Abel ile Mitzi'nin endişe dolu itiraz korosuyla karşılaştı.

"Tatlım–" Abel elini omzuna atıp onu yeniden koltuğa oturttu. "Daha az önce betin benzin attı ve bayıldın. Kesinlikle iyi değilsin. Şimdi, seni Mitzi ile baş başa bırakıp derece almaya gidersem kaçmayacağına söz verir misin?"

"Veririm," dedi Hal, gönülsüz sayılabilecek bir şekilde. Bacaklarını yeniden koltuğa uzatıp lambanın ışıltısı yüzünden ellerini gözlerine siper etti.

Mitzi, bu hareketi görünce eğildi.

"Işık gözlerini mi acıtıyor?"

"Biraz," dedi Hal. "Ağrı kesiciniz var mı? Başım gerçekten çok ağrıyor."

"Buna şaşırmadım," dedi Mitzi hafif sert bir sesle, lambayı Hal'ın yüzünden çekip başka yöne çevirerek. "Parkeye çok sert çarptın. Başının yan tarafında büyük bir yumru var. Öteki tarafa doğru bayılmamış olman yazık oldu – öyle olsaydı halıya düşecektin, gerçi halı o kadar eprimiş ki bir işe yarayacağından kuşkuluyum. Evet, çantamda parasetamol var ama öteki odada. Gidip alayım mı?"

Hal başını evet dercesine sallayınca Mitzi ayağa kalktı.

"Aptalca bir şey yapma. Yeniden bayılmanı istemiyorum."

"Yapmam," dedi Hal sakince. Mitzi çantasını almaya gittiği sırada on dakika boyunca tek başına kalma fikrinin ağrı kesicilerden bile daha çekici olduğundan bahsetmedi.

Kapı Mitzi'nin arkasından kapandığında, Hal başını koltuğa bırakıp düşünmeye çalıştı – Bay Treswick'in duyurusuyla kendisinin bayılması arasındaki o tuhaf ve hararetli mola boyunca olanları bir araya getirmeye çalıştı.

Çünkü bu çok saçmaydı. Hiçbirinin bir anlamı yoktu.

Hal'ın adı bu kadının vasiyetinde geçiyordu. Adı adresiyle birlikte kişisel olarak geçiyordu. Vasiyet Hal'dan bahsediyordu – bu konuda hiçbir kuşku olamazdı. Acaba... doğru olma ihtimali var mıydı? Hal, Bayan Westaway'in uzun zaman önce izini kaybettiği torunu muydu?

Arzunun yoğunluğuyla acı verici şekilde bir umut ışığı yanmaya başladı.

Kuşkucu ol Hal, diye fısıldadı annesinin sesi kulağına, *ve inanmak* istediğin *bir şey söz konusu olduğunda son derece kuşkucu ol.*

Sorun da buydu. Kendine bunu söylemesinin nedeni bunun mümkün olması değil, mümkün olmasını *istemesiydi.* Kendini ne kadar ikna etmeye çalışırsa çalışsın doğru olamazdı. Annesinin doğum belgesi bununla tamamen çelişiyordu. Hal, olasılıkları zihninde ne kadar döndürüp durursa dursun, bağlantıyı hiçbir şekilde kuramıyordu. Annesi muhtemelen bu aileyle uzaktan akrabaydı – Westaway sık rastlanan bir soyadı değildi. Ama Hal yalnızca kendisinin değil, annesinin doğum belgesini de kanıt olarak görmezden gelmediği sürece Hester Westaway'in torunu olmasına ihtimal yoktu.

Bunun anlamı da... Hal, Bay Treswick'in mezarlık bahçesinde söylediklerini hatırlamaya çalıştı. Hatanın vasiyet yazıldıktan sonra değil de önce yapılmış olması mümkün müydü? Acaba Hester Westaway kızının izini bulması için birini mi tutmuştu ve bir şekilde her şeyi yanlış mı anlamışlardı?

Hal elleriyle gözlerine bastırdı, yanaklarının ne kadar sıcak olduğunu hissetti, başı çatlayacak gibi zonkluyordu.

"İşte geldik." Ses kapının eşiğinden gelmişti, Hal gözlerini açtığında Mitzi'nin sert adımlarla kütüphaneye doğru yürüdüğünü gördü, elinde beyaz bir paket vardı. "İki tane iç. Ateşini de düşürürler. Ah, Abel," dedi, kitaplıklardan biri geriye doğru çekildiğinde. Kocasının kardeşi kitaplığın arasından elinde bir şeyle belirdi. "Tam zamanında. Derece mi o?"

"Evet." Abel dereceyi uzattı, cam boru lambanın ışığında gümüş renkle parladı. "Haklı çıktığıma şaşırdım. Civa bu, o yüzden sakın çiğneme Harriet. Kendi yeğenimin zehirlenmesinden sorumlu tutulmak istemem."

Kendi yeğenim. Hal, Abel cam tüpü dilinin altına koyarken yanaklarının istemsizce kızardığını hissetti. Derece, ağzının sıcaklığı içinde üşütmüştü ama Hal yanıt veremedi, yalnızca dudaklarıyla dereceyi sarıp Abel'ın Mitzi'ye dönüşünü izledi.

"Edward, Bodmin yakınlarında bir benzin istasyonundan aradı. Eli kulağındadır. Törene gelemediği için üzgündü ama hastanede nöbeti vardı ve annemle de tanışmadığı için ondan izin almasını istemek ikiyüzlülük olurdu."

"Yine de," dedi Mitzi, "o senin kocan."

"Partnerim, sevgili Mitzi, partnerim. Arada fark var, en azından insan kaynakları için. Kayınvalide ve kayınpeder söz konusu olduğunda otomatik olarak mazeret iznine sahip oluyorsun. Birlikte yaşadığın erkek arkadaşının başka bir evde oturan annesi için bu izni alamazsın. Edward benim partnerim," diye ekledi Hal'a bakarak. "Kendisi doktor, seni bir muayene ederse hepimiz çok daha mutlu oluruz bence."

Hal başını onaylarcasına sallarken cam derecenin dişlerine çarptığını hissetti. Mitzi ve Abel sessizliğe bürünmüştü, ikisi de öylece oturmuş yan odadan gelen seslerin yükselip alçalışını dinledi. Abel tek parmağıyla düşünceli bir şekilde bıyığını okşuyordu.

"Harding sakinleşti mi?" diye sordu. Mitzi gözlerini devirip omuzlarını silkti.

"Toparlar kendini. Kocam adına özür dilerim," dedi, Hal'a dönerek. "Pek terbiyeli bir görüntü değildi, farkındayım ama bunun korkunç bir şok olduğunu takdir edersin. Harding kardeşlerin en büyüğü ve doğal olarak da..."

"Anlaşılır bir şey bu," dedi Abel. "Harding bütün hayatını kendini anneme kanıtlamaya çalışarak geçirdi, şimdi de

mezarın içinden böyle bir şeyle karşı karşıya getirildi. Zavallı adam."

"Ah, Abel, aziz gibi davranmayı bırak!" dedi Mitzi. "Üzülmek senin de hakkın."

Abel iç çekti. Eski püskü berjerin üstünde oturuşunu değiştirdi, kumaşı esnetmemek için pantolonunun dizlerini çekiştirdi.

"Pekâlâ, bir parça üzüntüyü kabul etmeseydim insanlıktan çıkmış olurdum. Ama fark şu, sevgili Mitzi, benim bu duruma alışmak için yirmi yılım vardı. Ben annem tarafından onaylanmaktan yıllar önce vazgeçtim."

"Kayınvalidem Abel'ı beş parasız bırakmıştı," diye açıkladı Mitzi, Hal'a, sesinde haklı bir kuşku vardı.

"O zamanlar bu durum tam bir şok etkisi yaratmıştı," dedi Abel bitkinlik içinde, "ama o bambaşka bir çağdı."

"1995 yılıydı!" diye çıkıştı Mitzi. "Anneniz o zaman bile geri kafalıydı, Abel. Onun yaptıklarına bahane bulma. Ben senin yerinde olsaydım cenazeye bile katılacağımı sanmıyorum. *Fazla* kibar olmak diye bir şey var, sense–"

"Her neyse," dedi Abel sesini yükseltip Mitzi'yi susturarak. "Ben mirastan tek kuruş alabileceğimi bile sanmıyordum o yüzden benim için büyük sürpriz oldu."

"Ağırbaşlılığını kutluyorum. Ama Ezra için şaşırmadın mı? Harding her zaman annenizin en çok onu sevdiğini söylemişti."

Abel omuzlarını silkti.

"Küçükken evet. Ama bilirsin, büyüdükçe Ezra bizden uzaklaştı, annemden de. Bence bu çok... kız kardeşimden, kız kardeşimizden sonra..."

Durdu, söyleyeceği sözler yüksek sesle telaffuz edilemeyecek kadar acı vericiymiş gibi kekeledi. Hal, Abel gözlerini kırpıştırınca kirpiklerindeki yaşları gördü. Aniden böğründen bıçaklanmış gibi bir acı hissetti, içini yiyip bitiren suçluluk duygusunun fiziksel dışavurumuydu bu.

"Çok üzüldüm–" Derece yüzünden sözler ağzından boğuk çıkmıştı ve aslında konuşmaya niyeti yoktu. Sözcükler Abel'ın bıraktığı sessizliği doldurunca Abel da başını kaldırıp baktı.

"Üzülme, tatlım. Bu kimin hatası olursa olsun, senin hatan değil." Gözlerini ovuşturup bakışlarını kaçırarak boş şömine-deki gölgelere baktı. "Ama bunu söyleyeceğim, Maud'ı sevme-me, bütün bunları neden yaptığını anlamama rağmen kaçıp giderek bize büyük bir kötülük yaptı, özellikle de Ezra'ya. Yir-mi yıl Maud'ın hayatta olup olmadığını, günün birinde bizim-le iletişime geçip geçmeyeceğini merak ederek yaşadık. Şimdi de başımıza bu çıktı – *bu kötü sürpriz*. Ona ne oldu Harriet?"

Hal kalbinin bir el tarafından sıkılmış gibi çırpındığını his-setti, sanki kan akışı durmuştu ve bir an yeniden bayılma nu-marası yapmayı düşündü ama bunu uzun süre devam ettire-bilmesinin imkânı yoktu. Hal, kardeşler onu salonda sorguya çekerken sürekli konunun etrafından dolanıp durduklarını, yarı gizli sorularına yanıt aradıklarını ve onu kurtaran tek şe-yin ilk görüşmede bu kadar kişisel ve duygu dolu bir konuyu açmaya karşı İngilizliklerinin verdiği gönülsüzlük olduğunu hissetmişti. *Annen nasıl öldü?* Bu, sorulması zor bir şeydi – Hal, kardeşlerin de böyle düşünüyor olmasına bel bağlamıştı.

Ama şu anda, lambadan yayılan ışığın samimi halkasın-da, mahsur kaldığı koltuğa battaniyeyle mıhlanmışken hiçbir kaçış yolu kalmamıştı. Gerçek ne olursa olsun, en azından Abel'ın kız kardeşine ne olduğunu bilmediği apaçıktı. Hal'ın *kendi* gerçeğini söylemesi gerekiyordu – Bay Treswick'in öğ-rendikleriyle uyuşmazsa da uyuşmayacaktı ve oyun sona ere-cekti.

Şu anda çizgiyi aşmak üzereydi – yalnızca aldığı risk açısın-dan değil, bayağı ve ahlaksız bir şey uğruna kullanmak üzere olduğu kendi küçük trajedisi açısından da çizgiyi aşacaktı. Bu-nun başka yolu yoktu.

Bir keresinde, uzun zaman önce, okuldaki bir öğretmeni

Hal'a "küçük fare," demişti ve nedenini tam bilemese de bu tanım canını çok yakmıştı. Ama artık nedenini biliyordu. Dışı neye benzerse benzesin, içi, içinin en derinleri çok farklı bir şeydi: bir sıçandı – küçük, koyu renkli, inatçı ve azimli. Şimdi de kendini köşeye sıkışmış ve hayatta kalmak için savaşan bir sıçan gibi hissediyordu.

Dereceyi ağzından çıkardı, elinde tutup nefes aldı.

"Öldü," dedi sakince. "Üç yılı geçti, on sekizinci yaş günümden birkaç gün önce. Araba kazasında. Kaza ânında hemen ölmüş – çarpıp kaçmışlar. Ben okuldaydım. Beni aradılar–"

Durdu, cümlesini bitiremedi ama olmuştu işte.

"Tanrım," dedi Abel. Fısıldar gibi konuşmuştu, elini yüzüne götürdü. Hal buraya geldiğinden beri ilk kez gerçek bir keder görüyordu –Bayan Westaway'in cenazesine rağmen– ve az önce ne yaptığının farkında varınca midesine sancılar girdi. Abel'ın acısı gerçek ve hissedilir türdendi. Hal'ın midesini ağrıtan tek şey annesinin ölümünü dile getiriş şekli değildi, çünkü bunu yaparak kendi dışında kimseyi incitmemişti. Onun canını sıkan, kendi küçük trajedisini Abel'a önemsiz bir şeymiş gibi anlatmış olmasıydı.

Bunlar gerçek insanlar. Lambanın ışığında Abel'ın yüzüne uyuşmuş gibi baktı. *Bunlar senin trendeyken yarattığın hayalî, zengin magandalar değil. Bunlar gerçek insanlar. Bu gerçek bir keder. Sen burada insanların hayatlarıyla oynuyorsun.*

Ama bu şekilde düşünememişti. Bunu artık başlatmıştı ve devam ettirmek dışında bir seçeneği yoktu. Geriye, Bay Smith'e ve onu bekleyen infazcılarına dönemezdi. En önemlisi de yemek yemek, hayatta kalmak, başını suyun yüzeyinde tutmak için her gün verdiği mücadeleye geri dönemezdi...

"Ah, Abel, tatlım," dedi Mitzi, sesi derinden geliyor gibiydi.

"Çok üzüldüm," dedi Abel. Yeniden gözlerini ovuşturup sertçe kırpıştırdı. "Ben sandım ki... ben gerçekten onun ölü-

münü kabullenebileceğimi sandım, yani ondan uzun zaman dır haber almamıştık, hepimiz sandık ki... ama onca zaman boyunca bunu düşünmek, onun hayatta ve iyi olduğunu düşünmek... hiç haberimiz olmadı. Tanrım. Zavallı Ezra."

Zavallı Ezra mı? Ama Hal'ın Abel'ın bu söylediğini çözmeye zamanı olmadı çünkü Mitzi konuşmaya başlamıştı.

"Abel," diye başladı ve sonra durdu. Devam etmeye başladığında tereddüt eder gibi bir hali vardı, sanki ne söyleyeceğinden çok emin değildi. "Sence... nedeni bu mu?"

"Neyin nedeni?"

"Yani... mirasın nedeni. Sence annen ona karşı davranışlarının farkına varmış olabilir mi? Kız kardeşini evden kaçırdığının farkına varıp... ne bileyim... bir şekilde vicdan azabı çekmiş olabilir mi?"

"Bir nevi kefaret mi diyorsun?" diye sordu Abel, sonra yeniden omuzlarını silkti. "Dürüst olayım mı? Hiç sanmıyorum. Tanrı biliyor, ben annemin gerekçelerini hiçbir zaman anlayamadım ve onunla neredeyse yirmi yıl yaşamış olmama rağmen düşünce tarzını çok az kavrayabildim ama vicdan azabı gibi bir duyguyu anlamayı bırak, bildiğini bile sanmıyorum. Kefaretini ödemek istediğine dair olumlu bir fikre kapılmak isterdim ama gerçek şu ki..."

Durdu, Hal'a baktı ve sonra titreyerek güldü, sanki umursamamış gibi görünmeye çalışıyordu.

"Neyse, lafı uzatmayayım. Zavallı Harriet dereceyi elinde sıkı sıkı tutmaya devam ediyor. Bakalım ateşi kaçmış."

Hal dereceyi ona uzattı.

"Üzgünüm," dedi yeniden ve bu kez ciddiydi de. "Her şey için. Yarın buradan gideceğim."

Ama Abel dereceyi ışığa tuttuğu sırada ıslık çalıp başını iki yana salladı.

"38,6. Hiçbir yere gitmiyorsun genç bayan."

"Otuz sekiz virgül altı mı!" Mitzi küçük bir çığlık atmıştı.

"Tanrı aşkına. Yarın kesinlikle evine gidemezsin Harriet, bunu bir daha duymayayım. Her neyse" –hızla Abel'a baktı, kaygılanmıştı– "her neyse, buralarda kalman gerek. Konuşacak çok şey var. Sonuçta... burası artık senin evin."

15. BÖLÜM

Burası artık senin evin.

Burası artık senin evin.

Hal çatı katındaki odanın karanlığında uzanmış dışarıdaki ağaçların rüzgârını, şöminedeki ateşin çıtırtısını ve denize vuran dalgaları dinleyip az önce olanları sindirmeye çalışırken bu sözcükler zihninde mide bulandırıcı bir şekilde dönüp duruyordu.

Harding'le yüzleşecek cesareti yoktu ve neyse ki Abel ile Mitzi Hal'ın erkenden yatağa gitmesi için ısrarcı olmuşlardı. Abel, Hal'ın merdivenlerden yukarı çıkmasına yardım edip ateşi yakmış, o geceliğini giyerken zarif bir şekilde odadan çıkmıştı. Hal'ın bacakları yorgunluk ve ateşle titriyordu. Yatağında doğrulup oturduğunda, Mitzi tepsisinde bir kâse çorbayla kapıdan içeri girdi.

"Korkarım sadece Heinz var," dedi tepsiyi Hal'ın komodinine koyup içeriğini doğrulamış olurken. "Ah, neyse. Soğudu bile zaten. Yemin ederim, ben mutfaktan çıkarken kaynıyordu!"

"Sorun değil, gerçekten," dedi Hal. Sesi çatlak çıkıyordu, yüzü çarşafın nemli soğuğuna rağmen şömine ateşinde ısınmıştı. "O kadar aç değilim."

"Pekâlâ, bir şeyler yemen gerek, zaten dal gibi kalmışsın. Edward birkaç dakika sonra burada olacak, aksam yemeğine oturmadan önce uğrayıp seni görecek."

"Teşekkürler," dedi Hal alçakgönüllülükle. Yanaklarının sadece ateşi olduğundan ve şömineden değil, bu aileye ne yaptığı, Mitzi ile Abel'ın ona ne kadar nazik davrandıkları fikrinden yandığını hissetti. Brighton'da her şey farklı görünüyordu; hem de çok farklı. Bir grup varlıklı yabancıdan birkaç yüz pound koparmak için her şeyi riske atmak... bu gözüne çok yiğitçe görünmüştü, bir Robin Hood havası vardı.

Ama şimdi burada, aile evindeydi ve miras birkaç yüz değildi, ummaya cesareti olan miktar gibi birkaç bin de değildi, korkutucu derecede yüklü bir paraydı bu ve yaptığı şey yiğitlik dışında her şeye benziyordu.

Bu işi kolayca halledebilmesinin hiçbir yolu yoktu. Harding'in gözündeki öfke davalardan, itiraz edilen miraslardan ve özel detektiflerden dem vuruyordu. Ama şimdi kuyruğu kıstırıp kaçmak için çok geçti. Kelimenin tam anlamıyla burada sıkışıp kalmıştı.

Hal midesinin allak bullak olduğunu hissetti, Mitzi'nin dikkatli bakışlarının altında çorbadan bir kaşık alıp kendini zorlayarak içti.

İkinci kaşığı dudaklarına götürdüğünde kapı çalındı, Mitzi kalkıp açtı. Gelen Abel'dı, bal rengi saçları rüzgârda uçuşmuş ve karışmıştı – yanında da yağmurdan ıslanmış trençkotuyla yakışıklı, mavi gözlü bir adam vardı. Adamın gür sarı bıyığı yeniydi ama buna rağmen Hal, daha Abel'ın konuşmasına sıra gelmeden adamı Facebook'tan tanımıştı.

"Harriet, bu benim partnerim Edward."

"Edward!" Mitzi onu her iki yanağından öptükten sonra küçücük odaya davet etti. Adam uzun boylu, geniş omuzluydu ve daracık alanı kaplamış gibiydi. "İçeri gel ve Harriet ile tanış."

"Harriet," dedi Edward. "Memnun oldum." Sözcükleri pahalı bir eğitim almış gibi yutarak konuşuyordu, trençkotu biçimli ve yepyeniydi ama üstünden çıkarıp umursamaz bir tavırla koluna asarak Hal'ın yatak ucuna oturdu. "Yeni bir yeğenle tanışmak için tuhaf bir yol ama tanıştığımıza memnun oldum. Edward Ashby."

Hal, adamın uzattığı eli tereddüt ederek sıkarken kendi sıcak eliyle karşılaştırıldığında adamın teninin soğuk olduğunu hissetti.

"Seni rahatsız etmeyeceğim, muhtemelen uyumak istiyorsundur ama Abel atak geçirdiğini söyledi, doğru mu?"

"Bayıldım," dedi Hal. "Ama ciddi bir şey yok, yemin ederim." Sesinin çatallaşmasını engellemeye çalışıyordu. "Yemek yemeyi unutmuşum, aç kalınca ne olduğunu tahmin edersiniz."

"Tahmin edemem," dedi Edward sırıtarak. "Benim midem kutsaldır ve sabah dokuz buçuk civarında öğle yemeğimi planlamaya başlarım ama sana bu konuda güveneceğim. Pekâlâ, görünüşe göre biraz ateşin var. Başın ağrıyor mu?"

"Başımı çarptığım yer biraz acıyor, o kadar," diyerek yalan söyledi Hal. Aslında parasetamol biraz işe yaramış olduğu halde başı âdeta çatlıyordu.

"Miden bulanıyor mu?"

"Hayır, hiç bulanmıyor." En azından bu kısmı doğruydu.

"Ve yemeğini yiyorsun – bu iyi bir işaret. Pekâlâ, bence muhtemelen iyisin ama kendini kötü hissetmeye başlarsan bunu birine söyle, tamam mı?"

"Tamam," dedi Hal. Öksürürken eliyle durumu yumuşatmaya çalıştı.

"Ateşini düşürmek için herhangi bir şey aldın mı?" diye sordu Edward.

"Parasetamol."

"Bir de ibuprofen almalıydın, istersen tabii. Galiba benim yanımda var." Ayağa kalkıp ince takım elbisesinin ceplerini,

ardından trençkotunu yokladı ve en sonunda hapları buldu. Üstünde marka yazmayan bir ilaç şişesinde duruyorlardı, kutunun tek etiketindeki elle yazılmış eczacı yazısını okuyamadı ama Edward şişenin kapağını çevirip masaya iki hap döktü.

"Teşekkürler," dedi Hal. Odadan çıkmalarını istiyordu ama gülümsemeye çalıştı.

"İkisini de yut," dedi Edward içtenlikle. "Yutarsan kendini daha iyi hissedeceksin."

Hal haplara baktı. Beyazlardı ve üstlerinde hiçbir şey yazmıyordu. Hapların üstünde genelde dozajı söyleyen bir şeyler olmaz mıydı? Sonra aklına bu hapların Viagra'dan uyku hapına kadar birçok şey olabileceğine dair paranoyakça bir fikir geldi. Ama bu elbette gülünç bir fikirdi.

"Hapları iç, Harriet," dedi Abel. "Geceleyin ateşinin yükselmesini istemeyiz."

Hal gönülsüz bir şekilde hapları ağzına attı, sudan bir yudum alıp ikisini de içti. Edward onu görünce gülümsedi.

"Aferin. Şimdi seni çorbanla baş başa bırakacağım. Bu şartlar altında tanıştığımız için üzgünüm, Harriet," dedi Edward trençkotunu alırken. Hal, adamın cenazeyi mi, başını mı yoksa hepsini mi kastettiğini anlamamıştı. "Ama, pekâlâ... İyi uykular."

"İyi geceler Harriet," dedi Abel. Hal'ın omzunu hafifçe sıkınca Hal irkildi, rahatsızlığını gizlemeye çalışarak gülümsedi.

"İyi geceler Harriet," dedi Edward aynı şekilde. Sonra göz kırptı ve Abel'ın arkasından odadan çıktı.

"Freddie'ye ve Kitty'ye yatağa gitme zamanının geldiğini söyler misiniz?" diye seslendi Mitzi arkalarından. Abel başını onaylarcasına sallayıp Hal'ın tam duyamadığı bir şey söyledi.

"Şanslı Abel," dedi Mitzi, silüetleri ana sahanlığa inen daracık, karanlık merdiven tarafından yutulurken. "Çok tatlı adamdır. Hiç çocuk yapmamış olması çok yazık, bunun yerine kendini işe veriyor."

"Ne iş yapıyor?" diye sordu Hal çatallaşan sesiyle.

"Çocuklara yardım eden çeşitli kurumlarda çalışıyor. O dünyayı biliyorsan, epey tanınmış da biridir. Ama benim tanıştığım en nazik insanlardan da biridir; bu özelliğinin nereden geldiğini ya da annesinin davranışlarından etkilenmemeyi nasıl başardığını bilmiyorum ama işte böyle bir adam. Başka biri olsa tüm bunlar karşısında kendine sert bir kabuk inşa ederdi, bundan eminim! Ben de oturmuş burada gevezelik edip dikkatini dağıtıyorum." Parmağıyla çorba tepsisine dokundu. "Çorbanı bitirmen gerek. Zaten pek bir şey yemedin."

"Sanırım fazla yiyemeyecek kadar yorgunum, üzgünüm Mi-Mitzi." Hal adını söylerken kekelemişti, ona nasıl hitap edeceğinden emin olamamıştı. Bayan Westaway mi demeliydi? Mitzi Yenge mi? Sahip olmadığı bir ilişkiden hak talep etmek ona çok ama çok yanlış geliyordu. Neyse ki Mitzi bunu fark etmemiş gibiydi, yalnızca iç çekip ayağa kalktı.

"Peki, istediğini yap ama muhtemelen gerçekten ihtiyacın olan şey iyi bir gece uykusu. İyi uykular, tatlım."

"Teşekkürler," dedi Hal ya da demeye çalıştı – ama boğazının kuruduğunu fark etti, sözcükler boğulup odadan çıkarak diğerlerinin arkasından inen Mitzi'nin ayak seslerinin içinde kayboldu.

Mitzi gittikten sonra Hal soğuk, donmuş çorbayı itip ışığı kapadı ve sıcak yanağını yastığa koydu. Şöminenin ateşi artık sönmüş, geriye küçük ızgaradaki kömürlerin kırmızı ışıltısı kalmıştı ama perdelerin arasındaki boşluktan sızan ay ışığı çıplak ağaç dallarından kesik kesik parlıyor, beyaz duvarlarda soyut desenler çiziyordu.

Benim duvarlarım, diye düşündü Hal şaşkın şaşkın. *Benim ağaçlarım.*

Senin değiller.

Sözcükler kardeşlerin sızlanan sesleriyle, yarın olmadan yanıtlarını bulması gereken binlerce soruyla, yüzlerce neden-

le, eğerle ve nasılla karışarak kulaklarında çınladı...

Keşke, keşke miras umduğu gibi olsaydı; uzun süre önce izini kaybettiği bir toruna yakışır şekilde iki bin pounddan ibaret olsaydı. Soru sorulacaksa bile bu paraya çok az soruyla kavuşabilir, ardından eski hayatına kaldığı yerden devam etmek üzere gölgelere karışabilirdi.

Gerçeklik korkutucu bir yük gibiydi, kendini bu yaptıklarından sıyırmaya çalışırken onu aşağı çekiyordu. Hızlı hak talepleri olmayacaktı – sözde akrabalarıyla stratejik olarak "temastan kurtulmak" için Brighton'a kaçmayacaktı. Ne yapmış olursa olsun, Bay Treswick'i uzun vadede kandırmayı başarmış olsun ya da olmasın, artık buraya zincirlerle bağlıydı.

Ama neden Bayan Westaway oğullarını es geçip her şeyini hiç tanımadığı bir kıza, yıllardır görmediği bir kadının kızına bırakmayı seçmişti ki?

Ve bunu neden bu şekilde yapmayı seçmişti; kendi ölümünden sonra topu ailesine neden atmıştı? Korkaklık mıydı bu? Çocuklarının çizdiği tabloya hiç uymuyordu; Hal'ın parçalarını bir araya getirdiği tabloda inatçı, boyun eğmeyen ve gayet cesur bir kadın vardı.

Kendini bir anda son derece yorgun hissetti, gözleri bir anda bedenini ele geçiren bir bitkinlikle ağırlaşmıştı.

Gözlerini kapayıp küçük karyolasında hareketsiz bir şekilde uzandı, yanağına değen yastığın soğuğunu hissediyor, geceye hazırlanan evin sesini dinliyor, Westawaylerin varlığının gittikçe suskunlaştığını hissediyordu. Cama bir anda yeni başlayan yağmur vurmaya başladı ve Hal uzakta kıyıya vuran dalgaların sesini duyar gibi oldu; belki de ona öyle gelmişti.

Hal'ın gözünün önünde bir görüntü canlandı: Sular yükselerek başlarının üstüne kadar çıkıyordu ve Bayan Westaway mezarının içinden onlara gülüyordu. Gözlerini açtığında korkunun aniden bastıran seli içinde tüyleri diken diken oldu ve ürperdi.

"Kes *şunu*," diye yüksek sesle fısıldadı. Bu, annesinin ona daha küçücükken öğrettiği bir püf noktasıydı – kâbuslar fazlasıyla gerçekçi olmaya başladığında birinin yüksek sesle konuşması büyünün bozulmasına, gerçek hayattaki bir ses için kafasının içindeki sesleri susturmasına yeterdi.

Görüntü kaybolup gitti, içinden çıktığı o paranoyakça fanteziyle birlikte yok oldu. Ama tortusu kalmıştı... sert ve yaşlı bir kadın kendine artık zarar veremeyecek durumdaydı ve para mevzuunu onların kaderine terk etmişti.

Hal kendini nasıl bir olayın ortasına atmıştı böyle? Ve neyi başlatmıştı?

16. BÖLÜM

Hal uyandığında çatı katındaki oda güneş ışığıyla parıl parıldı, uzun bir süre hareketsiz yatıp gözlerini kırpıştırdı, zihni bulanmıştı. Üstünde tuhaf bir ağırlık vardı, uykunun miskinliğini üstünden atmak için kendiyle savaşıp zorlanarak doğruldu, esniyordu ve gözleri çapaklıydı, nerede olduğunu hatırlamaya çalışıyordu.

Nasıl bir durumda olduğunu hatırlayınca içini bir huzursuzluk kapladı.

Deniz Manzarası Villaları'ndaki evinde, güvende, o günkü mesaisi için iskeleye gitmek üzere bekliyor değildi. Cornwall'daydı, bu tuhaf ve soğuk evde. Her şeyi tastamam hatırlamadan önce, karnındaki huzursuz gerginlikten başının büyük, çok büyük bir belada olduğunu anladı.

Bir süre sessizce oturup önceki günün olaylarının hafızasında yeniden canlanmasını bekledi, kolları ve bacakları ağrıyordu ve ona itaat etmeyecek kadar ağır, uyuşuk ve gönülsüzlerdi. Hal yorgundu, hayır, yalnızca yorgun değildi, bundan beterdi – tükenmişti, aptallaşmıştı, sanki uyku sisi zihninin köşelerine yapışmaya devam ediyordu.

Kendini zorlayarak bacaklarını yatağın kenarından sarkıt-

tığında Edward'ın ona verdiği boş, üstünde hiçbir şey yazmayan hapları ve bu hapları almasını ısrarla istemesini hatırlayıp ürperdi; bu ürpertinin tek nedeni üşümesi değildi. Kesinlikle değildi. Adam sonuçta doktordu. Hem bunu yapmaktaki amacı ne olabilirdi ki?

Mezarlıktayken üşütmesinin ve kafasını çarpmasının etkilerinin sersemliğini yaşıyor olması daha büyük ihtimaldi. Temkini elden bırakmadan elini kaldırıp saçlarının altındaki yaraya götürdü ama yara biraz hassas olmasına rağmen şişmemişti. Üşüyordu ama bu o önceki gecenin tuhaf ve sıcak-soğuk titrekliğinden değildi. Bu normal bir üşümeydi, kış sabahlarının soğuğuydu, bavuluna, telefonunun şarjda durduğu köşeye doğru yürürken ayaklarını çıplak ve soğuk döşemelerin üstünde büzdü.

Saat 07.27'ydi ama bunun dışında bir şey daha vardı. Gelen kutusunda okunmamış bir mesaj duruyordu ve tanımadığı bir numaradan gelmişti. İskeleden biri miydi?

Hal el yordamıyla gözlüğü arayıp taktıktan sonra mesaj ikonuna bastı.

BEŞ GÜN, yazıyordu mesajda yalnızca.

İmza yoktu. Ama Hal'ın mesajın kimden geldiğini merak etmesi gereksizdi.

Uyku sersemliğini üstünden atmıştı. Bir anda uyanmış, sanki peltek konuşan çelik burunlu ayakkabılı adam her an kapıdan içeri girecek, onu daracık yataktan çekip alacak ve yüzüne yumruk atacakmış gibi tüyleri korkudan diken diken olmuştu. *Kırık dişler... kırık kemikler.*

Titrediğini fark etti.

Seni burada bulamazlar. Burada güvendesin.

Bu sözler kalp hızını yavaşlatmıştı, onları titreyen parmakları bavulunun fermuarını açabilecek duruma gelene kadar mantra gibi tekrar etti.

Güvendesin. Sadece bugünü atlat. Adım adım git.

Adım adım git. Tamam. Küçük oda inanılmaz soğuktu, kot pantolonuyla tişörtünü giyerken nefesi havada bembeyaz asılı kalıyordu. Bavulunun en altında kazağı vardı. Diğer giysilerle birlikte tomar yapılıp bavula atılmıştı. Hal alelacele kazağını çekip alırken kıvrımların arasına sıkışmış olan teneke kutuyu fark etmedi. Kutu pat diye ayaklarının dibine düştü, kapağı açıldı ve tarot kartları parlak renkli sonbahar yaprakları gibi yere saçıldı.

En üstte yolculuktan önce çektiği kart –Kılıç Prensi– vardı, başı yana eğikti, meydan okumaktan teslim olmaya kadar birçok anlama gelebilecek şekilde hafifçe gülümseyerek çerçeveden dışarı küstahça bakıyordu. Bu, Hal'ın milyonlarca kez gördüğü bir karttı ve prensin ayaklarının dibindeki kuştan sağ üst köşedeki küçük yırtığa kadar her ayrıntıyı biliyordu. Ama kartı diğerleriyle birlikte karıştırırken prensin yüzündeki bir şey dikkatini çekince aniden durdu ve bunun ne olabileceğini analiz etmeye çalıştı.

Onu durduran her neyse bir kenara bıraktı, kartları yatağa atıp titreyerek kazağını üstüne geçirdi.

Tanıdık sıcaklık onu halı gibi sarmalamıştı, çoraplarını giyip dizine kadar çıkan motorcu çizmelerini de ayağına geçirince kendini zırhını kuşanmış gibi hissetti, dünkü yalan duruşuna oranla şimdiki haliyle ailenin geri kalanıyla yüzleşmeye daha hazırdı.

En sonunda parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdı, cep telefonunu komodinden alıp unuttuğu bir şey olup olmadığını görmek için etrafına bakındı.

Saf sabah ışığında oda farklı görünüyordu; daha az korkutucuydu ama daha keskin, daha kasvetli, hatta daha az affediciydi. Dün fark ettiği bütün ayrıntıları –pencerenin metal parmaklıkları metal yatak başı gibi siyah boyalıydı; küçük şömine ayakkabı kutusu kadarcıktı; tavanda rutubet lekesi vardı –görmek onu rahatlatmıştı. Gün ışığında, giyotin pencerenin

üst kısmındaki gölge sandığı şeyin aslında tam kapanmadığı için arada kalan geniş boşluk olduğunu gördü. Yaklaştığında aradan esen soğuk rüzgârın esintisini hissetti – odanın soğuk oluşuna şaşmamak gerekti.

Hal elini parmaklıkların arasına koyup çerçeveyi çekiştirerek giyotin pencereyi düzgün bir şekilde kapamaya çalıştı ama sıkışmış gibiydi ve parmaklıkların konumu Hal'ın pencereyi etkin bir şekilde itmesini engelliyordu.

Buna rağmen, her iki elini de parmaklıkların arasından sokup yeniden denemeye koyuldu. Daha iyi bir açı yakalamak için eğildiği sırada camda parlayan bir şey gözüne takıldı. Camda çizik vardı – aslında çizikler birden fazlaydı. Bir yazıydı bu.

Hal, harfleri okuyabilmek için doğruldu. Parmaklıklardan birinin arkasında kaldıkları için görmek zordu ama başını yana doğru eğince aniden alçak sabah ışığı harflere doğru açıdan gelerek öyle bir aydınlattı ki beyaz ateşle yazılmış gibi ışıldadılar.

YARDIM EDİN, yazıyordu küçücük çiziktirilmiş büyük harflerle.

Hal'ın kalbi küt küt atmaya başladı. Uzun bir süre öylece durup yazıya baktı ve ne anlama geldiğini anlamaya çalıştı.

Kim yazmıştı bunu? Bir hizmetçi mi? Bir çocuk mu? Ve ne kadar zaman önce?

Bu bir yardım çığlığı değildi. Mesajın dışarıdan görülmesinin imkânı yoktu – harflerin açısı nedeniyle içeriden bile görülmüyorlardı. Parmaklıkların arkasına kasten gizlenmiş gibiydiler. Hal bile o anki noktasında durmamış olsaydı onları asla göremezdi.

Hayır, bu başka... başka bir şeydi. Duyulma arzusu gibi değildi, insanın içinde tutamayacağı kadar korkutucu bir düşüncenin ifadesi gibiydi.

Annesini düşündü, ona kafasının içindeki kâbusları da-

gıtmak için yüksek sesle konuşmasını söylemişti. Şeytanları kovalamak için mantra olarak kendi kendine *KES ŞUNU* diye fısıldayışını hatırladı. Aynı şey miydi bu? Bu çizikler kendini gerçekliğe demirlemeye, içindeki korku fısıltılarını uzaklaştırmaya çalışan birinin işaretleri miydi?

YARDIM EDİN.

Hal kazağa rağmen aniden üşümüştü, çok üşümüştü, içten gelen bir soğuğun etkisiydi bu ve kafasının içinde duyabileceği bir ses o sözcüğü tekrar edip duruyordu.

YARDIM EDİN.

Hal gözlerinin önünde kendisi gibi bir kızın bu odada tek başına oturduğunu hayal etti. Pencerede parmaklıklar vardı ve kapı kilitliydi.

Tek fark... onun kapısının kilitli olmayışıydı. En azından Hal için kilitlenmemişti. Burada ne olduysa olsun onu ilgilendirmezdi. Onlar Hal'ın ailesi değildi ve bu da onun sırrı değildi, onun dramatik hareketlere eğilimli ve uzun zaman önce kaybolmuş bir kız için endişelenmekten daha iyi işleri vardı.

Bu odada her ne olduysa olsun, bu evin geçmişi her ne olursa olsun bir önemi yoktu. Şu anda önemli olan bugünü kendini ele vermeden atlatmak ve Maud hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmekti. Bunu başardıktan sonra – doğum tarihini öğrenebilirse mesela, hatta bilgi edinmenin mantıklı bir yolunu bulabilirse ikinci adını da öğrenebilirse– Brighton'a kaçabilir ve Bay Treswick'i ikna edebilecek sahte bir doğum belgesi hazırlayabilirdi. Tahtaya vur.

Tahtaya vur. Annesi olsa bu yaptığına ne derdi biliyordu. Aslında onu zihninde çok net canlandırabiliyordu – başını iki yana onu iğneliyormuş gibi sallayışını, dudaklarının kenarının gülümseyerek kıvrılışını. Hal bir anda annesini öyle çok özlemişti ki kalbini fiziksel bir acı sarmıştı sanki.

Buna asla inanma, Hal. Kendi yalanlarına asla inanma.

Çünkü batıl inançlar bir tuzaktı – Hal'ın iskelede zanaatı-

nı icra ederek geçirdiği yıllarda öğrendiği şey buydu. Tahtaya vur, işaretparmağınla yüzükparmağını üst üste koy, saksağanları say – bunların hepsi yalandı. İnsanın kaderini yalnızca kendisinin yazdığı bir dünyada kontrol ve anlam yanılgısı yaratmak üzere tasarlanmış sahte vaatlerdi bunlar. *Geleceği önceden göremezsin, Hal,* diye hatırlatırdı annesi ara sıra. *Kadere etki edemez ya da kontrolünde olmayanı değiştiremezsin. Ama elindeki kartlarla ne yapacağını kendin seçebilirsin.*

Doğru olan buydu, Hal biliyordu. Acı dolu, ödün vermeyen doğru. Hal'ın veremediği yanıtları almak için tekrar tekrar gelen müşterilere bağırarak söylemek istediği şey buydu. *Ulvi bir anlam falan yok. Bazen bazı şeyler yok yere olur. Kader zalim ve keyfidir. Tahtaya vurmak, nazarlıklar, bunların hiçbiri geldiğini görmediğiniz arabayı görmenizi ya da varlığından haberdar olmadığınız tümörden kurtulmanızı sağlamayacak. Aslında tam tersi. Çünkü kaderinizdeki kederin yerine neşeyi bulmak umuduyla ikinci saksağana bakmak için başınızı çevirdiğiniz an – işte değiştirebileceğiniz şeylere dikkatinizi vermeniz gereken an o an; trafik ışığı, son hızla gelen araba, arkanıza bakmanız gereken o an.*

Standına gelen insanlar anlamın ve kontrolün peşindeydiler ama bunları yanlış yerde arıyorlardı. Kendilerini batıl inançlara kaptırdıklarında kendi kaderlerini şekillendirmekten vazgeçiyorlardı.

Hal'ın öğrendiği bir şey varsa, o da bu tuzağa düşmeyecek olmasıydı. Kendi hayatını kendi şekillendirecekti. Kendi kaderini değiştirecekti. Kendi şansını yaratacaktı.

17. BÖLÜM

Dün gece oturdukları oturma odası boştu, şöminedeki küller soğumuştu, masada bırakılmış üç viski şişesi vardı. Ama evin derinliklerinden bir yerden elektrik süpürgesinin homurtusu geliyordu. Hal sesi takip ederek tozlu camların altındaki doldurulmuş av kuşlarıyla dolu yer karolu koridor boyunca yürüyüp kahvaltı için hazırlanmış odaya girdi. Tahıl kutuları, bir tüp margarin ve eski bir ekmek kızartma makinesinin yanına konmuş kalitesiz bir paket dilimli ekmek vardı.

Bunun ardında asmalarla ve portakal ağaçlarıyla dolu –ya da bir zamanlar doluydu– bir sera vardı. Artık hiç portakal ağacı kalmamıştı ama saksılardaki etiketlerde hâlâ adları duruyordu – Cara Cara, Valencia, Moro. Geriye birkaç tane asma kalmıştı, kalın ve boğumlu gövdeleri yerden yükseliyordu ama hemen hemen hepsi ölmüştü. Yapraklar sararmıştı ve kuru üzümü andıran birkaç salkım saplara yapışmıştı. Yaşayan tek şey yerdeki tuğlaların arasına ısrarla yapışan ince otlardı. Sera çok soğuktu, bir yerlerden buz gibi bir esinti geliyor ve ölü asmanın solmuş yapraklarını uçuşturup hışırdatıyordu; Hal başını kaldırıp baktığında çatıdaki camlardan birinin kırıldığını ve rüzgârın oradan içeriye dolduğunu gördü.

Elektrik süpürgesinin sesi artık daha yüksekti – ve seranın öteki tarafındaki odadan geliyordu, Hal da ölü asmaların arasından geçip uzaktaki kapıyı açtı.

Oda oturma odası gibiydi, çok karanlıktı ve eşyalar Viktoryen tarzda bir dağınıklıkla döşenmişti – püsküllü perdeler, sehpalar, şişkin koltuklar. Bayan Warren odanın orta yerinde, şömine halısının üstünde duruyordu, bastonunu kenara koymuştu ve süpürgeyi sert bir kararlılıkla ileri geri itiyordu. Hal bir an geri çekilmeyi düşündü ama sonra bu fikrini yeniden gözden geçirdi. Hâlâ Maud hakkında bilgi edinmeye ihtiyacı vardı ve bu kusursuz bir fırsat olabilirdi – yaşlı kadınlar genelde eski günlerden konuşmayı severdi ve Bayan Warren'ı Hal'ın söylediklerini yanlış duymuş olduğuna inandırarak hataları örtbas etmek kolay olabilirdi.

Hal öksürdü ama kâhya motor sesinden bunu duymadı. Hal en sonunda boğazını temizleyip konuşmaya başladı.

"Merhaba? Merhaba Bayan Warren?"

İhtiyar kadın süpürgeyi ileri geri itmeye devam ederek arkasına döndü ve ardından aleti kapadı.

"Burada ne işin var?" Yüz ifadesi suçlayıcıydı. Hal kararlı olmasına rağmen biraz ürkmüştü.

"Ben– özür dilerim, süpürgenin sesini duyunca ben–"

"Burası benim oturma odam, kişisel alanım, anlıyor musun?"

"Bilmiyordum." Hal'ın içinde hem kendini koruma hissi vardı hem de canı sıkılmıştı. "Özür dilerim ama ben bunu bilemezdim–"

"Bilmen *gerekirdi*," dedi yaşlı kadın. Süpürgeyi dik konuma getirdi ve bastonunu eline aldı. "Buraya gelmiş, ev sanki seninmiş gibi etrafta dolanıyorsun–"

"Öyle bir şey yapmadım!" dedi Hal nezaketi bir kenara bırakarak. "Asla böyle bir şey yapmam ben – ben yalnızca bilmi–"

"O zaman sorarsın, duydun mu beni? Seni ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokamazsın." Bayan Warren durdu, dudaklarını fazla konuşmuş gibi büzdü ama aklına daha iyi bir fikir geldi ve Hal'a gizlemediği bir düşmanlıkla baktı.

"Bakın, özür dilerim," dedi Hal. Kollarını kendini korumaya çalışırcasına kavuşturdu, durumun adaletsizliğine sinirlenmişti ama kendini koruyamıyordu çünkü bilgi madeni olarak ihtiyaç duyabileceği bir insanı kendine düşman edemezdi. Üstelik, aslında yaşlı kadın haklıydı. Hal ne kadar tam tersiymiş gibi davransa da aslında davetsiz misafirdi. "Ben diğer kanada döneceğim. Ben–" Bir anda ilham gelmişti. "Yalnızca yardıma ihtiyacınız var mı diye soracaktım."

Hazırcevaplığı hoşuna gitmişti, gülümsedi ama bu gülümseyiş Bayan Warren'ın zehirli bir ifade takınarak pek uzun olmayan boyuyla dikleştiğini görünce silinip gitti.

"Pekâlâ, şimdi de nazik bir küçük hanım olduk demek. Yaşlanıyor olabilirim ama henüz bunamadım ve *senin* gibilerin yardımına ihtiyacım yok." Bayan Warren son sözcükleri hakaret eder gibi söylemişti. "Kahvaltı sekizde hazır olacak."

Sonra arkasına dönüp yeniden elektrik süpürgesini çalıştırdı.

Hal hızla odadan çıkıp kapıyı arkasından kapadı ve yeniden seraya girdi, bu karşılaşma onu darmaduman etmişti. Bayan Warren onun son sözlerini nasıl böyle kişisel algılamıştı? Sanki canı alınmak *istemiş* gibiydi.

Şimdi de nazik bir küçük hanım olduk demek.

Bu ima hiç hoşuna gitmemişti – çünkü hiç doğru değildi. Kapıdaki Richard ya da Kitty olsaydı bunu anlayabilirdi. Ama Hal'ın yetiştiriliş tarzı doğuştan şanslı çocuklarınkiyle çok farklıydı. Kendi çocukluğunu, okuldan sonra, yükün bir kısmını omuzlamak istediği için annesi iskeleden eve gelmeden önce eski ve homurtulu elektrik süpürgesini sağa sola çekiştirişini düşündü. Annesinin yardım derneklerinin

dükkânlarından aldığı ikinci el giysileri, kendi ayak numarasına göre kız ayakkabısı bulamadığında giymek zorunda kaldığı erkek ayakkabılarını düşündü. *Biliyor musun?* demişti annesi Hal'ın gözlerinin içine bakıp ayakkabıları beğenmesi için yalvararak. *Bence bu ayakkabılar daha havalı. Sana yakışıyorlar.* Hal gülümsemiş, başını onaylarcasına sallamış ve o ayakkabıları elinden geldiğince büyük bir gururla giymişti. *Ben bunları tercih ediyorum,* demişti okuldaki kızlara. *Koşarken, zıplarken ve futbol oynarken daha iyiler.*

En sonunda bu söyledikleri doğru çıkmıştı.

Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun! diye bağırmak istedi oturma odasının kapısından içeri.

Seranın içinde yavaşça geriye yürürken diğerleri gelene kadar ne yapacağını düşündü. Camlardaki yeşil yosunun ardından dışarıyı loş bir şekilde görebiliyordu, çimenler denize kadar uzanıyordu ve ardında rüzgâra açık porsuk ağaçları vardı. Evin en uzağındaki porsuk ağaçları durmak bilmeyen deniz rüzgârında yarıya kadar bükülmüşlerdi. Saksağanlar çimenlerin üstünde kasılarak yürüyorlardı ve Hal'ın aklına Bay Treswick'in dün söylediği tekerleme geldi. Bulutlu camın ardından kuş sayısını tam göremiyordu ama en azından yedi, belki de daha fazlası vardı ve bir anda tekerleme aklına yattı; bu ev sırlarla doluydu.

Bayan Warren'dan hiçbir sorusuna yanıt alamayacağı ayan beyan ortadaydı. Süpürge oturma odasının kapısının ardından homurdanmaya devam ediyordu ama Hal, artık kâhyadan bilgi koparabileceğine dair inancını kaybetmişti. Evin geri kalanı sessizdi. Ama belki de bu sessizliği lehine çevirebilirdi.

Adımlarını usulca atarak seradan çıkan üçüncü kapıyı açtı. Kapı küçük bir koridora açılıyordu, bir tarafta tuvalet vardı ve su deposundan su damlıyordu, öteki taraftaysa sıkıca kapanmış bir kapı vardı.

Hal, Bayan Warren'ın onu burnunu her şeye sokmakla nasıl

suçladığını düşünerek arkasına baktı ama süpürge çalışmaya devam ediyordu ve adrenalin dolu cüretkâr bir hamleyle uzanıp kapının kolunu çevirdi. İçeri süzülüp kapıyı arkasından mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kapadı.

Burası bir çalışma odasıydı – ama yıllardır kullanılmadığı apaçıktı. Kitapların üstü kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı, masadaki sümende örümcek ağları vardı ve telefon Hal'ın yalnızca filmlerde gördüğü türde sararmış bakalittendi. Eski püskü deri defterin üstünde ışıltısı solmuş harflerle *Ajanda* yazıyordu. Hal ajandanın kapağını çok ama çok nazik bir şekilde açtı. *Günlük planlayıcı ve ajanda 1979*, yazıyordu. Hal'dan bile yaşlıydı. Kapağı kapatınca yumuşak bir pat sesi duyuldu ve küçük bir toz bulutu yükseldi.

Bu kimin odasıydı? Hal'ın tanımlayamayacağı şekilde erkeksi bir odaydı ve Bayan Westaway'in bu odayı kullandığını hiç hayal edemedi. Bay Westaway'in odası mıydı yoksa? Ona ne olmuştu?

Gözüne çarpacak bir şey bulma umuduyla ajandanın birkaç sayfasını karıştırdı – *Maud'ın doğum günü* umut edemeyeceği kadar iyi olurdu ama işine gelebilecek ufacık da olsa bir bilgiye rastlayabilirdi. Ama yazı o kadar kargacık burgacıktı ki okumak çok zordu ve çözebildiği notlar hem bir şey vaat etmiyordu hem de işle ilgiliydi – *maliyet toplantısı... Webber'a telefon et... 12.30 Bay Woeburn, Barclays.*

Hal ajandayı nazikçe kapayıp dikkatini çalışma odasının diğer kısımlarına verdi. Masanın karşısındaki kitaplarla dolu raflar tavana kadar çıkıyordu, diğer her şey kadar tozlu ve örümcek ağlıydı. Hal, o sırada tozlanmamış tek bir cilt fark etti; sağ üst köşeye tıkıştırılmış düğünçiçeği sarısı sırtlı ince ve adsız bir kitaptı bu.

Alt tarafta, en üstteki raflara ulaşmak için tasarlanmış bir dizi ahşap basamak vardı. Hal daha yakından baktığı sırada tozların arasında bir ayak izi gördü; iz de elbette tozluydu ama

çalışma odasının geri kalanını kaplayan otuz yıllık toz gibi değildi.

Hal başını uzatıp ileri geri gitmeye devam eden elektrik süpürgesini dinledi, ardından kitabı almak için basamakları tırmandı ve ayaklarını mümkün olduğunca diğer kişinin ayak izlerinin üstüne denk getirdi.

Bu bir fotoğraf albümüydü; eline alır almaz anlamıştı. Kapağı açtığında kalın sayfalar nazikçe çıtırdadı, fotoğrafları kaplayan plastik film gönülsüzce açıldı.

İlk sayfada eski moda bir bebek arabasının içindeki İrlanda'ya özgü kazağıyla kameraya bulanık bakan şişman, sarışın bir bebeğin siyah beyaz fotoğrafı vardı. Bebeğin arkası çimendi ve denize kadar uzanıyordu. Hal, görüntünün Trepassen'ın üst terasından, salonun hemen dışından çekildiğini anladı. Köşeye kurşun kalemle *Harding, 1965* yazılmıştı.

Hal geçmişte parmak ucuyla gezinen bir zaman yolcusu gibi hissederek sayfaları çevirdi. Evin aşağısındaki sahilde yaklaşık iki yaşlarında küçük bir erkek çocuğu vardı, aynı çocuğun sert bıyıklı, resmi görünümlü sert bir adamın kucağında otururken de fotoğrafı çekilmişti. Çocuk tahminen Harding'di ama ya adam kimdi? Bay Westaway mi?

Hal daha çok fotoğrafla karşılaştı ve içlerinden biri aynı küçük çocuğun renkli bir çekimiydi ama burada daha büyüktü ve altında üç tekerlekli mavi bir bisiklet vardı. *H, Haziran 1969*, yazıyordu başlıkta. Bir sonraki fotoğrafta Harding okul üniformasıyladı, parantez bacaklarında gri bir şort vardı, sonra bir bebek daha belirdi, kırmızı yüzlüydü ve yeni doğmuştu. Maud mıydı bu? Hal'ın kalbi altta kurşun kalemle yazılmış olan başlıkta tarih ararken küt küt atıyordu. Ama hayır – başlıkta *Abel Leonard 13 Mart 1972'de doğdu*, yazıyordu. Karşısındaki sayfada aynı bebeğin şöminenin önündeki halıda yatıp küçücük bacaklarını savururken siyah beyaz bir fotoğrafı vardı. *A.L. 3 aylık*, yazıyordu başlıkta.

Ama daha sayfayı çeviremeden kopan gürültü karşısında donup kaldı. Koridordan sesler geliyordu; Bayan Warren'ın sesi değildi bu, aile bireylerinin sesiydi. Ve gittikçe yaklaşıyorlardı.

Hal'ın burada, aile belgelerini karıştırırken yakalanmaması gerekiyordu.

Albümü alelacele yerine geri koydu ve merdivenden hızla indi, bu kez ayaklarını koyduğu yere o kadar dikkat etmemişti. Sonra nefesini tutup seslerin nereden geldiğini anlamaya çalıştı. İlk başta kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki hiçbir şeyi ayırt edemedi. Sonra, "Bayan Warren!" diye bağırdığını duydu birinin. "Kahve alabilir miyiz acaba?" Ve seslerin kahvaltı salonundan geldiğini anladı.

Hal hızlı adımlarla çalışma odasından çıkıp kapıyı arkasından kapadı ve kısa koridorda çabucak yürüdü. Kahvaltı salonuna tam zamanında vardı – Hal'ın seraya girmesiyle kahvaltı salonunun açılıp Harding'in kafasının dışarı uzanması aynı ana denk gelmişti.

"Bayan–" derken birdenbire durdu. "Ah, Harriet."

"Evet," dedi Hal, biraz nefes nefese kalmıştı. Parmaklarına çalışma odasından toz bulaştığını fark edince gizlice kot pantolonunun arkasına sildi. "Ben de sekiz olana kadar buralarda dolanıyordum – Bayan Warren kahvaltının o zaman servis edileceğini söyledi."

"İçeri girseymişsin keşke," dedi Harding. Tavırlarında bir tuhaflık vardı, öksürdü ve mavi süveterindeki hayalî toz zerresini aldıktan sonra ekledi, "Harriet, dün geceden söz edecek olursak, bu haberler doğal olarak şok etkisi yarattı ama umarım–"

"Lütfen," dedi Hal. Yanaklarının kızararak ona ihanet ettiğini hissetti. "Buna gerek yok–"

Ama Harding ne olursa olsun düşüncesini söyleyecekti ve Hal'ın öylece durup aslında dün gece söyledikleri dolayısıyla

bir özür niteliği taşıyan bu tumturaklı ufak konuşmaya katlanmak dışında bir seçeneği yoktu.

"Annemin akıl sağlığına dair endişelerimin devam ettiğini söylememe gerek yok," diyerek toparladı. "Ama bunun için seni kınayarak çok-çok büyük bir hata yaptım, Harriet. Senin bu olaya dahil olduğun tek nokta, olanlara seyirci kalman. İşte, hepsi bu kadar." Öksürdü ve yeniden süveterindeki tozu siler gibi yaptı. "Daha güzel konulara geçelim, umarım kendini iyi hissediyorsundur?"

"Ah-ah, evet," dedi Hal ama yanakları hâlâ kırmızıydı. "Teşekkürler. Kendimi tamamen iyi hissediyorum. Bugün yola çıkabilirim."

"Bugün yola çıkmak mı?" Harding kaşlarını kaldırdı. "Söz konusu bile olamaz, tatlım. Bay Treswick'in bütün mirasçıları Penzance'teki ofisinde görmesi gerek. Hem burada halletmemiz gereken önemli bir sorunumuz var."

Avukatla randevu mevzusundan bahsedilince Hal midesinin sancılandığını hissetti, sanki yer ayaklarının altından kayıp gitmiş gibi bulantısı vardı. Elbette zorluklar ve formaliteler olacağını biliyordu ama bunların üstesinden nasıl geleceğine dair kurduğu fantezilerde kendini her zaman belgeleri güvenli bir mesafeden posta yoluyla gönderirken hayal etmişti. Gerçi bu öncedendi – en fazla birkaç binlik miras hayal ettiği zamanlardı.

Şimdi, bütün nakit para onun kimliğine bağlıyken...

Belgelerine bakılırken şahsen orada bulunma olasılığı içini daraltıyordu. Ona mutlaka sorular da sorulacaktı – Harding'in, Abel'ın ve Ezra'nın annelerinin defin gününde soramayacak kadar kibar oldukları belli başlı sorular olacaktı bunlar ve Hal'ın akla yatkın yanıtları bulacak ya da doğru sözcükleri seçecek zamanı olmayacaktı. Ya Bay Treswick, Hal ofisindeyken hatasını anlarsa? Polisi arar mıydı?

Hal tam yanıt vermek için ağzını açtığı sırada daha doğru

sözcükleri bulmasına fırsat kalmadan arkalarındaki kapı açıldı ve Bayan Warren elinde bastonuyla belirdi.

"Ah, Bayan Warren," dedi Harding, sokulgan bir gülümsemeyle. "Biz de tam kahvaltıdan söz ediyorduk. Ekmek kızartma makinesini çıkararak falan ne kadar nazik davranmışsınız – çay ve kahveyi nereden alabiliriz?"

"Saat henüz sekiz olmadı," dedi Bayan Warren duygusuzca. Hal, gözlerini kırpıştıran Harding'in keyfi kaçmış gibi görünmemekle en iyisini yaptığını düşündü.

"Pekâlâ, bunu anlıyorum ama saat yediyi elli beş geçiyor –"

"Harding'in söylemeye çalıştığı..." diye bir ses geldi aralarından, Hal dönüp baktığında Ezra'nın kapının eşiğinde durduğunu gördü. Tıraş olmamıştı ve akşamdan kalma gibi görünüyordu, giysileri buruş buruştu ve saçları diken dikendi; ama Hal onu seyrederken Ezra'nın dudakları hatırlayabildiği en çekici gülümsemeyle bükülerek bütün ifadesini değiştirdi. "Onun söylemek istediği, Bayan Warren, işlerin bir kısmını sizin omuzlarınızdan alıp kendi çayımızı yapmamız konusunda sizi ikna edip edemeyeceğimiz."

"Pekâlâ," dedi Bayan Warren. Saçlarını boştaki eliyle düzeltti. "Bunu bilmiyorum, Bay Ezra." Güneybatı Londra aksanı aniden güçlenmişti. "Bu mutfak benim mutfağım. Ama ne yapabileceğime bir bakacağım."

Arkasına döndü ve seranın sonundaki kapıdan çıkıp kayboldu. Ezra, Hal'a bakıp göz kırptı.

"Harriet. Seni dikey gördüğüme sevindim. Dün geceki performansın hiç fena değildi."

"Ben–" Hal yanaklarının kızardığını hissetti. *Performans.* Bayılma ânını kastettiği apaçıktı ama bu sözcük gerçeğe rahatsız edici derecede yakındı. "Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Konu açılmışken, *seni de* bu saatte dikey görmek çok olağandışı," dedi Harding yüzünü ekşiterek.

"Ayakta olduğum için sen de sabah çayın da çok şanslısınız, Harding. Tatlı dil ve yılanla ilgili o deyim neydi ya?"

"Yılanların canı cehenneme, bu kadın tam bir huysuz ihtiyar. Annem neden yıllar boyunca bu kadına katlanmış bilmiyorum. Otuz bini de böylelikle kapmış oldu."

"Mesele o değil," dedi Ezra. Gülümseyişi kaybolmuştu, Harding'e gözle görülür bir hoşnutsuzlukla baktı. "Sesini de alçalt, tabii burada kaldığın günler boyunca soğuk çorba içmek istemiyorsan."

"Mesele o değil de ne demek?"

"Yani, bu kadın anneme yaklaşık on beş yıl boyunca komik bir maaş karşılığında baktı. Sence annemin Bayan Warren'a ödediği paraya yatılı hemşire bulabilir miydik biz? Otuz bin bana gayet de az geliyor."

"'Biz' hemşire bulabilirdik demek de biraz abartı olur," dedi Harding öfke içinde. "Seni buralarda neredeyse yirmi yıl boyunca göremediğimizi bir düşününce bu meseleden haberin bile olmazdı diye düşünüyorum. En azından Abel'ın kaçıp gitmek için bir nedeni vardı. Sorumluluklarımızı yerine getirmek için buralarda sıkışıp kalan bizler–"

"Sen her zaman kendini melek gibi gösteren bir pisliktin zaten," dedi Ezra. Sırıttı ama bu kez kullandığı ifade sempatik ya da komik değildi, daha çok dişlerini gösteren bir kurt niteliğindeydi. Hal nefesini tuttu, bu tartışmanın nereye gittiğini bilmiyordu ama Harding karşılık vermedi; yalnızca gözlerini devirdi ve kardeşini bırakıp kahvaltı salonuna döndü. Kapıya ulaştığında Hal'ın içeri girmesi için açık tuttu ve bu sırada da titizlikle geri çekildi.

İçeride Mitzi, Richard ve diğer iki çocuk uzun bir masanın sonunda oturuyorlardı. Abel ve Edward ortalıkta görünmüyordu.

"Harriet, tatlım," dedi Mitzi. Bu sabah ruj sürmüştü ve dudakları odanın sessiz, silik renkleriyle ve beyazlamış sabah

ışığıyla uyumsuz bir şekilde neşeliydi. "Bugün kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim, teşekkürler, Mitzi," dedi Hal. Harding'in onun için çektiği sandalyeye, onunla Ezra arasına oturdu. "Dün gece ne olduğunu tam anlayamadım; hem üşüttüğüm hem de acıktığım için herhalde."

"Şoktan söz etmeye gerek bile yok," dedi Mitzi. Dudaklarını kınarcasına büzerek müsliye uzandı. "Bay Treswick bütün bu miras durumunu bize pat diye söyleyiverirken ne düşündü bilmiyorum."

"Yani, bir noktadan sonra söylemesi gerekiyordu," dedi Ezra. Harding'le yaşadığı gerginliği üstünden atmış gibiydi, gülümsemesi geri gelmişti ve artık daha ikna ediciydi. "Muhtemelen bandajı tek seferde açmanın daha iyi olacağını düşündü, deyim yerindeyse. Bir an önce kurtulmak istedi."

"Bizi hazırlaması gerekirdi," dedi Mitzi inatla. "Özellikle de zavallı Harding'i."

"Neden zavallı Harding'i?" diye sordu Ezra. Masanın karşı tarafından Mitzi'ye güldü. "Biz de en az onun kadar hiçe sayıldık, bunu biliyorsun. Yoksa bizim gibi fakirlerle aynı kefeye konmak mı onu şoke etti?"

"Ezra," dedi Mitzi, sabrı sınanan bir insan havasıyla. "Sen burada yoktun ama Harding kesinlikle–"

"Yeni Land Rover'ının kaporasını vermişken kötü oldu bu," dedi Ezra anlayışlı bir dille.

"Bak, beni dinle," dedi Harding, tam Mitzi karşılık verdiği sırada, "Ezra, beni kasti olarak kışkırtmaya çalışıyorsun."

Ezra yalnızca güldü, başını arkaya öyle bir attı ki Hal çenesinin tıraşlanmamış çizgisini ve gömleğinin açık yakasındaki boşluğu gördü.

Sonra ayağa kalktı, mendilini çekti ve gömleğinin etek kısmı açılana kadar gerindi.

"Canı cehenneme," dedi kısaca, masaya doğru eğilip

Richard'ın tabağındaki tereyağlı kızarmış ekmeğini alarak. "Bu, kahvaltı sırasında uğraşabileceğimden biraz daha büyük bir ikiyüzlülük. Ben dışarı çıkıyorum."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Mitzi ama Ezra bu soruyu duymazdan geldi. Richard'ın ekmeğinden kocaman bir ısırık alıp kırıntıları masaya döktü ve sonra büyük adımlarla koridora çıktı.

"Bu adamla anlaşmak imkânsız!" diye patladı Mitzi, kapı arkasından kapanırken. "Harding – öylece çekip gitmesine izin mi vereceksin?"

"Lanet olsun, Mit. Ne yapmamı istiyorsun?" Harding tabağını itti. "Üstelik haklı da."

"Ne demek istiyorsun? Richard'ın ekmeğini çaldı! Hem seni ikiyüzlü olmakla nasıl suçlayabilir?"

"Ah, Tanrı aşkına." Harding ayağa kalkıp ekmek kızartma makinesine doğru yürüdü ve makineye iki dilim ekmek daha koydu. "Mutlu musun şimdi? Buradaki en önemli şey kızarmış ekmek değil."

"Seni ikiyüzlülükle suçluyor, sonra da – ne küstah adam!"

"Bence bunu genel olarak söyledi, Mit – ve onu ne kadar itici bulsam da bu konuda haksız değil, öyle değil mi? Dün hepimiz o kilisede yüzümüzü özenle astık – annemin öldüğüne üzülen tek bir kişi bile olduğundan kuşkuluyum."

"Bu ne cüret." Ses kapı eşiğinden gelmişti, masadaki herkes kapıya doğru döndüğünde Bayan Warren'ın tek elinde titreyen kahve sürahisiyle dikildiğini gördü. "Bu ne *cüret*, seni beş para etmez sümüklü."

"Bayan Warren," dedi Harding sertçe. Birden dikleşti. "Bu söylediklerim karımaydı, üstelik–"

"Bana 'Bayan Warren' deyip durma, seni aşağılık göt herif," diye çıkıştı Bayan Warren ve Güneybatı İngiltere aksanı nedeniyle son iki sözcüğü yabancı bir küfürmüş gibi çınlamıştı.

"Bayan–" diye başladı Harding ama cümlesini tamamla-

yamadı. Bayan Warren, bütün tabaklara kahve sıçratarak sürahiyi masaya çat diye koyup Harding'in ensesine haşarı bir çocukmuş gibi vurdu.

Hal'ın yüzü şoktan donup kaldı. Bütün bu sahne gerçeküstü gibi görünmüştü gözüne – Harding koridorda küfür ederken yakalanmış gururlu bir okul çocuğu gibi kalakalmıştı; Bayan Warren'ın yüzü öfkeyle buruşmuştu; Mitzi, Richard ve diğer çocukların gözleri şoktan fal taşı gibi açılmıştı.

"Bayan Warren!" diye bağırdı Harding öfke içinde, ensesini ovuştururken. Tam o anda kızı, "Baba!" diye seslendi ve babasının yanıt vermediğini görünce daha telaşlı bir şekilde yeniledi, "*Baba!* Ekmek!"

Herkes masanın ucundaki eski ekmek kızartma makinesine baktı, üstteki açıklıktan duman yükseliyordu. Hal, dehşet içinde olan biteni izlerken kararan dilimler alev aldı.

"Lanet olası şey!" diye bağırdı Harding. "Bu bir ölüm tuzağı – annemin bunu yıllar önce atmış olması gerekirdi." Duvardaki prize doğru yürüyüp fişi çekti ve sonra duman tüten makinenin üstünü örtüyle kapadı. Alevler sönmüştü. Tutuşan pamuğun güçlü kokusu yanık ekmek kokusuna karıştı, Mitzi titreyerek nefesini verdi.

"Ah, Tanrı aşkına! Bu evde güvenilir bir şey yok mu? Bayan Warren, acaba–"

Ama sonra bıkkınlıkla sustu. Bayan Warren ortalıkta yoktu.

18. BÖLÜM

Kahvaltının geri kalanı, sanki kimse Bayan Warren'ın patlamasından ve Ezra'nın ortadan kaybolmasından söz etmek istemiyormuş gibi boğucu ve gergin geçti: Hal, Bay Treswick'le görüşmeden önce Maud hakkındaki hayati gerçekleri ortaya çıkarmak için zamanla yarışması gerektiğini bildiği halde kendini kızarmış ekmeğini yerken buldu. Sonra müsaade isteyip masadan mümkün olduğunca çabuk kalktı.

Dışarıdaki koridorda bir an durup ne yapacağına karar vermeye çalıştı. O tabutu andıran yatak odasına çıkmaya niyeti yoktu ama evin içinde sanki burası ona aitmiş gibi dolanıp durmak had safhada küstahça geliyordu.

Dışarı çıkması, kafasını boşaltması ve bir sonraki hamlesine karar vermesi gerekiyordu.

Koridorun sonundaki bahçe kapısının açık olduğunu gördü, muhtemelen Ezra oradan çıkmıştı. Sert esintiyi izleyip evin önündeki çakıl taşlı yola çıktı. Önünde geniş bir araba yolu vardı, taşların arasında otlar ve kendi kendine tohumlanmış fidanlar bitmişti. Sol tarafında bir dizi alçak yapı vardı –garaja benziyorlardı ama eski ahırlar da olabilirlerdi– ama köşeden süzülen sigara dumanının kokusu ona Ezra'nın nereye gitti-

ni söylüyordu ve Hal'ın şu anda onunla yüz yüze gelmeye hiç niyeti yoktu. Aslında hepsinden kurtulmak istiyordu.

Sağa döndü, keskin bir kedi kokusuna sahip olan kasvetli çalılıkları geçip kartpostalda gördüğü denize kadar uzanan çimleriyle o uzun ve alçak evin ön cephesinin köşesinden döndü. *Trepassen Konağı'nda çok güzel bir çay içtik...*

O eve ve o aileye ne olmuştu? O fotoğrafta gördüğü, çimenlerde içilen çaylarla Agatha Christie romanlarını andıran o resim-kartpostal sakinliği kaybolmuş, daha yabancı ve daha endişe verici bir şeyin içinde çürüyüp gitmişti. Hal, yalnızca uzun zamandır ihmal edilmiş bir ev havası sezmemişti burada. Daha karanlık bir şey vardı, insanların korkunç derecede mutsuz olduğu ve kimsenin gelip onları teselli etmediği, sır saklayan bir yer hissi yaratıyordu burası.

Hal'ın etrafı tüm bu düşüncelerle sarılmıştı, kırağı kaplı çimenlere bastığında ayakkabılarının altında çıtırdayan donmuş otları hissetti. Hava keskin ve soğuktu, nefes verip beyaz nefesinin kayboluşunu izledi. Eve bakmayı kestiğinde ne kadar uzaklaştığını ve arazinin gerçekten ne kadar büyük olduğunu fark etti – çatı katındaki odasından bahçenin nereye sona erdiğini ve araziyi çevreleyen kırların nerede başladığını görmek zordu; ama şu anda, hemen hemen çimenlerin sonundaki koruluğa kadar yürümüşken evden iki yüz metre kadar uzaklaşmıştı ve koruluğun arazinin bir kısmını oluşturduğunu görebiliyordu. Ağaç yığınının ortasında bir şey vardı. Hal, bunun parlayan karanlık bir şey olduğunu gördü. Su muydu acaba?

"Mülkünü hayranlıkla seyrediyorsun, değil mi?"

Hal arkasından, bayırın yukarısından gelen sesle sıçradı ve başını çevirip baktığında Abel'ın ellerini ceplerine sokarak çimenlerde yürüdüğünü gördü.

"Hayır!"

Bu sözcük kendini korumaya çalışır gibi, Hal'ın uygun bir yanıt bulmasına fırsat kalmadan ağzından dökülüvermişti.

Hal yanaklarının yalnızca soğuktan kızarmadığını fark etti; ama Abel yalnızca gülmekle yetindi. Bıyığını burdu.

"Ben Harding değilim, bu konuda endişelenmene gerek yok – sana kin duymuyorum, bana inan. Zaten bir beklentim de yoktu."

Hal kollarını kendine sardı, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Abel'ın yok sayılmasını hiç umursamadığını sürekli vurgulamasına karşın aslında bu konuyu çok fazla konuştuğunu fark etmişti. Mitzi'nin kütüphanede ettiği sözleri hatırladı: *Ah, Abel, aziz gibi davranmayı bırak!* İnsan gerçekten bencillikten bu kadar uzak olabilir miydi? İnsan tek ebeveyni tarafından mirastan mahrum edilmenin üstesinden gelip buna hiç gücenmemeyi başarabilir miydi?

Abel, Hal'ın konuşmaktan kaçındığını ya da en azından bu konudan rahatsızlık duyduğunu hissetmiş olacak ki konuyu değiştirdi.

"Söylesene, kahvaltıda neler oldu?"

"Kahvaltıda mı?" Hal şaşalamıştı. Harding ile Ezra'nın kavganın eşiğinden dönmüş olduğunu hatırladı ve kardeşler arasında sezinlediği dargınlıkların ve bağlılıkların karmaşık ağına düşmemek için kaçamak yanıtlar verdiğini hissetti. "Ben–ne demek istediğinizden emin değilim. Harding ve Ezra... yani... biraz... anlaşmazlık yaşadılar."

"Ah, onları kafana takma," dedi Abel gülerek. Hal'ın adımlarına yetişmişti. "Onlar Ezra konuşmaya başladığından beri tartışırlar. Bu arada, buradan sola dönersek sana labirenti gösterebilirim."

"Labirent mi var burada?"

"Çok güzel bir labirent değil. Şurada." Koruluğun ötesini, çimenlerin ötesini işaret etti. "Ama söylemek istediğim bu değildi – ben merdivenlerden yukarı çıkan dumandan söz ediyordum."

"Ah, o mu!" dedi Hal. Abel gibi bir kahkaha patlattı, o ka-

dar hassas olmayan bir konudan söz etmesi onu rahatlatmıştı. "Tost makinesi alev aldı."

"Ah, oydu demek. Ben de Bayan Warren'ın evi hak etmeyen birine vermektense yakmaya çalıştığını düşünmüştüm."

Hal, bunu duyunca yaşadığı şokun etkisiyle yanaklarının kızardığını hissetti, Abel'ın yüzü değişmişti.

"Tanrım, Harriet, özür dilerim – tamamen benim dangalaklığım. Seni kastetmemiştim – ben yalnızca–yani, bak, Bayan Warren'da hep bir Bayan Danvers* havası vardı. Aramızdan kimseye miras kalması onu mutlu etmez – belki Ezra hariç."

"Sorun değil," dedi Hal sertçe. Abel'ın sözlerinin ne kadar rahatsız edici olduğunu zor kabul edebilmişti. "Neden Ezra'yı bu kadar çok seviyor?" dedi uzun süren tuhaf bir sessizliğin ardından.

Abel avuçlarına üfleyerek beyaz bir nefes bulutu yarattı, Hal'ın sorusunu düşünüyor gibiydi.

"Kimbilir," dedi en sonunda. "Bir nedeni yok – en azından kâğıt üzerinde. Ezra her zaman sempatik bir adam olmuştur ama Bayan Warren bu tür şeylere karşı fazlasıyla dayanıklıdır. Ezra her zaman annemin de favorisi oldu. Belki de en küçük çocuk sendromudur. Ya da en küçük *erkek çocuk*. Aslında en küçük olan senin annendi tabii – birkaç saatlik farkla."

"İkizler miydi?" dedi Hal bütün doğallığıyla. Sonra dilini ısırmak istedi. Aklına gelen ilk şeyi söylemeyi bırakması gerekiyordu. Kendini hiçbir zaman boşboğaz bir insan olarak düşünmemişti, tam tersiydi aslında; onu tanıyanlar sık sık ne kadar ketum olduğunu, ne kadar az konuştuğunu fark söylerdi. Ama buraya gelmeden önce bütün konuşmaların zor geçeceğini, laf arasında söylenenlerin nasıl tuzak olabileceğini anlamamıştı. Önemli olan tek şey yalnızca kendine dair fazla şey anlatmamak ve bildikleri arasındaki boşlukları gizlemek

* İngiliz yazar Daphne du Maurier'nin 1938 yılında yayımlanan *Rebecca* adlı romanında çalıştığı konağı ateşe veren kâhya. –*çn*.

değildi – yanlış yere attığı adımlar her an onu tökezletebilirdi. Bunu unutmaması gerekiyordu.

Neyse ki Abel, Hal'ın sorusunun tuhaflığını fark etmemiş gibiydi. Yalnızca başını onaylarcasına sallamakla yetindi.

"Çift yumurta ikiziydiler tabii. Onlar... çok yakındılar. Ben onlardan dört yaş büyüktüm, Harding daha da büyüktü – benden sekiz yaş daha büyük olduğu için ikizler yürümeye başladığında o okula gidiyordu. Ama Maud ve Ezra... bence Maud'ın ortadan kaybolmasının üstesinden bu yüzden hiçbir zaman tam olarak gelemedi. Her zaman çalkantılı bir kişilik oldu ama Maud kaçtıktan sonra... Bilmiyorum Harriet. Bir şeyler değişti. Sanki bütün ateş içeri, kendi üstüne döndü. Yıllar boyunca Maud'ı aradı."

"Çok üzüldüm," dedi Hal. Boğazı sahtelikten kuruyup acımıştı.

Abel elini nazikçe omzuna koydu. Hal, bu dokunuşun onu yakacağını düşünse de öyle olmadı.

"O... o dikkat çekici bir kadındı," dedi usulca. "Sana çocukluğundan ne kadar bahsettiğimi bilmiyorum ama Harding ile ben evden ayrıldıktan sonra Ezra'nın burada annemle kalması hiç de kolay olmadı. Ezra çoğu zaman yatılı okulda kalıyordu, evde olduğunda bile her zaman en kötüsünden kaçmayı başarırdı ama... işte, annem en iyi davrandığı zamanlarda bile başa çıkılması hiç kolay bir kadın değildi, yaşlandıkça da iyice tuhaflaşıp çabuk parlar oldu. Sanırım Bayan Warren ona tahammül edebilen tek insandı ve bu durumdan hiç yara almadan çıkabildiğini de sanmıyorum. Ama bak." Durdu, boğazını temizledi, derin bir nefes aldıktan sonra kararlı bir şekilde gülümsedi. "Senin peşinden gelmemin nedeni – ben odamda bir şey buldum ve senin... yani. Senin hoşuna gidebileceğini düşündüm."

Yürümeyi bırakıp durmuşlardı. Abel elini cebine sokup buruşmuş, ucu katlanmış ve onlarca yıllık fotoğraflarda belirgin altın renkli tuhaf pusla sararmış bir fotoğraf çıkardı.

"Kusura bakma, çok iyi durumda değil ama – işte, kendin bak."

Hal kâğıt parçasını Abel'ın elinden alıp kıvrımlarını açarak ne fotoğrafı olduğunu anlamaya çalıştı.

Anladığındaysa nefesi kesildi, neredeyse boğulacaktı.

"Harriet?" dedi Abel tereddüt ederek. "Özür dilerim–belki de–"

Ama Hal konuşacak durumda değildi. Yalnızca elindeki fotoğrafa bakıyor, titreyen parmaklarını yaşadığı şoku belli etmesinler diye birbirlerine doğru bastırıyordu.

Çünkü orada, Trepassen Konağı'nın dışındaki çimenlerde dört kişiden oluşan küçük bir grup vardı – iki kız, bir oğlan ve onlardan biraz büyük, yirmili yaşlarının başında bir erkek daha.

Bu erkek Abel'dı – bal renkli saçlarının kesimi doksanların berbat Britpop saç kesimine benziyordu, giysileri bugün giydiği pahalı kesim giysilerden çok daha farklıydı ama bu kesinlikle oydu.

Oğlan Ezra'ydı, siyah saçları ve kıvrımlı tebessümü onu ânında ele veriyordu – hemen yanında oturan açık renk saçlı, Doc Martens botlu kız ona bakaran gülüyordu. O, uzun zaman önce kaybolan ikiz kız kardeş olmalıydı – kayıp Maud.

Ama grubun dördüncü üyesi – diğerlerinden biraz daha uzakta, kendi başına oturan son kızın koyu renk gözleri doğrudan kameraya ve fotoğrafı çeken kişiye bakıyordu... o kız, Hal'ın annesiydi.

Hal nefes almadığını fark edince hemen uzun ve yavaş bir nefes alıp yeniden verdi, titreyen nefesinin yaşadığı şokun büyüklüğünü ele vermemesini çalışıyordu.

Annesi buradaydı – iyi ama ne zaman? *Nasıl?*

"Harriet?" dedi Abel en sonunda. "İyi misin? Özür dilerim – acı hâlâ taze olmalı."

"E-evet," diyebildi Hal ama sesi her zamanki gibi fısıltı ola-

rak çıkmıştı. Yutkundu ve fotoğrafı Abel'a uzatabilmek için kendini zorladı. "Abel – burada sen varsın, Ezra ve a-annem var ama–" Yeniden yutkundu, hislerini nasıl cümleye dökeceğini, yanıtını öğrenmek istediği soruyu kendini ele vermeden nasıl soracağını bulmaya çalışıyordu. "Diğer kız kim?"

"Maggie mi?" Abel, fotoğrafı Hal'ın parmaklarının arasından alıp güneş ışığının altında sonsuza kadar oturan, onlu ve yirmili yaşlarında donup kalmış, sonsuza dek genç küçük gruba kalpten gülümsedi. "Tanrım. Küçük Maggie Westaway. Onu neredeyse unutacaktım. O... yani, sanırım uzak bir kuzendi. Onun da gerçek adı Margarida'ydı galiba, Maud gibi, gerçi biz ona hiç böyle hitap etmezdik – söylemesi zor bir addı bu. Anneme hala derdi ama galiba aslında onun babası benim babamın... yeğeni miydi, kuzeni miydi yoksa? Öyle bir şeydi işte. Annesiyle babası o daha onlu yaşlarındayken ölmüştü, senin gibi Hal. O da okuldaki son yılını tamamlamak için buraya gelmişti. Zavallıcık. Çok mutlu zamanlar geçirdiğini söyleyemeyeceğim."

Hal çimenlerde oturan kıza, cesur kahverengi gözlerine baktı ve Abel'ın ne demek istediğini anladı. Kızın gözlerinde temkinli ve kuşkulu bir şeyler vardı. Küçük grubun gülümsemeyen tek üyesiydi.

"Anlıyorum," dedi Hal. Bacaklarının titremesini durdurmaya ve kaslarının ona ihanet etmesini engellemeye çalıştı. "Teşekkürler – bunu benimle paylaştığınız için teşekkürler. Anlamı çok büyük."

"Senin olsun," dedi Abel. Hal, Abel'ın uzattığı fotoğrafı şaşkın gözlerle aldı, parmağını annesinin yüzünde gezdirdi.

"Gerçekten mi? Emin misiniz?"

"Evet, tabii ki. Buna ihtiyacım yok. O zamana dair yeterince anım var ve hepsi çok iyi anılar değil. Ama bu güzel bir gündü, hepimizin göle yüzmeye gittiğini hatırlıyorum. Şeyden önceydi... Aman, neyse. Ama sende kalmasını isterim."

"Teşekkürler," dedi Hal. Fotoğrafı dikkatli bir şekilde halihazırda var olan çizgiden katlayıp nazikçe cebine koyduktan sonra rolünü hatırlayıp gülümsedi. "Teşekkür ederim Abel, değerini bileceğim."

Sonra arkasına dönüp donmuş bayırdan eve doğru yürümeye koyuldu, bu oyunu daha fazla sürdüremeyecekti.

Hal merdivenlerden hızla çatı katına çıkarken fotoğrafın varlığını kot pantolonunun cebinde hissediyordu. Görünmesini istemiyormuş gibi elini üstüne koymamak için kendini durdurması gerekti.

Annesi. Yüce Tanrım, *annesi*.

Hal çatı katındaki yatak odasına çıkan son basamakları çıkarken nefes nefeseydi, içeri girip kapıyı kapadı, fotoğrafı cebinden çıkarıp sırtını kapıya dayayarak yere çöktü ve küçük resme bakmaya başladı.

Taşlar şimdi yerine oturmuştu –adlardaki tesadüf, Bay Treswick'in hatası– tuhaf olan tek şey Abel'ın fotoğrafı görünce gerçeği tahmin etmemiş olmasıydı. Çünkü kanıt artık Hal'ın gözlerinin önünde olduğu için her şey apaçık ortadaydı.

Maggie, demişti Abel annesi için. Hal annesinin bu takma adı kullandığını daha önce hiç duymamıştı ama gayet mantıklıydı. Margarida'nın bariz bir kısaltmasıydı bu. *Aileden birinin adı*, demişti annesi, Hal büyükannesiyle büyükbabasının neden böyle tuhaf ve hecelemesi zor bir adı seçtiklerini sorduğunda. Ve konuyu kapamıştı, tıpkı Hal'ın annesinin çocukluğuna ve çok zaman önce ölmüş olan anne babasına dair sorular sorduğunda hep yaptığı gibi.

Onun da gerçek adı Margarida'ydı, Maud gibi.

İki kuzen – ikisinin de adı Margarida Westaway. Bay Treswick, bunlardan birini ararken hiç fark etmeden diğerine rastlamıştı. Acaba diğer Margarida'nın varlığından haberi var mıydı? Muhtemelen yoktu, yoksa araştırma yaparken doğru kişiyi

bulup bulmadığını kontrol ederdi. Ama elindeki tek şey bir adsa ve üstelik alışılmadık bir adsa... Joan Smith'i bulduğunuzda doğru olanı bulup bulmadığınızı mutlaka kontrol edersiniz. Ama Margarida Westaway söz konusuysa – doğru kadını bulduğunu sanmış olması gayet affedilir bir şeydi.

Ama şimdi annesini görmesinin ilk şokunu atlatınca –annesi gençti, korkusuzdu, *buradaydı*– içine bir huzursuzluk çöktü.

Merdivenlerden hızlı adımlarla çıkarken zihnini kurcalayan soru Abel'ın fotoğrafı görüp de ipuçlarını nasıl birleştirmemiş olduğuydu – şimdiyse, sararıp solmuş fotoğrafa bakarken aynı düşünce daha rahatsız edici bir şekilde yeniden canlandı. Çünkü diğer Margarida, *gerçek* Margarida, çimenlerde Ezra'nın yanında oturan Margarida tıpkı Harding ve Abel gibi açık tenliydi. Hal'ın annesiyse Hal'ın kendisi gibi koyu tenliydi.

Hal, hayatı boyunca insanların annesine ne kadar benzediğini söyleyip durduğunu duymuştu ve onların benzer ten renkleri dışında neyi kastettiklerini tam olarak hiçbir zaman anlayamamıştı. Ama şimdi... gözlerinin önündeki kanıt fotoğrafa, kendi yaşlarındaki annesine bakarken... Hal ancak şimdi her şeyi berrak bir şekilde görebiliyordu. Kuşku dolu kahverengi gözlerinden ve espresso kahvesinin renginden düz siyah saçlarına, kemerli burnuna, hatta annesinin çenesini küstahça kaldırışına kadar her şeyde kendisini görüyordu.

Burada, gözlerinin önünde gerçeğin somut kanıtı duruyordu; ve hatanın nereden kaynaklandığı da. Abel'ın –ya da başka birinin– bunu fark etmesi ne kadar sürecekti?

Hal huzursuzluk içinde ayağa kalkıp pencereye doğru yürüyerek dışarı baktı. Hava kapamıştı ve uzaklardaki beyaz lekeli gri kütlenin gökyüzüyle buluşmak üzere yükseldiğini görebiliyordu. Bir bulut olabilirdi bu ama Hal, her ne kadar emin olamasa da, bunun muhtemelen deniz olduğunu düşündü.

Birdenbire dışarı çıkmak, uzaklaşmak için içinde çok güçlü bir arzu hissetti ve kendini, parmaklıkları iki yana ayırıp bu küçük odanın daracık alanından, kendini soktuğu durumun hapishanesinden kaçabilirmiş gibi sıkıca tutarken buldu.

Çünkü, fotoğrafı ikinci kez cebine soktuğu sırada resimdeki kanıtın sorunun yalnızca yarısı olduğunu fark etti. Gerçek sorun çok daha kötüydü.

O fotoğrafı alırken, aklındaki soruları sorarken, Hal çizgiyi aşmıştı. Artık Bay Treswick'in hatasının yanlış bir varsayımla sürüklenmiş, kendi açısından kanıtlanabilir bir yanlışı olmayan edilgen tarafı değildi.

Hayır. Fotoğrafı kabul ettiği anda Westawayleri etkin bir şekilde, ucu kendisine varabilecek ve kanıtlanabilecek bir şekilde kandırmaya başlamıştı. Bu kandırmacasının olası sonucu artık birkaç pound değil, bütün mirastı – Hester Westaway'in meşru mirasçılarının burnunun dibinden çalınmıştı.

Hal şimdiye kadar sürekli olarak bilmiyormuş ya da kafası karışmış gibi davranmıştı. Bay Treswick'in bir anda ortaya çıkan mektubundan, büyükannesini ve büyükbabasını hiç tanımadığından söz edebilirdi – kendini karmaşanın ortasında kalakalmış bir görgü tanığı, onlara güvenen ve kendisine anlatılanlardaki çelişkileri sorgulayamayacak kadar utangaç bir genç kadın olarak yansıtabilirdi.

Ama şu anda, o fotoğrafı alıp fotoğraftaki *diğer* kadının gerçek annesi olduğundan söz etmeyerek çok farklı bir şeye başlamıştı.

Etkin, dolaysız bir sahtekârlık suçu işlemeye başlamıştı.

Dün gece uyuyamadım. Öylece uzanırken ellerimi karnıma koyup dümdüz olana kadar bastırmaya çalıştım ve bunun olduğu geceyi düşündüm. Ağustosun son günleriydi, günler hayal edebildiğimden daha uzun ve daha sıcaktı, gökyüzünde

İngiltere'nin güneybatısına has bir ateşli mavi vardı.

Çocuklar okuldan ve üniversiteden dönmüş, evi alışılmadık bir gürültüyle ve son birkaç aydır alıştığım gergin sessizlikten sonra tuhaf gelen bir enerjiyle doldurmuşlardı. Halam bir şey için Londra'ya, Bayan Warren da kız kardeşini görmek için Penzance'e gitmişti ve onların kargaları andıran karanlık varlıkları olmayınca evin havası da hafifleyip mutlulukla dolmuştu.

Maud yukarı çıkıp odama geldiğinde kitap okuyordum – bir elinde havluyla parlak kırmızı mayosu, diğerinde güneş gözlüğü vardı.

"Hadi kımılda Maggie!" dedi, elimdeki kitabı alıp yatağa atarak. Sinirlenmiştim. "Göle, yüzmeye gidiyoruz!"

Gitmek istemiyordum – bu tuhaf bir şeydi. Havuzlarla ya da denizle ilgili sorunum yoktu ama gölde yüzmeyi hiç sevmiyordum – incecik sazlar, dipteki balçık ve insanın ayaklarına dolanan çürük dallar. Ama Maud'a hayır demek çok zordu ve en sonunda beni merdivenlerden aşağı, çocukların beklediği yere doğru sürüklemesine izin verdim. Ezra'nın elinde birkaç tane sal küreği vardı.

Harap haldeki kayıkhaneye giren Maud, düz tabanlı külüstür kayığın bağını çözdü ve adaya doğru kürek çekmeye başladık. Gölün suyu sandalın gövdesinin altında alacalı ve kahverengiydi. Maud sandalı yıkık dökük bir iskeleye bağladı ve hepimiz iskeleye çıktık. İlk atlayan Maud oldu – çürüyen ahşap iskelenin en sonundan sığ ama suyun altında uzun uzun gidecek şekilde atladığında suyun altınlı kahverengi tonu kırmızıya döndü.

"Hadi Ed," diye bağırdı. Ed ayağa kalktı, bana bakıp gülüm-

sedi ve sonra Maud'ın arkasından suyun kenarına yaklaşıp koşarak atladı.

Ben atlayıp atlamayacağımdan emin değildim – diğerlerinin kahkahalar atarak oynayışını, birbirlerine su sıçratıp bağırmalarını izlemekten memnundum. Ama güneş gittikçe daha çok yakmaya başlamıştı ve en sonunda ayağa kalktım, ellerimi gözlerimi siper ederek düşündüm.

"Hadi gel!" diye bağırdı Abel. "Su harika."

İskelenin ucuna doğru yürürken ıslak tahtanın çıplak ayak parmaklarıma sürtündüğünü hissettim ve ayak parmaklarımın ucunu suya daldırıp –yalnızca daldırıp– Maud'dan ödünç aldığım kırmızı ojenin suyun altında parlayışını zevkle izledim.

Sonra –daha neler olduğunu anlamama kalmadan– bir el ayak bileğimi yakaladı ve dibe çekildiğimi hissettim, sırtüstü suya sürüklenmemek için öne doğru sendeledim ve işte gölün içindeydim, altın renkli sular başımın üstündeydi ve balçık etrafımda dönüp duruyordu. Hayal ettiğimden daha güzel ve korkutucuydu.

Beni içeri çekenin kim olduğunu görmemiştim – ama onu suyun altından hissetmiştim, teni tenime değmişti, kollarımız iç içe geçmişti, dövüşür gibiydik. O anda, ikimiz de suyun yüzeyine çıktığımızda bir şey hissettim – parmakları mememi okşadı, titreyişimin ve nefesimin kesilişinin nedeni yalnızca suyun yarattığı şok değildi.

Gözlerimiz buluştu –mavi ve kahverengi– ve gülümsedi, midem daha önce hiç tatmadığım bir açlıkla kasıldı –o an onu sevdiğimi anladım– ve ona her şeyimi, hatta kendimi bile verebileceğimi anladım.

Kürek çekerek geri döndükten sonra eve kadar yürüdük, çimenlerde havlulara sarınarak çay içtik ve sonra güneş ışığının altında uzandık.

"Fotoğraf çeksene..." dedi Maud tembel tembel, çimenlerde uzanırken. Bronzlaşan bacakları havlunun soluk mavisinde bal rengi görünüyordu. "Bugünü hatırlamak istiyorum."

Benimki homurdandı ama itiraz etmedi ve kamerasını almaya gidip ayarını yaptı. Kameranın yanında durup odak noktasını ayarlayışını, mercek kapağını kurcalayışını izledim.

"Neden bu kadar ciddi bakıyorsun?" dedi başını kaldırıp baktığında. Konsantre olup yüzünü hafızama kazımaya çalıştığım sırada kaşlarımı çattığımı fark ettim. Bana o karşı konulmaz tavrıyla gülümsediğinde kalbimin çaresizlik içinde ezildiğini hissettim.

Akşam yemeğinden çok sonraydı, güneş batmaya başlamıştı ve Bayan Warren yatağına gitmişti. Diğerleri soluk yeşil çuhanın üstünde bilardo oynuyorlar, halam evdeyken hiç gülmedikleri kadar gülüyorlardı. Ezra, odasından stereo kasetçalarını getirmişti ve hoparlörlerden sırasıyla James, REM ve The Pixies şarkıları yankılanıyor, oda gitar ve davul gümbürtüsüyle doluyordu.

Ben hiç bilardo oynayamıyordum – bilardo sopası hiçbir zaman benim istediğimi yapmıyor, toplar kendi iradeleriyle kırlentlerin üstüne sıçrıyordu. Maud kendimi vermediğimi, sebep ve sonuç ilişkisini kurmanın ve topun nerede son bulacağını kestirmenin çok kolay olduğunu söylüyordu ama bu doğru değildi. Bazı genlerim eksikti bence. Maud'ın topun bu açıdan nereye çarpacağını ve nereden sekeceğini görmesini sağlayan her neydiyse bende yoktu.

Ben de onları baş başa bırakıp evin eski kısmının önündeki çimenlerde dolaşmaya çıktım. Oturup güneşin ufukta kayboluşunu izleyip buranın her şeye rağmen ne kadar güzel olduğunu düşünürken omzuma birinin dokunduğunu hissettim, arkama dönüp baktığımda onu tüm yakışıklılığı ve bronzluğuyla orada dikilirken gördüm, saçları gözlerine düşüyordu.

"Biraz yürüyelim," dedi. Başımı onaylarcasına sallayıp arkasından gittim, tarlalardan ve çökmüş patikalardan geçip denize doğru ilerledik. Sıcak kumların üstüne yatıp güneşin kırmızı ve altın renkli alevlerin arasından dalgaların içine batışını izledik, ben tek kelime etmedim çünkü bu kusursuz anı bozmaktan kor-

kuyordum; ayağa kalkıp oradan sonsuza dek uzaklaşmasından ve her şeyin yeniden normale dönmesinden çok korkuyordum.

Ama gitmedi. Yanıma yatıp gökyüzünü çok önemli bir şey söylemeden alınan o nefesi andıran sessizlik içinde izledi. Güneşin son ışını ufukta kaybolduktan sonra bana doğru döndü, konuşacağını sandım ama konuşmadı. Bunun yerine elbisemin askısını omzuma doğru düşürdü. Ve şöyle düşündüm: İşte bu kadar. Hayatım boyunca bunu hissetmeyi beklemiştim, okuldaki kızların sürekli bahsettikleri şey buydu, şarkıların anlamı buydu ve şiirler bunun için yazılmıştı. İşte bu. Bu, *o* kişi.

Ama güneş artık battı ve kış geldi, çok üşüyorum. Ve haklı olduğumdan da artık kuşkuluyum.

19. BÖLÜM

Hal, orada ne kadar uzun süre oturup fotoğrafa bakarak ne yapması gerektiğini çözmeye çalıştığından emin değildi. Ama en sonunda aşağıdaki salonda duran saatin on biri vurduğunu belli belirsiz duydu, ayağa kalkıp kramp girmiş, buz tutmuş kollarını esnetti.

Brighton'a koşma ve yarattığı kâbustan uyanma isteği hâlâ çok güçlüydü ama onu orada bulacakları da bir gerçekti. Bay Treswick'te Hal'ın adresi vardı, gelip izini sürebilir ve ona sorular sormaya başlayabilirdi. Üstelik... Bay Smith'in adamlarının onu beklediğini ve kırılıp dökülen eşyalarını hatırlayınca midesine sancılar girdi. Kendini hiçbir zaman korkak olarak görmemişti ama korkaktı işte, bunu artık anlamıştı. Adamın sesini, yavaş ve yumuşak peltekliğini düşündü... *kırık dişler... bazen kırık kemikler...* ve onunla yeniden karşı karşıya gelmeye cesareti olmadığını biliyordu.

Hayır. Parası olmadan oraya geri dönemezdi.

Sonsuza kadar kaçabilir miydi peki – hem de herkesten? Ama beş parasızken nereye gidecekti ve nasıl gidecekti? Yabancı bir şehirde yepyeni bir başlangıç için gereken para şöyle

dursun, Penzance'e dönmek için taksiye verecek parası bile yoktu.

Neye karar verirse versin, burada sonsuza kadar bu çatı katında saklanamazdı. Bir noktadan sonra aşağı inip aileyle yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Üşümüş parmaklarını esnetip kapıyı açtı.

Dışarıda, koridorun kusursuz karanlığında hareketsiz duran, koyu renkli giysileri gölgelerin arasına karışmış bir silüet Hal'ın yüzünün birkaç santim uzağındaydı.

Hal'ın nefesi kesildi, odaya dönmek için geriye doğru bir adım atarken elini göğsüne bastırdı.

"Tanrım–bu da–" Ellerinin titrediğini fark etti, dengesini korumak için metal yatak başına tutundu.

"Evet?" Gölgelerin arasındaki silüetin sesi çatallıydı ve Güneybatı İngiltere aksanı vardı. Hal'ın korkusu dinince içi öfkeyle doldu.

"Bayan Warren? Odamın önünde ne işiniz var?"

"Burası senin odan değil," dedi Bayan Warren ters ters. Öne, kapının eşiğine doğru bir adım atıp Hal'ın tek tük eşyasına küçümseyen gözlerle baktı. "Ve ben yaşadığım sürece hiçbir zaman da olmayacak."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Hal titreyen ellerini gizlemek için ceplerine soktu. Bu yaşlı kadına korktuğunu belli etmeyecekti.

"Yolumdan çekilin."

"Nasıl istersen. Ben sadece seni çağırdığını söylemeye geldim."

"Kim çağırıyor beni?" dedi Hal. Sesini titretmeden konuşmaya çalışınca istediğinden daha soğuk ve daha tiz çıkmıştı.

"Harding. Oturma odasında."

Hal teşekkür ederim demeyi başaramadı ama başını onay-

larcasına salladı ve Bayan Warren koridorun gölgelerinin arasında ilerlemeye başladı.

Hal da onun arkasından gitmek üzere kapıyı arkasından kapatacağı sırada Bayan Warren başını arkaya, odaya ve Hal'ın etrafa saçılmış eşyalarına doğru çevirip bir şeyler söyledi.

"*O da* bu saçmalıklarla uğraşırdı."

"Ne?" Hal, eli tam kapının kolundayken durdu, kapı aralıktı ve aradaki boşluktan içerisi görünüyordu.

"Kartlarla uğraşırdı. Tarot mudur nedir. Pagan işleri, şeytanlar ve çıplak adamlar. Bana kalsa o kartları bu eve sokmazdım. Hepsini yakardım. İğrenç şeyler."

"Kim?" dedi Hal ama Bayan Warren duymazlıktan gelip koridorda yavaşça ilerlemeye devam etti. Hal, kendini yaşlı kadının arkasından koşup bileğinden yakalarken buldu. Amaçladığından daha sert tutmuştu ve kadın dönüp ona bakmak zorunda kaldı. "*Kim*? Kimden söz ediyorsunuz?"

"Maggie'den," dedi Bayan Warren küfür eder gibi, bu sertliği karşısında saçtığı tükürükler Hal'ın yüzüne geldi. "Senin için en iyisinin ne olduğunu merak ediyorsan söyleyeyim, bana daha fazla soru sormaman. Şimdi bırak beni."

"Ne–" Hal'ın nefesi kesilmişti. Sözcükler yüzüne tokat gibi inmişti, kafasında beliren bir yığın soru zihninin içinde yakalanamayacak kadar hızlı bir şekilde dönüp duruyordu. Ama Hal'ın kafasına en çok çarpan, sorması güç bir soruydu: Bayan Warren her şeyin farkında mıydı?

Hal'ın nefessiz kalmaktan daha iyi bir şey yapmasına fırsat kalmadan, Bayan Warren bileğini inanılmaz bir güçle çekti ve merdivenlerden aşağı hızlı adımlarla sessizce ve düşmanca indi.

Hal uzun ve titrek bir nefes verdikten sonra yatak odasına girdi, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki başı döndü.

Maggie. Annesinin takma adı. Maggie. Yirmi yıldan uzun bir süre önce *buraya* gelen annesi. Bayan Warren burada, şu

anda annesinden bahsederken ne demek istemişti? Bir tehdit miydi bu? Gerçeği biliyor muydu? Ama biliyor bile olsa, neden öylece durup hiçbir şey söylememişti?

Bunlara verecek hiçbir yanıtı yoktu – en sonunda, başka bir şey bulamadığı için tarot kartlarını alıp yeniden kutuya koydu. Bayan Warren'ın tehdidi zihninde yankılanıp duruyordu. Onları yakmaya gerçekten cesareti yoktu, değil mi? Komik olurdu bu – ama sesindeki kin Hal'a gerçekten böyle bir olasılık olabileceğini düşündürdü.

Yatak odasının kapısında ya da bavulunda kilit olmadığı için Hal'ın yapabileceği tek şey kartları kutuya geri koyup bavulunun derinliklerine sıkıştırmak ve her şeyin yolunda gitmesini ummaktı.

Peki ona kartları hemen kutuya koydurtan şey neydi? Bayan Warren'a inanmış değildi herhalde.

Hal, bavulunun fermuarını kapayıp odadan çıkmak üzere arkasını döndü – ama o sırada, ani bir kuruntuyla durup bavulu açtı ve teneke kutuyu fotoğrafla birlikte yeniden arka cebine soktu. Bayan Warren istediği kadar karıştırsın. Gelip bavulun her cebine baksın. Tam dar ve penceresiz merdivenlerin ilk basamağına vardığında bir şey hatırladı – dün duyduğu, Bayan Warren'ın bastonunun gizli merdivenlerin ahşap basamağında çıkardığı *tak tak* sesiydi bu.

Ama kapısının dışında duran kadının elinde baston yoktu ve odasına son derece yavaş bir şekilde yaklaşmıştı.

Hal bunu düşününce nedenini anlamadığı bir şekilde irkildi ve keşke yatak odasının kapısında kilit olsaydı diye düşündü. Buraya gelmeden önce hiç böyle bir ihtiyaç hissetmemişti ama o sert ve yaşlı kadının geceleyin evin içinde sessizce dolanıp Hal'ın odasının kapısını açması fikri...

Hal durup daracık karanlık koridora baktı ve Bayan Warren'ın orada, karanlığın içinde dikilişini hatırladı. Ne yapıyordu acaba? Dinliyor muydu? İzliyor muydu?

Merdivenlerden inmeye devam edeceği sırada gözüne bir şey takıldı, karanlığın içinde bir karanlıktı bu. Geri dönüp kapalı kapının önünde durdu, parmaklarını ahşabın üstünde gezdirip ne kadar yanıldığını görmese de hissetti.

Kapıda kilit vardı. Hatta iki tane vardı. Uzun, kalın sürgülerdi bunlar, en üstte ve en alttaydılar.

Ama ikisi de kapının dışındaydı.

20. BÖLÜM

Hal en sonunda aşağı indiğinde ortada Bayan Warren'a dair hiçbir iz yoktu, bir an ön taraftaki koridorda durup kendini toparlamaya ve salonun ahşap kapılardan hangisinin ardında gizli olduğunu hatırlamaya çalıştı. Kahvaltıya giderken o kapının önünden geçmişti ama o sırada kapı zaten açıktı. Şimdi hepsi kapalıydı ve özelliksiz karoları ve birbirine benzeyen kapılarıyla o uzun, tekdüze koridor şaşırtıcı derecede kafa karıştırıyordu.

Hal rasgele birini denedi ama kapı loş, lambri duvarlı bir yemek salonuna açıldı, o sabah kullandıkları kahvaltı salonundan çok daha büyüktü. Yüksek pencerelerin kepenkleri kapalıydı, gölgelerin arasından ince, gri bir ışık süzülüyordu ve üstü patiska örtüyle kaplı geniş masa bütün oda boyunca uzanıyordu. Hal, karanlığın içinde başının üstündeki iki devasa gri şeyi ilk başta kocaman eşek arası yuvaları sandı. Refleks olarak başını eğdi, gözleri karanlığa uyum sağlayamadan bunların avize olduğunu ve koruyucu bir örtüyle kaplandıklarını anladı.

Adımları tozun içinde yön değiştirip yavaşça geri döndü, kapıyı arkasından sakince kapayıp koridora çıktı.

Bir sonraki kapının önünde durup koluna uzandı – ama elleri ahşaba değmeden önce içeriden gelen sesi duyup bir an durdu, özel bir konuşmayı bölmek üzere olup olmadığına karar verememişti.

"...işbirlikçi küçük bir para avcısı." Bir erkek sesiydi bu. kardeşlerden biri, diye düşündü Hal. Ama hangisi olduğundan emin olamıyordu.

"Ah, kendine gel, çok zorsun." Bu da bir kadın sesiydi. Mitzi'nin sesiydi ve sabırsızlıktan yutarak konuşuyordu. "Kızın kimsesi yok, annenin ona üzüldüğü apaçık belli."

"Öncelikle, böyle olduğuna dair hiçbir kanıtımız yok, bu kıza dair hiçbir şey bilmiyoruz, babasının kim olduğuna ve o fotoğrafta olup olmadığına dair hiçbir fikrimiz yok. Bildiğimiz tek şey, annemizin aklını çelmiş olabileceği. İkinci olarak"– konuşan Harding'di, Mitzi'nin kızgın itirazları karşısında sesini yükselttiğinde Hal anlamıştı bunu– "ikinci olarak, Mitzi, annemi şu kadar olsun tanımış olsaydın kimsesiz bir kıza acımak kadar yardımsever bir hisle motive olmasının ne kadar imkânsız olduğunu bilirdin."

"Ah, Harding, ne saçma şey. Annen yalnız ve yaşlı bir kadındı, geçmişe sünger çekebilseydin belki çocuklarla ben anneni biraz daha iyi tanıyabilirdik ve tüm bu yaşananlar–"

"Annem sert, zalim, gaddar bir kadındı," diye bağırdı Harding. "Seni ve çocukları onun zehrine maruz bırakmak istememiş olmam da tamamen sizin için endişelenmemden kaynaklanıyor, o yüzden bu durumun benim hatam olduğunu iddia etmekten vazgeç, Mitzi."

"Benim böyle bir iddiam olmadı," dedi Mitzi, sesindeki öfkesinin altında kocasını sakinleştirmeye çalışan bir ton vardı. "Gerekçelerinin makul olduğunu anlıyorum, tatlım. Ama ben annenin ona tamamen yabancılaşmış iki oğlundan ve karısıyla çocuklarını neredeyse yirmi yıl ondan uzak tutmuş üçüncü oğlundan vazgeçmiş olmasını bu noktada çok şaşırtıcı bulmu-

yorum. Anneni biraz incindi diye suçlayamam. Bunu kesinlikle yapamam! Biz buraya en son ne zaman geldik? Richard en fazla yedi yaşındaydı."

"Yediydi, evet, parmağını şöminede yakınca annem onun ağlayıp sızlayan küçük bir korkak olduğunu söylemişti, hatırladın mı?"

"Ben sana onun hatalı olmadığını söylemiyorum–"

"Mitzi, beni dinlemiyorsun. Annem sert, zehir saçan bir kadındı ve hayattaki tem amacı o zehri elinden geldiğince çok yaymaktı. Mezarından bile hâlâ insanları birbirine düşürmeye devam etmesi tam onluk bir hareket. Buradaki tek sürpriz, annemin bütün konağı Abel ile ben birbirimize girelim, böylece bütün mal mirası da avukat masraflarına gitsin diye Ezra'ya bırakmamış olması."

"Ah, Harding, bu çok saçma–"

"Bunu tahmin etmeliydim," dedi Harding, Hal artık onun karısını dinlemediğini hissetti. "Annem bana mektup yazdı, bunu biliyor musun? Yaklaşık bir ay önce. Hastalığından tabii ki bahsetmedi, bu çok kolay, çok dürüstçe olurdu. Ah, hayır. Her zamanki gibi bir mektuptu, şikâyet doluydu ama imzası farklıydı – buradan anlamalıydım."

"Nasıl farklıydı?"

"Her zaman *annen* diye imza atardı. Her zaman. Ben yatılı okulda her gece göz pınarlarım kuruyana kadar ağladığımda da. Diğer çocukların anneleri mektuplarını *sevgiler ve öpücükler* ya da *sana tapan annen* ve *binlerce kez sarılıyorum*, diye bitirirlerdi. Öyle saçmalıklar işte. Ama benim annem – hayır. *Annen*. Bu kadar. Sevgi yok. Öpücük yok. Yalnızca buz gibi bir ifade. Aslında hayatının kusursuz bir metaforu bu."

"Ya son mektubunda? Bir şey eklemiş mi?"

"Evet," dedi Harding. Durdu, öyle uzun bir sessizlik oldu ki Hal nefesini tutup neler olacağını merak etti. Harding, hayatı boyunca beklediği sevgiyi görmemişti herhalde, değil

mi? Sessizlik öyle bir uzadı ki Hal, Harding'in söylemek üzere olduğu şeyi duymadığını ya da vazgeçtiğini düşündü, elini kaldırıp kapıyı çalarak geldiğini belli edecekti ki en sonunda Harding konuşu.

"Şöyle bitirmiş, *après moi, le deluge**. Bu kadar. Ad yok. İmza yok. Yalnızca bu dört sözcük var."

"*Après* ne?" Mitzi şaşkına dönmüştü. "Neyden sonra... yağmurdan mı? Bu da ne demek?"

Hal, Harding'in yanıtını bulamadan arkasından bir ses geldi.

"Kapı mı dinliyorsun?"

Hal arkasına döndü, kalbi deli gibi çarpıyordu.

Harding'in kızıydı gelen, neydi adı? Kitty. Koridorda durmuş, uzun sarı saçlarını parmağına dolamıştı ve bir şey çiğniyordu. Hal'ın konuşmadığını görünce elindeki paketi uzattı.

"Jelibon?"

"Ben–" Hal yutkundu. Harding ile Mitzi'nin onu duymasını istemediği için kısık sesle konuşuyordu. "Benim amacım– yani, ben böyle bir şey–odaya girmek üzereydim ama onlar–"

"Hey, bence sorun yok." Kız boştaki elini havaya kaldırınca bileğindeki şans bileziği şıngırdadı. "Ben bu evde ancak bu yöntemle bir şeyler öğrenebiliyorum." Paketin içinden bir jelibon çıkardı, eleştirel gözlerle inceledikten sonra ağzına attı. "Bak, hep sormak istiyordum sana, ne ayaksın sen?"

"Ben... ben, ne?" Hal yeniden yutkundu. Ağzı kurumuştu, soğuk parmaklarını ceplerinin içinde sıktı, tırnaklarını avuçlarına bastırarak kendini dizginlemeye çalıştı. Kitty'nin sol bileğindeki Pandora bileziğinin büyük ihtimalle kendi üstündeki her şeyden, hatta muhtemelen bütün gardırobundakilerden daha pahalı olduğunun rahatsız edici bir şekilde farkındaydı. "Ne ayak mıyım? Ne demek istediğini anladığımdan–"

"Yani, şey, bir tür akraba olduğunu biliyordum ama babam

* (Fr.) Benden sonra tufan. –*çn.*

bağlantıyı tam olarak açıklamadı. Kayıp teyze sen misin? Hayır, dur, bunun için fazla gençsin, değil mi?"

"Ah! Doğru. Hayır–" Gözlerini kırpıştırıp burada tam olarak ne yaptığını hatırlamaya çalıştı. Aklına annesinin salonun dışındaki çimenlerde yayılırken çekilmiş fotoğrafı geldi ve bu görüntüden kurtulmak için bir an gözlerini sıkı sıkı kapayıp annesinin yüzünü silmek istercesine alnını ovuşturdu.

Annesini düşünmemesi gerekiyordu. Kimmiş gibi davrandığını hatırlamalıydı – kim olduğunu değil. Maud, Harding'in kız kardeşiydi ve bu da demek oluyordu ki...

"Sanırım ben senin... kuzenin miyim?"

"Ah, evet, yani evden kaçan senin annen miydi?"

"Ben... sanırım öyle, evet. Annem... annem bu konudan pek bahsetmezdi."

"Ne güzelmiş," dedi kız imrenerek. Ağzına bir Haribo daha atıp öyle konuştu. "Yalan söylemeyeceğim, benim de bunu ciddi ciddi düşündüğüm zamanlar oldu ama bunun üstesinden gelebilmek için en az on sekiz yaşında olmak gerek, aksi takdirde kesinlikle sokaklara düşerim ve sübyancı pezevenkler için kendimi satacak değilim."

"Eee–" Hal söyleyecek tek kelime bulamıyordu. Bu kız kendine Hal'ın hiç güvenmediği kadar çok güveniyordu. "Ben... Kaç yaşındasın sen?"

"On dört. Rich neredeyse on altı oldu. Freddie on iki. O tam mankafadır, o yüzden onunla hiç muhatap olmuyorum. Rich fena değildir, tabii kulaklıklarını çıkartmaya ikna edebilirsen. Hem de şey, ben kız okuluna gidiyorum, onunla aramı iyi tutmam gerek, değil mi? O benim için seksi ve büyük çocuklara ulaşmanın kısa yolu."

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim," dedi Hal sakince.

"Erkek arkadaşın var mı?" diye sordu Kitty. Hal başını iki yana salladı.

"Kız arkadaşın var mı?"

"Hayır, ben... ben son birkaç yıldır biriyle görüşecek durumda değilim pek."

"Anladım," dedi Kitty bilge bir tavırla. Başını onaylarcasına sallayıp ağzına bir Haribo daha attı. "Arkadaşlık uygulamalarını denemelisin. Bulunduğun yere göre seni biriyle eşleştirebilirler."

"Benim kastettiğim bu–" diye başladı söze Hal ama sonra salonun kapısı açıldı ve ikisi de başını çevirdiğinde karşılarında Mitzi'yi buldular.

"Ah, kızlar. Ben de sesler duyuyorum demiştim. Kitty, Penzance'e gelmek istiyorsan ayakkabılarını giymen gerek, Richard'a da acele etmesini söyle. Harriet, biraz zamanın varsa dayın seninle konuşmak istiyor."

Hal başını onaylarcasına sallayıp Mitzi'nin arkasında duran Harding'e baktı. Sırtı kapıya dönüktü, bulutlarla kararmış gökyüzüne ve yağmurdan ıslanmış çimenlere bakıyordu. Uzaktaki deniz sisten görünmüyordu.

Mitzi geri çekilip Hal'ın içeri girmesi için yolu açtıktan sonra kapıyı kapadı. Hal, Mitzi'nin koridorda hızlıca uzaklaştığını, bir yandan da Kitty'ye fırça çektiğini duydu.

Hal, Harding'in ona doğru dönmesini büyük bir gerginlik içinde ayakta bekliyordu ama Harding dönmedi, önündeki manzaraya bakarak konuşmakla yetindi.

"Harriet, benimle görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkürler."

Hal bir an yanıt olarak ne söyleyeceğini bilemedi. Cümlenin uyuşmazlığı dikkatini çekmişti – sanki ikisi de şirketleri birleştirmeyi konuşan iki iş insanıymış da şey değilmiş gibi... ne değilmiş gibi?

"Ben... önemli değil," dedi en sonunda ve odanın içine doğru kararsız bir adım attı.

Ama Harding onu dinlemeden konuşuyordu, sanki söylemek istediklerini söylerken hızının kesilmesini istemiyor gibiydi.

"Bay Treswick'ten dün gece duymuşsundur belki, vasiyet namenin onaylanması için gereken işlemleri başlatabilmesi için bizim imzalamamız gereken bir yığın belge var."

"Ben, yani, evet," dedi Hal. Belgelerden söz edilince kalbinin sıkıştığını hissetti. Ne yapabilirdi? Görüşmeyi geciktirebilir miydi? Ya da gidip ondan ne istediklerini öğrense, sonra da unuttuğunu mu iddia etseydi? "Gerçi bilmiyordum, yani, ben yanımda bir şey–"

"Konuşmamız gereken çok fazla şey var," dedi Harding. "Tüm bunlar" –pencerelerin önünde uzayıp giden ıssız bucaksız yeşil çimenleri işaret etti– "tüm bunlar büyük bir sorumluluk ve vermen gereken çok fazla karar var, Harriet. Ve elini çabuk tutmalısın. Ama o kısma sonra geliriz – bu sırada Bay Treswick ile Penzance'te randevumuz var" –saatine baktı– "kırk dakika sonra ve oraya zamanında varmamız için acele etmeliyiz. Senin burada araban yok, değil mi?"

Kırk dakika mı? Hal ağzının şaşkınlıktan açık kaldığını hissetti. Her şey çok hızlı ilerliyordu. Araştırma yapması için zamana ihtiyacı vardı – Bay Treswick'in soracağı olası sorular üzerinde çalışmalıydı. Ya ondan form doldurmasını isterlerse ve Hal küçücük bir ayrıntıda takılıp kalırsa? O sırada Harding'in sorduğu soruya yanıt beklediğini fark edip yutkundu.

"Ben... hayır..." dedi belli belirsiz.

"Önemli değil. Seni de arabaya sıkıştırırız. Bagajda katlanabilir bir koltuk var."

"Ama, Day–" Sözcüğün devamını getiremeyip kekeledi ve sonra yeniden başladı: "Bakın, söylemem gereken bir şey–"

"Daha sonra söylersin Harriet," dedi Harding sertçe. Düşünmeyi bırakmıştı, arkasına dönüp Hal'ın omzuna öyle bir vurdu ki Hal tökezledi, sonra koridora çıkan kapıyı açtı. "Yol boyunca konuşacak çok zamanımız olacak ama şu an çıkmalıyız yoksa Bay Treswick'e geç kalacağız. Randevu on ikide olduğu için ucu ucuna yetişeceğiz."

Hal içi ezilerek Harding'in arkasından koridora, oradan da dışarı çıktı. Araba onları bekliyordu ve üç çocuk arkaya kurulup emniyet kemerlerini takmıştı.

"Bir dakika Harriet, ben önce bagajdaki koltuğu yerleştireyim," dedi Harding ama yüzü bagajın koca kapağı açıldığında değişti. "Mitzi? Katlanabilir koltuklar nerede?"

"Ne?" Mitzi başını çevirip arkasına baktı. Motor çoktan çalışmıştı ve sabırsızlığı yüzünden okunuyordu. "Neyden söz ediyorsun sen, Harding?"

"Bagaj koltuklarından. Neredeler? Harriet da bizimle geliyor."

"Ama olmaz – yer yok. Koltukları bavullara yer açmak için çıkarmıştık ya, unuttun mu?"

"Ah, Tanrım. Bu ailede kimse iki adım sonrasını planlayamıyor mu?" dedi Harding ters ters. "Pekâlâ, bunun yanıtı kolay: Freddie evde kalacak."

"Tatlım, öncelikle" –Mitzi'nin sesi kesme cam gibi kırılgandı– "koltukları çıkarmak *senin* fikrindi, hatırlatırım. Ayrıca, Freddie evde kalamaz, o bir mirasçı. Bay Treswick'in onun kimliğini görmesi gerek."

"Ah, Tanrı aşkına!" dedi Harding küplere binerek. Hal içinde bir umut ateşinin yandığını hissetti. Acaba randevuya gitmemesi eninde sonunda mümkün mü olacaktı?

Tam evde kalmayı teklif edeceği sırada arkasından bir ses duydu.

"Herkese günaydın."

Hal ve Harding arkalarına döndüler. Hal, Harding'in oflayıp pufladığını duydu, patlama sesi gibi bir sesti bu, nefes almak için su yüzüne çıkan bir balinayı andırıyordu.

"Ezra," dedi hissizce.

Ezra, ellerini cebine sokmuş kocaman gülümsüyordu.

"Merhaba sevgili ağabeyim. Ve yine merhaba Harriet. Harding'in sizi burkulma bölgesine balık istifi doldurmasını

görmek ne güzel. Harriet yolculuktan sağ kurtulamazsa mirası ne olacağını hiç araştırdın mı Harding?"

"Ezra!" diye çıkıştı Harding. "Bu hiç de hoş bir şaka değil. Ve hayır, Harriet bagajda yolculuk etmeyecek, biri" –çileden çıkan Mitzi'nin sürücü koltuğundan gözlerini devirişini görmezden geldi– "yedek koltukları yanımıza almayı unutmuş. Biz de bu sorunu nasıl halledeceğimizi konuşuyorduk."

"Ben bunu çözebilirim," dedi Ezra. "Benim de Penzance'e gitmem gerek. Buradayken biraz para transferi yapmalıyım. Hal'ı ben bırakırım."

"Ah." Harding sanki –Hal tam olarak nasıl göründüğünü çözememişti– öfke balonunun sönmüş olması karşısında hayal kırıklığına uğramıştı. Ya da belki de kardeşine borçlu çıktığı için canı sıkılmıştı. "Pekâlâ. Bu... iyi bir çözüm. Harika."

Bagaj kapağını sertçe kapayıp Barbour ceketinin karın kısmını düzeltti.

"Tamam. Peki. Nereye gittiğimizi biliyor musun, Ezra?"

"Iyi biliyorum." Ezra arabasının anahtarlarını parmağında çevirdi. "Bir süre ülke dışında bulunmuş olabilirim ama Penzance yön duygumu kaybedeceğim kadar büyük değil. Orada görüşürüz Harding."

"Harika. Cep telefonum sende var mı?"

"Yok," dedi Ezra umursamazca. "Ama bunca zaman telefon numaran olmadan hayatta kalabildiğime göre şimdi de başımın çaresine bakacağımdan eminim."

Harding, abartılı bir şekilde iç çekip cüzdanını Barbour'unun iç cebinden çıkardı. İçinde küçük bir tomar iş kartı vardı. En üsttekini çekip Hal'a verdi.

"Ezra'nın organizasyon yeteneğine pek güvenmediğim bu konuda *sana* güveniyorum Harriet. Kartı kaybetme. Ve gecikme." Yolcu kapısını açıp arabaya bindi. "Randevu saat–"

Ama Mitzi gaza basınca bu son sözleri lastiklerin çakıl taşlarının üstünde çıkardığı gıcırtının içinde boğulup gitti. Hal,

penceresinden belli belirsiz bir "Görüşürüz Hal!" sesi duydu sonra araba bahçe kapısından çıkıp gözden kayboldu. Ağacın altından geçerlerken bir sürü saksağan kızgınlık içinde dallardan havalandı.

21. BÖLÜM

"Pekâlâ..." dedi Ezra uzun uzun, kemerli kapıdan geçti, ahırların yanından dönerek otların ve çimenlerin uçuştuğu avluya çıkarken. "Sen benim... yeğenimsin sanırım, değil mi?"

"Evet," dedi Hal. Bu sözcük çakıl taşlarına basan ayaklarının çatırtısında ve ağaçlarda esen rüzgârın sesinde kaybolmuştu. Ezra arkasına dönmeyince Hal da, bu kez daha ikna edici görünebilmek için daha yüksek sesle tekrar etti. "Evet."

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi Ezra. Başını iki yana salladı ama daha fazlasını söylemek yerine arabasının anahtarını avlunun öteki tarafındaki ağaçların altına park etmiş olan alçak, koyu renkli spor arabaya doğru uzattı. Anahtardan ufak bir *bip bip* sesi çıktı, ışıklar bir kez yanıp sönerek kilidin açıldığına işaret ettiler. Arabaya doğru yaklaşırlarken Ezra kısa, neşesiz bir kahkaha atıp başının üstünde yükselen ağaca baktı.

"Küçük piçler," dedi. "Annem keşke onları zehirleseymiş."

Hal bir an Ezra'nın neyden bahsettiğini anlayamadı. Bakışlarını takip ettiğinde üstteki dallara baktığını gördü ve bir kez daha denizden esen rüzgâra karşı tünemiş saksağanları gördü, parlak boncuk gözlerle onu izliyorlardı. Hal arabaya baktığında Ezra'nın ne demek istediğini anladı. Araba arkadan gayet

iyi görünüyordu ama yaklaştıkça ön camının, kaputun pahalı mat boyasının, ağaçların altında kalan kısımlarının yoğun siyah damlalarla kaplandığını, bunların yarısının kuş pisliği olduğunu, yarısının da daha çok tavşan pisliğine benzediğini gördü.

"Bu ne?" diye sordu Hal, ağaçlardaki kuşlara bakıp yüzünü ekşiterek. "Özür dilerim, saçma bir soru oldu."

"Doğru tahmin ettin," dedi Ezra, biraz terslenerek. "Buraya park etmemem gerektiğini unutmamalıydım. Belli ki Harding unutmamış. Peki, ben gidip kova alacağım için seni kısa bir süre bekleteceğim. Kusura bakma, randevuya gecikeceğiz ama bu şekilde kullanırsam önümü göremem ve bu şekilde bırakırsam da boyası zarar görür. Sen burada bekle, ben hemen döneceğim."

"Endişelenmeyin," dedi Hal. Ezra'nın arkasına dönüp avluyu geçerek onu arabayla ve kuş gaklamalarıyla baş başa bırakışını izledi.

Birkaç dakika sonra elinde ılık su dolu bir kovayla çıkageldi.

"Geride dur," dedi kısaca, Hal aceleyle geri çekildiği sırada Ezra da suyu arabanın üstüne boca edince ağaçtaki kuşlar ciyaklayarak havalanıp yeniden dallara kondu.

"Arabayı tam yıkamadan da bu şekilde idare edebiliriz," dedi en sonunda. "Sen bin, şansımız varken bir an önce kaçıp gidelim."

Ferforje kapıdan açık yola çıkarlarken, Hal omuzlarından dağ gibi bir yükün kalktığını hissetti ama bu kadar rahatlayınca duyulacak şekilde oh çektiğini fark etmemişti, ta ki Ezra dönüp çarpık bir tebessümle ona bakana kadar.

"Tek sevinenin ben olmadığımı öğrenmiş oldum."

"Ah." Hal, yanaklarının kızardığını hissetti. "Ben öyle demek–"

"Lütfen. Ben ikiyüzlülüğe hiç gelemem. Burası korkunç bir yer. Neden mümkün olduğu an hepimiz buradan kaçıp kurtulduk sanıyorsun?"

"Buna üzüldüm," dedi Hal. Ne diyeceğini tam olarak kestiremiyordu. "Bu–tuhaf, çünkü bazı açılardan çok güzel bir yer burası."

"Yalnızca bir ev işte," dedi Ezra kısaca. "Hiçbir zaman yuva gibi olmadı – burada yaşadığım zamanlarda bile."

Hal hiçbir şey söylemedi. Harding'in Mitzi'ye ettiği sözler zihninde yankılanıp duruyordu: *Annem sert, zehir saçan bir kadındı ve hayattaki tem amacı o zehri elinden geldiğince çok yaymaktı...* Ezra bu zehirle büyümüştü. Hepsi böyleydi.

Harding haklı mıydı? Evi Hal'a bırakma kararı son intikamı mıydı?

"Burasıyla hiçbir ilgim yok," dedi Ezra. Yolun kıvrımını kucaklayan kör bir dönemece geldiklerinde başını çevirip arkasına baktı. "Ben buraya yalnızca annemin defnedilişini görmek için geldim. Harriet, sana bunları söylüyorum ki annemin mirası konusunda hiçbir kızgınlığım olmadığını bil. Anladın mı beni? Benim tek dileğim burası şu anda sonsuza dek terk etmek. Bildiğim kadarıyla burasıyla istediğini yapabilirsin. Satabilirsin. Yıkabilirsin. Gerçekten umurumda bile değil."

"Anlıyorum," dedi Hal sakince. Arabada bir sessizlik olmuştu, Hal söyleyecek bir şey, sessizliğin çok uzamasına izin verirse gelecek olan soruların önüne geçecek bir şey aradı. *Sohbeti kontrol et,* dediğini duydu annesinin kulağına. *Sürücü koltuğunda olduğundan emin ol, müşteri koltuğunda değil.* Bir anda annesinin geçmişini, burasıyla olan bağlantısını deli gibi merak etmişti. Buraya kimsesiz bir kuzen olarak gelmek nasıl bir duyguydu acaba? Acaba annesi Ezra'nın tanımladığı ve Hal'ın da hissettiği aynı baskıyı mı hissetmişti? Ne kadar kalmıştı burada? Bir hafta mı? Bir ay mı? Bir yıl mı?

Keşke Ezra'ya sorabilseydi. O, annesini tanımış olmalıydı.

Hal'ın arka cebinde ısınan fotoğraf bunun bir kanıtıydı - tanıştıklarının, konuştuklarının kanıtı.

"Sizin... arabanız," dedi Hal en sonunda, herhangi bir şey söylemek için çabalayarak. "Direksiyon solda, şimdi fark ettim. Yurtdışında mı yaşıyorsunuz?"

"Evet," dedi Ezra. Bir an daha fazlasını söylemek istememiş gibiydi ama sonra ekledi, "Fransa'nın güneyinde, Nice yakınlarında yaşıyorum. Orada küçük bir fotoğraf galerim var."

"Ne güzel," dedi Hal, sesindeki kıskançlık sahte değildi. "Ben Nice'e bir kez gittim, okul gezisiydi. Çok güzeldi."

"Güzel bir yerdir, evet," dedi Ezra kısaca..

"Uzun zamandır mı orada yaşıyorsunuz?" diye sordu Hal.

"Yirmi yıl kadar oluyor," dedi Ezra. Hal, Ezra park halindeki arabayı geçmek için gaz pedalına basarken Hal da zihninden hesap yaptı. Ezra'nın yaşı kırktan fazla olamazdı, bu da İngiltere'den okul biter bitmez ayrılmış olduğu anlamına geliyordu. Londra onun için yeterince uzak değildi.

"Sen Brighton'da yaşıyorsun, değil mi?" diye sordu, Hal'a bakarak. Hal başını evet dercesine salladı.

"Evet. Londra da güzel, sahil Nice'teki kadar muhteşem değil ama... Bilmiyorum. Ben denizden uzak yaşamayı hayal edemiyorum."

"Ben de öyle."

Bir süre sessizce yola devam ettiler. Penzance'in eteklerine vardıklarında Hal'ın aklına bir şey geldi ve arabanın içindeki sessizliği böldü.

"Day–" Sözcük dilinde tuhaf ve sahte duracak gibiydi ama yine de kendini zorladı. "Ezra Dayı, siz... Fransızca biliyor musunuz?"

Ezra, yüzünde Hal'ın tam konumlandıramadığı bir kuşkuculukla karışık şaşkın bir ifadeyle yola bakmayı bırakıp Hal'a döndü.

"Biliyorum. Neden sordun ki?"

"Merak ettim... Bir cümle duydum da... *après moi, le déluge*. Ne demek? Tufanla ilgili bir şey, değil mi?"

"Sözcük anlamıyla, evet." Ezra, Hal'a baktıktan sonra kamyonun önünden sinyal verdi. Dönüşünü tamamladıktan sonra yeniden konuştu. "Ama Fransa'da çok bilinen bir tabirdir. Genelde, Devrim'den önceki son kral olan ve oğlunu yok eden On Beşinci Louis'ye atfedilir. Sözcük anlamı olarak, senin de dediğin gibi, 'benden sonra tufan' demek – ama gerçek anlamı daha derin ve karmaşık... Ya 'Ben gittikten sonra her yerde kaos çıkacak çünkü barajı tutan tek kişi bendim,' anlamına gelir ya da daha da karanlık bir anlama."

"Daha da mı karanlık?" dedi Hal. Küçük bir kahkaha attı. "Zaten yeterince karanlık."

"Nasıl baktığına göre değişir. 'Ben ölüyorum, bunu engellemek için elimden geleni yaptım ama şimdi her şey olacağına varsın,' anlamına mı geliyor, yoksa..." Durdu, trafiğin ilerlemesini bekledi ve Hal o sırada Ezra'nın ne dediğini anladı.

"Kesinlikle."

Hal, buna karşılık olarak ne söyleyeceğini tam olarak bilemiyordu. O düşünce aklında yeniden canlandı: sonun yakın olduğunu bilen yaşlı bir kadın, en yakınlarını ve en sevdiklerini birbirine düşürecek olan o vasiyeti yazarken ellerini ovuşturuyordu. Bu kötülük gerçekten kasıtlı olarak mı yapılmıştı?

Harding ile Ezra'nın arasında sevgisizlik yoktu, bunu anlamak için zihin okumaya gerek yoktu. Ama tüm bunlarda kendi rolü neydi?

Son bir buçuk kilometreyi sessizlik içinde tamamladılar, Hal düşüncelere dalmıştı ki Ezra otoparka girip arabayı durdurdu ve el frenini çat diye çekerek motoru kapadı.

"İşte geldik. Ama tek bir aksilik var."

"Ne o?"

"Saat on ikiyi yirmi geçiyor. Galiba randevuyu kaçırdık."

"Ah," dedi Hal. Ön paneldeki saate baktığında bütün benli-

gini mide bulandırıcı bir duygu karmaşası sardı – Bay Treswick ile bugün yüz yüze gelmek zorunda kalmadığı için rahatlamıştı ama Harding'in ne tepki vereceğini ve aslında bu buluşmayı yalnızca geciktirmiş olduğunu düşününce tüyleri diken diken oluyordu. "Lanet olsun." Bu sözler daha aklından geçmeden dilinden dökülmüştü, dudağını ısırdı. Bu küfür Westawaylere sunmaya çalıştığı imaja –uysal, sessiz, küçük Harriet, sütten çıkma ak kaşık imajına– hiç uymuyordu. Küfür etmek anlaşmanın bir parçası değildi, sanki bir müşteriye küfür etmiş gibi kendine sinirlendi. Yanaklarının pembesi gerçekti ama nedeni utanç değil, kendi ihtiyatsızlığına sinirlenmiş olmasıydı. "Özür dilerim, ben–"

"Ah, Tanrı aşkına, sen bir yetişkinsin. Ben senin bekçin değilim. Konu açılmışken, şu Ezra Dayı söylemlerini bırakabilir miyiz? Ben senin dayın değilim."

Hal yüzünü buruşturdu ve Ezra bunu fark etmiş olacak ki söylemek istediklerine açıklık getirmeye çalıştı.

"O kadar soğuk bir şekilde söylemek istemedim. Ama biz daha önce hiç karşılaşmamıştık. *Dayı* sözcüğü bizim sahip olmadığımız bir ilişkiyi içeriyor – ve daha önce söylediğim gibi, bu ailedeki ikiyüzlülük tekeli Harding'dedir. Ben bütün bunlardan sıkıldım."

"Tamam..." dedi Hal yavaşça. "O halde... size nasıl hitap edeyim?"

"Ezra yeterli," dedi. Arabasının kapısını açtı.

"Durun," dedi Hal aceleyle. Elini vites koluna doğru uzattı ama Ezra'nın eline dokunmadı. "Eğer–eğer birbirimize adımızla hitap edeceksek..."

"Evet?"

"Burada bana herkes Harriet diyor ama benim adım–" Durdu. *Annem bana bu şekilde hitap etmezdi*, diyecekti ama boğazı düğümlenivermişti. "Arkadaşlarım bana bu şekilde hitap etmez," diye bitirdi cümlesini.

Ezra meraklı bir ifadeyle kaşını kaldırdı. "Nasıl hitap ederler peki...?" diye sordu.

"Hal," dedi Hal. Kalbi küt küt atıyordu, sanki kendine dair çok önemli bir bilgi vermiş gibiydi. Bunun hiçbir mantığı yoktu – bu insanlar onun gerçek adını, kim olduğunu, hatta nerede yaşadığını Bay Treswick sayesinde biliyorlardı. Şu âna kadar yaptıklarıyla kıyasladığında, takma adını paylaşmasının onu ele veren ya da riske atan hiçbir tarafı yoktu; ama sanki yapması gerekenin tam tersini yapmış gibi hissetmişti. "Bana Hal derler."

"Hal," dedi Ezra. Yavaşça, adını ağzında yuvarlayıp tadına bakar gibi söylemişti. "Hal." Sonra bronz yüzünde kocaman bir tebessüm belirdi – cömert bir gülümsemeydi bu, ayartıcıydı, her zaman takındığı alaycı ifadeden çok farklıydı. "Beğendim. İçeri girip ağzımızın payını alalım mı?"

"Evet," dedi Hal. Derin bir nefes alıp arabanın kapısını açtı. Arka cebindeki tarot kartlarının durduğu kutu sertti, Prens'in arkasında köpüren fırtına bulutlarını, ayaklarının dibindeki sert dalgaları ve yükselen suları düşündü. *Après moi, le déluge...*

"Evet. Girelim."

22. BÖLÜM

"Harika." Harding'in sesi sarkastikti. "Az önce neyi garantilediğinin farkındasın, değil mi Harriet?"

"Ben mi?" Hal'ın Harding'in sözlerinin haksızlığı karşısında asabı bozulmuştu ama süklüm püklüm, yumuşak başlı yeğen rolünü hatırlayarak yutkundu. Hal, samimi bir pişmanlık ifadesi takınmaya çalışırken canı sıkılmış gibi görünen Ezra araya girdi.

"Harding, burada bir hata varsa o hata bana ait. Aslında o lanet saksağanların hatası."

"Saksağanların canı cehenneme. Bugün cuma, fark etmediysen diye söylüyorum. Hukuk büroları yarın ve pazar günü kapalı. Geç kalmış olman hepimizin bu konuşmaya devam edebilmemiz için pazartesiye kadar buralarda takılmamızı garantilemiş oldu."

"Dur, tahmin edeyim," dedi Ezra, sesinde Hal'ın kahvaltıdan hatırladığı bir öfke vardı, "harçlığımdan keseceksin ve Xbox ayrıcalığımı elimden alacaksın?"

"Pazartesi mi? Kesinlikle olmaz!" diyerek araya girdi Mitzi. "Neden bu öğleden sonra yeniden gelemiyoruz?"

Bay Treswick'in bürosunun önünde, dalgalı limana bakan küçük ve dar bir arka sokakta duruyorlardı.

"Maalesef Bay Treswick'in bu öğleden sonra Truro'da iptal edemeyeceği bir randevusu var – öğle yemeğinden önce görüşmenin bütün amacı da buydu. Bu yüzden en erken pazartesi sabahı müsait olacak. Kimlik tespit belgeleri postayla ulaştırılabilir, bunda hiç kuşku yok, ancak imzalanacak belgeler ve konuşacak çok fazla şey var, bunlar yalnızca yüz yüze halledilebilir. Özellikle de Bayan Warren'ın tartışmalı sorusu."

"Ama çocukların pazartesi okulda olmaları gerek!" diyerek karşı çıktı Mitzi. Harding ağır ağır iç çekti.

"Pekâlâ, bundan büyük üzüntü duyuyorum ama bence senin, çocukların, Ezra'nın, Abel'ın, Harriet'ın ve benim için tek hassas çözüm bu meseleyi halledene kadar burada kalmak."

"Kendi adına konuş," dedi Ezra. Yine canı sıkılmış gibiydi, öfkesini kontrol altına almış olmasına rağmen, Hal onun ayağının dibinde zar zor tuttuğu bir köpek gibi hâlâ sinirli olduğu izlenimine kapıldı. "Ben buralarda takılmak istemiyorum ve Abel'ın da istediğini hiç sanmıyorum. Vasiyette bizim adımız geçmiyor. Neden burada kalalım ki?"

"Maalesef," dedi Harding terslenerek, "görünüşe göre adlarınız geçiyor. Tıpkı benim gibi. Tıpkı Abel gibi. Mirasçı olarak değil ama Bay Treswick'in resepsiyonuyla ayaküstü konuştuğumuzda bize bahsetmeyi unuttuğu küçük ve tatlı bir ayrıntı ortaya çıktı. Annem nedense müşterek vasiyetin yerine getirilmesi için Bay Treswick ile birlikte üçümüzü uygun görmüş."

"Ne?" Ezra'nın yüzünde kuşku vardı.

"Beni duydun."

"Şaka yapıyor olmalısın! Sanki bizim burada olmamızı ve birbirimizin boğazına yapışmamızı *istemiş*."

"Bundan hiç kuşkum yok," dedi Harding. "Doğrusu, muhtemelen bu bütün durumun aklında bu fikirle incelikle planlandığını söyleyecek kadar ileri gideceğim."

"Bunu yapmayacağım," dedi Ezra. Yüzü sertti, çattığı kah verengi kaşları ona somurtkan bir ifade katmıştı. "Ben-bundan feragat edeceğim ya da doğru sözcük her neyse onu yapacağım. Vasi olmaya zorlanamam."

"Uzun vadede haklı olduğundan eminim," dedi Harding kızgınlıkla. "Ama Bay Treswick'i bundan haberdar etmen nazikçe olur – ve bu görevden vazgeçmenin bazı formaliteleri olduğundan da eminim. Kimseye tek kelime etmeden Saab'ına binip Nice'e dönebileceğine dair büyük kuşkularım var."

"Lanet sürtük," dedi Ezra sert bir dille. Hal, bu sessizlikte Freddie'nin kıs kıs gülüşünü yüksek sesle ve net şekilde duydu. "Sen de çeneni kapayabilirsin," diye çıkıştı Ezra.

"*Ezra!*" diye bağırdı Mitzi. Freddie'nin ağzı açık kaldı, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Hal, Kitty'nin kendi kahkahasını eliyle gizlediğini gördü.

Bir an sessizlik oldu; sonra Mitzi çantasını omzuna atıp pek uzun sayılmayacak olan bedenini dikleştirdi.

"Pekâlâ. Bu kadarı *epeyce* yeterli. Richard, Katherine, Frederick, gelin lütfen."

"Ama–" diye başladı Richard söze.

"Gidiyoruz dedim," diye çıkıştı Mitzi. "Gidip öğle yemeği yemek için bir yer bulacağız. Harding – bir kafe bulduğumuzda sana mesaj atarım."

Harding, ya teslimiyetten ya da siniri bozulduğu için burnundan soludu, Mitzi de çocuklarını da yanına alarak daracık sokakta sinirle yürümeye başladı.

Hal arkalarından koşmamak için kendini zor tuttu – ya da koşup küçük grubu geçerek ana caddeye çıkmamak, Penzance istasyonuna gidip eski hayatına giden trene binerek bir daha buraya asla dönmemek için kendini zor tuttu. O olan biteni izlerken küçük grup sokağın yukarısına vardığında köşeyi dönerek gözden kayboldu.

"Lanet olsun," dedi Ezra. Elini tıraşsız yüzünde gezdirdik-

ten sonra saçlarını öyle bir karıştırdı ki bukleler her yana dağıldı. "*Lanet olsun*. Harding, çok üzgünüm. Bilerek söylemedim. Çocuk... bir anda ağzımdan çıktı..."

Harding omuzlarını silkti.

"Özür dilemen gereken kişi ben değilim ama Mitzi'nin önünde diz çöksen de işe yaramaz, bunu söyleyebilirim. Ama bence Freddie okulda daha kötülerini duymuştur, bununla başa çıkabileceğinden eminim."

"Özür dilerim," dedi Ezra yeniden. Sonra da, "*Kahretsin*," diye ekledi.

"Bak," dedi Harding, sesinde sabırsızlık vardı. "Şu andaki derdim Freddie değil. Bir anda tepen attı. Dünyanın sonu değil. Ben şu Bay Treswick ile olan boktan meseleyi ne yapacağımız konusunda endişeleniyorum. Ben de en az senin kadar bu işin sona ermesini istiyorum, Ezra. Ama kaçmak yalnızca daha çok soruna neden olacak. Gitmek konusunda ısrar edersen seni engelleyemeyeceğim apaçık ortada. Ama kâğıtları ve kimlik doğrulama belgelerini kanalın öteki tarafından göndermekle uğraşmaktansa bu konuyu hemen halletmek muhtemelen uzun vadede çok daha hızlı olacak. Harriet" –Hal'a döndü– "bu talihsizlik yüzünden özür dilerim ama bu şartlar altında işten bir gün izin alabileceğini tahmin ediyorum, değil mi?"

"Ben... emin değilim," dedi Hal, ikisinin de bakışlarını üstünde hissederek. Kendini yeniden köşeye sıkışmış, çıkış yolu arayan bir sıçan gibi hayal etti.

"Eğer patronun bu konuda biriyle konuşmak isterse–"

"Hayır, sorun değil," dedi Hal aceleyle. "Ben kendi işimde çalışıyorum zaten. Yalnızca biraz düşünmem gerek."

Muhtemelen Bay White'a telefon edip geçerken uğrayacak müşteriler için durumu açıklayan bir notu standına koymasını isteyebilirdi. Ama Bay White, aileden biri öldü diye olay çıkaracak değildi. Üstelik aralık ayının başlarında, hafta içi bir gün, muhtemelen Reg dışında kimse yokluğunu hissetmezdi.

"Kendi işin mi?" Harding, paltosunu iliklerken kaşlarını kaldırdı. "Sana bunu hiç sormadığımı şimdi fark ettim Harriet, sen ne iş yapıyorsun?"

"Ben... iskele panayırında çalışıyorum," dedi Hal becerik-sizce. Bu sorudan hoşlanmamıştı. Mesleği bazen yeni ahbap-lıklar doğuruyor, onu hiç hoşlanmadığı bir şekilde ilgi odağı haline getiriyordu ve bu hiç sekmiyordu. Aldığı tepkiler sosyal duruma göre değişiyordu. Ayaküstü sohbetlerde nazik bir ilgi-den gizli bir kibre kadar her şey olabilirdi. Partilerde ve barlar-da daha çok alaycı bir kuşkuculuk ya da gürültücü fal teklif-leri şeklinde oluyordu. İnsanların hemen oracıkta haklarında öngörülerde bulunmasını saldırgan bir şekilde istememeleri için kendine "medyum" dememeyi hızlıca öğrenmişti. Hal, bir adamın bardayken yüzünü neredeyse dibine kadar sokarak "Bana ne düşündüğümü söyle," dediğini hatırladı. "Hadi. Sen lanet bir Mistik Kedi'ysen bana ne düşündüğümü söyle."

Adam Hal'ın küçük memelerine bakarken Hal da, *Ne düşündüğünü biliyorum*, diye geçirmişti içinden. Ama bunu söy-lememişti.

Şimdi, eğer ayrıntı vermesi gerekiyorsa yalnızca tarot falı baktığını söyleyebilirdi, insanlar fal baktırmak isterse de gü-lüp kartlarının yanında olmadığını söyleyebilirdi.

Bir an Harding'in ona sorular sormak üzere olduğunu dü-şündü ama neyse ki hemen o anda telefonu titredi, cebinden çıkarıp baktığında yüzü güldü.

"Ah, Mit'miş. Bir kafe bulmuş. Pekâlâ Harriet. Gidelim mi?"

Trepassen'a dönerken Hal arabada hiç konuşmadı. Ezra ban-kasıyla görüşmesi gerektiğini öne sürerek öğle yemeğinde on-lara katılmamıştı, Hal daha önce kararlaştırdıkları otoparkta en az bir saat onu beklemişti ve Mitzi ile Harding gideli de çok olmuştu. Ezra en sonunda çıkageldiğinde nefesi viski ko-

kuvordu. Arabayı kullanmasında sorun yoktu ama Hal hızla giden bir Land Rover'ın önüne kırdığında irkilmeden edemiyordu.

Ezra nihayet konuştuğunda Trepassen Konağı'na neredeyse varmışlardı.

"İyi misin? Ağzını bıçak açmıyor."

"Üzgünüm," dedi Hal. Biraz dik oturmaya çalıştı, dudaklarına hafif gergin bir gülümseme çizdi. *Unutma–sen bir faresin, sıçan değil. Küçük farecik Harriet.* "Ben yalnızca... düşünüyordum."

"Neyi...?"

"Ben..." Durdu, gerçeği söylemeyecekti ama gerçekmiş gibi görünen bir şey bulmaya çalıştı ve sözcükler dudaklarından bir anda dökülüverdi. "Sadece... Harding'i ve ailesini düşünüyordum. Bazı açılardan... ne kadar şanslı olduklarının farkında değiller bence."

Ezra bir şey söylemedi ama dönüp bir kez daha Hal'a baktıktan sonra sert virajı alabilmek için vitesi düşürdü.

"Şanslılar," dedi en sonunda. "Ve haklısın, bunu bilmiyorlar. Belki de zavallı Freddie'ye patlamamın nedeni buydu." Eliyle yüzünü ovuşturup iç çekince Hal'ın burnuna yeniden viski kokusu geldi. "Harding'in hataları ne olursa olsun –Tanrı onun ne hatalar yaptığını biliyor– çoğu insandan daha iyi bir babadır."

"Benim annem muhteşem bir anneydi," dedi Hal. Sesinin titremesine engel olamamıştı, çenesini sıkıp, *Ağlamayacağım*, diye düşündü. Şu an olmaz. Burada olmaz. Sempatisini kazanmak için annemin ölümünü kullanmayacağım. Ama tek bir gözyaşının burnundan aşağı süzülmesini engelleyemedi. Hararetli bir şekilde gözyaşını siliverdi. "En azından, ben ne kaybetmiş olursa olayım, on sekiz yıl boyunca bir annem vardı. Tüm bu zaman boyunca tek bir şeyi bile değiştirmek istemezdim."

Ezra yeniden vites değiştirdikten sonra dikkat çekici bir ca bayla, "Harriet," dedi, "Abel bana anlattı–" Zar zor yutkundu "Sev konusunda, Maud'a olanlar konusunda, şu araba kazası nı. Dedi ki–"

Durdu. Hal yüzünün kederle buruştuğunu gördü.

"Ben hiç bilmiyordum." Sesi boğuktu, Hal en sonunda ke deri en az kendininki kadar gerçek ve taze olan birini bulabil diği hissine kapıldı. "Onu yıllar boyunca aradım ve tüm bu yıllar boyunca hayatta ve iyi olduğunu, Kanal'ın öteki tarafında yaşadığını bilmiyordum. Tanrım, bu beni öldürüyor. Ona çok ama çok kızgınım. Bunu nasıl yapabildi?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Hal. Devam ettirdiği yalanın içini dağlayan ihanetini yeniden hissetti. Trene ilk bindiğinde nasıl bir fitili ateşlediğini anlamamıştı. Kendine dair yalanlar, geçmişine dair yalanlar, Bay Treswick'e oynadığı oyun – her şey ona oyun gibi geliyordu. Ama insanların geçmiş trajedileriyle oyun oynamak... onun istediği bu değildi.

İkizini, öteki yarını kaybetmek nasıl bir hisli acaba?

"Çok üzgünüm," dedi, gözyaşlarını tutmaya çalıştığı için sesi boğuk çıkıyordu. "Ondan bahsetmemeliydim... amacım..."

Durdu, Ezra başını iki yana salladı ama azarlar gibi bir hali yoktu. Bu hareket sanki ikisinin de söyleyemediği bir şeyi ifade ediyordu.

"Ya baban?" diye sordu en sonunda, sonra boğazını temizledi.

Basık yoldan çıkmış, Trepassen'ın denizden uzak kesimine çıkan kayalık yola girmişlerdi. Hal, kendini pencereden denizin karanlık enginliğine bakarken buldu. Çakmaktaşı rengindeydi ve tuhaftı, Brighton'ın tebeşir beyazı sularından çok farklıydı.

"Onu hiç görmedim," dedi. Sesi artık titremiyordu. En azından bu kısım acı vermiyordu. Bu hikâyeyi anlatırken kim-

seyc ihanet etmiyordu ve bu daha önce defalarca yanıtladığı bir soruydu. "Babam tek gecelik bir ilişkiymiş. Annem babamın adını hiçbir zaman öğrenememiş."

"O halde baban buralarda bir yerlerde olabilir, değil mi?" diye sordu Ezra.

Hal omuzlarını silkti. "Öyledir herhalde. Ama isteseydim bile onu bulma ihtimalimin olduğunu düşünmüyorum."

"İstemiyor musun yani?"

"Pek sayılmaz. İnsan hiçbir zaman sahip olmadığı şeyi özlemiyor."

Bu bir bakıma doğruydu. Ama bunu söylerken bile öğle yemeği sırasında Harding'in kolunu Kitty'ye atışını, kapıdan esen rüzgârdan korumak için ona sıkıca sarılışını düşündü. Ve anladı... bunun yalnızca yarısı doğruydu.

Abel bugün Oxford'dan eve geldi. Dönem geçen hafta bitmişti ama Abel Galler'deki bir arkadaşına uğrayarak yolunu uzattı ve ayak sürüdü. İsteksiz olduğu için onu suçlayamam. Harding, ki onunla henüz tanışmadım, Londra'da çalıştığı muhasebe şirketinin izin vermediğini ve Noel'de eve dönemeyeceğini söyleyen kısa bir mesaj gönderdi. Ezra'nın okulu da önümüzdeki hafta tatil değil.

Onun geldiğini ilk olarak gürültü duymuş bir çoban köpeği gibi başını kaldıran Maud'dan anladım. Salonda oturuyorduk, halamın oturma odası dışında, orası bütün evdeki tek sıcak oda. Şöminenin dibine kadar sokulmuştuk, ben Solitaire oynuyordum, Maud bir şeyler okuyup Walkman'inden müzik dinliyordu. Çok karmaşık bir el açınca kaşlarımı çatmıştım ki Maud aniden kulaklığını çıkardı.

"Tanrım," dedi. "O Lanet Küçük Kadınlar*'dan fırlamış gibi görünüyor olmalıyız. Bu—"*

Aniden susup kulak kesildi. Sonra, ben ne duyduğunu soramadan salondan koşarak koridora çıktı ve ön kapıya doğru ilerledi.

"Al!" dediğini duydum, Abel de bağırarak yanıt vermişti. Maud'ın arkasından gittiğimde kendini Abel'ın kollarına attığını gördüm. Abel onu kucaklayıp dev bir ayı gibi sarmalayarak döndürdü. Maud kahkahalarla itiraz ederek bağırıyordu.

"Merhaba Abel," dedim, aniden utanmıştım. Abel, Maud'ın kafasının üstünden başıyla selam verip onu koridorun halısının üstüne bıraktı.

"Merhaba Maggie."

İşte bu kadardı. Bir yabancıya ya da karşılaştığın bir tanıdığa vereceğin türden bir selamdı. Bavulunu aldı, tek kolunu Maud'ın omuzlarına attı ve okulda nasıl bir dönem geçirdiğinden, görüştüğü kızdan bahsederek eve doğru yürüdü ve o anda... tam olarak bilmiyorum. Öfke dolu bir kedere kapıldım galiba. Yazın olanlardan sonra bana nasıl olduğumu ya da hayatımda neler olup bit-

ilgimi sormadığı için hayal kırıklığı yaşıyordum. Sanki o tembel yaz günlerinde hepimiz çok yakındık. Sonrasındaki haftalar ve aylar içinde Maud ile ben çok yakınlaşmıştık – kardeşten de yakındık. Ama şu anda, en azından Abel için ben bu ailenin dışında kalıyordum, bu çok açıktı. Belki de hep öyle olacaktım.

Bu düşünce tadımı kaçırdı, arkama dönüp soğuk koridordan salonun nispeten sıcak odasına doğru yürürken zihnimde bütün olasılıkları tartıp biçtim.

Kısa süre sonra, istesem de istemesem de, gerçekler açığa çıkacak. Soru şu: Böyle olduğunda bana karşı cephe alacaklar mı?

Buraya geldiğimde kaybettiğim ailenin yerine koyabileceğim ikinci bir aile bulduğumu sanmıştım. Ama şimdi... şimdi artık bundan emin değilim. Maud'ı Abel'ın kollarında bu şekilde, birlikte gülerken ve beni dışlarken görünce... Yani, bu bana hiçbir zaman unutmamam gereken bir gerçeği hatırlattı: Neler paylaşmış olursak olalım, aile bağları arkadaşlıktan daha önemlidir. Bana karşı cephe alırlarsa da gidecek başka yerim yok.

23. BÖLÜM

Ezra'nın arabasından iniş ânı tuhaftı. Hal tökezledi ve bu sırada teneke kutunun arka cebinden kaydığını, büyük bir patırtıyla çakıl taşlarının üstüne düşüp açıldığını hissetti.

"Lanet olsun!"

Eğildi, eskimiş kartları rüzgâra kapılıp savrulmadan toplamaya başladı.

Ezra kapısını kapatıp yardım etmek için Hal'ın bulunduğu tarafa geçti.

"Bir şey mi düşürdün?" diye sordu, sonra eğilip kartlardan birini aldı ve meraklı gözlerle baktı. Bu sırada yüzü değişti, hayalet görmüş gibi bir hali vardı, ardından kendini toparlayıp bir kahkaha patlattı.

"Tarot!"

"Benim mesleğim bu," dedi Hal kısaca. Kartlardan biri Saab'ın tekerleğinin altına girmişti. Hal kartı kenarını çakılların üstünde yırtmadan çekmeye çalıştı. "Ben Brighton iskelesinde tarot falı bakıyorum."

"Daha neler!" Abel artık saçık seçik güluyordu. "Gerçekten mi? Bunu gizlemiştin."

"Pek gizledim sayılmaz." Eğilip arabanın şasesinin altına

baktı. Orada iki kart daha vardı. Hal ilkini yakaladı ama ikinciye ulaşamadı. "Acaba – siz oradan şu ortadaki karta ulaşabilir misiniz? Tekerleklerin ortasındakine?"

Ezra eğilip baktıktan sonra kolunu arabanın altına iyice sokup parmaklarıyla yokladı.

"Buldum."

Ama ayağa kalkıp üstünü başını sildikten sonra elindeki şeye baktığı sırada Hal bunun kart olmadığını gördü. Abel'ın ona verdiği fotoğraftı bu.

"Hım." Ezra fotoğrafı bir süre elinde tuttu ve hassas kıvrımların üstüne gelen çakıl taşını temizledi. "Bunu nereden buldun?"

"Abel verdi." Hal dudağını ısırdı. "O... düşünmüş ki... bunu isteyebileceğimi düşünmüş. Çünkü bende annemin çok fotoğrafı yok."

"Anladım." Ezra daha fazla bir şey söylemeden yalnızca fotoğrafa baktı. Hal, Ezra'nın başparmağının yanında oturup ona gülen kız kardeşinin yüzünü nazikçe okşadığını gördü. "Sen–" Acı çekerek yutkundu. "Onu özlüyor olmalısın."

"Evet. Evet, özlüyorum."

Hal'ın boğazı bu söylediğinin doğruluğuyla düğüm düğüm olmuştu. Zaman her şeyin ilacı derler ama bu doğru değildi ya da tam olarak değildi. Kaybın açtığı ilk taze yara kapanıp kabuk bağlamıştı, evet, ama yara izi hiçbir zaman geçmeyecekti. Her zaman orada olacaktı, acı verecek ve hassas kalacaktı.

Ezra hayalî kum tanesini temizler gibi yaptıktan sonra, Hal'ın gönülsüz olduğunu düşündüğü bir tavırla, fotoğrafı ona Hal'ın da zar zor gizlediği kederini içinde bulunduran bir gülümsemeyle geri verdi.

"Ben de özlüyorum," dedi. Sonra döndü ve daha fazla bir şey söylemeye dayanamayacakmış gibi eve doğru yürüdü.

24. BÖLÜM

"Kısacası, tüm bunlar nedeniyle pazartesiye kadar buraya demir attık gibi görünüyor," dedi Harding bıkkınlıkla, salondaki koltuğa kendini bırakırken. Mitzi'nin önüne koyduğu tepsiden bir fincan çay alıp yudumladı.

"Dalga geçiyorsun herhalde." Abel başını avuçlarının arasına aldı. "Salıya kadar burada kalamam. Pazartesi öğleden sonra müşterilerle toplantılarım var."

"Yani, ertelemeni tavsiye ederim," dedi Harding öfkeyle. Ortasına kadar açılan, pişmemiş hamuru andıran yumuşak ve beyaz tenini ortaya çıkaran gömleğini düzeltti. "Şunu da ekleyeyim, görüşmeye gelmediğin için hatanın bir kısmı sana ait. Ezra ile senin aranda bu arapsaçını çözmeye çalışan tek kişinin ben olduğumu hissediyorum."

"Annemin beni vasi ilan etmesi saçmalığından haberim yoktu!" dedi Abel. "Hangi akla hizmet böyle bir şey yaptı ki?"

"Bunları yapmasının tek bir nedeni var," diye çıkıştı Harding. "O da bütün çocuklarını mirasından mahrum etmek."

"Kin, açık ve net," dedi Ezra odanın bir köşesinden. Ayağa kalktı, tepsiden bir fincan, tabaktan da lifli bir bisküvi aldı.

"Ölüm döşeğindeyken ardında bırakacağı tatsızlığın onu epey eğlendirdiğinden eminim."

Abel başını buruk bir ifadeyle evet dercesine salladı.

"Buna inanırım. Muhtemelen, bıraktığı bütün mirasın uzun sürecek bir hukuki çekişme nedeniyle silinip süpürülmesinin bu tatsızlığı yıllarca sürdüreceğini düşünmüştür."

Uzun sürecek bir hukuki çekişme. Bu sözcükleri duyan Hal'ın karnına sancılar girdi, içine bir korku çöreklenmişti. Düzenleyebileceği hiçbir sahte belge bu süreçten başarıyla geçemezdi. Her şey açığa çıkacaktı – annesi ve anneannesi hakkındaki gerçekler.

Ama artık dönüşü yoktu, çok ileri gitmişti. Bu sahtekârlıktan samimi bir hataymış gibi vazgeçme olasılığı kalmamıştı.

Kendini mahkemede hayal etti, davacının avukatı sahte bir şaşkınlıkla, "Bayan Westaway, lütfen şunu tekrar edin. Anneannenizin *kendi ölümünden sonra* Marion olan adını Hester olarak değiştirerek Surrey'deki mütevazı bir toplu konuttan Cornwall'daki konağa taşındığına gerçekten mi inandınız?"

Hal içinde yükselen itiraf dürtüsünü hissetti. *Sahtekâr. Ben bir sahtekârım.*

Tek bir çıkış yolu vardı. Bu onu Bay Smith'ten kurtarmazdı – ama zaten onu hiçbir şey kurtaramazdı, bu artık iyice kesinleşmişti. Bir mucize olsaydı ve sahte belgeleri ele geçirebilseydi ve görüşmelerde yalanlarla işin içinden çıkabilseydi, Bay Smith'in belirttiği son tarihe kadar para bulamazdı.

Hayır. Elinde hâlâ imkân varken kendini rezil etmeden bu işe bir son vermeliydi.

Ayağa kalkıp ellerini titrememeleri için ceplerine soktu.

"Bakın, ben düşündüm de–"

"Şu an sırası değil Harriet," dedi Harding. Bisküvisini çayına daldırdı, kenarının yumuşayıp düştüğünü görünce söylendi.

"Hayır, şu an sırası!" dedi Hal sertçe. Çaresizliğinin için-

de boğulduğunu hissetti – her geçen gün daha da büyük bir hatanın içine sürüklendiğinin ve çok yakında hiçbir kaçış yolunun kalmayacağının farkındaydı. "Ben şeyi düşündüm–mirası–ben–"

Durdu, ne söyleyeceğini ve bunları söylemenin doğru yolunu bulmaya çalışıyordu. Ama düşündüklerini dile dökmesine fırsat kalmadan Ezra sessizliği böldü.

"Bak, Abel haklı. Annem büyük bir ihtimalle parayı davalara ve kavgaya harcamamızı istedi. Bunu yapması için başka bir gerekçe göremiyorum ben. Ama dürüst olalım; aramızdan annemin tek bir kuruşunu bile hak eden var mı?" Önce Harding'e, ardından Abel'a baktı. Abel omuzlarını silkti. "Bizim ondan para istediğimiz var mı? Ben kesinlikle istemiyorum. Annemin dileğini yerine getirdikten sonra tüm bunları unutup aldırmamak en iyisi değil mi?"

Kitty, koltuğun bir köşesinden *Frozen*'ın bu son sözü içeren şarkısını mırıldanmaya başladı.

Abel güldü.

"Aldırmaymış. Beğendim bu şarkıyı, Kitty. Bu fikir... insanı özgürleştiriyor. Yani, ben kendi açımdan hiçbir beklentiye girmemiştim ve Trepassen'in sırtımda yük olmasını da kesinlikle istemem. Evin Harriet'a kalması hoşuma gider."

"Olmaz!" dedi Hal çaresizlik içinde. Sözcükler dudaklarından bir anda dökülüvermiş, hiç düşünmeden, gerçekten dile getirmek istediklerini gizlemeden konuşmuştu. "Anlamıyorsunuz. Ben... ben bunu istemiyorum."

"Pardon?" Harding, tek kaşını kaldırarak Hal'a doğru döndü.

"*Bunu* istemiyorum." Hal eliyle evi, pencerenin dışındaki araziyi işaret etti. "Buraya geldiğimde böyle bir şeyle karşılaşacağımı düşünmemiştim. Bay Treswick'in mektubu elime geçtiğinde, evet, kabul ediyorum, mirasın hayalini kurmuştum." Kalbinden gelen bu sözcükleri akıllıca olanı yapıp yapmadığı-

ni düşünemeyeceği kadar hızlıca dile getiriyordu. "Ama bunu hiç hayal etmemiştim – *her şeyi* alamam. Ben hiçbir zaman böyle büyük bir sorumluluk istemedim; istediğim tek şey gaz faturamı ve borçlarımın bir kısmını ödemekti. Benim bunu – ne bileyim– reddetmemin bir yolu yok mu?"

Oluşan uzun sessizliği "Aldırma"yı fısıldayarak söyleyen Kitty'nin sesi ve Freddie'nin kulaklığından yayılan boğuk ses böldü.

"Pekâlâ," dedi Mitzi en sonunda, ses tonu berrak ve biraz kırılgandı, "bu hareketini çok takdir ettim Harriet."

"Bunu... bunu mutlaka düşünelim," dedi Harding. Ayağa kalktı, gömleğini plili pantolonunun içine daha sıkı soktu ve pencereye doğru yürüdü. "Sanırım mirasçıların paylarını –herkes kabul ettiği takdirde– yeniden düzenlemelerine yarayan bir tür feragatname var... ama elbette annemin isteklerini göz önünde bulundurduğumuzda bunun ahlaken doğru olup olmadığını düşünmemiz–"

"Ben onun parasını istemiyorum," dedi Ezra açık açık. "Ondan da istemiyorum Harriet'tan da istemiyorum."

"Bak," dedi Abel. Kolunu Hal'ın omuzlarına atıp onu sertçe sıktı. "Bu çok güzel bir hareket, bundan hiç kuşkum yok ve böyle bir teklifte bulunduğu için onunla çok gurur duyuyorum. Ama bu kolayca verilebilecek bir karar değil. Bence bu kararı yarına bırakalım –özellikle de Harriet– belki de bizim" –kardeşlerine baktı– "bunu ayrıca konuşmamız iyi olur. Pazartesi günü Bay Treswick ile buluşmadan önce de hep birlikte tartışırız."

"Katılıyorum," dedi Harding. "Harriet?"

"Tamam," dedi Hal. Kazağının kollarının içinden yumruklarını sıktığını fark etti, kasları Abel'ın kucaklamasına karşı sertçe direniyordu. "Ama fikrimi değiştirmeyeceğim."

25. BÖLÜM

Aradan saatler geçmişti ve Hal çökmekte olan alacakaranlığın içinde bahçede yürüyor, ne yapması gerektiğini kestirmeye çalışıyordu. Gözü kara Robin Hood yiğitliği tamamen kaybolmuştu ve içinde gittikçe büyüyüp şişen ve onu boğmakla tehdit eden bir telaş hissediyordu.

Abel çaydan sonra onu kenara çekip konuşmaya çalışmıştı ama Hal onun bu iyi niyetli endişesini paylaşamayacak halde olduğu için kaçıp gitmek istemişti. Koluna dokunmaları, basmakalıp sözleri, aşırı seveceen kucaklamaları... Tüm bunlar onu boğunca yorgun olduğunu, odasına çıkmak istediğini söyleyerek müsaadesini istemişti. Abel da buna itiraz etmemişti.

Ne var ki, Hal odasına girdiğinde boğulma hissi iyice artmıştı. Daracık metal karyolasına yattığında parmaklıklar üstünde hapishane hücresindeymiş gibi uzanıyordu. Kapıdaki sürgüleri ve pencere camına kargacık burgacık yazılmış *YARDIM EDİN* yazısını düşünmeden edemiyordu. Burada neler olmuştu? Annesi neden hayatının bu kısmından ona hiç söz etmemişti? Acaba başına konuşmaya dayanamayacağı kadar korkunç bir şey mi gelmişti?

En sonunda ayağa kalkıp parmak uçlarında sessizce aşağı indi. Mitzi'nin çocuklarına ödevlerde ve konuları gözden geçirmede yardım ettiği salonun önünden geçip loş bahçeye çıktı.

Çiy düşüyor, çimenleri salonun pencerelerinden süzülen ışığın altında gümüş renge boyuyordu. Arkasındaki tepeye baktığında bıraktığı izleri görebiliyordu. Kot pantolonunun ıslandığını ve ayakkabılarına sızan nemi hissetti.

Hiçbir amacı ya da hedefi olmaksızın yürüyordu, ta ki kendini yeniden ilk gün gördüğü, Abel'ın labirenti göstermesinden önce fark ettiği korulukta bulana kadar.

Bu kez, ağaçların arasında parıldayan suyu net bir şekilde görebilmişti. Uzamış çimenlerle kaplı patikadan ısırgan otlarının ve böğürtlenlerin arasından yürüyüp küçük gölün kıyısına vardı. Önceden buranın hoş bir yer olabileceğini düşünmüştü. Ama şimdi, gece çökerken ve kış yaklaşırken, burada korkunç derecede hüzünlü bir hava vardı, göl çürüyen yapraklarla dolmuş ve yeşile dönmüştü, siyah balçık yüzünden kıyıları aşmak imkânsızdı. Tam ortada ağaçlarla ve çalılarla kaplı bir ada vardı. Karşı taraftaysa, Hal'ın binayı andırdığını düşündüğü ama gözlerinin loş ışıkta tam da seçemediği kasvetli bir yapı yükseliyordu.

Bu yapıyı alacakaranlıkta daha iyi görebilmek için gözlüğünü çıkarıp üstüne sildiği sırada arkasından bir çatırtı duydu, hızlıca dönüp baktığında evin ışıklarının içinde uzun boylu birinin durduğunu fark etti.

"Kim var–" derken kalbi küt küt atıyordu. O anda derin ve neşeli bir kahkaha duydu.

"Affedersin." Bir erkek sesiydi bu, yaklaştığı sırada Hal titreyen elleriyle gözlüğünü yeniden taktı ve adamın yüzünü tanıdı. Edward'dı bu. "Seni korkutmak istemedim. Akşam yemeği hazır, gonk sesini duymadın mı?"

"Nereden–" Hal titrediğini fark etti, yaşadığı şokun nedeni

Edward'ın karanlık patikada uzayıp giden varlığının uyumsuzluğuydu. "Bu-burada olduğumu nereden anladınız?"

"Çiylerde bıraktığın ayak izlerini takip ettim. Ne diye buraya geldin ki? Burası oldukça depresif bir yer."

"Bilmiyorum," dedi Hal. Kalbi göğüs kafesinde küt küt atmaya devam etse de yavaşlamaya başlamıştı. "Ben... ben biraz yürümek istedim. Uzaklaşmaya ihtiyacım vardı."

"Buna şaşırmadım," dedi Edward. Ellerini ceplerine sokup bir şeyler aradı, Hal bir an bunun ne olduğunu merak etse de Edward hemen sonra bir sigara çıkarıp işaretparmağını burnuna vurup bunun bir sır olduğunu ima ederek sigarasını yaktı. "Abel'a söyleme. Sigara içmemden hoşlanmıyor."

Duman kararan gökyüzüne soluk rengiyle yükselirken Hal da kendini bu adamı düşünürken buldu. Dün gece ortadan kaybolduğundan beri onu hiç görmemişti. Edward dünden beri ne yapmıştı?

"Yürüyelim mi?" diye sordu Hal, Edward başını evet dercesine salladı.

"Ama yavaş yavaş, bunu bitirmem gerek." Sigarasından bir fırt daha alırken Hal da çimenlere doğru yürümeye koyuldu. Bu tarafa doğru geldiğinden beri hava iyice kararmıştı ve artık patikayı görmek zordu. Koluna değen ısırgan otu karşısında irkildi ve acıyla söylenerek nefesini tuttu.

"Böğürtlen çalısı mı?" dedi Edward arkasından.

"Isırgan otu," dedi Hal kısaca. Elinin kenarını emerken ısırılan yerde oluşan şişlikleri diliyle hissetti. Canı acıyacaktı.

"Ah," dedi Edward kısaca. Hal sigarasını içine çekerken çıkan çıtırtıyı ve ışığı fark etti.

"Bir şey soracağım," dedi, gerçekten merak ettiği için değil de acıyan elini düşünmemek için, "gölün karşı tarafındaki bina ne?"

"Ah... burası eskiden kayıkhaneydi," dedi Edward. "Artık gölde kayıkla gezilebileceğinden emin değilim, fazla yosun

kaplı." İzmariti arkasına doğru fırlattı, izmarit suyla temas edip cızırdayarak çamurlu derinliklere battı. "Gölün dibinin tarakla temizlenmesi gerek. Yazın leş gibi kokuyor."

"Ben siz buraya hiç gelmediniz sanmıştım?" diye sordu Hal şaşkınlık içinde. Sözler ağzından çıkar çıkmaz söylediğine pişman oldu ama Edward bu sorgulama karşısında hiç de alınmışa benzemiyordu. Hal, Edward'ın karanlığın içinde usulca güldüğünü duydu.

"Abel biraz abartmayı sever. Annesi onu mirasından mahrum bıraktı, bunu biliyorsun. En azından yıllar boyunca 'kapımın önünden bile geçme' kısmı tamamen gerçekti. Ama son yıllarda birbirlerine biraz yaklaşmışlardı."

"İnsanlar genelde yaşlandıkça yumuşuyorlar, değil mi?" dedi Hal dikkatlice. Ağaçların arasından çıktıklarında Edward soluğu Hal'ın yanında aldı.

"Belki de," dedi Edward. "Ama bence nedeni bu değildi. Hester'ın bende bıraktığı izlenim daha sevimsiz bir insana dönüşmüş olduğu yönünde. Ama Abel... onun tuhaf bir ruhu var. Kendi iyiliği için fazla affedici olabiliyor. Başka insanlarla arasında dargınlık olmasına katlanamıyor. Bir düşmanlık olduğunu hissetmektense herhangi bir şey yapmayı tercih eder – hakaretleri yutar, sıcak kömürlerin üstünde yürür, genelde kendini küçültür. Bu pek iyi bir huy değil ama hayatı bir bakıma kolaylaştırıyor. Son birkaç yıldır buraya epey sık geldi."

Hal, buna karşılık olarak ne söyleyeceğinden emin değildi. Edward'ın partnerini çok sevmediği hissine kapılmıştı. Ama belki de bu yalnızca uzun ilişkinin bir etkisiydi.

Çimenlerin üstünden geçerlerken, Hal yemek salonunun kepenklerinin hâlâ kapalı ve karanlık olduğunu gördü, çakıl taşlı patikaya vardıklarında buna sevinmişti. Edward sola dönerek Hal'ın günün erken saatlerinde gördüğü seraya çıkan evin ön cephesine doğru yürüdü ve kahvaltı ettikleri salona girdi.

Diğerleri onları bekliyordu, Harding masanın başındaki berjere oturmuştu, Freddie koltuğuna çökmüş Nintendo'suyla oynuyordu, diğer iki çocuk da masa örtüsünün altına gizledikleri telefonlarını çaktırmadan kontrol ediyordu. Mitzi, Abel ile Edward'ın ceketinin asılı durduğu sandalyede eve dönüş yolculuğuna dair planlarını anlatıyordu. Orada olmayan tek kişi Ezra'ydı.

Hal, Richard'ın yanındaki boş sandalyeye sessizce oturup arka planda kaybolmaya çalıştı ama sandalyesine tam kurulduğu sırada seranın kapısı açıldı ve Bayan Warren elinde kocaman bir yahni güveciyle topallayarak içeri girdi.

"Ah, Bayan Warren!" dedi Mitzi. Hemen ayağa fırladı. "Size yardım edeyim."

"'Size yardım edeyim,' diyor bir de." Bayan Warren, Mitzi'nin keskin sesli harflerini taklit etmişti. Güveci masaya sertçe koyduğunda ince yağı masa örtüsüne sıçradı. "Bütün günümü et doğrayarak geçirirken bunların hiçbirini duymamıştım."

"Bayan Warren," dedi Harding sertçe, "bu yaptığınız haksızlık. Karım da bizim gibi annenin mirasıyla ilgili işleri halletmeye çalışıyordu. Eğer bu yemek ısının sizin için fazla olduğunu düşünüyorsanız söylemeniz yeterli, size seve seve yardım ederiz."

"Yabancıların mutfağıma burunlarını sokmalarını istemiyorum," diyerek sert bir yanıt verdi Bayan Warren.

"Bayan Warren, biz yabancı falan değiliz!" diye çıkıştı Harding ama Bayan Warren arkasına dönüp salondan çıkmıştı bile. "Tanrı aşkına, bu kadın tahammül sınırlarını iyice zorluyor!"

Kapı sertçe kapandı.

"Bayan Warren çok yaşlı, hayatım," dedi Mitzi, kocasını sakinleştirmeye çalışarak. "Üstelik annenin bakımına kendini adamıştı. Bence bu nedenle ona fazla yüklenmesek iyi olur, değil mi?"

"Mit, sana katılıyorum ama bizim artık bu meseleleri bir yola koymaya başlamamız–"

Harding, kapı yeniden açılınca sustu. Bayan Warren, elinde bir tabak fırınlanmış patatesle geri dönmüştü, tabağı sertçe masaya bırakıp tek kelime etmeden salondan çıktı.

Mitzi iç çekti ve Freddie'yi masaya çağırdı.

"Hadi bakalım, yemeği soğumadan yiyelim."

Yahni griydi ve hiç de iştah kabartmıyordu, annesi tabağını yamuk yumuk kahverengi topaklarla ve sulu bir sıvıyla doldurup geri uzattığında Freddie'nin yüzü düştü.

"Iykk, anne, bu iğrenç görünüyor."

"Akşam yemeği bu, Freddie. O yüzden yesen iyi olur. Fırınlanmış patates al," dedi Mitzi. Kitty'nin tabağını alıp kepçeyle doldurmaya başladı. Kitty, fırınlanmış patateslerden birini parmağıyla alıp tabağının kenarına yüzünü asarak koydu.

"Bu patatesler taş gibi. Dinozor yumurtasına benziyorlar."

"Tanrı aşkına!" diye çıkıştı Mitzi. Tabağını Richard'ın önüne koyup Edward'a yardım etmeye başladı.

"Şunu söylemem gerek, kokusu biraz iştah kaçırıyor," dedi Edward cesaretini toplayarak, Mitzi tabağını uzatırken. Etten bir ısırık aldı –Hal'ın tahminine göre sığır etiydi ama kuzudan geyik etine kadar her şey olabilirdi– ve dikkatli bir şekilde çiğnedi. "Hardal isteyebilir miyim acaba?" Ağzı doluyken konuşmuştu.

"Ben olsam bu riske hiç girmezdim," dedi Abel. Sert bir kararlılıkla etini kesmeye çalışıyordu, ağzına bir lokma atınca hafifçe yüzünü ekşitti. "Aslında o kadar da kötü değil," dedi.

"Neyi kaçırdım?" Ses kapının eşiğinden gelmişti. Hal arkasına baktığında Ezra'nın omzunu kapının çerçevesine dayanarak durduğunu gördü.

"Ah, gelmişsin," dedi Harding bozulmuş gibi bir tavırla. "Bize katılma tenezzülünde bulunman çok nazikçe."

"Abel'ın yüzüne bakacak olursam çok bir şey kaçırmamı-

şım," dedi Ezra. Hal'ın yanındaki sandalyeyi çekip oturduktan sonra bronz kollarını masaya koydu. "Pekâlâ. Yemekte ne var?"

"Gri kusmuk ve dinozor yumurtası," dedi Kitty kıkırdayarak.

"Kitty!" diye bağırdı Harding. "Bugün senden gerçekten bıktım."

"Ah, Tanrı aşkına, Harding." Mitzi, tabağını Harding'in önüne sertçe bıraktı. "Çocuğu rahat bırak. Kötü bir ruh halinde olman onun suçu değil."

"Ben kötü bir ruh halinde falan değilim," diye tersledi onu Harding. "Ben yalnızca sofradayken gereken asgari saygıyı bekliyorum."

"Bak, Bayan Warren çok yaşlı ve elinden gelenin en iyisini yapmış," diye söze başladı Abel ama Ezra araya girdi.

"Ah, buna bir son ver artık Abel. Kız haklı. Bayan Warren'ın yemekleri *hep* berbattı; çocukken onun yemeklerini sadece yatılı okuldakiyle kıyaslayabildiğimiz için ne kadar kötü olduğunu tam olarak anlayamamıştık. Harding'in ailesi kıyaslama konusunda daha yüksek standartlara sahip olduğu için çok şanslı."

Hal'ın kâsesi önüne gelmişti bile, dikkatli bir şekilde gri et öbeğini didikledikten sonra fırınlanmış patatesi denemek için yahniyi bir kenara bıraktı. Patatesin kabuğu kırış kırıştı ama bıçakla ikiye bölduğünde ortasının çiğ kaldığını fark etmişti.

"Ben yemeyeceğim," dedi Kitty kararlı bir şekilde ve tabağını ileriye doğru itti. "Annemin bugün Penzance'ten bisküvi aldığını gördüm."

Tatlı yoktu ama yemekten sonra şöminenin önündeki masada ılık bir sürahi kahvenin durduğu salona gittiler. Mitzi salondan çıkıp üç paket bisküviyle geri döndü, paketini açıp herkese dağıttı. Çocukları açlıktan ölmek üzere olan yetimler

gibi bisküviye üşüştüler. Hal, çikolatalı lifli bir bisküvi alıp Edward'ın doldurduğu kahve fincanına batırdı. Yumuşayan köşesini ağzına attığında tadı ona evini hatırlattı ve bir an çocukluğuna, pazar sabahları annesinin yatağında kurabiyeleri annesinin kahvesine batırdığı günlere döndü.

"İyi misin Harriet?" Mitzi'nin sesi onu daldığı düşlerden uyandırdı. "Bir an dalıp gittin sanki."

Hal ağzındaki lokmayı yutup kendini zorlayarak gülümsedi.

"Evet, iyiyim. Kusura bakmayın. Bir şey düşünüyordum."

"Bugün Hal hakkında bir şey öğrendim," dedi Ezra beklenmedik bir şekilde, salonun öteki tarafından. Kahvesinden bir yudum alıp yutarken gözleri Hal'daydı. "Bizden sakladığı bir şey."

Hal korku içinde başını kaldırıp baktı, kalp atışlarının biraz hızlandığını hissetti. Arabada ettikleri sohbeti, annesi hakkında söylediklerini hatırladı. Ağzından bir şey mi kaçırmıştı acaba? Kahvesini fincan altlığına geri koyarken eli biraz titreyince porselen tıngırtıyla çınladı.

"Neymiş o?" dedi en sonunda.

"Ah... Bence biliyorsun, Hal," dedi Ezra. Gülümseyişinde bir haylazlık vardı. "Konuşup herkese anlatsana."

İşte buraya kadar, diye düşündü Hal. *Her şeyi biliyor. Bir şey öğrenmiş ve geçmişimi kendisi anlatmadan benim itiraf etmem için bana bir şans veriyor.*

"Haklısınız," dedi Hal. Yutkundu, aniden ağzı kurumuştu. "Size... size anlatmadığım bir şey var. Harding Dayı ve... ben..."

Ezra aralarındaki sehpaya bir şey bıraktı.

Bu, bir Golden Virginia tütününün durduğu kutuydu.

Hal hatasını, kırmak üzere olduğu potu anlar anlamaz yüzünün kızardığını hissetti.

"Harriet tarot falcısıymış," dedi Ezra. "Değil mi, Hal?"

"Ah!" Hem rahatlamış hem de büyük bir düşüş yaşamıştı. Gülmek için güçlü bir arzu duyuyordu. "Ben söyleyeceğiniz şeyin bu olduğunu – Evet. Doğru."

"Tarot falcısı mı?" dedi Mitzi heyecanla. Ellerini birbirine vurdu. "Ne kadar da egzotikmiş! Harriet, bunu bize neden söylemedin ki?"

"Bilmiyorum," dedi Hal içtenlikle. "Bence... bazı insanlar bu konuda biraz tuhaf." Bayan Warren'ın kartları gördüğünde nasıl da öfkelendiğini düşündü.

"Bilirsin işte," dedi Abel, "bilirsin... biraz komik bir durum bu. Maud'ın kızının böyle bir şey yapacağını hiç düşünmezdim. Maud korkunç derecede kuşkucuydu."

Hal, Abel'a baktı ama Abel'ın yüzünde hiç kavgacı bir ifade yoktu. Yalnızca daha mutlu olduğu zamanları hatırlamış gibi biraz hüzünlü görünüyordu.

"O... yani, eminim bunu bizden daha iyi biliyorsundur ama annen çok mantıklı bir insandı," diye devam etti. "'Saçmalık' olarak adlandıracağı bir şeye ayıracak zamanı yoktu. Özür dilerim Harriet," diye ekledi aceleyle, Hal'ın kolunu okşayarak. "Kulağa çok kaba geldi galiba ama amacım bu değildi. Umarım seni incitmemişimdir."

"Sorun değil," dedi Hal. İstemese de gülümsedi. "İncinmedim. Aslında... ben de fallara pek inanmam."

"Gerçekten mi?" dedi Mitzi, sesinde ufak bir kuşku vardı. "Nasıl yapıyorsun peki? Bunun saçmalıktan başka bir şey olmadığını düşünüyorsan insanların parasını alırken kendini suçlu hissetmiyor musun?"

Hal yanaklarının kızardığını hissetti. Bunu tanımadığı insanlarla birlikteyken pek kabullenmezdi – hele müşterileriyleyse, asla. Bu, bir doktorun geleneksel tıbba inanmadığını kabul etmesi ya da bir psikiyatrın Freud'la dalga geçmesi gibi bir şeydi.

"Sanırım kulağa istediğimden daha alaycı geldi – ama... be-

nim batıl inançlarım yoktur. Tahtaya vurmaya ya da işaretparmağımla orta parmağımı üst üste koymaya ya da kristal kürelere falan hiç inanmam. Kartların esrarengiz bir gücü olduğuna inanmasam da bunu bir müşterinin yüzüne elbette söylemem. Ama yine de..." Kendi kendineyken bile nadiren itiraf ettiği bir şeyi vurgulamak için çabalıyordu. "Yine de kartların bir anlamı var – tarota dair hiçbir bilginiz olmasa bile sembolizmin zenginliğini ve imgeleri görebilirsiniz. Temsil ettikleri fikirler... bunlar hepimizin hayatını ilgilendiren evrensel güçler. Bence benim inandığım şey kartların size zaten bildiğiniz bir şeyi söyleyemeyeceği ama sorularınıza verecek sihirli yanıtları olduğu ama size... sorgulamak için bir alan veriyorlar. Bu anlamlı mı? Fal sırasında kullandığım ifadeler doğru ya da yanlış olsun, fal baktıran kişiye kartlara yansıtma ve içgüdülerini analiz etme fırsatı veriyorlar. Doğru anlatabildim mi bilmiyorum."

Ama Mitzi başını onaylarcasına sallıyordu, düzgün kaşlarını çatmıştı.

"Eveeet..." dedi yavaşça. "Evet, bunu anlayabiliyorum."

"Peki bana bakar mısın?" diye sordu Kitty. Doğrulup oturdu, gözlerini beklenti içinde kocaman açtı. "Bana fal bak! Lütfen, önce bana bak!"

"Kitty," diye kızını azarladı Mitzi. "Harriet şu anda işbaşında değil."

"Saçmalık," dedi Ezra. Hal'a bakarak güldü. "Kartlarını yanında getirmemiştir, değil mi?"

Hal, ne söyleyeceğinden emin olamamanın verdiği rahatsızlıkla kollarını önünde birleştirdi. Sonuçta doğruydu. Kartlarını, özellikle de *o* kartlarını getirmeyi seçmişti. Ama fal bakmak istemiyordu, burada, şu anda ve o kartlarla olmazdı. Çünkü kart okumak her şeyi açığa çıkarmaktı ve bu yalnızca müşteri açısından böyle değildi. Hal, neredeyse müşterileri hakkında edindiği bilgi kadar kendine dair bilgiyi de açık ettiğini biliyordu.

Ama Kitty yalvaran gözlerle ona bakıyordu, ellerini umut dolu bir şekilde birleştirmişti ve Hal onu misafir olduğu bir evde reddedecek kadar kalpsiz değildi ya da nazikçe reddetme yeteneğine sahip değildi.

"Tamam," dedi en sonunda. "Sana bakacağım Kitty."

"Harika!" dedi Kitty heyecanla. "Neye ihtiyacın var? Özel bir masa falan lazım mı?"

Hal başını iki yana salladı. "Hayır, sehpa yeterli. Karşıma otur."

Kitty halıya, Hal'ın karşısına oturdu ve Hal teneke kutusunu açıp kartları çıkardı.

"Ohhh..." diye nefes verdi Kitty, Hal kartları sephaya yayarken. Gözleri bir karttan diğerine kaydı: asa ikilisi... Ermiş... kupa kraliçesi... "Bu ne?" diye sordu Yıldız'ı işaret ederek.

"Bu mu?" Hal kartı aldı. Destesindeki Yıldız, gece vakti ormandaki gölde banyo yapan bir kadındı, yıldızların ışığının altında üstüne su döküyordu. Güzel bir karttı, durgun ve sakindi. "Yıldız kartı," dedi Hal. "Anlamı... inancın ve huzurun yenilenmesi, kendinden geçmek, dinginlik. Kart ters çıktığında da tam tersi anlama gelir – cesaretsizlik, hayatta kötü şeylere çok kafa yormak."

"Ya bu?" Kitty, destenin kenarındaki kartı işaret etti. Kartta karlı bir manzarada sürünerek ilerleyen bir kız vardı. Karanlık gökyüzünden kar taneleri süzülüyordu, sakinlikleri aşağıdaki bitmek bilmez bir mücadele veren kadın manzarasıyla keskin bir tezat içindeydi. Kadın görünmeyen amacına doğru kendini çekerken kanlı parmakları karın içinde derin oluklar açmıştı, sırtında dokuz tane hançer vardı ve her biri farklıydı, bazısı kısa bazısı uzundu, bazısı ince işli kabzalarla süslenmişti, diğerleri de tahta kazıklardan farksızdı. Cam parçası ya da buz olan onuncusu da kadının kendi elindeydi.

"Kılıç onlusu o," dedi Hal. Kartı ezbere biliyordu ama eline alıp Kitty'nin resmi daha iyi görmesi için diğer tarafa çevir-

meden önce iyice incelcdi. Destedeki en karanlık kartlardan biriydi ve falda karşısına çıktığında Hal'ı her zaman en çok ürperten karttı. "Bunun anlamı... ihanet, arkadan bıçaklanmak, sona ermek... ama zorlu bir sınanmanın sonuna gelindiği anlamı da taşıyabilir. Sonunda huzura ereceğin ama bedelini ödemek istemeyebileceğin anlamına geliyor."

"Çünkü ölecek, öyle mi?" Kitty'nin gözleri kocaman açılmıştı.

"Kartta, evet," dedi Hal. "Ama bunlar harfiyen olmayacak. Şimdi..." Kartları alıp kardı. "Desteyi yüzleri sehpaya bakacak şekilde karıştıracağım, ardından senden on kart seçmeni isteyeceğim. Kartlara dokunma – sadece parmağınla göster."

Bu tanıdık ritüelin rahatlatıcı bir etkisi olmuştu. Hal, uyurken bile kartları Kelt Haçı şeklinde yayabilirdi. Kartları dizip her zamanki tanıdık açıklamaları yaptığında zihninin temizlendiğini hissetti.

Mitzi'ye söyledikleri doğruydu. Mistik olan hiçbir şeye inanmıyordu ama kartların hem falı baktıran hem de falı bakan kişiye dair bir şeyleri açığa çıkarma gücüne inanıyordu.

Kitty'ye sorusunun ne olduğunu sormadı ama ne olacağını parlayan ve kızaran yüzünden anlamıştı – bir erkek hakkında olduğundan hiç kuşkusu yoktu. Ya da bir kız hakkında. Kitty'nin yüzünde insanların yaşamla ya da ölümle, bir çocuğun can güvenliğiyle ya da ebeveyninin sağlığıyla ilgili sorular sorduğunda beliren o korku, kuşku ya da çaresizlik ifadesi yoktu.

Kitty için bu yalnızca bir parça eğlence demekti. Seviyor, sevmiyor. Ve onun yaşındayken olması gereken de buydu.

Falın son kartına, "sonuç" kartına gelmişlerdi. Hal kartı açtığında bunun Âşıklar kartı olduğunu gördü. Resim düzdü, çıplak bir erkekle kadın sarmaş dolaş görünüyordu, adamın eli kadının göğsündeydi ve güneşin altında uzanmışlardı. Hal, Kitty'nin boynundan yukarı çıkıp yanaklarını yakan kırmızılıktan haklı olduğunu hemen anladı.

"Bu kart," dedi Hal, elinde olmadan gülümseyerek, Kitty'nin çekingen hoşnutluğu bulaşıcıydı, "bu kart sonucu temsil ediyor – bütün falın en ağır basan kartı bu ve kartların soruna dolaysız yanıtı vermesine en yakın nokta burasıdır. Âşıklar'ı seçtin – bu bir koz kartı, destedeki en güçlü kartlardan biri. Ve aşk anlamına geliyor. Aşk, birlik ve ilişkiler. Bu kartın burada, bu durumda söylediği şey, geleceğinde bir aşkın ve evet, mutluluğun seni beklediği. Çok önemli bir ilişki görüyorum, senin için çok önemli olacak ve büyük bir neşe getirecek bir ilişki bu. Ama," Mitzi'nin büzdüğü dudaklarını görünce hemen eklemek istedi, "bu kart aynı zamanda seçim anlamına gelir – hakla haksızlık arasındaki, doğru yolla yanlış arasındaki seçim. Bu kart hayatındaki farklı güçlerin arasındaki dengeyi temsil eder ve doğru yolu –bütün güçleri doğru oranlarda tutacak olanı– seçmenin önemini vurgular. Hayatındaki diğer her şeyi yönetmesine izin vermemeye dikkat et. Diğer kaynaklardan –işten ya da aileden mesela– gelen memnuniyet de çok önemlidir ve sana mutluluk getirebilir. Bu kart bana senin her zaman sevileceğini söyluyor–" Mitzi'yi, Harding'i ve çocuklarının etrafına ördükleri sıcak güven kozasını düşünerek bir an yutkundu. "Her zaman arkanda biri olacak. Bu sevginin içinde kendini güvende hissederek, aşkın seni bulacağına emin olarak hayatını yaşayabilirsin."

Durdu, kısa bir sessizliğin ardından diğerlerinden ufak bir alkış tufanı koptu.

"Ne güzel bir faldı bu, Harriet," dedi Mitzi. Kitty'nin yanakları pembeydi ve neşe saçıyordu, Hal anıden fal bakmayı kabul ettiği için büyük bir memnuniyet duydu.

"Başka isteyen?" dedi esprili bir dille ve Abel'in sırıtıp elini kaldırdığını görünce şaşırdı.

"Hadi," dedi Abel. "Bana da bak."

Hal şömine rafındaki saate baktı. Ona yaklaşıyordu ve Kitty'nin falı fark etmediği kadar uzun sürmüştü.

"Tamam," dedi Hal. "Ama daha hızlı bir yöntemle bakacağım – Kelt Haçı daha uzun sürüyor. Bu yöntem daha kolay, üç kartlı açılım deniyor. Bir soruya yanıt vermek ya da bir çelişkinin içinde yolunuzu bulmak, hatta, bu tür şeylere inanıyorsanız, geçmiş yaşantılarınızı keşfetmek için bu yöntemi birçok farklı şekilde kullanabilirsiniz ama şimdilik yalnızca geçmiş, şimdi ve gelecek okuması yapalım. Bu hem güzel hem de kolay – genelde insanların tarota yeni başladıklarında uyguladıkları bir yöntem."

Kartları karıştırdı ve yeniden aynı konuşmaları yapmaya başladı – Abel'dan bir soru düşünmesini istedi, kartları kestirdi ve bu kez üç tane seçtirdi. Sonra üç kartı da –geçmiş, şimdi, gelecek– yüzleri aşağı gelecek şekilde yaydı ve kafasını toplayarak, salona hâkim olan sessizliği, şöminedeki çıtırtıyı, bacaya dolan rüzgârın sesini ve şömine rafındaki saatin *tik takını* dinleyerek bir süre bekledi.

En sonunda, düşünceleri durulup berraklaşınca ilk kartı, geçmiş kartını açtı. Bir an bütün izleyiciler etrafına üşüşüp karta baktı – sonra açılan resmi Kitty'nin falından tanıdılar ve bir kahkaha tufanı koptu. Âşıklar kartıydı bu. Hal gülümsedi ama sonra başını iki yana salladı.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum – Kitty'nin çektiği kartla aynı olduğunu ve benim de aynı şeyleri söyleyeceğimi düşünüyorsunuz ama bu kart ters duruyor – baş aşağı çekmişsiniz."

"Bu ne demek?" diye sordu Abel. Hal, Abel'ın karta bakışını izleyerek tepkisini ölçmeye çalıştı. Onu deşifre etmek zordu ama biraz alaycı bir durumun söz konusu olduğunu düşündü. Abel'ın dudakları ciddiydi ama sanki gülümsememek için kendini zor tutuyor gibi bir hali vardı. Hal falları ciddiye almayan insanları dert etmiyordu – düşmanlıktan hoşlanmazdı ama eğlenmelerinde sorun yoktu. Kaşlarını çatarak resme baktı ve kafasını toplayıp düşüncelerini sözcüklere dökmeye çalıştı.

"Kitty'ye Âşıklar kartının seçimleri temsil ettiğini söylediğimi duymuşsunuzdur," diye başladı söze. "İşte, bu kart kesikin zıtlıklarla dolu – erkek ve kadın, gökyüzü ve yeryüzü, güneşin ateşi ve arkalarındaki nehrin suyu, dağın yüksek yolu ve vadinin alçak yolu. Geçmişte bir seçim yapmışsınız – çok seri bir seçimmiş bu. Hayatınızın dönüm noktasına gelmişsiniz – verdiğiniz karar..." Abel'ın ellerinin gerildiğini, parmaklarının sağ elindeki dördüncü parmağında duran yüzüğe gittiğini gördü ve boğazını belli belirsiz temizlediğini duydu. Tüm bunlar hassas bir noktaya parmak bastığını gösteriyordu. Hal kartı okumaya devam ederken Abel yüzüğünü döndürdü. "Sanırım bu... bir ilişkiyle ilgiliymiş, öyle mi? Seçiminizi yapmışsınız ve o sırada bu seçim size doğru görünmüş, verebileceğiniz tek karar gibiymiş... ama şimdi–"

Durdu, bu falın onu sürüklediği tehlikeli yolun bir anda farkına varmıştı.

Abel'ın yüzündeki o alaycı ifade kaybolmuştu. Hal, Abel'ın arkasında duran Edward'ın huzursuzluk içinde kıpırdandığını gördü; dudağını ısırdı, fazla ileri gitmiş olup olmadığını düşündü.

Bu kafa karışıklığı anını gizlemek için diğer kartı açtı. Kılıç onlusuydu. Hal, Abel'ın sandalyesini hafifçe geriye iterek kendini korumaya çalışırcasına bacak bacak üstüne attığını gördü. Burada büyük bir hata vardı – Abel'ın yaydığı gerginliği hissedebiliyordu ve dikkatlice ilerlemesi gerektiğini biliyordu çünkü yanlış bir adım atmıştı ve her şeyi eline yüzüne bulaştırabilirdi.

"Bu... bu şimdiki zaman," dedi yavaşça. "Şu anda boğuştuğun sorun. Bir... ihanetle ilgili–"

Durdu. Abel ayağa kalkmış, falın sona ermesini beklemeden Hal'ın yanından geçip gitmişti.

"Özür dilerim, Hal," dedi başını arkaya çevirerek, "ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Salonun kapısı arkasından çarpıp kapandı.

"Tanrım." Konuşan Edward'dı, yüzü kireç gibi olmuş, acıyla dolmuştu. Hal'a öfkeyle hüzün arası bir duyguyla baktı. "Çok teşekkürler," dedi ve Abel'ın sandalyesini itip partnerinin arkasından koridora koştu. "Abel!" diye bağırdığını duydu Hal koridordan, ayakları gittikçe uzaklaşırken. "Abel, geri gel!"

Mitzi önce Ezra'ya, ardından Harding'e baktı ve uzun bir nefes verdi.

"Tanrım."

"Ne?" Hal etrafını saran yüzlere baktığında şaşkınlığa kapıldı. "Ne dedim ki ben?"

"Sen bilemezdin Harriet," dedi Mitzi. Ayağa kalktı ve Edward'ın aceleyle Abel'ın arkasından giderken devirdiği sandalyeyi kaldırdı. "Yine de Abel'ın bu şekilde tepki vermesini anlayamadım..."

"Hal'ın söyledikleri gayet geneldi," dedi Ezra. "Al histerik bir ergen gibi davranmasaydı–"

"Siz yatağınıza gidin çocuklar," dedi Mitzi sertçe. Richard'dan, Kitty'den ve Freddie'den bir itiraz korosu yükseldi ama Mitzi bu koroyu, "Yalnızca bu seferlik telefonlarınızı da yanınıza alabilirsiniz," diyerek bastırdı. "Işıklar kapatıldığında telefonlarınızı toplamaya geleceğim. Hadi!"

Çocukların ayaklarını sürüyerek salondan çıkmasını bekledikten sonra kapıyı kapayıp Hal'a döndü.

"Harriet, normalde böyle bir konuda dedikodu yapmam ama şu noktada bilmende fayda var diye düşünüyorum. Anladığım kadarıyla, Abel geçen yıl Edward'a evlenme teklif etti ama..."

Kekeleyip ellerini *Bana bakma! Bunu sen başlattın,* der gibi havaya kaldıran Harding'e baktı.

"Ama sonra Edward'ın yaklaşık dört yıl boyunca bir kadınla yattığı ortaya çıktı," diye sözünü sert bir şekilde tamamladı. "İşte. Söyledim. Olanlar bunlar, değil mi?"

Mitzi başını evet dercesine hüzünlü bir şekilde salladı.

"Evet, ben de öyle anladım. Geçen yıl, Edward sarhoşken bunu onunla biraz karmaşık bir şekilde konuştum. Bunun bir çapkınlık dönemi olduğunu söyledi ama tabii ki bu tür şeylerin zamanı geçeli çok oldu. On sekiz yaşındayken böyle şeyler yapılır ama uzun süredir ilişkisi olan kırklı yaşlarındaki bir adamsan durum çok farklı. Her neyse, uzun lafın kısası, bence gerçekten çok zor zamanlardan geçtiler. Ben bütün meselenin çözüldüğünü sanmıştım ama belli ki bu fal yaşanan acı dolu olayları yeniden hatırlattı. Sen bilemezdin Harriet."

"Ah, hayır," dedi Hal üzgün bir şekilde. Başını ellerinin arasına aldı. "Çok özür dilerim. Keşke yapmasaydım."

"Benim hatamdı," dedi Ezra. Başını iki yana salladı. "Senden fal bakmanı istememeliydim. Özür dilerim Hal."

"Sen ona sürekli böyle hitap ediyorsun," dedi Mitzi usulca. Konuyu değiştirme çabası biraz zorlama görünüyordu ve belli oluyordu ama Hal bunu yine de hoş karşıladı. Teneke kutusunu uzattı, Hal da kartlarını toplayarak içine koydu. "Takma adın mı bu?"

"Evet," dedi Hal. "Şey, annem bana bu şekilde hitap ederdi."

"Onu çok fazla özlüyor olmalısın," dedi Mitzi. Elini uzatıp Hal'ın öne düşen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Hal gözlerinin yaşardığını hissedince dehşete kapıldı. Başını çevirip etrafta kart kalmış mı diye bakıyor gibi yaptı, düğüm düğüm olan boğazını zorlayarak yutkundu ve gözlerini kırpıştırarak yaşları silmeye çalıştı.

"Ben... ben özlüyorum–" dedi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın sesi çatallaşmıştı.

"Ah, Hal, tatlım, buraya gel," dedi Mitzi. Kollarını açtığında, Hal elinde olmadan kendini ona sarılırken buldu.

Bu inanılmaz derecede yabancı bir histi – Mitzi'nin dal gibi incecik bedeni Hal'ın bedeninden daha uzun değildi; parfümünün ve saçlarının keskin kokusunu duydu; kaburgasına

değen kalın kolyesi canını acıtmıştı. Ama bu harekette çok basit, annelik içgüdüsünü andıran bir şey vardı ve Hal ondan kopmayı başaramamıştı.

"Ben," diye fısıldadı Mitzi kulağına, söyleyeceklerini hiç saklamadan ve genel bir sohbet havasında değil de Hal'a özel olarak söyleyerek, "miras konusunda söylediklerinin kesinlikle çok tatlı olduğunu söylemek isterim. Neye karar verirsen ver –ve bu saçmalığa kendini teslim etmemeli ya da büyükannenin yaptığı şeyden kendini sorumlu hissetmemelisin– bunu düşünmen çok asil bir davranıştı."

"Teşekkürler," dedi Hal. Boğazı kurumuş ve düğümlenmişti, parmaklarını Mitzi'nin omuzlarına koyarken bir yandan kendini çekmek istiyor, bir yandan da ona sarılmaktan kendini alamıyordu.

"Kendini mirastan yoksun bırakmana izin vermeyeceğiz," dedi Mitzi kararlı bir dille, Hal'a sarılmayı bırakırken. "Bu söz konusu bile olamaz. Ne olursa olsun, artık bir ailen var, bunu unutma."

Hal onu her an düşmekle tehdit eden gözyaşlarına rağmen kendini zorlayarak gülümsedi ve başını onaylarcasına salladı. Sonra kartlarla dolu kutusunu aldı, müsaade istedi ve merdivenlerden kaçıp yatağına gitti.

Halam biliyor. Nereden öğrendiğini bilmiyorum ama biliyor. Ona Maud mı söyledi acaba? Bu imkânsız gibi – verdiği o sözden sonra hiçbir şey söylemediğinden adım gibi eminim. Yoksa Lizzie mi söyledi? Bana bakışlarından ikiyle ikiyi topladığına dair korkunç bir hisse kapılıyorum. Ama inanamıyorum...

Sonuçta bunun çok da önemi yok. Halam öğrenmiş.

Yatmaya hazırlandığım sırada odama kapıyı hiç çalmadan daldı.

"Bu doğru mu?"

Yarı çıplaktım, tişörtümü göğsüme bastırıp şişen memelerimle karnımı utangaç kisvesi altında saklamaya çalıştım. Ne demek istediğini bilmiyormuş gibi yapıp başımı iki yana salladım, elini geri çekip tokat attığında başım geriye doğru savruldu, kulaklarım çınlıyordu ve yanağım tokadın şokuyla yanıyordu. Tişörtüm yere düştü, bana, değişen vücuduma baktığını gördüm, dudağı kıvrıldı, her şeyi anlayınca soru sormasına da gerek kalmamıştı.

"Seni mide bulandırıcı küçük sürtük. Seni eve aldım, sen de borcunu bana böyle mi ödüyorsun?"

"Sana kim söyledi?" dedim sert bir şekilde. Tişörtümü alıp yeniden giyerken yanağımın acısıyla irkildim.

"Bu seni ilgilendirmez. Kimden?" diye sordu ve hemen yanıt vermediğimi görünce omuzlarımdan tutup beni bir sıçanmışım gibi salladı, dişlerim birbirine çarptı. "Bunu sana kim yaptı?" diye bağırdı.

Öfkesinden kaçmamaya, korkumu göstermemeye çalışarak başımı yeniden iki yana salladım. Halam gözümü her zaman korkutmuştu – ama onu hiç böyle görmemiştim, aniden Maud'ın ondan neden bu kadar çok nefret ettiğini anladım.

"Sana s-söylemeyeceğim," dedim ama konuşmak zor olmuştu. Bilmesine izin veremezdim. Öfkesi tarifsiz olacaktı ve ben onu bir daha hiç göremeyecektim.

Uzun bir süre bana baktıktan sonra arkasına döndü.

"Sana güvenemem. Bunu kanıtladın. Odanda kalacaksın, akşam yemeğini sana ben getireceğim. Burada kalıp yaptıklarını ve ailemize sürdüğün kara lekeyi düşün."

Kapıyı arkasından kapadığında biri kapının üst ve alt tarafını çiziyormuş gibi bir gıcırtı duydum. Anlamam bir dakikamı aldı, gerçeği fark ettiğimde soğuk bir kuşkuya kapıldım. Beni–beni odaya mı kilitliyordu?

"Hester Hala?" dedim, sonra topuklarının koridorda uzaklaşan sesini duyunca kapıya koşup kolu zorladım, yumruklarımla vurdum. Açılmadı. "Hester Hala? Bunu yapamazsın!"

Ama yanıt gelmedi. Beni duyduysa bile hiçbir şey söylemedi.

Hâlâ olanlara inanamıyordum, kapıyı zorlamaya çalıştım, bütün gücümle abandım ama sürgüler yerinden kıpırdamadı.

"Maud!" diye bağırdım. "Lizzie?"

Bekledim. Kimse bana yanıt vermedi, yalnızca bir kapının sertçe kapandığını duydum. Hangi kapı olduğundan emin değildim ama sanırım çatı katına çıkan merdivenlerin dibindeki kapıydı. Her şeyin farkına vardığımda içimi büyük bir umutsuzluk kapladı. Saat neredeyse sekizdi. Lizzie uzun zaman önce evine gitmiş olmalıydı. Maud ise – onun nerede olduğunu bilmiyordum. Yatakta mıydı? Aşağıda mıydı? Her iki durumda da sesimin iki kat kapıdan geçip bu harabe evin koridorlarının labirentine kadar ulaşacağını hiç sanmıyordum.

Bayan Warren'a seslenmedim. Bunun bir anlamı olmazdı. Beni duysa bile yukarı çıkmazdı.

Pencereye yürüyüp parmaklıkların arasından sessiz, ayın aydınlattığı geceye baktım – sakinliği tahriş olan boğazım ve kapıya vurmaktan acıyan parmaklarımla korkunç bir tezat içindeydi.

O sırada farkına vardım.

Kapana kısıldım. Ben tamamen kapana kısıldım. Maud'ı okula yollayabilir, Lizzie'yi postalayabilir ve beni... ne kadar uzun süre burada tutabilirdi? Ne kadar isterse o kadar tutabilir – ger-

çek bu. Bebek gelene kadar beni burada tutabilir. Ya da bebeği düşürene kadar beni aç bırakabilir.

Bunların gerçekliği içimdeki bir şeyi korkudan zayıflatıp yumuşatıyor. Güçlü olmalıyım – hem kendim hem de çocuğum için güçlü olmalıyım. Ama değilim. Bu ev sır saklıyor, bunu artık biliyorum. Bu evde kendini bulaşıkhanede asan mutsuz hizmetçinin ve gölde boğulan küçük oğlan çocuğunun hikâyelerini duyacak kadar uzun süre kalmıştım.

Halam biri. Ben de hiç kimseyim. Burada arkadaşım yok. Evden öylece ayrıldığımı söylemesi çok kolay olur. Gece kaçıp gittiğimi söylemesi. Kimse yaygara koparmaz. Maud sorular sorabilir ama Bayan Warren beni evden çıkarken gördüğüne dair yemin edebilir, bundan eminim.

İstediği anda kapıyı kilitleyip anahtarı atabilir. Ve yapabileceğim hiçbir şey olmaz.

Pencerenin kenarında dizüstü çöktüm, ay ışığı odaya süzülüyor, ellerimi yüzüme götürüp gözyaşlarımın ıslaklığını ve annemin takmaya devam ettiğim alyansının soğuk sertliğini hissettim. Elmas bir yüzük bu – çok küçük bir yüzük. *Ay ışığında dizlerimin üstüne çökmüşken aklıma bir fikir geldi, küçük de olsa bir işaret bırakma arzusu, bana ne yaparsa yapsın silemeyeceği bir şey.*

Alyansı çıkarıp çok yavaş bir şekilde camı çizdim ve ay ışığının harfleri beyaz ateştenmiş gibi aydınlatışını izledim. YARDIM EDİN...

26. BÖLÜM

Hal odasına çıkıp yatağına sırtüstü uzandı, ay ışığından kurtulmak için koluyla gözlerini kapadı ama uyuyamadı.

Tek sorun, incecik perdelerden süzülen acı verecek kadar parlak ay ışığı değildi. Üstüne yük gibi binen fal da değildi ya da yalnızca fal değildi. Her şeydi. Abel'ın çekip giderkenki yüz ifadesiydi. Edward'ın hiddetiydi. Mitzi'nin Hal'a sarılırken fısıldadıklarıydı...

Feragatname. Hal, bunu düşündükçe sanki boynuna bir ilmik geçirilmiş ve henüz çok sıkı olmayan bu ilmik gittikçe daralıyor, nefes almasını güçleştiriyor gibi hissediyordu. Mirasın değiştirilmesini teklif ederken bunun çok kolay bir çözüm olduğunu düşünmüştü – mirası reddedecek, Brighton'a geri dönecek ve hayatlarından kaybolacaktı.

Ama Mitzi'nin son sözleri –çok nazikçe söylenmiş o sözler– böyle bir şeyin hiçbir zaman olmayacağını açık seçik ortaya koymuştu. Mirası reddetse bile bürokrasi, formlar ve kimlik ağına takılı kalmaya devam edecekti – aile sadakati ve dargınlık çıkmazı onu diğerlerine yaptığı gibi dibe çekiyordu. Ama ne yapabilirdi ki? Bu işten kurtulmanın yek yolu sahtekârlık yaptığını kabul etmesinden geçiyordu.

Hal iç çekti, yüzüstü döndü ve incecik perdeleri delip geçen ay ışığından kurtulmak için yüzünü buruşuk, beyaz yastığa bastırdı. Parmaklıkların uzun ve karanlık gölgeleri yatağa düşüyordu. Hal gözlerini kapadığı sırada kendini bir anda odanın içinde dikilen birine bakarken gördü – tıpkı kılıç onlusundaki kız gibi.

İhanet. Arkadan bıçaklama. Yenilgi.

İçini bir korku sardı, aniden öylece yatamayacağını anladı. Doğrulup yatağın içinde oturdu, soğuktan titriyordu, sonra yataktan çıkıp pencereye doğru yürüdü. Öylece durup parmaklıkların arasından ay ışığının aydınlattığı manzaraya baktı.

Geceleyin çok farklı görünüyordu. Zümrüt yeşilleri ve yağmurun yıkadığı maviler siyahın binlerce tonuna dönüşmüştü. ay ışığı yalnızca uzun ve eğik gölgeler yaratmaya yarıyordu. Hal gözlüğü gözünde değilken tanıdık cisimleri bulanık ve yabancı görüyordu. Sesler bile farklıydı. Sahil yolundan ara sıra geçen arabaların homurtusu bile kalmamış, saksağanların ötüşü susmuştu – Hal'ın duyabildiği tek şey uzaktaki dalgaların kıyıya vuruşuyla avlanan bir baykuşun ötüşüydü. Pencerenin parmaklıklarını tutup alnını cama dayarken buradan yüzlerce kilometre uzakta, Brighton'daki evinde olmayı, yalanlarla ve tahminlerle örülü bu kâbustan kurtulmayı diledi.

YARDIM EDİN

Harfler ay ışığında berrak ve parlak görünüyordu. Hal bir anda, hiçbir kuşkunun gölgesine düşmeden, bu harflerin böyle bir gecede kendisinden çok daha çaresiz durumdaki biri tarafından çizildiğini anlamıştı.

Belki de diğer kız onun kadar şanslı değildi. Belki de onun prangaları Hal'ınkiler gibi duygusal değildi, gerçekten prangaya vurulmuştu. Belki de burada oturup kırağılı çimenlere bakarak buradan nasıl kaçabileceğini, hatta hayatı boyunca bunu başarıp başaramayacağını merak etmişti.

Hal kapana kısılmış değildi. Henüz değildi. Hâlâ zamanı vardı.

Pijamasını elinden geldiğince sessizce çıkarıp kot pantolonunu, üstünü ve kapüşonlu svetşörtünü giydi. Sonra bavulunu yatağın altından çekti ve çıplak parkelerin üstünde mümkün olduğunca az gürültü çıkaracak şekilde kaldırdı.

Yedek giysileri zaten bavulun içindeydi, temizler ve giyilmişler olarak düzgünce ayrılmışlardı. Bunun dışında, bavula koyması gereken yalnızca makyaj çantası, kitabı ve dizüstü bilgisayarı vardı.

Hal, bütün eşyalarını bavula koyup fermuarını çekerken elleri titriyordu. Bunu gerçekten yapacak mıydı?

Onlara hiçbir borcun yok, dedi kendi kendine. *Hiçbir şey almadın ki. Henüz hiçbir şey almadın.*

Hem en kötü ne yapabilirlerdi ki? Adresi ellerinde vardı ama Hal muhtemelen o evde uzun süre kalamayacaktı, Bay Smith'in adamları izini bulduktan sonra bunu yapamazdı. Belki de en iyisi tamamen ortadan kaybolmasıydı –eşyalarını, en önemli belgelerini, annesinin fotoğraflarını toplayacaktı– ve yeni bir hayata başlayacaktı. Başka şehirler de vardı. Başka iskeleler.

Her şeye yeni baştan başlama fikri korku veriyordu, Hal Brighton'ın kaldırımlarında büzülerek yatan bedenleri, onun gibi gemileri yakanları düşündü – ve kayıp düşerek en sonunda berduş olanları, arkadaşsız ve tek başına kalanları.

Bir riskti bu, gerçek bir risk. Hal'ın henüz güvencesi yoktu, düşerse onu kaldıracak kimsesi yoktu. Bay Treswick, bir an ona çok farklı bir varoluş vaat etmişti; birikimlerinin, güvencesinin ve güvenliğinin olduğu bir varoluş. Ama o an ve o vaat uçup gitmişti. Ya bugün Mitzi'nin ettiği sözlerden ya da pencere camındaki çiziklerden, Hal'ın içinde bir şey soğuk ve sert bir farkındalığa dönüşmüştü: kaçıp uzaklaşmalıydı.

Her şeyini –hemen hemen her şeyini– bavula koymuştu.

Hal'ın yaptığı son şey gözlüğünü takıp tarot kartlarını alarak kutuyu arka cebine sokmak oldu.

Sonra kapının kolunu çevirip itti.

Hiçbir şey olmadı.

Hal nefesinin kesildiğini hissetti. Kalbi aniden acı dolu bir şekilde sertçe atmaya başlamıştı.

Sürgüler. Dışarıdaki sürgüler.

Ama hayır – bu mümkün değildi. Öyle olsaydı duyardı. Kesinlikle duyardı, değil mi? Hem kim – *neden?*

Büyük bir telaşa kapıldı.

Kendini yavaş ve düzenli nefes almaya zorlayarak bavulu yavaşça yere bıraktı, terleyen avuçlarını pantolonunun arka ceplerine silip yeniden denedi.

Kol dönüyor ama kapı onun itmesiyle açılmıyordu. Üst taraf aralansa da alt taraf sıkışıp kalmıştı.

Hal'ın nefesi hızlanmıştı ama kendini sakinleştirdi – mantıklı düşünmeye çalıştı. *Kimsenin seni buraya kilitlemesi için bir nedeni yok. Telaşlandın çünkü sürgüleri görmüştün. Dün aklına bile gelmemişti. Bayan Warren'ın söylediklerini hatırla – rutubetten kapının çerçevesi şişiyor.*

Derin bir nefes alarak kapının kolunu çevirdi ve kenarda bir boşluk oluşana kadar kapıyı itti. Sonra ayağını sabit duran kısma doğru koyup yavaş ve dengeli hareketlerle kapıya abandı, cesaret edebildiği kadar güç uyguluyor, aşağıda uyuyanları uyandırabilecek ani hareketlerden kaçınıyordu.

İtiraz eden uzun bir gıcırtının ardından kapı öyle sert açıldı ki Hal öne doğru sendeleyip elini ağzına götürdü.

İtiraz edecekleri, merdivenlerden gelecek ayak seslerine kulak kabarttı... ama hiçbir şey olmadı ve en sonunda bavulunu alıp parmak uçlarında yürüme cesaretini kendinde buldu. Çıplak ve küçük odadan çıkarken durup kapıya bakarak sürgüleri kontrol etmekten kendini alamadı...

Ama hayır. Paranoyakça davranıyordu. Sürgüler geride du-

ruyordu ve hiç zedelenmemişlerdi. Bayan Warren'ın söylediği gibi olmuştu – rutubettendi, hepsi bu.

Ama yine de... Kapıların dışında kilitler bulunan bir ev Hal'ın artık uyumak isteyeceği türde bir ev olamazdı.

Daracık merdivenlere sığabilmek için bavulunu önünde kalkan gibi tutarak aşağıdaki koridora elinden geldiğince sessiz ve hızlı adımlarla indi, ardından bir sonraki koridora ulaştı ve oradan zemine ve özgürlüğe varan uzun, kıvrımlı merdivenleri indi.

Buradan gitmem gerek.

Buradan gitmem GEREK.

Pencereye kazıdığım harfler artık beni iğneliyor gibi. Yenilginin kabulü sanki. Çünkü bana kendim dışında kimse yardım etmeyecek.

Burada üç gündür kilitliyim ve Maud ile aceleci, fısıltılı bir sohbeti saymazsam halam dışında kimseyi görmedim. Halam zaman buldukça odama tepsilerle geliyor, bazen de hiç gelmeyerek beni aç bilaç, dehşet içinde bırakıyor.

Ve her zaman – her zaman aynı soru. O kim. O kim. O kim.

Bugün, başımı iki yana salladığımda bana yine öyle bir vurdu ki başım büyük bir hızla geriye gitti ve boynumum çatırdadığını duydum, elmacıkkemiklerimdeki sıcak alev yüzüme ve kulağıma yayılarak acıyla çınladı.

Yatak başına doğru geri geri sendeledim, tek elimle metal yatak başına tutunup diğerini de kemiklerimi bir arada tutmaya çalışırcasına yüzüme bastırarak başımı kaldırıp ona baktım. Bir an korkuya kapılır gibi oldu – benden değil, yaptığı şeyden, yapmış olabileceği şeyden korkmuştu. Sanırım kontrolü kaybetmişti – belki de onu tanıdığımdan beri ilk kez oluyordu bu.

Sonra arkasına dönüp odadan çıktı, merdivenlerden inmeden önce sürgülerin gıcırtısını duydum.

Yatağa girdim. Ellerim titriyordu, karnıma saplanan sancı dalgasını hissettim, ardından midem bulandı. İlk başta bebeği düşürmekten korktum ama sessizce oturup beklediğimde acım dindi ama yanağımdaki sıcaklık ve kulağımdaki çınlama kaldı.

Günlüğüme yazmak istedim –işler çığırından çıktığında her zaman yaptığım gibi– ve sayfalara dökmek istedim, bir tür kan akıtma gibi. Mürekkep ve kâğıt kendi başımın çaresine yeniden bakabileceğim ana kadar kederimle, öfkemle ve korkumla ıslansın istedim.

Ama günlüğümü onu sakladığım yerden, gevşek tahtanın altından aldığım sırada bir kez daha düşündüm.

Halama gerçeği söyleyemem. Bunun tek nedeni, gerçeği söylediğim zaman onu bir daha göremeyecek olmam değil. Nedeni, bunu yaptığımda beni gerçekten öldürebileceğinden korkmaya ciddi ciddi başlamamış olmam.

Halam bana zorla anlattıramazdı – ama odamı karıştırırsa buna ihtiyacı da kalmayacak. Her şey bu günlükte.

Bu yazıyı bitirdikten sonra ateş yakacağım ve ona dair her sayfayı yırtacağım, adının üstünü karalayacağım, ondan söz ettiğim her sayfayı lime lime edip yakacağım.

Çünkü halam bana ne yaparsa yapsın beni itirafa zorlayamaz. Onu görene kadar beklemem gerek – ondan sonra ne yapacağımıza birlikte karar vereceğiz. Bir şekilde ona haber uçuracağım. Belki Maud'a bir mektup veririm. Sonuçta burada kâğıdım ve kalemim var. Hem ona güvenebilirim – en azından... en azından öyle umuyorum.

Mektubu aldığında buraya mutlaka gelir, değil mi? Gelir. Gelmeli. Sonra–bir yerlere gideriz, kaçarız–birlikte. Bir çaresine bakarız.

Bu düşünceye sıkı sıkı sarılmalıyım.

Sarılmalıyım.

27. BÖLÜM

Hal aşağı inerken basamaklar tiz bir şekilde gıcırdıyordu ve çıkan her seste, bahçede avlanan baykuşun ötüşünde, uzaktaki bir musluktan *pıt pıt* akan suda nefesini tutuyordu.

En sonunda zemin kattaki koridora ulaştı, tekerleklerin gürültüsünü göze alamadığı için bavulunu elinde tutarak parmak uçlarında mümkün olduğunca sessiz bir şekilde antreye doğru yürüdü. Kapının üstündeki vitraylardan karşı taraftaki lambri duvara yeniayın ışığı yansıyordu.

Kapı hem yukarıdan hem aşağıdan sürgülenmişti, Hal bu sıkı kilitlerle uğraştı ama sanki yüzyıl süren sessiz ve titrek bir sürenin ardından sürgüleri şaftlarından hareket ettirmeyi başardı ve kapının kolunu çevirdi.

Kilitliydi. Ve ortalıkta anahtar yoktu. Hal etrafına bakındı – içinde mektupların ve faturaların durduğu gümüş tepsinin altına baktı. Kuru yaprakların durduğu tozlu vazonun arkasına baktı. Kapının üst pervazına baktı. Anahtar yoktu. *Anahtar yoktu.*

Kalbi artık hızla çarpmaya başlamıştı. Özlemektense, tahakküm altında olmaktansa artık çekip gitmenin zamanı gelmişti. Eğer şu anda burada, gecenin bir yarısı evden hırsız gibi

sıvışırken bir gören olsa büyük ihtimalle polisi çağırırdı. Ama bunun artık bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey uzaklaşmaktı.

Hal koridora bir göz attıktan sonra bavulunu kaldırıp salona girdi. Salonun yüksek pencerelerinin hem kendisi hem de kepenkleri kapalıydı ama içeriden uzun bir süre sürgüyle uğraştıktan sonra ani bir patırtıyla gevşedi ve kepenk açıldı. Arkasındaki pencere basit bir mandalla tutturulmuştu. Hal, bu mandalı kaldırırken hem rahatladığı için hem de her an her şeyin olabileceği beklentisiyle kalbi deli gibi çarpıyordu. Pencere açıldığında içeri kırağıyla dolu bir hava dalgası girdi. Hal karanlığa bakarak yerle arasında iki metrelik bir mesafe olup olmadığını kontrol etti.

Bir boşluk vardı ama yalnızca elli santim kadardı ve sonrasında veranda vardı. Hal dikkatli bir şekilde bavulunu dışarıya bıraktı, ardından eşikten tırmanmak üzere diz çöktü.

Neredeyse yere konmak üzereydi, bir bacağı hâlâ pervazdaydı ve tam o anda odanın öteki ucundaki karanlığın içinden bir ses konuştu.

"Pekâlâ. Gece vakti kaçıyorsun demek. Ödlek."

Hal başını kaldırıp baktı. Kan akışı birden korku içinde hızlanmıştı.

"Kim var orada?" diye sordu, korkudan sesi istediğinden daha saldırgan çıkmıştı ama odanın öteki ucundan konuşan her kimse, yalnızca gülmekle yetindi ve ay ışığının ekseninin içine doğru yürüdü.

Aslında Hal'ın bu soruyu sormasına gerek yoktu. Karşısındakinin kim olduğunu biliyordu; başka kim gecenin bir yarısı karanlık odalarda böyle sinsice dolaşırdı ki?

Bayan Warren.

"Beni durduramazsınız," dedi Hal. Çenesini cüretkâr bir şekilde havaya kaldırdı. "Gidiyorum ben."

"Seni durdurduğumu da kim söyledi?" dedi Bayan Warren.

Dudağı kıvrılmıştı ve sesinde alaycı bir kahkaha vardı. "Sana bir kez buradan gitmeni söyledim, bir daha söylerim. Hadi güle güle. Sana da o paçavra annene de güle güle."

"Bu ne cüret." Hal sesinin titrediğini fark etti – korkudan değil, öfkeden titriyordu. "Siz annem hakkında ne biliyorsunuz ki?"

"Senin bildiğinden fazlasını," dedi Bayan Warren. Hal'a doğru eğildiğinde Hal, kadının sesindeki zehir yüzünden geri çekildi. "Küçük, beceriksiz ödlek. O da senin gibi işbirlikçi bir servet avcısıydı."

Hal yeniden pencereye tırmanıp aşağı atladı ve dizlerinden destek alıp sendeleyerek ayağa kalktı. Çok sinirlenmişti, kulaklarının çınladığını hissetti, tıslayan bir öfkeydi sanki bu. Öfkeyle... şokun birleşimiydi aslında.

"Annem hakkında bu şekilde konuşamazsınız. Beni büyütürken neler yaşadığını siz–"

"Hiçbir şey bilmediğin konularda benimle konuşma," diye sözünü kesti Bayan Warren. "Git buradan. Buraya hiçbir zaman dönmemeliydin."

Bunu söyledikten sonra pencereyi öyle bir kapadı ki Hal'ın parmaklarını ağır çerçeve üstüne inmeden çekmesi gerekti.

Hal, kadının zehirli bir nefretle dolu yüzünü gördü, ardından kepenk de sertçe kapandı ve çekilen sürgünün gıcırtısını duydu.

Bir an öylece bekledi, kalbi deli gibi çarpıyordu. Kollarını kendini bir şeyden korumaya çalışırcasına bedenine sardığını fark etti – ama neyden korumaya çalıştığını bilmiyordu. Kalp atışları yavaşlayınca kollarını da iki yanına bıraktı, kendini daha yavaş ve daha derin nefes almaya zorladı.

Tanrı'ya şükür. Tanrı'ya şükür o korkunç evden çıkmış, o korkunç kadından uzaklaşmıştı. İstedikleri kadar mektup yazsınlar. İsterlerse peşine takılsınlar, umurunda değildi. Onu yolundan döndüremezlerdi. Hal'ı onlara bir şey göstermeye

zorlayamazlardı. Hal taşınabilirdi –adresini değiştirebilirdi– gerekirse adını bile değiştirebilirdi.

Bavulunu yüklenip Penzance'e otostop çekmek için anayola çıkan uzun bahçe yolunda yürümeye başladığı sırada Bayan Warren'ın bir konuda haklı olduğunu düşündü. Buraya asla gelmemeliydi.

Daha sonra, çok daha sonra, St. Ives'a doğru otostop çekip kamyona bindiği ve şoförün kişisel güvenlik konusunda ona çektiği nutuktan sonra, Penzance istasyonunun girişinde trençkotuna sarılıp kapıların açılmasını ve Londra'ya giden ilk trenin istasyona varmasını beklerken Bayan Warren'ın sözlerini düşünecek ve hakaretlerinin altındaki gizi çözecek zamanı oldu.

İşbirlikçi küçük servet avcısı.

Sana da o paçavra annene de güle güle.

Bu sözlerin tek bir anlamı olabilirdi: Bayan Warren her şeyi biliyordu. Gerçeği biliyordu.

Hal'ın annesinin Bayan Westaway'in kızı olmadığını, yetim olduğu için evlerine aldıkları o kahverengi gözlü aptal kuzen olduğunu biliyordu.

O halde Hal'ın bir sahtekâr olduğunu da biliyordu.

Ama bu konuda tek kelime etmemişti. *Neden?*

Bu yapboz dün geceden beri Hal'ın zihninde, hayal gücünde dönüp dolaşıyor, şekil değiştirip onlarca farklı olasılığa dönüşüyordu. Ama ancak istasyonun kapıları açıldığında ve Hal kaskatı bir şekilde ayağa kalkıp üşümüş, kasılmış bacaklarını esneterek istasyon görevlisine gülümsemeye çalıştığında Bayan Warren'ın son sözleri kulaklarında acı bir yankı gibi yeniden çınladı.

Buraya hiç gelmemeliydi. Bu doğruydu. Ama Bayan Warren'ın söylediği tam olarak bu değildi.

O, *Buraya hiçbir zaman dönmemeliydin*, demişti.

28. BÖLÜM

Bu sözler Hal'ın aklından çıkmıyordu, uzun Londra yolunda içini kemirip durmuşlardı.

Geri dönmemeliydin. Ne demek istemişti? Yoksa yalnızca dili mi sürçmüştü?

Çocukken, hatırlayamayacak kadar küçükken Trepassen'a gelmiş olabilir miydi? Ama öyleyse bile, Bayan Warren'ın annesi hakkındaki bütün gerçekleri biliyor olması gerekirdi. Bu durumda neden tek kelime etmemişti? Kendine dair sakladığı bir şey mi vardı?

Hal birden Brighton'da olmak için can attı. Yalnızca evde olmak istemiyordu, aynı zamanda yatağının altındaki belgelerin durduğu kutuya da bakmak istiyordu.

Orada hiçbir zaman bakmadığı çok fazla şey vardı – kâğıtlarla ve eski mektuplarla, günlüklerle ve kartpostallarla dolu kutular– ve bunlar annesinin ölümünden sonra bakmanın çok acı verdiği şeylerdi ama atmaya da kıyamamıştı. Hepsini bir kutuya koyup gözden ve zihinden uzak bir yerde saklamıştı, bakmak için bir neden bulacağı o güne kadar hazırdılar.

Ve şimdi o gün gelip çatmıştı. Hal bir şeyden emindi. An-

nesinin o evle bir bağlantısı vardı. Hal'ın da öyle. O, Bayan Westaway'in torunu değildi, orası kesindi. Ama onlarla akrabaydı. Ve annesinin orasıyla bir bağlantısı varsa kendisinin de var demekti ve bu bağlantının ne olduğunu bulmaya da kararlıydı.

Akşama doğru Hal evine vardı, bavulunu Brighton istasyonundan eve kadar taşıdığı için ayakları acıyordu. Taksiye verecek parası yoktu ve otobüs abonmanının da süresi dolmuştu.

Deniz Manzarası Villaları'na yaklaştığında kalbinin küt küt attığını fark etti – bunun tek nedeni uzun süre yürümüş olması değildi. Sözcükler kulaklarında adımlarıyla birlikte çınlıyordu: *Kırık dişler... kırık kemikler...*

"Kes şunu." Yolun karşısında geçerken bunu sesli bir şekilde söyleyince on beş yaşlarındaki bir erkek çocuğu ters ters ona baktı.

"Ben on sekiz yaşındayım, tamam mı? Bana ne yapmam gerektiğini söyleyemezsin."

Hal başını iki yana salladı, çocuk neyi kastediyor olursa olsun, bunun onun için hiçbir önemi olmadığını söylemek istiyordu. Ama çocuk çoktan gözden kaybolmuştu ve Hal kendi yoluna dönmek üzereydi, kalbi artık midesini bulandıracak kadar hızlı atıyordu.

Villanın dar giriş kapısına vardığında kapının zorlandığına dair hiçbir belirti görmedi ama kilidi açmak yerine zemin katın zilini çaldı.

Kapıyı açan adamın şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Hal, onu daha önce hiç görmemişti.

"Evet? Yardım edebilir miyim?"

"Ah... Özür dilerim." Hal mağlup olmuş gibi hissediyordu. Bu dairede yaşayan Jeremy'den ona kendi evine çıkana kadar eşlik etmesini istemeyi planlamıştı. "Ben farkında değildim – Jeremy evde mi?"

"Eskiden burada oturan adam mı o? Bilmiyorum. Ben bu eve bu hafta taşındım. Arkadaşı mısınız?"

"Evet–hayır. Pek sayılmaz," dedi Hal. Bavulunu aldı, ayakları acıyordu. "Ben burada yaşıyorum, üst katta."

"Ah. Anladım. Pekâlâ, bir daha anahtarınızı unutmayın, tamam mı? Uyukluyordum."

"Anahtarımı unutmadım," dedi Hal. "Sorun o değil. Sadece–bakın, buralarda dolaşıp duran birini gördünüz mü? Kel bir adam, fedai kılıklı?"

"Sanmıyorum," dedi adam kısaca. Artık ilgisini kaybetmişti ve kendi kapısından geriye doğru adım attı, yatağına dönmek istediği apaçıktı. "Eski sevgiliniz mi?"

"Hayır." Hal, bavulunu tutan elini kıpırdatıp ne kadar dürüst olabileceğini düşündü. "Hayır, ben... benim aslında o adama borcum var. Ve o pek... anlayışlı değil."

"Ahhh..." Adam ellerini havaya kaldırıp Hal'a avuçlarını gösterdi, artık tam anlamıyla geri çekiliyordu. "Bakın, ben bu konuya karışmam canım. Sizin paranız, sizin meseleniz."

"Sizden karışmanızı istemiyorum zaten," dedi Hal ters ters. "Yalnızca öğrenmek istiyorum, bir adam gördünüz mü?"

"Hayır," dedi adam ve evinin kapısını Hal'ın yüzüne kapadı.

Hal omuzlarını silkip iç çekti. Bu içini pek rahatlatmamıştı ama bundan daha iyisi de olamazdı.

Çatı katındaki dairesine çıkarken bavulunu yeniden önünde bir kalkan gibi tuttu. Aklına Cornwall'daki dar merdivenlerin ve bir kızın yukarıya doğru, karanlığın içinde kayboluş görüntüsü bütün keskinliği ve berraklığıyla gelmişti. Hal'ın ürpertisinin tek nedeni onu yukarıda nelerin bekleyebileceği değildi.

En üst basamakta durdu, daha yavaş nefes alıp vermeye çalışıyordu ve kapısının arkasından gelecek bir sese kulak kabartmıştı. Kapı kapalı ve kilitliydi, zorlandığına dair hiçbir iz yoktu ama geçen sefer de aynı böyle görünüyordu. Bir kez içeri girebildiklerine göre bir kez daha girebilirlerdi.

Eğilip kapının altından baktığında yüzüne serin bir esinti çarptı. Dar aralıktan hiçbir hareket seçilmiyordu, kapının ardında sessizce duran bir ayak da yoktu.

En sonunda, telefonunu silah gibi tutup parmağını dokuzun üstüne götürerek anahtarını elinden geldiğince sessiz bir şekilde kilide soktu ve çevirip tek bir keskin hareketle açtı, kapıyı oturma odasının duvarına doğru sertçe tekmeledi ve sessiz koridorda bir patırtı koptu.

Ev boş ve sessizdi, çıkan tek ses Hal'ın küt küt atan kalbinin sesiydi. Koşuşan bir ayak sesi yoktu. Buna rağmen, evi banyodan gardıroba ve elektrik süpürgesini koyduğu oturma odasının kapısının arkasındaki girintiye kadar didik didik etmeden telefonunu elinden bırakmadı.

Sonra, ancak sonra kalp atışları yavaşlamaya başladı ve kapısını kapatıp zinciri ve sürgüyü çekerek kendini kanepeye bıraktı ve titreyen elleriyle yüzünü ovuşturdu.

Burada kalamazdı, orası apaçık ortadaydı.

Hal nadiren ağlardı ama çocukken üstüne atladığı o eski püskü kanepede, annesinin okuldan geldikten sonra öğleden sonraları defalarca yaktığı soğuk gaz sobasının önünde otururken boğazının dökmediği yaşlarla düğümlendiğini hissetti ve kendine acıyan birkaç damla burnundan aşağı süzüldü. Ama sonra derin bir nefes alıp gözyaşlarını sildi. Bu işe yaramazdı. Hiçbir şeyi çözmezdi. Yoluna devam etmesi gerekiyordu.

Ama öncelikle gerçeği, Bay Treswick'in mektubu eline geçtiğinden beri kendine sorduğu soruların yanıtlarını öğrenmeliydi. Yalanlardan ve yalan söylemekten bıkıp usanmıştı. Artık gerçeklerin vakti gelmişti.

Hal'ın midesi gurulduyordu, kendine bir parça ekmek kızartıp yatak odasına geçti. Yatağının altındaki kutuyu çekip içindekileri halıya döktü ve karıştırmaya başladı.

Kutuyu bu şekilde boca ettiği için ilk kâğıtlar da en eskileri oldu –tarihi geçmiş pasaportlar, sınav sertifikaları, eski mek-

tuplar, fotoğraflar– ama tarihler karmaşıktı, hepsi çekmeceden çekmeceye o kadar gezinmişti ki tarih sırası karışmıştı. Hal zarflardan birini rasgele açtı ama hiç ilginç bir şeyle karşılaşmadı, annesinin eski banka ekstrelerinden biriydi.

Ekstrenin altında bir tomar bebek fotoğrafı vardı – tahminen kendi fotoğraflarıydı bunlar, yaklaşık altı aylıktı, fotoğrafta görünmeyen fotoğrafçıya gülümsüyordu. Başka bir zarfın içinde evin kira sözleşmesinin aslı vardı, mürekkebi solmuştu, köşedeki zımba paslanmaya başlamıştı. Tarih Ocak 1995'ti, Hal'ın doğumundan birkaç ay önce. Annesi haftalık altmış pounda anlaşmıştı. O zamanlar için bile imkânsız derecede düşük bir kiraydı bu. Hal gözyaşlarına bu kadar yakın olmasaydı neredeyse kahkaha atacağını düşündü.

Bunu yapamazdı. Kendine acımaya devam edemezdi. Yarın plan yapacaktı –gidecek bir yer bulacaktı– ama bu sırada elindeki işe odaklanmalıydı. Bunların hepsini yanında götüremezdi, giysilerini bavula yerleştirmekten ve diğer işlerden zaten bıkmış durumdaydı. O halde – geri dönüştürülebilir bir yığın yapacaktı. Saklaması gerekenler için de annesiyle ilgili kişisel belgelerle, evle ilgili belgelerle ve önemli belgelerle –pasaportlarla, doğum belgeleriyle, yeni bir hayata başlamak için ihtiyaç duyacağı her şeyle– başka bir yığın oluşturacaktı. Son olarak da, Cornwall ve Trepassen Konağı'yla ilgili her şeyi, bu konulara teğet bile geçiyor olsa, yatağının üstünde toplayacaktı. Belki orada, bu karışıklıktan kurtulmak için tutunmaya ihtiyaç duyduğu Westawaylerle ilgili bağlantıyı bulabilirdi.

Yatağa gidecek ilk şey kartpostaldı. Yazı yazılan kısım boştu ama kartın öbür yüzünü çevirdiğinde gördüğü fotoğraf karşısında bir anda doğrulup oturdu. Fotoğrafta Penzance vardı. Rıhtımı hemen tanımıştı. Kartpostal dört parçaya bölünmüştü: alt solda Penzance, üst sağda St. Michael's Mount vardı ve diğerleri de Hal'ın bilmediği belirsiz iki dağlık burundu. Bu bağlantı zayıf olabilirdi ama buna rağmen bir kanıttı.

Ama Hal'ın kalbini neredeyse durduracak olan mektuplardı – iple bağlanmış bir tomar mektup vardı. Margarida Westaway adına, Hal'ın bilmediği bir Brighton adresine yollanmış, Penzance'te damgalanmışlardı. Hal ilk zarfın içine baktığında gönderenin adresini göremedi, mürekkep o kadar solmuştu ki sözcükleri zar zor seçebiliyordu.

Sana bunu Lizzie vasıtasıyla yolluyorum... buradan sonrasını Hal okuyamamıştı... *lütfen depozitoyu kafana takma – annemle babamdan biraz para kaldı ve bunun dışında da – ah, Tanrım, bilmiyorum ki. Brighton İskelesi'nde tarot ya da sahilde el falı bakarım. Buradan kaçmak için her şeyi yaparım.* Daha fazlası, çok daha fazlası vardı. Ama hepsini okuyup eciş bücüş, solgun yazıları çözmek saatler sürerdi. Mektupları kararlı bir şekilde yatağa koyup eleme işlemine devam etti.

Kutunun yarısını hallettiği sırada eski bir el havlusuna sarılı bir şeyle karşılaştı. Ajandaya benziyordu. Hal kaşlarını çatarak havluya sarılı şeyi aldı ve o anda kucağına düşürdü – evet, bir ajandaydı bu. Ama basılı bir ajanda değildi. Bir günlüktü.

Hal günlüğü nazik bir şekilde eline alıp sayfaları çevirmeye başladı. Tomar tomar sayfa kopuktu –yerlerinde yıpranmış kâğıt koçanları duruyordu– ve kalan sayfalar bir ipin ucunda sallanıyordu, komşularının kaybıyla dengeleri sarsılmıştı. İlk yazı kasım ayının sonlarına doğru yazılmıştı ama günlükteki yerine baktığında, Hal, günlüğün kendisinin de ekimde ya da eylülde, belki daha erken başladığını düşündü. Diğer sayfalar –Hal'ın tahminine göre yarıdan azı– yazılarla dopdoluydu ama orada bile çizilen yerler, silinen adlar, tamamı karalanan paragraflar vardı.

Yazılar 13 Aralık'ta son buluyordu ve bu tarihten sonra sayfalar yırtılmamıştı ama bomboştular. Günlüğün sonlarına doğru tek bir sayfa koparılmıştı. Sanki günlüğü tutan kişi o sayfada duruvermişti.

Hal ilk sayfalara doğru yavaşça geldi, yazı parçalarını geçti,

parmaklarını defalarca karalanmış bölümlerde gezdirdi. Kim yapmıştı bunu? Günlüğü yazan kişi mi? Yoksa sayfaların arasında bir kanıt bulunmasından korkan başka biri mi?

Daha da önemlisi, bu günlüğün sahibi kimdi? Yazı biraz annesinin yazısını andırıyordu –ama olgunlaşmamış, şekilsiz bir versiyonuydu– ve kapakta hiçbir ad yazmıyordu.

En sonunda ilk bölüme gelip okumaya koyuldu.

29 Kasım 1994, diye okudu Hal, aceleyle yazılmış, rengi solmuş, silik harfleri okumaya çalışarak. *Saksağanlar geri döndü...*

29. BÖLÜM

Hal en sonunda kâğıtlardan başını kaldırdığında hava neredeyse kararmıştı. Gözlerini kırpıştırarak ışığın nasıl da solduğunu fark etti, yırtılmış ve doğranmış sayfalardaki harfleri okuyabilmek için gözlerini kırpmak zorunda kalıyordu.

Ama en sonunda öğrenmişti –aradığı yanıtları bulmuştu– ya da en azından bazılarını.

Günlüğü yazan kişi Hal'ın annesiydi. Ve Hal'a hamileydi. Öyle olmalıydı. Tarihler birbirini tam olarak tutuyordu – Hal, son yazıdan yalnızca beş ay sonra doğmuştu.

Ama oturma odasına doğru yürüyüp ışığı açtığı sırada, Hal az önce okuduklarını düşündü. Su ısıtıcısını çalıştırdı ve su kaynarken aradığı yazıya, 6 Aralık tarihli yazıya gelene kadar hassas sayfaları çevirdi. Ve yeni baştan okudu, midesinde soğuk bir kesinlik oluşmuştu.

Annesi babasının kim olduğunu biliyordu. Ve hepsi bu kadar değildi, Hal ana rahmine *orada* düşmüştü, Trepassen'da.

Annesinin ona anlattığı her şey – İspanyol üniversite öğrencisi, tek gecelik aşk – yalandı.

O günlük birçok açıdan her şeyi anlatıyordu. Ad karmaşası. Bayan Westaway'in Bay Treswick'e kendi kızıyla aynı adı

taşıyan yüz karası kuzeninden hiç bahsetmemiş olmasının nedeni. Aileyi kepaze eden yeğeniyle ilişkisini kesmiş ve onunla bir daha hiç konuşmamıştı.

Ama bazı açılardan da hiçbir şey anlatmıyordu bu günlük.

Annesi neden yalan söylemişti?

Ve babası kimdi?

Keşke, diye düşünürken buldu kendini Hal, yırtık ve kopuk sayfaları karıştırırken, *keşke adını, ona dair her şeyi yok etmeseydin. Neden?*

Annesinin sesini kafasının içinde defalarca duymuştu –annesi ona ders vermiş, nasihat etmiş, cesaretlendirmişti– ama şimdi, ona en çok ihtiyaç duyduğu anda sesi kesilmişti.

"Neden?" dedi Hal yüksek sesle, kendi sesindeki çaresizliği ve bu tek sözcüğün sessiz evde yankılanışını duyarak. "*Neden?* Bunu neden yaptın?" Bu bir yardım çığlığıydı ama hiç yanıt gelmedi, saatin belli belirsiz tik tak sesinden ve elindeki günlüğü parmaklarıyla sıkarken çıkan hışırtıdan başka ses yoktu.

Bu semboller acı verecek kadar aşikârdı. *Hal, bir yanıt varsa, o senin ellerinde.* Annesinin hafif alaycı sesini duyar gibi oldu. Tıpkı mirasın hiçliğin içinde yok olup gitmeden önce güzel bir vaha gibi parıldaması gibi, babası hakkındaki gerçek de bir an ortaya çıktıktan sonra yok olup gittiği için içini büyük bir öfke kaplamıştı.

Ama yanıt orada değildi. Bir zamanlar oradaysa da artık yırtılıp koparılmıştı. Kalan kısımlarda bile annesi adları ve paragrafları karalamıştı.

Ve zamanı yoktu. Yarın, Bay Smith'in adamları peşine düştükleri kızın geri döndüğünü fark etmeden evden ayrılmalıydı.

Sakin ol. Annesinin sesi bu kez daha yumuşaktı. *Salim kafayla düşün.*

Sakin mi olayım? diye bağırmak istedi. Sakin olamam.

Acele işe şeytan karışır.

Peki o zaman. Bunu yavaşça ve mantıklı bir şekilde çözmeliydi.

Çok fazla şüpheli olamazdı. O uzun yaz Trepassen'da kimler vardı? Erkek kardeşler mi?

6 Aralık yazısı hâlâ kucağında açıktı, annesinin ona hamile kaldığını tahmin ettiği geceyi anlatıyordu. Hal yazıyı defalarca okudu ve bu kez tek bir cümlede durdu: *Gözlerimiz buluştu – mavi ve kahverengi.*

Hal'ın annesinin gözleri kendi gözleri gibi kahverengiydi. Bu da yattığı kişinin mavi gözlü bir adam olduğu anlamına geliyordu.

Ezra'nın gözleri kahverengiydi – ödün vermeyen bir kahverengiydi.

Abel... bu daha zordu. Abel açık tenliydi ama gözleri... Hal, Abel'ın göz rengini hatırlamak için kendi gözlerini kapadı. Griye mi çalıyordu? Ela mıydı?

Mavi gözler doğru ışıkta gri görünebilirdi ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Abel'ın o nazik, sakallı yüzünü mavi gözlerle hayal edemediği gibi onu annesinin kollarında da düşünemiyordu. Babası Abel olsaydı mutlaka bir şey söylemez miydi hem?

Çaresizlik içinde cebindeki fotoğrafı çıkardı – Abel'ın verdiği fotoğraftı bu, annesinin günlüğüne yazdığı o öğleden sonra çekilmişti.

Fotoğrafta Ezra vardı, kahverengi saçlı başını arkaya atmış, Hal'ın kalbinin biraz kırılabileceğini düşündüğü şimdiki alaycılığıyla ters düşen bir samimiyetle gülüyordu, kahverengi gözleri neşeli birer çizgiye dönüşmüştü. Hemen yanında ikizi Maud vardı, açık renkli saçları arkasına doğru dökülüyordu.

Abel da oradaydı, koyu sarı saçları güneşte parlıyordu. Biraz daha yakından baktı, soluk rengin ve yıpranmış kıvrımların arasından geçmişi ve geride kalan insanları görebilecekmiş gibi Abel'ın yüzünü seçmeye çalıştı.

Olabilir miydi? Hal, Abel'ın çocuğu olabilir miydi?

Bu durumda... durdu, ensesine soğuk bir el değmiş gibi ürperdi. Eğer Hal Abel'ın kızıysa mirasta değişiklik olabilirdi. Bayan Warren bu yüzden mi hiçbir şey söylememişti? Miras Hal'a ait olduğu için mi?

Bu düşünce gayet hoş bir düşünce olabilirdi ama nedense Hal'ın içi paramparça oldu.

Fotoğrafı katlayıp kaldırmadan önce çerçevedeki dördüncü kişiye, gözlerine bakmaktan kaçındığı kişiye –yılların içinden ona kahverengi, inatçı gözleriyle bakan annesine– dikkatlice baktı.

Ne söylemeye çalışıyorsun? diye düşündü Hal çaresizce. Ellerinin bu eski, hassas kâğıdı sıkı sıkı tuttuğunu hissetti, parmak uçlarındaki pigment benekleri ufalandı.

Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?

Sanki annesi geçmişten ona, tam olarak ona bakıyordu.

Ama hayır.

Ona bakmıyordu.

Annesi...

Hal, titreyen parmaklarıyla fotoğrafı çok nazik bir şekilde yere koyup yeniden günlüğün sayfalarını karıştırmaya başladı... çok geri gitti, hayır... biraz daha öne...

Ve en sonunda buldu.

Harap haldeki kayıkhaneye giren Maud, düz tabanlı külüstür kayığın bağını çözdü ve adaya doğru kürek çekmeye başladık. Gölün suyu sandalın gövdesinin altında alacalı ve kahverengiydi. Maud sandalı yıkık dökük bir iskeleye bağladı ve hepimiz iskeleye çıktık. İlk atlayan Maud oldu – çürüyen ahşap iskelenin en sonundan sığ ama suyun altında uzun uzun gidecek şekilde atladığında suyun altınlı kahverengi tonu kırmızıya döndü.

"Hadi Ed," diye bağırdı ve Ed ayağa kalktı, bana bakıp gülümsedi ve sonra Maud'ın arkasından suyun kenarına yaklaşıp koşarak atladı.

Birkaç satır sonra da şöyle diyordu:

"'Fotoğraf çeksene...' dedi Maud tembel tembel, çimenlerde uzanırken. Bronzlaşan bacakları havlunun soluk mavisinde bal rengi görünüyordu. 'Bugünü hatırlamak istiyorum.'

Benimki homurdandı ama itiraz etmedi ve kamerasını almaya gidip ayarını yattı. Kameranın yanında durup odak noktasını ayarlayışını, mercek kapağını kurcalayışını izledim.

"Neden bu kadar ciddi bakıyorsun?" dedi başını kaldırıp baktığında. Konsantre olup yüzünü hafızama kazımaya çalıştığım sırada kaşlarımı çattığımı fark ettim."

Hal, o sahnede yalnızca dört kişi hayal etmişti: annesi, Maud, Ezra ve Abel–fotoğraf çerçevesindeki dört kişi. Ama bu tam olarak gerçeği yansıtmıyordu. Fotoğrafı çeken biri olmalıydı. Ve bu, annesinin baktığı o kişiydi. O gecenin ilerleyen saatlerinde sahile indiği kişiyle aynı kişiydi bu. Sevgilisiydi. Hal'ın babasıydı.

Hal fotoğrafa bakıp annesinin o ateşli ve dolaysız bakışlarına odaklandı; ilk kez o gözlerdeki yoğunluğu başka bir şey olarak gördü. Kuşku değildi bu. Düşmanlık da değildi. Özlemdi.

Fotoğraftaki insanların içinde fotoğrafçıya –o fotoğrafçı her kimse– doğrudan bakan, ona meydan okuyan tek kişi annesiydi ve gözlerini gözlerine kilitlemişti.

Hal daha önce o bakışı farklı bir şekilde okumuştu, annesiyle fotoğraf makinesi arasındaki bağlantıyı kendi ilişkileri olarak görmüş, annesi geçmişin içinden Hal'a bakıyormuş gibi hissetmişti.

Ama artık anlamıştı. Annesinin baktığı kişi Hal değildi; nasıl olabilirdi ki? Annesi fotoğrafçıya bakıyordu. Hal'ın babasına. Ed'e.

30. BÖLÜM

Hal'ın yatağı hiç o geceki kadar yumuşak olmamış ya da onu böyle içten karşılamamıştı.

Örtülerin altına girip gözlerini kapadı ama uykusu gelmedi. Yorgun olmasına yorgundu, hatta midesi bulanacak kadar yorgundu. Uyuyamamasının nedeni Bay Smith'in adamları değildi. Şifonyeri kapının arkasına çekiştirmişti ve gecenin bir yarısı da diğer komşuları uyandırma ve bunun sonucunda 999'un aranması riskine gireceklerini düşünmüyordu.

Onun uykusunu kaçıran şey gözlerini her kapadığında günlüğün sayfalarının arasına, o küçücük odanın klostrofobisine geri dönmesiydi. Fotoğraf çok canlıydı: daracık çatı katı, parmaklıklı pencereler, üstte ve altta iki metal sürgü... gözlerini kapadığında bu görüntüler gözlerinin önünde canlanıyordu, sanki yeniden o odadaydı. Mide bulandırıcı bir dehşete kapılıyordu. Yalnızca annesi için değil – sonuçta annesi oradan kaçmış ve buraya, Brighton'a gelerek kendine ve çocuğuna Trepassen'dan uzak bir hayat kurmuştu. Hal, diğer çocuklar için dehşete kapılıyordu; çocukken yaptıkları çocukça bir hata yüzünden ceza olarak o odaya kilitlenen Abel ve Ezra için. En çok da Maud için.

Hal yazıları ilk birkaç kez okuduğunda annesini arıyordu – o sözcüklerin ardındaki kişiyi gözünde canlandırmaya ve kendi hatıralarıyla kıyaslamaya çalışıyordu. Sonra yazıları bir kez daha okuyup babası olabilecek çocuğun, Ed'in adının geçtiği yerleri taradı. Edward mı? O sakin, yakışıklı yüzü, ölçüp biçen ve Hal'ın annesine ait olabilecek yüz hatlarını seçmeye çalışan o mavi gözleri düşündü.

Hadi Ed. Bu sözcükler sanki annesi o küçücük odanın içinde haykırmış gibi kulaklarında çınladı.

Ed. Bu yeterince sık kullanılan bir addı. Cornwall'a yayılmış onlarca Edward, Edgar ve Edwin olmalıydı. Ama yine de...

Bütün gece boyunca sayfaların arasında bir ileri bir geri dolaştı, adın geçtiği ve ona her iki türlü de olsa bir kanıt sunacak, lehine ya da aleyhine fikir yürütecek bir yer aradı. Ama annesi sözünü tutmuştu ve o küçük dil sürçmesi dışında babasının adının geçtiği her yer yırtılmış ya da karalanmıştı.

Ama şimdi, gecenin sessizliğinde hafızasına kazıdığı sözcükleri düşünüp dururken kendini Ed'in değil, Maud'ın adının geçtiği yerleri ararken buldu.

Kendi annesi de biraz karanlıktı, belki de bunun nedeni birçok yazısında diğerlerini anlatmasıydı ama bu günlüğü tutan kararsız, romantik kızla bekâr bir anne olarak geçirdiği yılların ardından dönüştüğü o güçlü ve pratik kadını bağdaştırmak zordu. Kendi gözüyle görmemiş olsaydı, annesini bir erkeğin hasreti ve aşkıyla yazı yazarken hayal edemezdi. Belki de bu ilk ve son olmuştu.

Ama Maud yine de farklıydı. Hal'ın yaptığı tek şey sayfaları çevirmek olsa da kendini günlüğün içinde değişmez bir varlık gibi hissediyordu; saat gece yarısını geçse de ve yağmur pencereye vuruyor olsa da, Hal hafızasında hâlâ Maud'ın adının geçtiği yerleri yokluyordu.

Bunun tek nedeni Maud'ın mirasının Hal'ın önüne serilmiş olması değildi. Maud'da doğrudan Hal ile konuşan bir şeyler

vardı. Belki de bunun nedeni o ateşli kararlılığı, yok edilmeyi reddedişi, özgür kalma arzusuydu. Belki de buruk mizah anlayışı ya da cömertliğiydi. Çünkü Maud'ın kuzenine beslediği sevgi ve ilgi günlüğün tamamına hâkim olan karanlığın içinde altın bir ip gibiydi ve yirmi yıllık boşluktan sonra bile, Hal kendini yazılanlara gülümserken buldu. Tarot kartları hakkında ne söylemişti? *Saçmalıktan başka bir şey değil,* böyle söylemişti. Bu, Hal'ın ciddi falcılarla karşılaştığında kapıldığı fikre o kadar benziyordu ki okurken neredeyse sesli gülecekti.

Ama ona ne olmuştu? Maud'a – gerçek Margarida'ya ne olmuştu? Şimdi neredeydi? Ve neden kimse onun hakkında konuşmuyordu? Ölmüş müydü? Yoksa kaçış yeminini gerçekleştirmiş miydi?

Belki de yurtdışına kaçmış, adını değiştirmiş, kendine yeni bir hayat kurmuştu. Hal öyle olmasını umuyordu. Bunu hem Maud'ın kendi iyiliği için hem de o yırtık sayfalarda neler olduğuna dair gerçeği bildiği için istiyordu. Maud, Hal'ın annesiyle ve babasıyla ilgili gerçeği biliyordu.

Abel, Ezra, Harding, Bay Treswick. Hal'ın sayesinde hepsi Maud'ın üç sıcak yaz önce, araba kazasında öldüğüne inanıyordu. Gerçeği yalnızca Hal biliyordu. Ölen Maud değildi, kuzeni Maggie'ydi.

Maud'ın hâlâ hayatta olması, kuzeninin başına gelenlerin gerçeğine ve Hal'ın kendi kimliğinin gizine tutunuyor olması mümkün, hatta olasıydı.

Ama onu bulmak için Hal'ın geri dönmesi gerekecekti. Trepassen'a dönüp yeni baştan başlaması, Maud'ın hayatının akışını baştan incelemesi gerekecekti. Bunu yapmak için Hal'ın aklına tek bir yöntem gelmişti.

31. BÖLÜM

Ertesi gün pazardı. Hal battaniyesini alıp oturma odasına geçtiğinde saat sekizdi. Elinde kahve fincanıyla kanepeye kıvrılıp kucağına da bir yığın mektup aldı.

Mektupların en üstünde Harding'in kartviziti vardı.

Saatin dokuz buçuk olmasını bekledikten sonra numarayı aradı ama karşısına sesli mesaj kutusu çıktı. Otomatik mesajdaki yumuşacık kadın sesini duyunca içinde filizlenen rahatlık hissine engel olamadı.

"Aradığınız numara şu anda size–"

Sonra Harding'i hafif tumturaklı ve doğal halinden biraz daha derin sesi devreye giriyordu: "Ben Harding Westaway."

"Lütfen sinyal sesinden sonra mesajınızı bırakın," diye devam etti kadın ve ardından *bip* sesi duyuldu.

Hal öksürdü.

"Eee... Harding Dayı, ben... ben Hal. Harriet. Dün kaçtığım için özür dilerim ama gerçek şu ki–"

Yeniden yutkundu. Kalktığından beri ne söyleyeceğine karar vermeye çalışmış, en sonunda söyleyebileceği tek bir şey olduğuna, yaptıklarını anlamlı kılacak tek bir şey olduğuna karar vermişti. Gerçeği söyleyecekti.

"Gerçek şu ki, ben... ben tüm bu olanlar karşısında çok korktum. Cornwall'a geldiğimde beklediğim şey Bay Treswick'in okuduğu şey değildi ve büyükannemin mirasını kabul etmenin çok zor olduğunu düşündüm. Cuma gecesi uyuyamadım ve korkarım ki ben... yalnızca..."

Biiip. Mesajın kesilmesi Hal'ın kendini uzun uzun anlatmış anlamına geliyordu.

"Mesajınızı göndermek için bire basın. Mesajı yeniden kaydetmek için ikiye basın," dedi kadın sesi.

Hal sessizce küfür ettikten sonra bire bastı ve sonra telefonu kapayıp yeniden aradı. Bu kez mesaj kutusu neredeyse hemen devreye girdi.

"Özür dilerim, lafı fazla uzattım ve mesaj kesildi. Bakın uzun lafın kısası, önce sizinle konuşmadan evden ayrıldığım için özür dilerim ama düşünecek biraz zamanım oldu ve eve geri dönmek istiyorum. Bunun tek nedeni Bay Treswick ile görüşürken muhtemelen bana da ihtiyaç duyacak olmanız değil, anneme ve büyükannemin neden böyle bir seçim yaptığına dair soracak çok sorum var, evet, gerçekten öyle. Umarım beni affedersiniz. Lütfen beni bu numaradan geri arayın ve haber verin. Hoşçakalın. Ve yeniden özür dilerim."

Telefonu kapadığında midesinin gerginlik ve bulantı arası bir hisle allak bullak olduğunu hissetti. Geri dönmek çılgınlık mıydı?

Belki de öyleydi. Ama burada da kalamazdı; Bay Smith'in adamları onu beklerken ve kendi geçmişine dair gerçekleri bilmezken bunu yapamazdı. Köprüleri şu anda yakarsa Trepassen'da olanları asla öğrenemeyebilirdi. Ve babasının gerçekte kim olduğunu da.

Annesi neden babasının kim olduğuna dair yalan söylemişti?

Dün bütün gece günlükte buna bir yanıt bulmaya çalışmıştı ve bulamamıştı. Ama şimdi sorduğu soru gizli bir sır gibi

ona baskı kurmaya, kendisiyle ilgilenmesini istemeye başlamıştı. Nedense annesi babasının kimliğini Hal'dan gizlemeyi ve işi daha da abartmayı, yalanlarla örülü bir hikâye yazmayı seçmişti. İspanyol üniversite öğrencisi, tek gecelik aşk. Bunların hiçbiri gerçek değildi. Ama neden? Hal'ın bilmeye hakkı olduğu bir gerçeği ondan gizlemek için neden her yola başvurmuştu?

Bu açmazı çözmeye çalışırken bacağında duran telefonu titredi ve bir milisaniye sonra keskin zil tonu duyuldu. Hal ekrana baktığında karnına sancılar girdi. Arayan Harding'di.

"A-alo?"

"Harriet!" Harding'in sesi göz korkutucu bir rahatlıkla doluydu. "Mesajlarını şimdi dinledim. Genç bayan, herkesin ciddi anlamda ödünü patlattın sen."

"Biliyorum," dedi Hal. "Çok üzgünüm." Üzgündü, gerçekten üzgündü. "Ben yalnızca – mesajımda söylediğim gibi, tüm bu olanları beni çok yordu. Kimsesizken ve kimseye karşı bir sorumluluğum yokken bir anda–"

"En azından not bırakabilirdin," dedi Harding. "Mitzi seni uyandırmak için yukarı çıktığında yatağının boş olduğunu ve eşyalarının ortalıkta olmadığını görünce hayatının şokunu yaşadı. Neler olduğuna dair hiçbir fikrimiz yoktu."

"Evden çıkarken Bayan Warren'ı gördüm. Size söylemedi mi?" Bu tuhaf ve kopuk karşılaşmanın anısı rüya gibiydi. Gerçekten olmuş muydu bu? Bayan Warren gerçekten Hal'ın hatırladığı o şeyleri söylemiş miydi? *Sana da o paçavra annene de güle güle.* İmkânsız gibi geliyordu.

Karmaşık bir sessizlik oldu.

"Bayan Warren mı dedin?" dedi Harding en sonunda. "Hayır. Hayır, hiçbir şey söylemedi. Ne tuhaf."

"Ah." Hal, muallakta kalmıştı. Bayan Warren'ın hikâyeyi kendi bakış açısıyla anlatmış olduğunu tahmin ediyordu. Hal, gecenin bir yarısı, muhtemelen koltuğunun altında çaldığı de-

gerli eşyalarla, hırsız gibi evden sıvışmıştı. "Ben onun size aslında daha erken telefon etmeliydim. Özür dilerim Harding Dayı."

Harding Dayı. Sözcüklerin ağzından böyle otomatik bir şekilde çıkmış olması çok tuhaftı. Birkaç gün önce bunları söylemek çok zor gelmişti; *dayı* unvanını söyleyebilmek için kendini zorlaması gerekmişti. Şimdiyse bir alışkanlık haline gelmişti. Kendi yalanlarına inanmaya başlıyordu.

"Pekâlâ, bu konuyu daha fazla konuşmayacağız, tatlım," dedi Harding, hafif tumturaklı bir tavırla. "Ama Tanrı aşkına, bir daha gecenin bir yarısı evden kaçma. Seni yıllar sonra bulabildik ve... işte..." Durdu ve Hal'ın sakin cephenin ardında sezinlediği duyguyu gizleyerek öksürdü. "Özellikle yengen bu gerilimi kaldıramadı. Nerede olduğunu bilmediği ve sana ulaşmanın bir yolu da olmadığı için dün deliye döndü. Şimdi, geri döneceğim mi dedin?"

"Evet," dedi Hal. Yutkundu. Boştaki eliyle kucağındaki yığının en üstünde duran mektubu alıp yıllarca içinde durduğu zarfın kırışıklarının arasından çıkardı. "Evet, döneceğim."

32. BÖLÜM

Hal, Penzance'e dönüş biletini satın alabilmek için nasıl para bulacağını Brighton istasyonunun bilet gişesine gidene ve kartı reddedilene kadar düşünmemişti. Bavulunu çekiştirerek gişeden uzaklaşırken yüzü utançtan kıpkırmızı olmuştu, bütün seçeneklerini kafasına evirip çevirdiğinde elinde tek bir seçenek olduğunu gördü; bilet uygulamasını yeniden deneyecek ve internet sitesinin bileti banka hesabını kontrol etmeden işleyeceğini umacaktı. Bu çok küçük bir umuttu ama başka bir umudu da yoktu.

Kahve standının yanındaki sessiz köşeye yürüyüp telefonunu çıkardı, uygulamayı açmak üzere olduğu sırada Harding'den mesaj geldiğini gördü.

Sevgili Harriet, yazıyordu biraz sert bir dille, *Bay Treswick'e de danıştıktan sonra, miras işlerini halletmek üzere buraya gelmen gerekeceği için Trepassen biletini biz almak istiyoruz.* Ödemesi yapılmış biletinin kodunu da yolluyorum, Brighton'daki bütün makinelerde işe yaraması gerekiyor. Lütfen herhangi bir sorun yaşarsan beni ara. Harding *Dayı. Bu arada, Abel Penzance'ten seni alacak.*

Hal mesajı kaparken tuhaf bir duyguya kapıldı; hem içi

ısınmış hem de boğulacak gibi olmuştu. Sanki kaskatı kesilmiş vücudu daracık bir eşarpla biraz fazla sıkı bir şekilde sarılmıştı.

Kim olduğunu hatırla, diye düşündü, coşkulu bir teşekkürler mesajı atması gerektiğini bilerek. *O küçük bir fareyi andıran uysal, minnettar yeğen olduğunu hatırla.*

Ama kendi geçmişinin gerçekliği, yarattığı kurguyla çatışmaya başladığında bu role devam etmesi gittikçe zorlaşıyordu. Açık vermemek gittikçe zorlaşıyordu. O eve geri dönmek delilik miydi?

Gökyüzü gittikçe kararıyordu, tren batıya doğru hızlandığında Hal bir şeyler okuması, araştırma yapması Google'da adları taraması, kendini yeniden rolüne hazırlaması gerektiğini biliyordu. Bilmesi gereken çok şey vardı. Maud Oxford'a gitmiş miydi? Ondan sonra başına ne gelmişti?

Ama bunları araştırmak bir türlü içinden gelmiyordu. Başını pencerenin çizik dolu camına dayayıp hızla geçip giden kırlara baktı. Hava soğuktu ve Londra'dan ayrılıp şehir dışına çıktıklarında daha da soğumuştu. Çıplak ağaçlara kırağı düşmüştü, çimenler bembeyazdı ve su birikintileri buzdan siyaha dönmüştü. Hal, başka bir gün olsaydı bunu güzel bulurdu ama bugün düşünebildiği tek şey ardında bıraktıkları ve belki de bir daha asla görmeyecekleriydi; büyüdüğü ev, bütün geçmişi. Trenin katettiği her kilometreyle ileri, bilinmez bir geleceğe doğru ilerliyordu ve sahip olduğu tek eşya olan giysi ve belge dolu bavulu hemen yanında duruyordu.

Ama aynı zamanda geri de dönüyordu, kendi geçmişine dönüyordu ve zihnini kurcalayan yanıtsız soruların arasında, Hal'ın, ağrıyan bir dişe yeniden ve yeniden dokunan dil gibi, gittikçe artan bir huzursuzlukla dönüp dolaşıp saplandığı tek bir soru vardı.

Annesi *neden* yalan söylemişti?

Günlük ve günlükte yazan her şey apaçık ortadaydı. Mag-

gic, halasına bebeğinin babasının kim olduğunu söyleyememiş ve onu bir daha görmeme riskine girememişti.

Ama neden Hal'a da yalan söylemişti?

Hal, gittikçe büyüyen bir telaşla bu soruyu kendine sorup durdu ama aklına tek bir neden geliyordu; annesi onu korumak için yapmıştı bunu.

Ama neyden korumak istemişti?

Tren Penzance'e girdiğinde hava karanlıktı ve Hal neredeyse uyuyacaktı ama kendini toparlayıp bavulunu yüklenirken içine fazladan tıkıştırdığı giysilerin ve belgelerin ağırlığını hissetti. Trenden perona indiğinde, her şeyin ne kadar çok değiştiğine dair huzur bozucu bir farkındalıkla karışık tuhaf bir déjà vu hissine kapıldı. Peron, kocaman saat ve yankılanan anonslar aynıydı ve işte kendisi de o yırtık kot pantolonu, her tarafı dökülen bavulu ve gözlerine giren saçlarıyla öylece dikiliyordu.

Ama bu kez peronda Abel da vardı ve istasyona varan trenlerin listesine bakıyordu. O sırada Hal'ın bariyerin öteki tarafında durduğunu görünce yüzünde bir gülümseme belirdi, arabasının anahtarlarını havaya kaldırarak el salladı. Hal bariyeri geçtiği sırada kendini hiç beklemediği bir kucaklaşmanın içinde buldu. Abel sarılmayı bırakıp gülümsediğinde bronz yüzünde rahatlamanın verdiği çizgiler belirdi.

"Harriet! Seni yeniden görmek ne güzel. Herkesin ödünü patlattın. Senin o evde olmana tam alışmıştık ki... her neyse." Sustu, yüzünde kederli bir gülümseme şekillendi. "Bunu boş verelim, iyi olduğunu bilmek güzel."

"Özür dilerim." Hal, peronda yavaşça yürürlerken kendini Abel'ın yüzünü yan yan bakarak incelerken buldu. *Babamı tanıyor musun?* diye sormak istiyordu. *Edward mı?* Ama bu sözcükleri telaffuz etmesi olacak iş değildi. "Kimseyi endişelendirmek istemedim. Trenim geç kaldığı için de üzgünüm." Saate baktı. Neredeyse dokuz buçuk olmuştu. Trenin sekiz

buçukta istasyona varmış olması gerekiyordu. "Çok mu bekledîniz?"

Abel başını iki yana salladı.

"Biraz bekledim ama sorun değil. Dürüst olmak gerekirse dışarı çıkmak için bir bahanem olmasına sevindim, istasyonun kafesinde şaşırtıcı derecede güzel bir kahve içtim. Bayan Warren'ın gri çamaşır suyu kahvesinden bir fincan daha içebileceğimi hiç sanmıyorum."

Abel'ın gözleri istasyonun ışığında ödün vermez bir grilikte görünüyordu ama Hal, otoparka vardıklarına gözlerine yeniden bakmaktan, Abel parlak siyah Audisinin kapısını açmak için durduğu sırada aydınlatmanın altında göz rengini çözmeye çalışmaktan kendini alamadı.

Abel, Hal'ı ona bakarken yakalayınca Hal kıpkırmızı kesilip yere baktı.

"Çenemde bir şey mi var?" diye sordu Abel kahkaha atarak. Hal başını iki yana salladı.

"Çok özür dilerim. Hayır–sadece, ben..." Yutkundu ve yanaklarının kızardığını hissetti. "Ben hâlâ bu aileye sahip olduğum fikrine alışmaya çalışıyorum. Tahmin etmesi çok zor bir şey."

"Anlayabiliyorum," dedi Abel sakince. "Biz de bu fikre alışmaya çalışıyoruz, üstelik sen tek bir tanesin. Senin için daha önce hiç tanımadığın kocaman bir aileyle karşılaşmak bundan on kat tuhaf olmalı." Hal'ın kapısını açıp bavulunu aldıktan sonra kapısını kapadı. Sürücü koltuğuna geldiği sırada kendi kapısını da kapayıp arabanın içindeki ışığı söndürdü ve her şey ön panelin yeşil ışığıyla aydınların gölgelere büründü.

"Abel," dedi Hal yavaşça, otoparktan çıkarlarken. "Ben... ben annemin o fotoğrafı için size yeniden teşekkür etmek istiyorum. Annemin benim yaşlarımdayken çok fazla fotoğrafı yok bende... yani, bunun benim için anlamı çok büyük, hepsi bu."

"Önemli değil," dedi Abel sakince. Dikiz aynasına baktıktan sonra arabayı çalıştırdı. "Rica ederim. Bende de maalesef o zamanlarda çekilmiş fazla fotoğraf yok. Daha çok vardı ama hepsi her zaman çok mutlu anıları hatırlatmadığı için ben de gerektiği kadarını sakladım. Ama eve gittiğimde daha fazlası var mı diye bir kontrol ederim. Annenin olduğu başka bir fotoğraf bulursam sende kalabilir."

"Teşekkürler," dedi Hal usulca. İstasyonun arkasındaki dar caddelerden dönerek ilerlerken nihayet cesaretini topladı.

"Abel, size bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"O fotoğrafı kim çekti? Bana verdiğiniz fotoğrafı?"

"Kim mi çekti?" Abel kaşlarını çattı. "Emin değilim. Neden sordun ki?"

"Eee..." Virajı biraz hızlı dönünce Hal'ın midesi bulandı. "Bilmiyorum. Sadece merak ettim."

"Gerçekten hatırlayamıyorum..." dedi Abel. Hâlâ kaşlarını çatıyordu, yanıt vermek için zaman kazanmaya çalışır gibi burnunun kemiğini okşadı. "Galiba... evet, Ezra'nın çektiğinden emin gibiyim."

Hal yutkundu, hayatını tehlikeye atıyormuş gibi hissediyordu.

"Eee... şey çekmedi mi... Edward çekmedi mi?"

"*Edward mı?*" Abel, arabanın karanlığının içinde yan gözlerle Hal'a bakarken ön panelin tüyler ürperten yeşil LED ışığı yüz ifadesini tuhaf kılıyor, çözmeyi zorlaştırıyordu. "Neden böyle bir şey söyledin ki şimdi?"

Sesi aniden Hal'ın son birkaç gündür tanıdığı o sıcak ve meraklı adamdan tamamen uzaklaşmıştı. Bu seste soğuk ve acı bir şey vardı. Hal, çimenlerin arasından yükselen yılanı görmüş bir fare gibi sessizleşti. Günlükten bahsetmenin çok ama çok aptalca olacağını aniden büyük bir kesinlikle anlamıştı.

"Ben–" Sesinin silik çıkması için uğraşmasına gerek yoktu, kendiliğinden tiz bir fare sesi gibi çıkmıştı zaten. "Ben–bilmiyorum. Sadece merak ettim."

"Fotoğrafı Ezra çekti," dedi Abel hissizce, anayola sapıp tartışmaya son noktayı koyarak.

Ama Hal, araba köşeyi dönerken bunun doğru olamayacağını düşündü. Ezra fotoğrafın içindeydi.

"Yalnızca–" diyerek yeniden konuşmaya çalıştı ama Abel sözünü kesti ve bu kez sesi öfkeyi andıran bir soğukluk taşıyordu.

"Harriet, yeter. Fotoğrafı Edward çekmedi. O zamanlar onu tanımıyordum. Nokta."

Yalan söylüyorsun, diye geçirdi içinden Hal. *Adı günlükte yazıyor. Yalan söylüyor olmalısın. Ama neden?*

33. BÖLÜM

Abel, Trepassen Konağı'na vardıklarında arabayı park etti ve Hal evin etrafından ana girişe doğru onun arkasından yürüdü. Görünürde hiç ışık yoktu ve ev neredeyse terk edilmiş görünüyordu, çıplak pencereler siyah, ifadesiz gözler gibiydi. Hal'ın gözünün önüne aniden evin yirmi otuz yıl sonraki hali geldi; çatı içeri çökmüş, pencereler çatlayıp kırılmış, yapraklar çürük parkelerin üstünde uçuşuyor.

"Biz geldik," diye bağırdı Abel ana kapıdan içeri girerlerken, sesi koridor boyunca yankılandığında. Hal'ın yüreği ağzına gelmişti ama bunun nedenini ölçüp biçecek zamanı olmamıştı. Salonun kapısı açıldığında ve Harding'in kafası göründüğünde nedenini anladı. Onu korkutan Bayan Warren'dı. Bunu çözmesine fırsat kalmadan kendini Harding tarafından sıkıca kucaklanırken buldu. Yanağı tüvit kumaşlı omzuna yapışmış durumdaydı ve Harding, ensesini Labrador ile çocuk arası bir türmüş gibi tuhaf ve rahatsız edici bir sertlikle okşuyordu.

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi ve sonra tekrarladı, "Pekâlâ, pekâlâ."

Nihayet geri çekildiğinde, Hal gıdılı yüzünün bastırdığı bir duyguyla elma gibi kızardığını görüp şaşırdı, üstelik gözleri de

nemli nemliydi. Harding, onlara doğru dönüp öksürdü. "Mitzi – *tüh!* Seni göremediği için çok üzülecek ama çocukları eve götürmek için yola çıktı. Yarın okulları var."

"Buna üzüldüm," dedi Hal mütevazı bir dille. "Ben de onu göremediğime üzüldüm."

"Edward'ın da gitmesi gerekti," dedi Abel. Hal, Mitzi'nin adı geçtiğinde hissettiği belli belirsiz suçluluk duygusundan epey farklı ve keskin bir sızı hissetti. Tutunduğu bir şeyler vardı, o anda bunu fark etmişti. Edward'ı görmeyi, gözlerine bakmayı, yüzünde kendine dair bir şey bulmayı ummuştu.

"Üzüldüm," dedi yeniden. "Yeniden... buraya gelecek mi?"

"Pek sanmam," dedi Abel. Yüzü sertti ve bunu bir anda fark edip kurtulmaya çalıştı. Hal'ın trençkotunu alırken kendini zorlayarak gülümsedi ama samimiyetsiz bir gülümsemeydi bu. "Burada bir hafta daha tutulmadığımız sürece tabii. Ve gerçekten böyle bir şey olmamasını umuyorum."

"Yemek yedin mi?" diye araya girdi Harding. "Maalesef biz bir süre önce akşam yemeğimizi yedik ama salonda çay var, Bayan Warren'dan da sandviç hazırlamasını isteyebilirim..."

Cümlesinin sonlarına doğru kuşkuya kapılmış gibiydi, Hal anlayışlı bir tavırla başını iki yana salladı.

"Hayır, lütfen, ben kesinlikle iyiyim. Trendeyken yedim."

"Pekâlâ, o zaman salona gelip en azından çay iç. Yatağına gitmeden önce biraz ısın."

Hal başını onaylarcasına sallayınca Harding de ona salona kadar eşlik etti. İçerideki sehpada bekleyen bir çay vardı.

Şöminenin ızgarasında ufak alevli bir ateş yanıyordu, sehpalardaki lambalar açıktı ve yaydıkları altın renkli ışık örümcek ağlarını, lambriyle kaplı duvardaki çatlakları, kirli ve yıpranmış perdeleri, rutubeti ve bakımsızlığı örtüyordu. Salon ilk kez gözüne ev gibi görünmüştü ve Hal içini kaplayan arzuyla yorgun düştü. Burada kalma arzusu değildi bu çünkü Trepassen insanı gerçekten kucaklayan bir yer gibi görünmeyecek

kadar Gotik ve kasvetliydi. İnsanların sessizce acı çektiği, yemeklerin gerginlik ve korku içinde yendiği, sırların gizlendiği ve mutsuzluğun memnuniyetten daha sık hüküm sürdüğü bir ev havası vardı burada.

Belki de Hal'ın hissettiği arzu, bu ailenin bir parçası olarak kalma arzusuydu. Bütün çalımına rağmen, Harding'in gözlerinin yaşarması Hal'ı ifade edemeyeceği kadar çok etkilemişti. Ama tek neden Harding değildi. Ezra, Abel, Mitzi, çocuklar– her biri kendilerine has bir şekilde Hal'ı karşılamış, ona güvenerek içlerini açmıştı ve Hal da karşılığını vermişti... ama nasıl? Yalan söyleyerek.

Sadece Bayan Warren, diye düşündü Hal huzursuzluk içinde. Sadece Bayan Warren, Hal'a güvenmemişti.

Harding'in doldurduğu fincanı alıp kurabiyeyi çaya temkinli bir şekilde daldırırken bu düşünce içini kemirip duruyordu. Fısıltılar içinde yöneltilen o gece yarısı suçlamalarından sonra, Hal Bayan Warren'ın söylediklerini aklında evirip çevirmişti ve devamlı olarak, huzur kaçıran o aynı sonuca gelmişti. Bayan Warren... biliyordu.

Ama bunu kimseye söylememişti, değil mi? Bunun tek açıklaması, ki insanın içini pek rahatlatan bir açıklama değildi, Bayan Warren'ın da saklayacak bir şeyi olduğuydu...

Şömine rafındaki saat çınladığında Hal da çayının son yudumunu içti, Abel ve Harding ile birlikte saate baktı.

"Tanrım," dedi Harding. "On buçuk. Bu kadar geç olduğunun farkında değildim."

"Üzgünüm," dedi Hal. "Muhtemelen benim yüzümden uyumadınız. Trenim gecikti."

"Hayır, hayır. Senin yüzünden değil," dedi Harding. Gerindiğinde ekose gömleği kemerinden çıktı ve hamuru andıran göbeğinin küçük bir parçası göründü. "Bundan emin olabilirsin. Ama bugün... yani, bütün bu haftayı fazla yorucu bulduğumu söyleyebilirim. Mitzi ve çocuklar da gitmişken güzellik

uykuma yatabilirim. Harriet, kusura bakmazsan ben artık yukarı çıkıp uyuyacağım."

"Ben de yatacağım," dedi Abel esneyerek. "Ezra nerede?"

"Kimbilir. Akşam yemeğinden sonra kayboldu. Muhtemelen yürüyüşe çıkmıştır. Bilirsin onu."

"Anahtarını yanına aldı mı?"

"Saygıdeğer beyefendiye yeniden bir önceki yanıtımı vermek mecburiyetindeyim," dedi Harding, bu kez biraz daha kızgın bir dille. "Kimbilir. Söz konusu kişi Ezra."

"Ön kapıyı kilitlemeyeceğim," dedi Abel yeniden esneyerek. Pantolonunun paçalarındaki hayalî havı temizleyerek ayağa kalktı. "Tanrı biliyor ya, çalacak pek bir şey yok nasıl olsa. Pekâlâ. İyi geceler Hal. Bavulunu taşımana yardım edeyim mi?"

"İyi geceler," dedi Hal. "Ve hayır, endişelenmeyin, kendim hallederim."

Çatı katına çıkan dar merdivenler karanlıktı, Hal'ın düğmeye basması için uzun bir süre el yordamıyla araması gerekti.

Ama düğmeye bastığında hiçbir şey olmadı. Bir kez daha bastı ama ışık hâlâ yanmamıştı. Telefonu çantasının diplerinde bir yerdeydi ve elleri bavuluyla dolu olduğu için en sonunda yukarı karanlıkta çıkmak zorunda kaldı.

Çatı katının merdiven sahanlığında hiç pencere yoktu ve basamakları çıkarken karanlık öyle mutlak, öyle zifiriydi ve isli siyahlık öyle yoğundu ki neredeyse tadı ağzına gelmişti. En üst basamağa vardığında bavulunu yere bıraktı ve parmak uçlarıyla koridorun kıvrıldığı noktayı ve çatı katının kapısını buldu; her ne kadar bu fikir ona tarih dönüp dolaşıp kendini tekrarlıyormuş gibi tuhaf ve rahatsız edici bir his yaşatsa da burası artık kendi odası gibi gelmeye başlamıştı.

Ama bu kez kapı sert bir şekilde itince açıldı ve Hal ışığın düğmesini arayarak içeri girdi.

Düğmeye bastığında ışık yine yanmadı ve bu kez Hal büyük bir öfkeye kapıldı. Sigorta mı atmıştı acaba? Neler oluyordu?

Buradaki karanlık o kadar önemli değildi çünkü perdeler açıktı ve içeriye yatağına giden yolu bulmasına, soyunmasına ve soğuk örtülerin arasına uzanmasına yetecek kadar ay ışığı giriyordu.

Ayın duvardaki gölgelerini izleyerek uyumak üzereyken bir şey fark etti.

Sorun sigorta değildi. Biri odanın ortasındaki lambanın ampulünü çıkarmış, onu bilerek karanlıkta bırakmıştı.

Tavana asılı lamba artık boş bir soketten ibaretti.

34. BÖLÜM

"Bir şey sorabilir miyim?" dedi Hal kahvaltı sırasında. Masanın ortasındaki yığının içinden bir dilim kızarmış ekmek aldı, tam üstüne marmelat sürecekti ki marmelat kavanozunun kapağını açtığı sırada üstünün kalın bir küf tabakasıyla kaplandığını gördü ve iştahı kaçtı.

"Ne?" dedi Harding, başını üstüne hızlıca tereyağı sürdüğü ekmeğinden kaldırarak. "Bir şey mi soracaksın? Tabii sor. Ne oldu?"

"St. Piran kasabası. Ne kadar uzakta?"

"Ah... altı kilometre kadar. Neden sordun ki?"

"Düşündüm de..." Hal yutkundu ve parmaklarını kapüşonlu svetşörtünün eprimiş kenarına doladı. "Bu sabah yürüyüşe çıkabilirim diye düşündüm. Zamanımız var mı? Bay Treswick'le görüşmemiz ne zaman?"

"Maalesef ancak yarın sabah görüşebileceğiz," dedi Harding. Ekmeğini gereğinden daha büyük bir güçle ikiye kesti ve bıçak tabağa sürtünce Hal irkiliverdi. "Adam çok meşgul görünüyor. O yüzden bugün istediğini yapmakta özgürsün. Ama seni uyarayım, pek hoş bir yürüyüş olmaz. Yılın bu zamanı tarlalar sürüldüğü için üstünde yürümek zor ve oldukça

da çamurlu bir iş. Anavoldan gitmen daha iyi olur ama bu da trafikten uzak durmaya çalışmak zorunda kalman demek."

"Önemli değil," dedi Hal. "Ben yalnızca biraz hava almaya ve ihtiyacım var. Bu çok zor bir iş mi?"

"Pek sayılmaz," dedi Abel. "Ama üstünün başının buna pek uygun olmadığını düşünüyorum." Hal'a biraz tuhaflıkla baktı. Abel'in önceki gece takındığı soğuk tavır kaybolmuş, yeniden her zamanki gibi meraklı davranmaya başlamıştı ama Hal bu şefkat maskesinin altında buz gibi öfkesinin gizli olup olmadığını merak etti. Hangi yüz gerçek Abel Westaway'di?

"Dışarısı çok serin. Cornwall'un bu bölgesinde pek kar yağmaz ama dün gece her yer kırağı kaplandı."

"Sorun değil," dedi Hal. Ellerini svetşörtünün cebine sokup boynunu yakasından iyice içeri çekti. "Ben çok dayanıklıyımdır."

"Yani, pek öyle görünmüyorsun," dedi Abel ve babacan bir tavırla göz kırptı. "Bak, gerçekten dışarı çıkacaksan benim yağmurluğuş ceketimi giy. Ön kapıdaki askıda duran kırmızı ceket. Sana fazla büyük gelir ama en azından rüzgâr geçirmez ve yağmur yağarsa ıslanmazsın. Hava tahmini bu öğleden sonraya yağmur verdi. Ama St. Piran'a gittiğinde yağmur başlarsa ya da yorgunluktan ölürsen beni ara, ben gelip seni postanenin önünden alırım."

"Tamam," dedi Hal. Ayağa kalktı. "Ben şimdi gidevim. Yağmur başlamamışken yürümeye koyulayım. Tamam mı?"

"Benim için sorun yok," dedi Abel. Ellerini kaldırdı, takındığı hızlı ve alaycı gülümsemeyle göz kenarlarındaki deri kırıştı. Sabah ışığında gözleri bir anda mavi gibi görünmüştü. "Ben senin baban değilim."

Hal kapıdan çıktıktan sonra telefonunu çıkarıp haritaları açtı ve adresi girdi: Falez Evleri 4, St. Piran, Cornwall.

Telefonu mesafeyi ve yürüme zamanını hesapladıktan son-

ra rotayı çıkardı – bahçe yolundan yürüyüp anayola çıkmalıydı.

Kırağı yüklü rüzgâra doğru dönüp telefonunu Abel'ın yürüyüş ceketinin cebinin dibine kadar ittikten sonra yürümeye başladı, rüzgâr yüzüne vuruyordu ve sıkıca tuttuğu telefonu sıcaktı.

Ben senin baban değilim.

Neden böyle söylemişti ki? Bu, Hal'ın kuşkularına öyle rahatsız edici derecede yakındı ki bir yanıt bulamıyordu – alık alık bakıp acele adımlarla odadan çıkarak yaşadığı şoku saklamakla yetinmişti. Abel'ın bildiği bir şey mi vardı? O ve Ezra bir şey mi konuşmuşlardı? Hal, Penzance'ten dönerken Ezra'nın arabada sorduğu sıradan soruların üstünde durmamıştı ama şimdi söylediklerini hatırladıkça kendini kardeşlerin gerçeklerin ne kadarını bildiğini merak ederken buldu.

Ezra'nın sorduğu sorunun tamamen mantıklı olması gibi Abel'ın söylediği şey de görünüşte oldukça mantıklıydı. İnsanlar nereden geldiğimizi, kim olduğumuzu merak eder. Bu, hayatı boyunca Hal'ın uğramak zorunda kaldığı bir şeydi: "Baban nerede?" "Ne iş yapıyor?" Oyun parkında onu anlamaya çalışan her çocuğun sorduğu sorulardı bunlar. Daha da üzücüsüyse, "Neden baban yok?" sorusuydu.

Yetişkinler bu soruyu daha çekinerek soruyordu –"Ailen yakınlarda mı yaşıyor?" ya da "Annenle baban buralarda mı?"–ama sonu hep aynı kapıya çıkıyordu.

Sen kimsin? Neden bilmiyorsun?

Bu sorular Hal'ın annesi hayattayken hiç önemli değildi. O zamanlar kim olduğunu biliyordu – ya da o öyle sanıyordu. Ama şimdi kendi düşüncelerine o kadar yakındılar ki çığlık atmak istiyordu.

Çünkü en kötü kısmı buydu. Babasızlık değildi. Bilmemek de değildi hatta.

Yalanlardı.

Bana nasıl yalan söyleyebildin? diye geçirdi içinden, uzun ve dönemeçli bahçe yolundan aşağı doğru inerken. Onu izleyen saksağanlarla dolu eğri porsuk ağaçlarının altından, korkutucu demir kapılardan geçti.

Biliyordun ve bana yalan söyledin, yanıtlarını öğrenmeye hakkım olan soruları sormamı engelledin.

Hal annesinden asla nefret etmemişti, asla. Paraları olmadığında, diğer çocuklar ışıklı spor ayakkabı giyip Pokémon kartlarıyla oynadığında kendisinde yalnızca yumuşak ayakkabılar ve küçük kâğıt parçalarının üstüne kendi yaptığı çizimler olduğunda bile nefret etmemişti. Elektrik faturasını ödeyemedikleri için bir hafta boyunca mum ışığında oturduklarında, yemeği bir arkadaşından ödünç aldığı gaz ocağının üstünde yaptığında bile ondan nefret etmemişti. Ayakkabıları delik deşik olduğunda, annesi bir müşteriyi geri çeviremediği için iskeleden eve geç dönüp veli toplantısını ve sınıf oyunlarını kaçırdığında bile ondan nefret etmemişti.

Hal onu anlamıştı, bu annesinin de seçimi değildi. Ellerinde avuçlarında olanı paylaşmışlardı; iyi günde de kötü günde de. Paraları olduğunda ziyafet çekiyorlardı. Zor zamanlaraysa birlikte göğüs geriyorlardı. Annesi elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Bunu Hal için yapıyordu.

Ama bu – açığa çıkan bu gerçek... annesi bunu Hal için yapmamıştı. Bunu kendine saklamıştı – bu bilgiyi Hal ile paylaşabilirdi ama bunu yapmak yerine gizlemiş, kendine saklamıştı.

Peki neden? O gün kamerayı tutan adamla, annesinin bu kadar derin baktığı gözlere sahip olan o adamla, sevdiği o adamla ilgili bu kadar kötü olan neydi?

Kot pantolonunun cebinde bir tomar mektup vardı – bunlar yatağının altında bulduğu, Penzance'ten postalanan mektuplardı. Bunları çözmek çok zamanını almıştı ama en sonunda hepsini okumuştu. Maud ile Maggie arasındaki mektuplardı

bunlar ve ikisi birlikte kaçmayı planlıyorlardı. Tarihleri yazılı değildi ama olayların sırasına bakınca son mektubun ilk mektup olduğunu düşünmüştü – paketi ilk açtığında okuduğu mektuptu bu. Sahil boyunca uzanan yolda durmadan yürürken bu mektubu arka cebinden çıkardı, yüzüne vuran rüzgâr dudaklarını çatlatıyordu, dudağını ısırdığında ağzına tuz tadı geldi.

Sevgili Maud, diğer mektuplarla birlikte yollamaya cesaretim olmadığı için sana bunu Lizzie aracılığıyla yolluyorum. Bize ev bulmana çok sevindim. Lütfen depozitoyu kafana takma – annemle babamdan biraz para kaldı ve bunun dışında da – ah, Tanrım, bilmiyorum ki. Brighton İskelesi'nde tarot ya da sahilde el falı bakarım. Buradan kaçmak için her şeyi yaparım. Bunu yazacağımı hiç düşünmemiştim ama korkuyorum – gerçekten korkuyorum.

Bana Lizzie üzerinden yaz, adresi altta yazıyor. Temizlik yapmaya geldiğinde mektubu bana getirir ama mektup eve gelirse KİMİN AÇACAĞINI BİLİYORSUN. İşte o zaman kıyamet kopar.

Seni seviyorum. Lütfen acele et. Burada daha fazla kalamayacağım.

Optüm

En altta bir adres vardı: Falez Evleri 4, St. Piran, Cornwall. Hal'ın telefona girdiği adresti bu.

Hal katladığı sırada mektup rüzgârda dalgalandı ama sözcükler zihnindeydi. *Korkuyorum, gerçekten korkuyorum.*

O uzun tren yolculuğu boyunca tüm bu sözcükleri aklında tutmuş, sözcükler trenin tekerlekleriyle aynı anda zihninde tıngırdayıp durmuştu.

Telefonunu kucağına alıp kanepeye kıvrılarak mektubu ilk okuduğunda büyük halasını küçük odanın kapısında dikilip sürgüleri iterken hayal etmişti. Ya da belki ağzından dö-

küfen hakaretleri ve öfkesiyle Bayan Warren'ı. Ama şu anda Hal merak ediyordu. Çünkü annesi... korkusuz değildi belki ama cesaret doluydu. Hal, annesinin bir şeyden korktuğu için vazgeçtiğini hiç hatırlamıyordu. Vazgeçiyordu çünkü bu aptalcaydı, evet. Çünkü riskliydi ve koruyup büyütmesi gereken bir çocuğu vardı. Ama sadece korktuğu için vazgeçmezdi, hayır, bunu asla yapmamıştı. Bir şey zor ama gerekliyse, Hal'ın annesi bununla mutlaka yüzleşirdi.

Onu Cornwall'dan ülkenin bambaşka bir köşesine kaçırtıp bir daha bu konudan asla konuşturmayacak kadar korkutan şey neydi?

Hal bunu merak ediyordu. Gökyüzü kar bulutlarıyla kararduğında ve soğuk iyice kendini göstermeye başladığında bir şeyin farkına vardı. O da korkuyordu. Yalnızca yapmak üzere olduğu şeyden değil, bunun sonunda karşısına çıkabilecek şeyden korkuyordu.

35. BÖLÜM

St. Piran, suların sürüklediği çalı çırpıların denize doğru inen anayollara ve patikalara vurması gibi bir araya gelmiş binalardan oluşan bir kasabaya hiç benzemiyordu. Burası bir çiftlikti, dayanıklı küçük kuzular çitlerin dibine kıvrılıp kendilerini rüzgârdan koruyordu. Kepenkleri indirilip kapanmış benzin istasyonunun penceresinde duran karton levhasında şöyle yazıyordu: BILL NANCARROW'U ARAYIN YA DA POMPANIN ANAHTARI IÇIN EVIN KAPISINI ÇALIN.

Cenazenin düzenlendiği kilise etrafta görünmüyordu ama Hal, anayola doğru aylakça dolaşırken uzaktaki kilisenin çan sesini duydu – kederli sayılabilecek on yavaş çan sesi.

En sonunda Hal, kırmızı bir posta kutusu ve hemen yanında, anayola doğru çıkıntı yapmış tek bir telefon kulübesi gördü. Dönemeçten döndüğünde Abel'ın anlattığı postaneyi gördü. Abel'ın ceketinin cebinde duran telefonu titreyerek dönemeci işaret etti: Hal telefonunu çıkarıp rotayı yeniden kontrol etti ve soldaki bozuk yola dönmesi, tuğladan inşa edilmiş, ufak bahçeli, alçak çatılı, deniz rüzgârlarına karşı kapalı sundurmalı mütevazı sosyal konutları geçmesi gerektiğini gördü. Anayola doğru döndüğü sırada köşedeki levhada

FALEZ EVLERİ yazdığını gördü ve kalp atışlarının hızlandığını fark etti.

Dört numaralı evin önünde kırağı düşen çimenlerle kaplı düzgün bir kare bahçe vardı, giriş kapısında arnavutkaldırımlı bir patika bulunuyordu ve Hal o sırada ellerinin titrediğini hissetti ve bunun nedeni yalnızca soğuk değildi. Dudaklarını yaladı, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp zili çalmak için bahçe yolundan yürüdü.

Evin içinde bir yerde rüzgâr çanı çaldı, Hal bekliyordu ve kalbi sürünen ayak seslerini duyunca küt küt atmaya başladı. O sırada camlı kapının ardından bir siluet gördü.

"Kim o?" Sundurmaya adım atan kadın kırklarında ya da ellilerindeydi, epey şişmandı, kıvırcık saçlarının beklenmedik sarı tonu ellerindeki ıslak kauçuk eldivenlerle neredeyse uyumluydu. Ama yüzünde kibar bir hava vardı. Hal, bütün gerginliğine rağmen biraz olsun rahatladığını hissetti. Yutkundu, söyleyeceklerinin daha önce tekrarlamadığı için pişman oldu.

"Merhaba... Ben... eee... sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm ama Lizzie adında birini tanıyor musunuz?"

"Benim adım Lizzie, evet," dedi kadın. Kollarını önünde kavuşturdu. "Senin için ne yapabilirim, tatlım?"

Hal, kalp atışlarının umut dolu bir şekilde hızlandığını hissetti.

"Ben..." Dudaklarını bir kez daha yaladığında buradaki her şeye sızmış olan tuzun tadını aldı. "Sanırım... sanırım siz benim annemi tanıyorsunuz."

Hal, Cornwall'a giderken ne söyleyeceği sorununu ve sorularını nasıl cümleye dökeceğini düşünüp durmuştu. Hayali kuzenler... sahte adlar düşünmüştü. Hatta sahte ad olarak Lil Smith'i yaşama döndürmek bile aklından geçmişti.

Ama kapı açılıp da tombul ve samimi yüzüyle, kaymak kadar yumuşak ve zengin Güneybatı aksanıyla Lizzie kanlı can-

lı bir şekilde önünde dikildiğinde tüm bu düşünceler uçup gitmişti ve kendini söylemek istediği en son şeyi söylerken bulmuştu. Gerçeği.

Hal, artık Lizzie'nin oturma odasında oturuyordu ve hikâye ağzından o kadar hızlı dökülüyordu ki Hal'ın düşünecek zamanı bile olmuyordu.

Annesinin ölümü, parasızlık. Bay Treswick'ten gelen mektup ve bu hatanın aslında gerçek olabileceğine dair olmayacak bir umut – ki gitgide bunun gerçek olamayacağına ikna olmuştu. Fotoğrafın endişe verici keşfi, çatı katının kapısındaki sürgüler ve gecenin bir yarısı kaçıp Brighton'a dönüş. Ve en sonunda da annesine ait belgelerin arasındaki günlük, mektuplar ve Hal'ı buraya getiren adres.

"Ah, canım." Hal nihayet durduğunda Lizzie'nin yuvarlak ve kırmızı yüzü endişeliydi. Arkasındaki kırlente yaslanıp kendini yelledi. "Ah, Tanrım, kendini nasıl zor bir durumun içine atmışsın böyle. Onlara söylemedin mi?"

Hal, başını iki yana salladı. "Ama söyleyeceğim. Söylemem gerek. Ben yalnızca–ben..." Durdu. "Köprüleri yakmadan önce öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istedim."

"Pekâlâ, sana her şeyi dilim döndüğünde anlatacağım ama çok şey de bilmiyorum. Çok uzun zaman önceydi, onları gidişlerinden sonra hiç görmediğim için sana burada olanlardan daha fazlasını anlatamam. Annen geldiğinde... herhalde... 1994 yılıydı, öyle sanıyorum. Baharın son günleriydi ya da yazın başlarıydı, Penzance istasyonundan taksiyle gelişini hatırlıyorum. Soğuk bir gündü ve o baş belası saksağanlar daireler çizerek dönüyor, her zamanki gibi bağ ağrıtıyorlardı. Annen tatlı bir kızdı. Güzeldi, nazikti ve her zaman sohbet etmekten hoşlanırdı. Halbuki kuzenleri... bilemiyorum. Onlar her şeylerini kendilerine saklardı. Hepsi o kocaman evde büyümüşlerdi, bizse buralarda yetişmiştik, uzun süre böyle düşünmüştüm. Ama annen başka bir yerde büyüdüğü için farklıydı.

Benim temizlik yapmam gereken zamanlarda biz hep sohbet ederdik ve Bayan Warren – Tanrım, sivri dilli bir kadındı o, gelip mutfak havlusuyla bana vururdu. Çok acıtırdı! "İşinin başın dön Lizzie," derdi, "Sana çene çal diye para ödemiyorlar."

"Ama benim hep hissettiğim şey... yani, sanırım işin aslı da buydu, annen çok yalnızdı. Annesini ve babasını kaybetmişti, bir aile bulma umuduyla buraya gelmişti ama eline ne geçmişti? İhtiyar hizmetçinin kirişlerin arasındaki odası, halasının ve kuzenlerinin soğuk tavırları."

"Ama... Maud ona soğuk davranmıyordu, değil mi?" dedi Hal. "Günlükte Maud'dan arkadaşı olarak bahsediyor?"

"Daha sonra, evet. Ama Maud... ah, komik bir kızdı, ta küçüklüğünden beri öyleydi. Ben o evde on beş yaşımdan itibaren temizlik yapmaya başladım, Maud da o sıralar beş altı yaşlarında olmalı. Ellerini kalçalarına koyup beni izlediğini hatırlıyorum. Ben de ona yeni arkadaşlar edinmek istediğim için, "Elbiseni çok beğendim Maud, çok güzelmiş," falan demiştim. O da başını yana eğip, "Giysilerimdense aklıma iltifat edilmesini tercih ederim," demişti. Ben de kendimi tutamayıp kahkahalara boğulmuştu. Aşırı alınmıştı buna. Bir hafta boyunca benimle konuşmadı. Ama onu tanıdığın zaman, o dikenli yüzeyinin altında nazik, küçücük bir şey olduğunu anlıyordun ve ortada bir sorun olduğunda da oldukça ateşli bir kıza dönüşürdü. Ben birkaç yıl orada çalışmıştım, o sırada bir kayıp para sorunu ortaya çıkmıştı ve Bayan Warren bütün çalışanları sorguya çekmişti. Paranın durduğu odayı en son temizleyen kişi bendim. Kovulmaya tamamen hazırdım ama o sırada mutfağa Maud girdi, bir intikam meleği gibiydi ve ona dışarı çıkmasını söyleyen Bayan Warren'ı hiç umursamadan, "Tanrı aşkına, Bayan Warren," dedi, "parayı Abel aldı ve siz de bunu biliyorsunuz. Hepimiz onun annesinin cüzdanından para çaldığını biliyoruz. O yüzden Lizzie'yi rahat bırakın." Sonra bir hışımla dışarı çıkmıştı. En fazla on ya-

şındaydı. Neyse, benim de çenem düştü. Bilmek istediklerin bunlar değildi."

"Hayır..." dedi Hal yavaşça. "Hayır, sorun değil. Dürüst olmak gerekirse... annem bana o evde geçirdiği zamanlardan hiç bahsetmedi. Tüm bunları öğrenmek... biraz büyüleyici geldi. Abel, Ezra, Harding ve diğerlerini bilmek şöyle dursun, onunla aynı adı taşıyan bir kuzeni olduğunu bile bilmiyordum. Keşke bana söyleseydi. Neden söylemediğini bilmiyorum."

"Onun için pek mutlu zamanlar olduğunu sanmıyorum," dedi Lizzie ve o nazik gözlerinin feri söndü, yüzü aniden kederlendi. "Buraya annesiyle babası öldükten sonra geldi, daha en fazla birkaç ay olmuştu ki başı belaya girdi, sanırım sana hamile kalmıştı. Elbette ilk başta biz bunu bilmiyorduk, en azından ben bilmiyordum. Ama aralık ayı geldiğinde etraf konuşmaya başladı. Bütün sonbahar boyunca hastaydı ve insanlar konuşmaya başlamıştı. Noel'e bir ay kala da karnı belli olmaya başladı. Dal gibi bir kızdı ve giymeye başladığı o çuval gibi giysileri görünce ortada bir sorun olduğunu anlayabiliyordun. Bir de farklı görünüyordu, bunu anlatamam ama anlayacaksın. Yüzünde bir şişkinlik vardı, kimsenin bakmadığını düşündüğü sırada kendini tutuyor gibiydi. Ben daha önce hamile gördüğüm için anlamıştım. Hiçbir şeyden kuşkulanmayan tek kişi sanırım Bayan Westaway'di, öğrendiğindeyse, ah, sanki dünyası başına yıkılmıştı. Kapılar çarpıldı ve zavallı Maggiecik haftalar boyunca odaya kilitlendi. Bayan Westaway, ona bakmaya dayanamadığını söylemişti. Sürekli üst kata tepsiler gönderiliyordu ve annenin odasından çıkmasına izin verilmiyordu. Maud, izin alabildiğinde yemeklerini yukarı çıkarıyordu ve aşağı indiğinde de ağlamış gibi görünüyordu. Noel'e kadar haftalar boyunca nefesimizi tutup neler olacağını ve bebeğin babasının kim olduğunu düşündük. Tahminlerimize göre okuldan biriydi ama annen bunu biliyorduysa da bize hiçbir zaman söylemedi."

"Ama okuldan değildi," diye atıldı Hal aceleyle. "Annem biliyordu ve buraya gelmemin bir nedeni de bu. Bu konuda bana yardım edebileceğinizi umuyordum. O yaz Trepassen Konağı'na kalmaya gelen biriydi, ağustos ayında olmalı. Mavi gözlü bir adam ya da delikanlı. Kimin olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Konakta kalmaya gelen biri mi?" Lizzie kaşlarını çatmıştı. "Hiç bilmiyorum. Çocukların en fazla iki üç kez arkadaşları kalmaya gelmişti. Ezra'nın bir keresinde okuldan bir arkadaşı gelmişti galiba ama o yaz mı, ondan önceki yaz mıydı, tam hatırlayamıyorum. Gözlerini hatırlamıyorum. Abel'ın da üniversiteden Cornwall'da ve North Devon'da yaşayan birkaç arkadaşı vardı, bazen biri bir günlüğüne yatıya gelirdi, özellikle de Bayan Westaway evde olmadığında. O dışarıda olduğunda ev bambaşka bir yere dönüşürdü. Üzgünüm," diye ekledi Hal'ın ifadesini görünce. "Sana daha fazla yardım edebilmek isterdim ama hatırlıyorum dersem yalan olur. Çocuklar büyüdükçe ben de eve haftada yalnızca birkaç gün gider oldum. Bayan Westaway'in o sırada gündelik için verecek parası yoktu ve benim de zaten kendi çocuklarım vardı."

"Endişelenmeyin," dedi Hal, ama boşalmasına izin vermediğinin farkında olmadığı kocaman bir umut haznesi olan kalbinin patlak bir balon gibi söndüğünü hissetti. "Bana... bana sonrasında olanları anlatın. Mektupları."

"Pekâlâ. Asıl skandal onlardı işte. Maud, aralık ayında Oxford'da bir üniversiteye mülakata çağrıldı. O evde yokken Bayan Westaway ve annen arasında sular hiç durulmadı. Bunu söylemekten utanıyorum ama her gün o evden çıktığımda halime şükrediyordum. Çatı katında olmalarına rağmen Bayan Westaway'in ona bağırdığını, babanın adını vermediği için ona türlü tehditler savurduğunu, annenin de yalvarıp ağladığını duyuyordum. Bir keresinde banyoya giderken gördüm onu, gözü morarmış, dudağı patlamıştı. Keşke bir şey yapsaydım

ama..." Sustu. Hal, Lizzie'nin gözlerini kırpıştırdığını ve gözünün köşesini ovuşturduğunu gördü. "Sonra Maud geri döndü ve sanki hayatında yeni bir sayfa açmış gibiydi. Bana bir kadın üniversitesinden mi ne koşulsuz bir teklif aldığını söyledi, o yüzden artık daha fazla ders çalışmasına gerek yokmuş. Ama bunu annesine söylemememi istedi ve ocak ayında başka bir mülakata çağrıldı – ya da öyle olduğunu söyledi. Sonrasında gerçekten böyle bir mülakatın gerçekleşip gerçekleşmediğini ya da bunun yalnızca bir kaçıp bahanesi olup olmadığını merak ettim. Mektuplar da o zaman başladı. Maggie buradaydı, Maud'a mektup yazıyordu – bazen Oxford'a, bazen Brighton'a. Maud da oralardan yanıtlıyordu ve ben kendimi mektupları bir oraya bir buraya gönderen lanet bir postacı gibi hissediyordum. Ama o sırada annen için gerçekten korkuyordum, Bayan Westaway'in işi abartıp ona düşük yapmasına falan neden olacak kadar sert bir şekilde vurmasından korkuyordum. O yüzden elimden gelen yardımı yapmaktan mutluluk duyuyordum."

"O mektuplarda neler yazdığını bilmiyor musunuz?" diye sordu Hal. Yanıtı beklerken nefesini tuttu ama Lizzie başını iki yana salladı.

"Hayır, hiç açmadım. Yalnızca bir tanesini gördüm çünkü annende zarf yoktu ve zarfa benim koymamı istemişti. Sonuncu mektuptu o."

"Ne yazıyordu peki?"

Lizzie kucağına baktı, pembe parmakları tuttuğu kauçuk eldivenleri gerginlik içinde didikliyordu.

"Okumadım," dedi en sonunda. "Ben öyle biri değilim. Ama öyle bir katlamıştı ki elimde olmadan tek satırını gördüm ve o satır aklıma hiç kurtulamadığım bir şekilde kazındı. *Ona söyledim Maud*, yazıyordu. *Düşündüğümden çok daha kötü oldu. Lütfen, lütfen acele et. Olabileceklerden korkuyorum.*"

Uzun bir sessizlik oldu. Lizzie o anıları yeni baştan yaşıyor,

Hal da o soğuk dehşetin içinde gittikçe büyüdüğünü hissederken Lizzie'nin sözlerini düşünüp duruyordu.

"Kim–" dedi en sonunda, ardından sustu.

"Mektuptaki 'o' mu kim?" diye sordu Lizzie. Hal tek kelime etmeden başını evet dercesine salladı. Lizzie omuzlarını silkti, tombul ve neşeli yüzüne kederli değil, ciddi bir ifade yerleşmişti. "Bilmiyorum. Ama ben her zaman..." Dudağını ısırdığında Hal, Lizzie ağzını açmadan da ne söylemek üzere olduğunu anlamıştı. "Ben her zaman annenin babana en sonunda hamileliğinden bahsettiğini ve korktuğu kişinin de baban olduğunu sandım. Çok üzgünüm, tatlım."

"Peki..." Hal, kuruduğunu hissettiği dudaklarını yalayıp Lizzie'nin oturduklarına önüne koyduğu çaydan soğumuş olmasına rağmen bir yudum aldı. "Peki... sonra ne oldu? Annemin Brighton'a taşınıp beni doğurduğunu biliyorum. Peki ya Maud?"

"Bundan sonrasında kızılca kıyamet koptu," dedi Lizzie. Yüzünde bir gülümseme belirdi, kendi çayından büyük bir yudum alıp fincanı sehpaya koydu. "Ocak sonları falandı galiba ya da şubatın ilk günleriydi. Maud, Oxford'dan ya da her neredeyse oradan dönmüştü ama bunun her şeyin sonu olmadığını biliyordum. Sürekli mektuplar gelip gidiyordu ve Maud koridorda fısıldayarak telefonda konuşuyor, ben köşeyi dönerken hırsız gibi zıplıyordu. Başka biri olsa bir erkekle konuştuğunu düşünürdüm ama öyle olmadığını tahmin edecek kadar çok şey biliyordum.

"Evden ayrıldıkları gece ben yoktum ama ertesi gün temizlik yapmak için geldim ve evde bir hayhuy vardı. Kızlar gece gitmişti, görünüşe göre yanlarına yalnızca giysilerini almışlardı ve bir not bile bırakmamışlardı. Bayan Westaway çatı katındaki odayı ve Maud'ın yatak odasını didik didik ederken bir daha asla duymamayı umduğum şeyler söylüyordu; her ikisi hakkında da berbat şeylerdi bunlar, kendi kızına da

sövüyordu. Ama polisi hiçbir zaman aramadılar, bunu biliyorum, çünkü enişte polis teşkilatındaydı ve kızların kaçtığına dair hiçbir tutanak tutulmadığını söyledi. Belki de olabileceklerden korkmuştu, bilmiyorum. Sanırım en sonunda kızların gitmesine izin vermişti. Maud ya da belki Maggie, çok emin eğildim, eve tek bir mektup yolladı, bunu biliyorum çünkü zarfı antredeki sehpada görmüştüm, günler ve hatalar boyunca mektupları bir oraya bir buraya gönderdiğim için el yazısını hemen tanımıştım, el yazıları birbirine benziyordu ama ikisinden biri olduğu kesindi. Mektupta ne yazdığını bilmiyordum ama Bayan Westaway'in okuduğunu salon kapısının aralığından gördüm. Okuyup mektubu yırttı ve parçalarını ateşe attıktan sonra arkasından sövdü."

"Bu kadar mı?" dedi Hal kararsızlık içinde. "Onlardan bir daha hiç haber almadınız mı?"

"Bu kadar," dedi Lizzie. "En azından bu kadar sayılır. Bir mart günü Brighton'dan bir kartpostal aldım. Üstünde yalnızca *Teşekkürler, öpücükler* yazıyordu ve gönderenin adresi yoktu ama kimden olduğunu anlamıştım."

"Ve bir daha asla o eve dönmediler," dedi Hal. Başını merakla iki yana salladı ama Lizzie de yanıt olarak aynı hareketi yaptı.

"Hayır, ben öyle söylemedim. Onlardan bir daha haber almadım ama Maggie geri dönmüş."

"*Ne?* Ne zaman?"

"Seni doğurduktan sonra. Ben konakta olmadığım için neler olduğunu bilmiyorum ama geri döndüğünü biliyorum çünkü Bill Thomas o günlerde Penzance'te taksi şoförlüğü yapıyordu –öleli uzun zaman oldu– ve Maggie'yi eve o getirmiş, bana sonra anlattı. Onu eve bırakıp bekleyip beklememesi gerektiğini sormuş ama annen hayır demiş, evden ayrılmak istediğinde onu arayacağını söylemiş. Bill, annenin yüzünün savaşa giden bir bakireyi andırdığını söyledi. 'Jeanne D'Arc'a benziyordu,' demişti."

"Ama neden?" Hal kaşlarını çattığını hissetti ve başını iki yana salladı. "Oradan kaçmak için bu kadar uğramışken neden o eve geri dönmüş ki?"

"Bilmiyorum, tatlım. Bildiğim tek şey, ondan aldığım son haberin bu olduğu. Her ikisinden de aldığım son haber buydu. Bu olaydan sonra ikisi de bir daha eve dönmedi ve onlardan bir daha hiç haber almadım. Onları sık sık düşündüm – bebeği de, seni de yani, o bebek sendin herhalde! Nasıl olduklarını merak edip durdum. Annenin falcı olduğunu mu söylemiştin?"

"Tarot falcısı," dedi Hal. Lizzie'nin verdiği bilgilerle yıpranıp uyuşmuştu. "Brighton'daki West Pier'da standı vardı."

"Hiç şaşırmadım," dedi Lizzie. Geniş yüzü gülümsedi. "Ah, tarot kartlarını çok severdi, onlara porselen gibi davranırdı. Bana da defalarca tarot bakmıştı. Üç çocuğum olacağını söylemişti ve oldu da. Ya Maud? Hep onun bir kadın üniversitesinde hoca olacağını düşünmüşümdür. Tarih okumak istiyordu, öyle hatırlıyorum. Bana, 'Lizzie,' demişti, 'şimdiki zamanla nasıl başa çıkabileceğini söyleyecek her şeyi geçmişten öğrenebilirsin. Bu yüzden tarihi çok seviyorum. İnsanlar artık ne kadar kötü olursa olsun, her zaman daha kötüsü yaşanmıştı.' O yüzden tarih hocası olduğunu tahmin ediyorum." Çayından bir yudum daha aldı, mavi gözlerini fincanın üstünden Hal'a kırptı. "Londra Üniversitesi'nde tarih hocası, benim tahminim bu. Haklı mıyım?"

"Bilmiyorum," dedi Hal. Boğazı düğüm düğümdü, konuşmaya çalıştığında sesi çatallaştı. "Maud ile tanışmadım, en azından hatırladığım kadarıyla böyle. Annem onun adını hiç anmamıştı bile."

"Yani... öylece ortadan mı kayboldu?" dedi Lizzie. Kaşlarını kaldırdı, açık sarı gölgeler sarı kâküllerinin arasında gözden kayboldu.

"Sanırım öyle," dedi Hal. "Ama nereye gitmiş olursa olsun, ben daha yüzünü hatırlayamadan gitmiş."

36. BÖLÜM

Hal'ın Trepassen Konağı'na yürümesi oradan ayrılırkenki yürüyüşten daha uzun sürmüştü. Lizzie'nin onu bırakma teklifini reddetmişti ve bu yavaşlığının bir nedeni de yürüyüşün yokuş yukarı olmasıydı. Üstelik yağmur banketleri kayganlaştırmaya başlamış, onu durmaya ve banket tarafında derin bir su birikintisiyle her karşılaştığında görünürde hiç araba olmayan bir ânı beklemeye zorlamıştı. Yoksa üstüne su sıçraması riskiyle karşı karşıya kalırdı.

Yürüyüşün uzun sürmesinin bir nedeni de bilerek yavaş yürüyor, Harding'in ve kardeşlerinin karşısına bütün gerçeklerle çıkmadan önce düşüncelerini sıraya koymaya çalışıyor olmasıydı.

Gerçekleri itiraf etmeliydi – Lizzie'nin anlattıklarından önce de bunu biliyordu. Annem biliyordu, diye düşündü Hal, Brighton'a gitmeden önce de biliyordu. Tüm bu olanlardan kaçıyordu – etmesi gereken itiraftan kaçıyordu.

Edeceği sözleri düşünmeye çalıştı.

Yalan söyledim.

Buraya geldiğimden beri size yalan söyledim.

Annem sizin kız kardeşiniz değildi.

Bunu düşününce midesi bulandı; dün Harding ile Abel'ın onu karşılamasında içini rahatlatan bir şeyler vardı, sanki Hal onların kız kardeşiydi ve en sonunda eve dönmüştü. Şimdiyse bunu yeniden yerle bir edecekti, onları yeniden Hal'ın hayatlarına girmeden önce onlarca yıl süren o belirsizliğin koynuna atacaktı. Nasıl tepki vereceklerdi?

Harding küplere binecek, esip gürleyecekti. Abel başını iki yana sallayacaktı – Hal, onun gözlerindeki hayal kırıklığını görür gibi oldu. Ya Ezra? Ezra'yı bilmiyordu. Belki de üçünün arasında haberleri soğukkanlılıkla karşılayacak tek kişi oydu, belki de kahkahalarla gülecekti. Ama sonra, kız kardeşinin ortadan kaybolmasından bahsederken bastırdığı o öfkeyi ve kederi hatırladı... ve bir anda tereddüde kapıldı. Ne olursa olsun, Hal'a ne kadar sinirlenirlerse sinirlensinler, en azından Harding haberi sindirdikçe rahatlayacaktı. Çünkü Hal mirastan pay alamayacaktı ve... ve ne olacaktı? Para tahminen onların cebine girecekti ve anneleri hiçbir zaman vasiyet yazmamış gibi davranacaklardı.

Neyse ki Mitzi orada değildi çünkü Mitzi'nin önünde itiraf etme fikri, onun tüm bu nezaketinden sonra... Hal bunu yapabileceğinden kuşku duymaya başladı. Ama Lizzie biliyordu ve bunu düşündükçe rahatladı çünkü artık bu işin dönüşü yoktu, Hal artık korkup vazgeçemezdi. Verdiği kararın arkasında durmalı, özür dilemeli ve... ve sonra ne olacaktı? Bay Treswick ile görüşecek, bütün olanları anlatacaktı, öyle tahmin ediyordu.

Ama tüm bu düşüncelerin altında daha rahatsız edici düşüncelerden oluşan başka bir katman daha vardı. Çünkü ilk katman basit ve değişmezdi: Maud hâlâ kayıptı ve kimse ona ne olduğunu bilmiyor gibiydi.

1995 yılının Şubat ayında annesinin, abilerinin ve kuzeninin yanından ayrılıp sırra kadem basmıştı. Evden kendi iradesiyle mi kaçmıştı? Yoksa bambaşka, uğursuz bir gerçek mi vardı?

Hal yürürken Lizzie ile Bay Treswick'in komik bir saşkınlıkla hatırladıkları o zehir gibi akıllı çocuğu düşündü. Maggie'nin günlüklerindeki, Bayan Westaway ile savaşan ve Maggie'nin sırlarını saklayan o kızı düşündü. Ve olmak istediği kadını – özgür, eğitimli, bağımsız. Başarmış mıydı? Gerçek bu muydu, kuzenine Trepassen Konağı'ndan kaçması için yardım ettikten sonra başka bir yerde hayat kurmak için kendisi de mi evden ayrılmıştı? Mümkündü bu. Ama olası görünmüyordu ve bunca yıl Hal'ın annesinin ondan söz etmemiş olması çok tuhaftı. Maggie, Trepassen Konağı'nın mutsuzluğunu ne kadar arkasında bırakmak istemiş olursa olsun, ona yardım etmek için bu kadar çok çabalamış bir kadının varlığını silmiş olması inanılmaz bir duygusuzluktu.

Ama diğer tek olasılık daha da rahatsız ediciydi. Margarida Westaway ölmüştü.

37. BÖLÜM

Hal koca ferforje kapıya ulaştığında sırılsıklam olmuştu ve titriyordu. Abel'ın ona yürüme ceketini aldırmış olmasına derin bir minnet duysa da ceketin kapüşonu kafasında durmayacak kadar büyüktü. İpini ne kadar sıkarsa sıksın, rüzgâr onu geri atıyordu ve yağmur ensesinden süzülerek tişörtünü ıslatıyordu.

Yaklaşık bir buçuk kilometre kadar kapüşonunu tek eliyle kafasında tutmaya çalıştı ama parmaklarını ceketin kollarının içinde ne kadar çok tutmaya çalışırsa çalışsın elleri üşümüş ve morarmıştı. En sonunda kapüşonu bırakıp ellerini ceketinin cebinin dibine kadar soktu.

Hal kapıyı iterek açtığında menteşeler gıcırdadı. Çıkan kısık ve kederli ses yağmurun patırtısını böldü ve Hal bu kez soğuk dışında bir nedenden titredi. Bu uzun ve kısık notada Hal'ın ensesindeki tüyleri diken diken eden bir şeyler vardı. Sanki evin kendisi de acı içinde ölüyordu.

Hal eve vardığında karla karışık hafif bir yağmur vardı, inik buz parçaları yanağına batıp gözlerini yaşarttı. Titremesine rağmen verandanın sığınağına ulaşmış olmaktan mutluluk duyuyordu. Verandada yağmur durdu ve Hal üstündeki suyu

silkti. İçeri girdiğinde yer karolarında biriken suyu izleyip canlayan parmaklarına kan yeniden batarcasına bir hisle dönünce acının bir kez daha baş gösterişini hissederek Abel'ın ceketini çıkardı. Salondan gelen erkek seslerini duyabiliyordu, derin bir nefes alarak ceketi askıya astı ve koridordan yarı açık kapıya doğru yürüdü.

"Hal?" Hal çekingen bir şekilde içeri girerken Abel dönüp ona baktı. "Lanet olsun, sıçana dönmüşsün. Neden beni aramadın?"

"Yürüyüşün tadını çıkardım," dedi Hal. Birbirine çarpan dişlerini gizlemeye çalışarak ateşe doğru yaklaştı. Pek de yalan sayılmazdı. Yürüyüşün tam olarak tadını çıkarmış olmasa da kimsenin onu arabayla almasını da istememişti. Kafasını toplamak, ne söyleyeceğine karar vermek için zamana ihtiyacı vardı.

Ezra odanın karşısındaki koltuğa yayılmış, telefonundaki bir şeye yanıt veriyordu ama Hal önünden geçerken başını kaldırıp baktı ve genizden bir kahkaha patlattı.

"Üstü başı bu kadar etkileyici bir şekilde dağılan kimseyi görmemiştim. Korkarım öğle yemeğini kaçırdın ama ısınmak için bir şeye ihtiyacın varsa cesaretimizi toplayıp Bayan Warren'ın barınağına girerek ondan çay yapmasını isteyebiliriz. Ya da banyo yapmak istersen elektrikli ısıtıcıdaki su hâlâ sıcak olabilir."

"Banyo yapacağım," dedi Hal, bu bahane karşısında minnet duyarak. Bir parçası söyleyeceklerini söyleyip kurtulmak istiyordu ama daha korkak olan diğer parçası da yaşanacak felaketi geciktirmek için her fırsatı değerlendirmek istiyordu. "Ee... Harding nerede?"

"Odasında galiba. Uyuyor herhalde. Neden?"

"Eee... sadece merak ettim."

Banyo üst kattaydı – koca evde tek bir banyo vardı, içindeki

aslan ayaklı dev küvetin küflenen bakırında yeşil çizgiler oluşmuştu, köşedeki lavabonun zinciri Hal çektiği sırada çınlayıp gıcırdadı ve ona kapıların metalik homurtusunu hatırlattı.

Ama pirinç musluğu çevirdiğinde akan su sıcak, basıncı da iyiydi. En sonunda kaynar suyun içine girdiğinde içinde bir şeyin serbest kaldığını hissetti. Bastırdığını fark etmediği bir gerginlikti bu.

Harding Dayı. Ben sandığınız kişi değilim.

Olmaz. Saçmalık derecesinde dramatik. Ama nasıl söyleyecekti? Konuyu nasıl açacaktı?

Eve döndüğümde bir şey keşfettim...

Ve sonra da yeni anlamış gibi o günlük hikâyesini anlatabilirdi.

Buradaki sorun, bunun bir yalandan ibaret olmasıydı.

O zaman ne yapacaktı?

Harding, Ezra, Abel. Ben sizi kandırmaya çalıştım.

Belki hepsiyle yüz yüze geldiğinde sözcükler ağzından kendiliğinden dökülüverirdi. Gözlerini kapayarak suyun altına daldı, kulakları diğer bütün sesleri susturan kendi nabzının ve musluğun *pıt pıt* sesiyle doldu.

"Harriet?"

Hal bir anda sıçrayıp döndü, Harding'in kafası odalardan birinin kapısının eşiğinden çıkmış gibi havluya sarındı. Abel, Hal'ın o banyolu ıslak ve pembe halini, havludan çıkan çıplak omuzlarını görünce en az onun kadar korktu.

"Ah! Tatlım, özür dilerim."

"Banyo yaptım da," dedi Hal gereksiz bir şekilde. Havlunun kenarının kaydığını hissedince hemen tutup kaldırdı ve ıslak giysilerini önünde bir kalkan gibi tuttu. "Giyinmeye çıkıyordum."

"Tabii, tabii," dedi Harding, gitmekte özgür olduğunu göstermeye çalışır gibi elini sallayarak. Ama yeniden konuşun-

ca Hal'ı durup arkasına dönmek zorunda bıraktı. Hal, bu anı rahatsızlık yüzünden titriyordu. "Ah, Harriet, çok özür dilerim – diğerleriyle görüşmeden önce sana söylemek istediğim bir şey vardı. Çok sürmez ama istiyorum ki – yani mirastaki payından vazgeçmeyi önermen çok cömert bir hareketti ama üzgünüm, Abel, Ezra ve ben bunu aramızda konuştuk ve Ezra bu konuya pek sıcak bakmıyor. Biliyorsun, müşterek vasiyeti yerine getirmesi gerekenlerden biri de o ve miras hakkını devretmeni kabul etmek zorunda olsa da annesinin dileklerinin, ne kadar ters ve yıkıcı olsa da, kesinlikle yerine getirilmesi gerektiğine inanıyor. Annemin hayattayken Ezra'nın onun dileklerine dair hiçbir ilgi göstermemiş olduğunu göz önünde bulundurduğumda, bunun bana sıradışı bir konum olarak göründüğünü söylemeliyim ama işte, durum bundan ibaret. Bunu zaten yarın Bay Treswick ile görüşeceğiz."

Hal elinde olmadan yeniden titredi. Harding soğuğu geç fark etmiş gibiydi.

"Ah canım, özür dilerim, seni koridorda sırılsıklamken oyalıyorum. Beni boş ver, aşağıda bir cin tonik içeriz belki, olur mu?"

Hal hiç bahsini açmadığı konuların gerginliğiyle başını evet dercesine salladı, şu âna kadar söylediği yalanlara eklenmeyecek bir şey aklına gelmediği için arkasına dönüp merdivenlerden çatı katındaki odasına çıktı.

Yaklaşık yarım saat sonra salonun kapısını açtığında üç erkek kardeşi sehpanın etrafında, harıl harıl yanan bir şöminenin önünde otururken buldu.

Aralarındaki sehpada bir şişe viskiyle dört kadeh vardı, biri boştu.

"Harriet!" dedi Harding bütün samimiyetiyle. Hal yüzünün sıcaktan olduğu kadar viskiden de kızardığından kuşkulandı. "Gelip bir şeyler iç. Korkarım cin tonik teklifim vakitsiz ol-

muş – evde tonik yok. Ama bugün Penzance'teyken temkinli davranıp bir şişe viski almıştım, en azından viskimiz var yani."

"Teşekkürler," dedi Hal, "ama ben pek–"

Durdu. Artık içki içmiyordu. Annesinin ölümünden sonra kendini kaybettiği, tek bir kadehin birçok kadehe dönüştüğü geceler yaşamıştı. Ama şu anda yapmak üzere olduğu şey konusunda onu rahatlatacak bir şeye karşı ani ve güçlü bir arzu hissetmişti.

"Aslında, teşekkür ederim," dedi. Harding, doldurduğu cömert, epeyce cömert kadehi sehpanın üstünden ona doğru itti.

Aynı anda kardeşlerinin kadehlerini de doldurup kendi kadehini kaldırdı.

"Şerefe," dedi Harriet'ın gözlerine bakarak. "Şeye içelim..." Durdu, sonra kısa bir kahkaha attı. "Aileye."

Hal'ın karnına sancı girdi ama Ezra'nın alaycı kahkahası sayesinde yanıt vermek zorunda kalmadı. Ezra başını iki yana salladı.

"Ben tabii ki buna içmiyorum. Özgürlüğe içiyorum."

Abel gülüp kendi kadehini kaldırdı. "Özgürlük biraz sert geldi bana. Ben şeye içeceğim..." Kadehini kaldırırken düşünüyordu. "Bu olayın artık bir son bulmasına. Yarın Bay Treswick'i görmeye ve bir an önce eve, Edward'ın yanına dönmeye. Hal?"

Viskinin buruk kokusu Hal'ın burun deliklerini yaktı. Kadehi elinde çevirip kehribar renkli parlak derinliklere baktı.

"Ben de..." Aklına onlarca sözcük geliyordu, söyleyemeyeceği sözcüklerdi bunlar. Gerçeklerdi. Yalanlardı. Sırlardı. Boğazı düğümlendi. Kadehini kalbindeki tek bir şeye, o açığa çıkacağı anı kollayan kalabalık ve acı dolu gerçeğe kaldırabilirdi yalnızca. "Anneme," dedi boğuk bir sesle.

Uzun bir sessizlik oldu. Hal, etrafını çevreleyen yüzlere baktığında kadehindeki viski titredi. Harding kadehini kaldırırken bıyığı kıpırdadı.

"Maud'a," dedi, bastırdığı duygular sesini sertleştirmişti. Işık viskiye yansıyıp ciddiyetle göz kırptı.

Abel zar zor yutkunup kendi kadehini kaldırdı.

"Maud'a," dedi çok sakince. Sesi o kadar alçaktı ki Hal bu adı tanıyor olmasaydı ne söylediğini anlayamazdı.

Ezra tek kelime etmedi ama kadehini kaldırırken koyu renkli gözleri Hal'ın bakamayacağı kadar acı dolu bulduğu bir kederle parıldadı.

Bir süre dördü de bu sessiz anıyla kadehlerini kaldırıp öylece oturdular. Derken Hal'ın tahammülü bir anda son buldu. Tek bir hareketle başını geriye attı, viskiyi üç büyük yudumla mideye indirdi.

Kısa bir sessizlik oldu, ardından Harding titrek ve neşeli bir kahkaha patlattı, Ezra ise yavaş bir şekilde ellerini çırptı.

"Aferin Harriet!" dedi Abel soğuk bir şekilde. "Seni küçük fare, böyle bir şey yapabileceğini hiç düşünmemiştim."

İşte yine duymuştu bunu. *Küçük fare Harriet.* Ama bu doğru değildi. Hiçbir zaman da doğru olmamıştı. Annesinin ölümünden sonra kendini küçücük ve anlamsız bir hale getirmişti ama dünyaya gösterdiği tarafı onun gerçek yüzünü yansıtmıyordu.

İçinde demir gibi bir güç vardı; Hal, bunun annesinin Trepassen'a kaçmasını, hamile ve tek başına bir şekilde yeni bir yol çizmesini ve bebeği için bir hayat inşa etmesini sağlayan aynı güç olduğunu fark etti. Hal'ın kalbinde, mütevazı yüzeyinin ve pespaye kılığının altında sürekli olarak savaşmaya devam eden derin, metanetli bir temel vardı. Fareler kaçıp saklanırdı. Tehlikeyle karşılaştıklarında donup kalırlardı. Av olmaya razı olurlardı.

Hal kim olursa olsun, fare olmadığı kesindi.

Kimsenin avı da olmayacaktı.

Harding Dayı, ben olduğumu sandığınız kişi değilim.

Kadehini sehpaya koyduğunda tepsinin üstünde çatırdadı,

Hal boğazını temizlerken söyleyeceklerinin bilinciyle yanakları yanıyordu. Bayan Warren'ın o ilk geceki bakışını hatırladı... bir güvercin sürüsünü izlerken aniden yakındaki bir ağacın gölgesinin içinden sürünerek çıkan kediyi fark etmiş gibi bakıyordu. Geri çekilen... ve bekleyen biri gibi.

"Pekâlâ–" diye başladı söze Harding ama Hal, bunu şimdi yapmazsa hiçbir zaman yapmayacağını bildiği için onun sözünü kesti.

"Durun, benim... benim söylemem gereken bir şey var."

Şaşıran Harding gözlerini kırpıştırdı, Ezra'nın dudaklarının kenarı ağabeyinin sinirlendirilmesinden zevk almış gibi yukarı kıvrıldı.

"Ah, peki, söyle bakalım." Harding elini salladı. "Keyfine bak."

"Ben–" Hal dudağını ısırdı. Falez Evleri'nden ayrıldığından beri bu ânı kafasında evirip çevirmişti ama doğru sözcükleri bulamamıştı. Aniden bunun doğru sözcük diye bir şey olmamasından, her şeyi düzlüğe çıkarmak için söyleyebileceği hiçbir şey olmamasından kaynaklandığını anladı. "Size söylemem gereken bir şey var," dedi yeniden, sonra aniden ayağa kalktı, bunun nedenini tam bilmese de koltuğun köşesinde sakin ve güvende hissetmemişti. Savaşmak üzereymiş, kendini saldırılardan korumak üzereymiş gibi hissediyordu. Boyun ve omuz kasları gerginlikten acıdı.

"Brighton'a döndüğümde bir şey öğrendim. Daha önce emin olamamıştım ama annemin sakladığı belgeleri karıştırdım ve öğrendim ki–"

Yutkundu, birden ağzı kurumuştu, viskiden bir yudum saklamayıp bu kadar hızlı bitirdiğine pişmandı. Harding kaşlarını çatmıştı; Abel aniden gerilmişti ve öne doğru eğilmişti, yüzünde neler olup bittiğini anladığına dair bir ifade vardı. Yalnızca Ezra umursamaz görünüyordu. Kollarını önde birleştirmişti ve Hal'a bir deney izler gibi merakla bakıyordu.

"Evet?" dedi Harding, sesinde ufak bir sabırsızlık vardı. "Ne öğrendin? Şu dilinin altındaki baklayı çıkar artık Harriet."

"Margarida Westaway –kız kardeşiniz– annem o değilmiş," dedi Hal.

Omuzlarından büyük bir yükün kalktığını hissetti ama bu hiç rahatlatıcı olmamıştı, söylediklerinin sindirilmesini beklerken içinde acı ve dehşet vardı.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Ben–*ne*?" dedi en sonunda Harding. Hal'a bakıyordu, tombul ve elma yanaklı yüzü kıpkırmızı kesilmişti ama bunun nedeni ateşin sıcaklığı mıydı yoksa duydukları mıydı, Hal emin olamıyordu. "Ne dedin sen?"

"Ben sizin yeğeniniz değilim," dedi Hal. Yeniden yutkundu. Derinlerden bir yerlerden gözyaşları yükseliyordu ve onları serbest bırakmak –kendini acındırmak– çok kolay olabilirdi ama kendini tuttu. Kurban rolü oynamayacaktı. Gerçeği gizlemekten artık bıkmıştı.

"Daha önce fark etmiş olmam gerekirdi – birbirini tutmayan... bazı şeyler vardı. Ama eve gittiğimde annemin belgelerinin en altına kadar baktım ve bulduğum şeyler... günlükler... mektuplar... tüm bunlar korkunç bir hata olduğunu ortaya çıkardı. Annem sizin kız kardeşiniz değilmiş. Annem Maggie'ymiş."

"Aman Tanrım." Konuşan Abel'dı, sesi şoktan hissiz ve boştu. Onu patlamakla tehdit eden düşüncelerini içeride tutmaya çalışır gibi başını avuçlarının arasına aldı. "Aman Tanrım. Hal... ama bu... ama bu... Durdu, sersemlemiş ve aldığı darbeleri savuşturmaya çalışan biri gibi başını iki yana salladı. "Bunu neden anlamadık biz?"

"Ama... ama bir dakika, bu, vasiyetin geçersiz olduğu anlamına gelir," deyiverdi Harding.

"Tanrı aşkına!" dedi Ezra. Alaycı bir kahkaha attı. "Para! Senin tek derdin para mı? Burada en önemsiz olan şey vasiyet."

"Bir kere Harriet'i buraya getiren şey para, o yüzden de paranın gayet de önemli olduğunu söyleyebilirim, evet!" diye bağırdı Harding. "Üstelik konumuz para değil. Burada kastettiğin şeye çok bozuldum, Ezra. Bu... bu... ah Tanrım, bu kördüğüme dönen meseleyi artık ne zaman çözeceğiz – annemin aklından neler geçiyordu acaba?"

"Güzel soru," dedi Abel kısık sesle. Koltuğuna çökmüştü ve başı hâlâ avuçlarının arasındaydı.

"Ama... ama senin adın vasiyette geçiyordu," dedi Harding yavaşça. İlk şoku üstünden atmayı başaran, adımlarını ölçüp tartan bir adam edası vardı... sanki parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu. "Ya da... bir dakika, sen bize... sen bize Harriet Westaway olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun? Sen gerçekte kimsin?"

"Hayır!" dedi Hal hızlı bir şekilde. "Hayır, hayır, benim adım Harriet. Yemin ederim. Annemin adı da gerçekten Margarida Westaway. Ama sanırım sizin annenin Bay Treswick'ten kızının izini bulmasını istemiş." Hal'ın yüzü sertleşmiş, parmakları şömineye rağmen buz kesmişti. "Bir şekilde ipler birbirine dolanmış, Bay Treswick kardeşiniz yerine annemi bulmuş ve bu karışıklığın farkına varmamış. Sanırım annenize kız kardeşinizi bulduğunu, kız kardeşinizin öldüğünü ama bir kızı olduğunu bildirmiş. Böylelikle adımı vasiyete yazmış – benim onun torunu olmadığımın hiç farkına varmadan."

"Peki sen nasıl fark etmedin?" dedi Abel ama sesinde öfke değil şaşkınlık vardı. Hal'a baktı, gözleri Hal'ın tam olarak anlayamadığı şaşkın bir acıyla doluydu. "Elbette hiç bağdaşmayan şeyler olmuştur – seni düşündüren şeyler–"

Durdu. Hal sessizleştiğini ve daha temkinli davranmaya başladığını hissetti. Zamanı gelmişti işte. Tehlikeli kısım gelmişti. Çünkü Abel haklıydı.

Salonda bir o yana bir bu yana yürümeyi bırakıp oturdu, annesinin sesi zihninde yankılanıyordu. İçinden bir çırpıda

cevap vermek geldiğinde sakin ol. Onlar seni beklesin. Kendine düşünmek için zaman tanı. *En çok acele ettiğimiz zamanlarda tökezleriz.*

"Pekâlâ..." dedi yavaşça. Rahatsız bir şekilde kıpırdandığında koltuğun yayları gıcırdadı ve şöminenin bacasından rüzgâr uğultusu duyuldu. "Pekâlâ... bazı şeyler oldu tabii. İlk başta olmadı ama sonra oldu... ama beni anlamanız gerekir... adım vasiyette geçiyordu. Ve annem çocukluğundan pek bahsetmezdi. Abileri olduğundan ya da Cornwall'daki evden hiç bahsetmedi ama bahsetmediği zaten çok konu vardı. Annesiyle babasından ya da benim babamdan da hiç bahsetmemişti. Bunun da annemin benim bilmediğim bir başka yönü olduğuna kesin gözüyle bakmıştım. Ve bunun gerçek olmasını..." Duraladı, sesinin titrememesi için mücadele ettiği için bunda hiçbir yapaylık yoktu. gerçekti bu. "Bunun gerçek olmasını o kadar çok istedim ki. Bunu istedim... tüm bunlar..." Eliyle salonun içini, şömineyi, evi, etrafında oturan ve ona her birinde değişen bir şaşkınlık ve hiddet düzeyiyle bakan adamları işaret etti. "Aileyi. Güvende olmayı. *Yuvayı*. Tüm bunları o kadar çok istedim ki Bay Treswick'in mektubu sanki... sanki dualarımın kabul oluşu gibiydi. Sanırım... sanırım gözlerimi kuşkularıma kapadım."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Abel ağır ağır. Ayağa kalkıp elleriyle yüzünü ovuştururken bir anda çok yaşlanmış, kırklı yaşlarını çoktan aşmış gibi göründü. "Tanrım, her şey karman çorman olmuş. En azından artık her şeyi anlattın."

"Pekâlâ, yarın Bay Treswick'e edecek iki çift lafım var," dedi Harding öfke içinde. Yüzünün mora çalışı endişe vericiydi. "Bu... bu bir tür meslekî ihmal yaptığı anlamına gelir! Bu yasal karmaşayı nasıl aşacağımızı ancak Tanrı bilir. Neyse ki vasiyetname resmen onaylanmadan ortaya çıktı."

"Tanrım," dedi Ezra fısıltı şeklinde. "Şu lanet vasiyetnameyi artık bir kenara bırakabilir miyiz? Büyük olasılıkla o lanet parayı zaten alacaksın artık, bu yetmiyor mu sana?"

"Benim kızdığım nokta–" diye başladı Harding daha hararetli bir şekilde ama herkesi kasılarak yerinden sıçratan gürültülü bir metal sesi sözünü kesti. Gürültü sona erdiğinde Harding viski kadehini sehpaya vurdu.

"Tanrı aşkına, Bayan Warren!" diye bağırdı, salonun kapısını açarak. "*Hepimiz* buradayız. Buna gerçekten gerek var mıydı?"

Bayan Warren, ellerini kalçalarına koyarak kapıya yürüdü.

"Akşam yemeği hazır."

"Teşekkürler," dedi Harding, nezaketten uzak bir dille. Kollarını kavuşturup Abel'a bakarken ona dile getirilmemiş sorular sorar gibi bir hali vardı. Hal, Harding'in yüzünü tam olarak okuyamıyordu ama belli ki Abel her şeyi anlamıştı, omuzlarını silkip başını onaylarcasına gönülsüz bir şekilde salladı.

"Bayan Warren," dedi Harding ağır ağır. "Yemek odasına gitmeden önce, sizi de ilgilendirdiği için konuşmamız gereken bir konu var. Bay Treswick'in" –Hal'a baktı– "annemizin vasiyetini kaleme alırken bir hata yaptığı ortaya çıktı. Harriet Maud'ın kızı değil, aslında Maggie'nin çocuğu, Harriet bunu annesinin günlüğünü okurken öğrenmiş. Bay Treswick'in böyle büyük bir hatayı nasıl yaptığını Tanrı bilir. Ben neler olacağını bilmiyorum – vasiyetsiz ölüm kurallarının uygulanacağını tahmin ediyorum. İşte durum bundan ibaret."

"Ben hiç böyle düşünmemiştim," dedi Bayan Warren. Kollarını kavuşturdu, bastonu dirseğinin altındaydı. Harding gözlerini kırpıştırdı.

"Anlayamadım?"

"O tabii ki Maggie'nin çocuğu. Aklı başında kimse aksini iddia edemezdi."

"Ne? Peki neden bize bir şey söylemediniz?"

Bayan Warren gülümsedi, Hal, gözlerinin ateşin loş ışığında taş gibi parıldadığını gördü.

"Yani?" diye sordu Harding yeniden. "Bundan zaten emin olduğunuzu ama ağzınızı açmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Emin değildim. Ama içime doğmuştu. Üstelik beni de ilgilendirmez."

"Pekâlâ!" Bu kez olanlara inanamamanın yarattığı bir patlama olmuştu bu ama Bayan Warren çoktan arkasına dönmüş, uzun ve yer karolarıyla kaplı koridorda topallayarak yürümeye başlamıştı. O yürürken bastonu da yanında *tak tak* ediyordu.

"Duydunuz mu bunu?" diye sordu Harding salondaki sessiz gruba ama kimse yanıt vermedi.

En sonunda Ezra omuzlarını isyankâr bir sessizlikle kamburlaştırarak salondan çıkıp gitti, Abel başını iki yana sallayarak arkasından yürüdü, Harding de peşlerinden gidince Hal tek başına kaldı.

Elleri hâlâ titriyordu. Bir an durup ellerini şöminenin önünde ısıtarak uyuşan parmak uçlarını yeniden hissetmeye çalıştı.

Tam salondan çıkacağı sırada şöminenin ızgarasının arasından bir parça kömür aniden alev aldı ve için için yanan parçası halıya fırladı. Hal, tam üstüne basacağı sırada ayaklarının çıplak olduğunu fark etti – ıslanan ayakkabılarını kapıda çıkarmıştı. Şöminenin maşasını alıp kömürü yeniden taş ocaklığın içindeki şömineye attı ve son kıvılcımları da maşanın ucuyla kazıdı.

Halıda dumanı tüten bir delik ve hemen altındaki döşemede yanık vardı ama her iki konuda da yapacak bir şey yoktu. Hal yere bakarken bunun ilk yanık olmadığını fark etti. Daha da büyük üç dört delik daha vardı, bir tanesinde ateş döşemeyi epey derinleştirmişti. İç geçirerek siperi yerine koydu ve arkasına döndüğü sırada Bayan Warren'ın kapının eşiğinde dikilerek yolu kapadığını gördü.

"Affedersiniz," dedi Hal ama Bayan Warren kıpırdamadı ve Hal bir an imdat diye bağırmak ya da yeniden pencereden kaçmak gibi fantastik duygulara kapıldı. Ama kapının eşiğine doğru bir adım attığı sırada Bayan Warren kapının çerçevesi-

ne doğru çekilerek Hal'ın geçmesine izin verdi. Yine de Hal'ın Bayan Warren'ın bastonuna çarpmamak için dikkatli olması gerekti.

Salondan çıkıp koridorda yer karolarının soğukluğunu hissederek yürümeye başladığı sırada kadın konuşmaya başladı, sesi o kadar alçaktı ki Hal'ın geri dönmesi gerekti.

"Ne dediniz?" diye sordu Hal ama Bayan Warren salonun içine doğru gözden kaybolmuştu ve ağır kapı arkasından çat diye kapanarak Hal'ın sorusunu ağzına tıkadı.

Ama Hal emindi – en azından emin sayılırdı. Şömine bacasındaki rüzgârın sesinin arasından kısık sesle söylenen sözleri duymuştu.

"*Git buradan – senin için en doğrusu bu. Hâlâ fırsatın varken git...*"

38. BÖLÜM

Hal o gece erkenden yatağına gitti ve ya günün gerginliğinden ya da Falez Evleri'ne uzun uzun yürüdüğünden, yatağa girer girmez uyuyakaldı.

Kaskatı kesilmiş ve uzun bir süre uyumuş gibi bir hisle uyandı ama daha şafak sökmemişti bile. Gecenin soğuğunda titreyerek ayağa kalkıp pencereye yürürken ay hâlâ tepedeydi. Nefesi pencerenin camını beyaza boyadı, gökyüzü berraktı ve ay ışığında çimenlerdeki kırağının parıltısını seçebiliyordu.

Dili damağı kurumuştu, yatağının yanındaki bardağa uzanıp aldığı sırada boş olduğunu gördü. Yorgunluktan önceki gece su koymayı unutmuş olmalıydı. Karanlık merdiven sahanlığından alt kattaki banyoya o soğukta yürümek hiç çekici değildi ve Hal susuzluğunu yok saymaya karar verdi. Yeniden yatağa girip gözlerini kapadı ama ağız kuruluğu kafasını kurcalıyor, uykusunu kaçırıyordu, ta ki sonunda vazgeçip bacaklarını yataktan sarkıtarak bardağını tutana kadar. Yün şalına sarınıp temkinli bir şekilde koridora çıktı.

Dışarısı zifiri karanlıktı, çıplak ayaklarının altındaki muşamba buz gibiydi. Duvardaki düğmeye basmaya çalıştı ama

bunu yapar yapmaz kimseye kayıp ampulden bahsetmediğini hatırladı ama artık çok geçti.

Elbette düğmenin çıt sesi hiçbir işe yaramadı, Hal iç çekerek telefonunu almak üzere yeniden çatı katına çıktı. Fenerinden çıkan ince ışık tüneli koridoru daha da karanlık bir hale sokuyordu ama en azından merdivenlere giden siyah ve derin boşluğu görebiliyordu.

Tam bir basamağı kalmıştı ki ayağı bir şeye çarptı.

Hal içgüdüsel olarak tırabzanı yokladı ama ortada tırabzan falan yoktu. Parmaklarının çıplak duvarı tırmaladığını hissetti, telefonu elinden düştüğü sırada midesine korkunç kramplar girdi ve düştüğünü fark etti, üstelik yapacak hiçbir şey de yoktu.

Aşağıdaki koridora büyük bir gürültüyle düştü ve kafasını yere çarpıp duvara doğru yuvarlanarak durdu. Nefesi kesilmişti, orada öylece kalakalıp koşan ayak sesleri, sorular, endişeli sözler duymayı bekledi ama bunların hiçbiri olmadı.

"Ben... ben iyiyim!" diye seslendi titreyerek ama yanıt gelmedi, tek ses rüzgârın uğultusuydu ve aşağıda bir yerden boğuk bir horultu yükseliyordu.

Hal dikkatli bir şekilde oturdu. Gözlüğüne dokunmaya çalıştı ama zaten takmamış olduğunu fark etti. Gözlüğü hâlâ komodinindeydi ve en azından buna şükretmeliydi. Evden bu kadar uzaktayken gözlüğünün kırılmasındansa kolunun kırılmasını tercih ederdi. Telefonu merdivenlerin en alt basamağında yüzüstü duruyordu, feneri hâlâ tavana dönük şekilde parlıyordu. Hal telefonunu aldığında ekranın çatladığını gördü ama telefonun kendisi hâlâ çalışıyor gibiydi.

Oysa su bardağı tuzla buz olmuştu, cam kırıkları her yana saçılmıştı ve eli kanıyordu ama başını çarptığı yerde kan yoktu. Kollarını esnettiğinde hiçbir kemiği kırılmış gibi değildi. Titreyerek ayağa kalktığında başı döndü ama düşmedi, duvardan güç alıp dengesini sağladı ve baş dönmesi geçti.

Kolunu, hatta boynunu kırmamış olması inanılmaz bir şanstı. Koridorun duvarı merdivenlerin en alt basamağından yalnızca otuz santim kadar uzaktaydı. Kafasını duvara çarpsaydı ölürdü.

Berbat bir mide bulantısı dalgası bütün benliğini ele geçirmişti. Gecikmiş bir şok, diye düşündü uyuşuk bir şekilde ve en alt basamağa oturdu. Başının yere çarptığı kısmının zonkladığını hissediyordu, kolları ve bacakları kontrol edemediği bir şekilde titriyordu. Susuzluğu geçmişti ve zaten cam kırıklarının arasından çıplak ayakla yürüme fikri imkânsızdı. Yalnızca güvenli ve sıcak yatağına girmek, uzuvlarının titremesinin geçmesini beklemek istiyordu.

Yavaşça ellerinin ve dizlerinin üstüne kalktı, tamamen ayaklanacak kadar cesareti olmadığı için merdivenlerden yukarı emekleyerek çıktı, telefonu elindeydi.

Başka bir durumda olsaydı görmeyebilirdi ama bu durumda telefonun ışığı tam üstüne gelmişti. Üst basamaktan bir basamak aşağıdaydı. Paslı bir çiviydi bu, süpürgeliğin içinden bilek hizasına kadar çıkmıştı ve ucunda sallanan kopuk bir ip vardı.

Hal nefesinin kesildiğini hissetti, donup kaldı, telefonunun ışığı o küçük, zararsız şeyi aydınlatıyordu.

Sonra kendini toparladı ve ışığı merdivenlerin öteki tarafına doğru tuttu.

Çivinin ikizi oradaydı, aynı yere çakılmıştı ama bu çivi Hal'ın düşüşünün gücüyle yerinden neredeyse çıkmıştı.

Hal'ın ayağı takılmamıştı. Bu bir kaza değildi.

Biri o çivileri çakmış, en üst basamağa ip germiş, Hal'ın gün ışığında bile bu yapılanı görmemesi için merdivenlerin en üstündeki patlak ampulden yararlanmıştı.

Yatağa çıktığı sırada o çiviler orada yoktu, bundan emindi. O ipe takılmadan merdivenleri çıkabilmiş olması imkânsızdı.

Bu da Hal uyurken o tuzağı kurmak için birinin yukarı çıktığı anlamına geliyordu.

Ama hayır... sağlıklı düşünemiyordu – çiviler çekiçle çakılmış olamazlardı. Öyle olsaydı duyardı. Bu da demek oluyordu ki... bu önceden tasarlanmıştı. Çiviler en başından beri oradaydı, ampulün çıkarılmasını ve ipin gerilmesini beklemişlerdi. Biri bunu kasıtlı yapmıştı. Hal'ın Brighton'dan dönmesi beklenmişti ve buna karşı önlem alınmıştı.

Hal'ın kalp atışları göğüs kafesinin içinde yavaşlamaya başladı, büyük bir durgunluğa kapılmıştı.

Telaşlanması gerekirdi ama sanki bir şey bütün içini avuçlarının arasına almış sıkıyor... sıkıyordu...

Çatı katına kalan son birkaç basamağı yürümektense emekleyerek geçti, kapıyı kapadı ve yarıya kadar lambriyle kaplı duvara yaslanarak sakinleşti. Başı avuçlarının arasındaydı, dışarıdaki sürgüleri düşünüşü ilk değildi. Bir de, daha birkaç saat önce o merdivenleri çıkıp öldürmek için tasarlanmış tuzağı kuran o insanın sessiz kötülüğünü düşünüyordu.

Gözlerini kapayıp alnını dizlerine dayadığında Hal'ın gözünün önünde davetsiz bir görüntü belirdi.

Kılıç sekizlisiydi bu. Gözleri de kendisi de bağlı bir kadın vardı, etrafı bir kılıç hapishanesiyle çevriliydi, ayaklarının altındaki zemin onu hiçbir zaman özgür bırakmayacak kesikler yüzünden çoktan kana bulanmıştı.

Kartlar sana bilmediğin hiçbir şey söylemez. Annesinin sesiydi bu, kulaklarında çınlıyordu. *Kartların gücü yoktur, bunu unutma. Sırları açığa çıkaramaz ya da gelecekten haber veremezler. Yapabilecekleri tek şey, sana zaten bildiğin bir şeyi göstermektir.*

Ah, şimdi anlamıştı, pekâlâ.

Tuzağın duvarları üstüne üstüne geliyordu ve onu sakat bırakacak kadar da keskinlerdi.

Artık birinin ondan onu öldürecek kadar nefret ettiğini biliyordu. Ama *neden?*

Çünkü bu çok saçmaydı. Birkaç saat önce olsaydı, bunun

kardeşlerden birinin kendi hakkı olduğunu düşündüğü miras-tan pay almak için kurduğu bir tuzak olduğunu düşünebilirdi. Çünkü net gelir mirasçısı Hal'di – yani ilk başta öyleydi. Olseydi vasiyetsizlik kanunları devreye girecekti ve bu da kocası olmadığı için alacağı mirasın Bayan Westaway'in çocukları arasında paylaştırılacağı anlamına gelecekti.

Ama artık gerçekleri kabul ettiği için Harding'in, Ezra'nın ve Abel'ın ondan korkması için hiçbir neden kalmamıştı. Hal'a ne olursa olsun para onlara gelecekti.

O zaman neden? Neden şimdi?

Git buradan – senin için en doğrusu bu.

Après moi, le déluge...

Ne anlama geliyordu bu?

Hal'ın başını çarptığı yer patlamaya hazır gibiydi, öyle bir zonkluyordu ki acıdan bağırabilirdi.

Bayan Westaway her ne yaptıysa yapsın, her neyi amaçlamış olduysa olsun, bu mirasla bir şeylerin fitilini ateşlemişti ve Hal da önüne konan bu olaylar silsilesini körü körüne takip ediyordu. Yalnızca, tıpkı kılıç sekizlisindeki kadın gibi, Hal da göremediği tehlikelerle engelleniyordu.

En sonunda, neredeyse bütün başını saran zonklayan acıyla neredeyse kör olmuş bir şekilde yatağa girdi ve ağrıyan başını yavaşça serin yastığa bıraktı, gözlerini kapadı ve battaniyeleri sanki onu etrafını saran tehditlere karşı koruyabileceklermiş gibi çenesine kadar çekti.

Tam uykuya dalacağı sırada, kulağına fısıldanan bir öneri gibi aklına bir ad geldi.

Margarida...

Bu ad soğuk ve karanlık bir su gibi Hal'ın kafatasının oyuklarından yavaşça içeri sızdı ve hemen ardından, yorgun olmasına rağmen zihni çalışmaya, bağlantılar kurmaya başladı.

Hal, annesinin Margarida Westaway olduğunu iddia etmişti – annesinin günlüğünde Maud olarak geçen kızdı o. Bu id-

dia yüzünden bazı olaylara kesin gözüyle bakılmıştı. Maud'ın Cornwall'dan kaçtığına. Brighton'a taşındığına ve bir kızı olduğuna. Üç yıl önce bir araba kazasında öldüğüne.

Ama gerçekler farklıydı.

Sorulacak soru *ne kadar* farklı olduğuydu.

Ve asıl gerçeklerin ortaya çıkmasına kim, ne kadar süre engel olabilirdi?

Kesin olan bir şey vardı: konu artık para değildi çünkü Hal her şeyi itiraf ederek bu parayla vedalaşmıştı. Burada daha derin ve daha tuhaf bir şey söz konusuydu – birinin gizlemek için öldürmeyi göze aldığı bir şey.

Hal'ın korkması gerekirdi ve bir yanı korkuyordu da. Ama en derinlerde, kendi içindeki çekirdekte, gizli ve kilitli tuttuğu o yırtıcı özünde Hal her şeyi biliyordu. Yeniden kaçmayacaktı. Biri onu bir kez korkutmaya çalışmıştı ve bu neredeyse işe yaramıştı. Ama bir daha yaramayacaktı.

Artık Hal yanıtları duymak istiyordu. Çok uzun zaman önce annesini kaçırtan neydi? Neden babası hakkında yalan söylemeye gerek duymuştu? Ve Maud'a ne olmuştu?

En önemlisi de bu sır, tüm bu gizemin sırrı, saklamak için birinin insan öldürmeyi göze aldığı o sır neydi?

Hal tüm bu soruların ve daha da fazlasının yanıtlarını istiyordu. Ve savaşmaya hazırdı.

39. BÖLÜM

Yeniden uykuya dalabilmesi imkânsızdı, Hal da en sonunda buna dayanamadı.

Komodindeki telefonu 05.05'i gösteriyordu. Kalkmak için fazla erkendi ama iki saat daha karanlığın içinde yatamazdı. Yatağın içinde oturup gözlüğüne uzandı, bu hareketi karşısında başının arka tarafı çok acı vererek zonkladı ama en sonunda gözlüğünü takmayı başardı, telefonunu açıp araştıracağı şeyi yazmaya çalışırken ekrandaki küçük çatlak karşısında kaşlarını çattı.

Maud Westaway'e bir şey olmuştu – bu evdeki birinin bildiği ve kimsenin öğrenmesini istemediği bir şey. Bayan Warren mıydı bu kişi?

Hal, kadının dün geceki yüzünü, o sinsi zevki ve Hal'ın çevirdiği oyunu en başından beri bildiğini cesurca kabul edişini düşündü. Hal, ne olursa olsun Bayan Warren'ın gerçeği bilmesine ve kendi çarpık gerekçelerinden dolayı bunu sır olarak saklamasına şaşırmazdı.

Ama bu evde kimin bir şey sakladığını çözmeye çalışmak çıkmaz bir sokak gibiydi çünkü gerçek şu ki herkesin saklayacak bir şeyi vardı, Hal bunu tarot fallarından çok iyi biliyordu.

Herkesin bir sırrı, açığa çıkmasını istemeyeceği ve bunun için her yönteme –bazen sıradışı olsa da– başvuracağı bir şeyleri vardı.

Hal'ın yapması gereken şey bu sırların ne olduğunu ve bu sırlarda kendi payının ne olduğunu ortaya çıkarmaktı. Birisi Hal'ın bildiklerini ortaya çıkarmasını engellemek için onu öldürmeye kalkmıştı. Peki neydi bu bildikleri?

Hal elleriyle gözlerini ovuşturup kafasını toplamaya çalıştı.

Onun sunduğu kanıt yüzünden herkes Maud'ın öldüğünü kanıksamıştı, orası kesindi. Ve araba kazasında öldüğünü de kanıksamışlardı. Böylelikle iki olasılık söz konusuydu. İlki, Maud'ın öldüğüydü – ama araba kazasında ölmemişti ve biri onun başına gelenin üstünü örtmeye çalışıyordu.

Bu –Hal'ın olası bir katile denk gelmiş olması– yeterince endişe vericiydi.

Ama ikinci olasılık daha da endişe vericiydi. Çünkü diğer olasılık Maud'ın hayatta olmasıydı ve bu evden birinin bu gerçeği saklamakta parmağı olduğuydu. Ama neden? Yine sorun para olabilir miydi? Vasiyet miydi? Hal'a bırakılan miras sonuçsuz kalırsa para yeniden kasaya mı dönecekti, yoksa mirasın ona geçiş yolunu geri takip edip Maud'a mı dönecekti? Yoksa biri başka bir şeyi mi, Maud'ın bildiği ya da onun açığa çıkarabileceği bir şeyi mi saklamaya çalışıyordu?

Bunu bilmenin bir yolu yoktu. Ama her iki durumda da, ilk adım Hal'ın hangi olasılıkla uğraşıyor olduğunu öğrenmekti.

Birinin hayatta olup olmadığını öğrenmek şaşırtıcı derecede zordu – Hal, bunu ona defalarca gelen, Hal'ın bunu bilmediğine dair gittikçe daha çok vurguladığı ısrarına rağmen kayıp kocasının hâlâ hayatta olup olmadığını söylemesi için yalvaran bir müşterisinden biliyordu.

Hep böyle olurdu. Kuşkucu insanlar asla ikna olmazdı – ve inanan insanlar da aksi yönde ikna edilemezlerdi. Hal buna alışıktı – insanlara sorularına yanıt veremeyeceğini ya

da hayatlarının gerçeklerini değiştiremeyeceğini söylediğinde, sanki sakladığı bazı güçleri varmış da huysuzluğundan bunu kabul etmemeyi seçiyormuş gibi, karşılaştığı o teslim olmuş kuşkuya alışıktı. Ona inanmayışlarının kaynağını biliyordu: deli gibi arzuladıkları o yanıtlara ve sonuçlara asla ulaşamayacaklarını kabullenmeye gönülsüzdüler. Ama çoğu insan, istemeden de olsa, Hal'ın onlar için kaderi *değiştiremeyeceğini* kabul etmeseler de değiştirmeyeceğini kabullenmişlerdi. Hal kaderlerini değiştirmediğinde değiştirecek kişileri yeterince araştırma yaparlarsa bulabileceklerine gizli gizli inanarak ortadan kayboluyorlardı.

Ne var ki bu kadın farklıydı.

Hal ona randevu vermeyi bırakınca farklı adlarla telefon ederek ara sıra gelmeye, hiç haber vermeden ortaya çıkıp cama vurmaya başlamıştı, Hal da böylelikle o ince parmaklarının dokunuşundan ve çukur gözlerindeki çaresizlikten korkmayı öğrenmişti.

En sonunda, yardım etmekten çok ondan kurtulmaya duyduğu arzuyla kocasının adını ve son adresini kaydetmiş, kadına ihtiyaç duyduğu yanıtları vermek için internete girmişti – bunun tek nedeni bilgi eksikliğine karşı göğüs germekti. Adam Facebook'ta yoktu ve ölüm tarihini bilmeden ölüm belgesi aramak neredeyse imkânsızdı. Hal kayıtların bilgisayara geçirilmiş olduğunu, adamın adıyla belki bir de doğum tarihini yazdığında kayıtlı bilgilerin karşısına çıkacağını düşünmüştü ama öyle olmamıştı. Tarihi kayıtlarda böyle bir özellik mevcuttu ama son elli yılda olup bitenler söz konusu olduğunda yalnızca ölüm belgesine ulaşmak için değil, böyle bir belgenin var olup olmadığını öğrenmek için de ölümün bütün ayrıntılarını biliyor olmak gerekiyordu.

Birinin *ne zaman* öldüğünü bilmeden gerçekten ölüp ölmediğini öğrenmenin de bir yolu yoktu.

Ama Hal'da ölüm tarihi yoktu. Maud öldüyse, erkek kar-

deşleri neler olup bittiğine dair gerçekleri bilmiyordu ve Bay Treswick'in araştırmaları bu gerçeği açığa çıkarmamıştı. O halde diğer seçenek tam tersini kanıtlamaktı – yani Maud'ın hâlâ hayatta olduğunu. Ama nasıl?

Hal'ın elindeki tek veri Lizzie'nin bahsettiği Oxford'daki üniversiteydi. Oxford'dan koşulsuz bir teklif, demişti. Daha sonra bunun yalnızca kadınların gittiği bir üniversite olduğunu düşünmüştü. Hal telefonundan Google'a girdi. 1995 yılında Oxford'da tek bir kadın üniversitesi kalmıştı – St. Hilda's, ama Somerville daha geçen yıl karma olmuştu. Maud'ın Maud'ın burayı Lizzie'ye kadın üniversitesi olarak anlatmış olması mümkündü.

Birkaç dakikalık araştırmanın ardından her iki üniversitenin de mezunlarına dair veri tabanını bulmuştu ama bu listelere yalnızca o üniversitenin eski üyeleri erişebiliyordu. Oxford'un kendisi aday diplomasını ve sınıfını işverenler için onaylayabiliyordu ama taleplere ancak yirmi bir günde geri dönülüyordu.

Hal iç geçirdi ama üniversitelerin numaralarını da kenara not etti. Belki gerçek biriyle konuşursa ihtiyaç duyduğu bilgi için ağzından laf alabilirdi. Ya da Maud'ın kendisiymiş gibi davranabilirdi ve belki de onunla konuşup konuşmamaları üniversitenin eski bir üyesi olup olmadığını da ortaya çıkarabilirdi.

Gerçekten ne zaman olmuştu bunlar? Maud'ın Trepassen'dan kayboluşundan iki üç yıl sonra mı? Arada yine de Hal'ın hiç bilgi edinemediği kocaman bir zaman aralığı kalıyordu. Ve sorabileceği bir avuç insandan biri onu öldürmeye kalkmıştı.

Salim kafayla düşününce fark etmek ve hatırlamak zordu. Bu gerçekten olmuş muydu? Kafasındaki yumru apaçık ortadaydı ama çiviler ve ip parçası – düşündüklerini *gerçekten* görmüş müydü?

Artık saat neredeyse yedi olmuştu, Hal ayağa kalktığında

örtülerden sıyrılınca titredi, üstünü giydiği giysiler az önce durdukları zemin kadar soğuktu. Koridora çıkınca derin bir nefes aldı ve cep telefonunun fenerini açtı.

Çiviler hâlâ oradaydı, paslı ve eğikti, merdivenlerin her iki tarafına çakılmışlardı.

Ama ip yok olmuştu.

Hal kaşlarını çattı. Hatırladığından emindi; fark edilmesi imkânsız bir parça bahçe ipi, donuk renkli döşemelerin arasında kopkoyu, bir uçtan bir uca gerilmiş. Ama şimdi yoktu; merdiven sahanlığında sallanan tek şey yer muşambasının soluk renkli ipiydi.

Biri yukarı çıkıp ipi kaldırmış mıydı? Yoksa karanlıkta muşambanın ipini yanlış mı yorumlamıştı?

Telefonunu kapatıp yavaş ve temkinli bir şekilde basamaklardan aşağı inerken cam kırıklarına basmamak için adımlarına dikkat etti. Bir yandan da düşünüyordu. Dün gece, tek düşüncesi Harding'e, Abel'a ve Ezra'yı birinin yapmaya çalıştığı şeyin kanıtını göstermekti. Şimdi bunu yeniden düşünüyordu. Çiviler yamulmuş ve paslanmıştı, Hal'ın gözüne bile bir süredir oradalarmış gibi görünüyorlardı. İpe gelince... Harding'in kuşkucu sözlerini duyabiliyordu: *Gerçekten mi Harriet? Yer muşambasının ipine takılmış olamaz mısın? Bunun göz ardı edilmiş olması çok üzücü ama bir ölüm tuzağı olması da çok zor...*

Yanıt da... *evet*ti. Mümkündü. Ama Hal yaşananların çok farklı olduğundan emindi.

Hal aşağı kata indiğinde halı döşeli basamaklardan antrenin soğuk yer karolarına bastı. Bu sırada, evin derinliklerinden bir saat harekete geçti ve çalmaya başladı. Hal çan seslerini saydı. Bir... iki... üç... dört... beş... altı... yedi.

Sonrasındaki sessizlik sinir bozucuydu ama salonun kapısını açar açmaz bu his kaybolup gitti. Salon boştu – tıpkı dün gece bıraktıkları gibiydi, viski bardakları masaya yayılmıştı.

Dört bardak. Tarotta dört bardak içedönüklük anlamına geliyordu. Burnunuzun dibindekini fark etmiyor, karşınıza çıkan fırsatları görmüyor olduğunuz anlamına geliyordu. Hal'ın destesindeki kartta ağacın altında yatan genç bir kadın vardı, uykuya ya da derin düşüncelere dalmıştı. Önünde üç boş fincan vardı, bedeninden ayrı bir el dördüncü fincanı dudaklarına götürmüştü. Ama kadın içmiyordu. Ona gösterileni fark etmemişti bile.

Fark edemediği şey neydi böyle?

Kahvaltı ancak saat sekizdeydi ve Hal, tıpkı ilk sabah olduğu gibi, Bayan Warren ile karşılaşma fikrinden hiç hoşlanmadığı için dün ıslandığı için hâlâ nemli olan ayakkabılarını giydi, svetşörtünün kapüşonunu kafasına geçirdi ve salonun penceresini nazikçe açarak soğuk şafak havasının içine daldı.

Gece gökyüzü açık ve hava çok soğuktu, gece boyunca sıcaklık dondurucu seviyelerin altına düşmüştü. Hal'ın ayaklarının altındaki çimenler kalın bir kırağı tabakasıyla kaplıydı ve yürüdüğünde nazikçe çıtırdıyorlardı. Nefesi beyaz bir buluta dönüşüyor, yükselen güneşin açık pembe tonuyla boyanıyordu.

Dışarının soğuk ve insanı ayıltan havasında, Hal, dün geceki telaşlı kararlılığını kaybetmeye başlamış, kendini biraz aptal hissetmişti. Birinin tam yenisini takacağı sırada unuttuğu patlak bir ampul. Muhtemelen basamaklara yolluk döşendiği sırada bırakılmış iki çivi ve tek bir ip, hem çiviler hem de ip cep telefonunun titrek ışığında görünüyor – üstünde çok fazla komplo teorisi üretilemezdi. Üstelik çok da *saçmaydı*. Maud ölmüş olsa ve biri bu gerçeğin ortaya çıkmasını engellemek istemiş de olsa, Hal'ı öldürmenin amacı ne olabilirdi ki? Hal gerçekleri –annesinin Maud olmadığını– çoktan söylemişti. Artık açığa çıkaracak hiçbir şey kalmamıştı. Onu merdivenlerden aşağı düşürmek amaçsız bir risk olurdu ve hiçbir işe de yaramazdı. İş işten geçmişti ve artık bunun telafisi yoktu.

Yavaşça aydınlanan şafakta önceki geceki korkuları aniden yalnızca gülünç değil, aynı zamanda imkânsız da gelmeye başlamıştı. Telaş içinde sürünerek odasına çıktığını ve sırtını kapıya dayayarak oturup dizlerini göğsüne çektiğinde kalbinin nasıl da attığını hatırlayınca yanakları biraz kızardı.

Ah, Hal... Annesinin sesi kulaklarındaydı. *Her şeyi hep abartırsın...*

Başını iki yana salladı.

Amaçsızca yürümüş, ayakları onu nereye götürürse oraya gitmişti. Şimdi, başını çevirip eve baktığında ne kadar uzaklaştığını fark etti.

Bir an öylece durup evle arasındaki yeşil çimen denizine, arka taraftaki ahırlara, ek yapılara, seralara ve bostanlara baktı.

Tek bir bahçeye kaç tane ev inşa edilebilirdi? Kaç insan barındırılabilir ve kaç iş gücü yaratılabilirdi?

Ve işte tüm bu arazi, bu güzellik önce ölen ihtiyar kadın, ardından vârisleri için çitle çevrilmişti.

Her neyse, bu artık onun sorunu değildi. Artık bununla Ezra, Harding ve Abel mücadele etmeliydi. Ne yapacaklardı, satacaklar mıydı? Belki de burayı otel yaparlardı, araziye yüzme havuzları ve çadırlar inşa edilirdi. Belki de biri evi yıkıp yerine gözün görebildiği kadar uzağa yayılan yeşiliyle bir golf sahası yapardı, çimen yeşili deniz ufkun mavisiyle buluşurdu.

Bugün uzaktaki deniz griydi, beyaz atlarla bezenmişti ve yokuş aşağı yürüdüğü sırada Hal'ın yüzüne değen rüzgâr tazeydi.

Sınıra kadar uzaklaşmayı, ardından eve geri dönmeyi planlıyordu ama dağlık burundan uzaklara baktığında ayaklarının onu dosdoğru alıştıkları yola soktuğunu fark etti – arasından koyu renkli bir suyun parıldadığı ağaç kümesiydi burası.

Ama bu kez, Hal suya farklı gözlerle baktı. Bu yoğun, fazla gürleşmiş koruların içindeki sıradan göl değildi. Bu *o* göldü. Annesinin günlüğünde bahsettiği göl.

Ve orada, o çıplak ve kırağı kaplı ağaç gövdelerinin arasında kayıkhaneyi görebiliyordu.

Yönünü değiştirip meraklı bir şekilde oraya doğru yürüdü.

Kayıkhanenin etrafındaki ağaçlar kayın, meşe ve porsuk ağacıydı ama yalnızca porsuk ağacı yeşildi. Diğerleri çıplaktı, dallarına birkaç kahverengi yapışmıştı ve vadiye doğru esen rüzgârda sallanıyordu. Hal, ormana dönüşen patikadan böğürtlen çalılarını kenara itip ısırgan otlarının üstünden atlayarak yürürken günlükte geçen sözcükler zihninde canlandı – o gün kayığı kayıkhaneden nasıl çıkardıklarını anlatmıştı annesi. *"Haydi Ed," diye bağırdı. Ed ayağa kalktı, bana bakıp gülümsedi ve sonra Maud'ın arkasından suyun kenarına yaklaşıp koşarak atladı.*

Ed. Edward. Bu gerçekten doğru olabilir miydi? Edward'ın o akşam göldeyken yanına gelişini, o anlamlı sesini hatırladı: *Ah... burası* eskiden kayıkhaneydi. Ve Abel'ın onu ilk sabah daha neler olup bittiğini anlayamadan kasten uzaklaştırışını düşündü. Hal'ın görmesini istemedikleri bir şey mi vardı?

Kapı kapalıydı ve kilitliye benziyordu ama Hal kararmış, aralarında boşluklar bulunan tahta döşemelerin arasından her şeyi görebiliyordu. Yapı gölün kenarındaydı ve her iki tarafında iki platform, bu platformların arasında da karanlık bir su vardı.

Hal kapıya yaslanıp iki tahtanın arasındaki boşluktan içeri bakarken çürük tahta aniden gevşedi ve kapı içeri doğru açıldı. Hal kendini bir anda içeride buldu, ıslak ve balçıkla kaplı platformda kayınca tökezleyerek kendini suya düşmekten kurtarmaya çalıştı, dizlerinin üstüne çöktüğünde gölün yüzeyiyle arasında yalnızca birkaç santim kalmıştı.

Dizlerinin üstünde nefes nefeseydi ve kendine gelmeye çalışıyordu. Düşünce dün gece incinen kemikleri yine sızladı, acıdan dişlerini sıktı ama dizlerinin üstüne kalktığında hiçbir yerinin kırılmadığını anladı.

Güvende miydi? Hal, ayaklarının altındaki iskele tahtalarına, iskeleye vuran ve yaprakları sürükleyen suya, yüzeyde gezinen incecik buz parçalarına baktı. Emin değildi. Burası her an gölün içine çökecekmiş gibi görünüyordu ve ayağı tahta döşemelerin arasından suya girerse hiç şaşırmazdı. En azında su sığdı. Temkinli bir şekilde çatıdaki deliklerden düşen çubuklardan birini alıp kırılan hassas cam örtüsünü dürterek derinliği test etti. Çubuk yaklaşık otuz santim sonra suyun altındaki sert bir şeye çarptı, pürüzsüz bir cisimdi bu ve Hal yaprakların küfünü çubuğuyla sıyırdığında ortaya soluk renkli bir şey çıktı.

Karanlık, hafif turbalı suya daha yakından baktığında bunun suyun dibine çökmüş bir kayık olduğunu gördü. Üstünü kaplayan siyah ve çürük yaprak kalıntıları kayığı maskelemişti ama çubuğu suyu hareketlendirince ucunu batırdığı yerde belli belirsiz beyazlıklar ortaya çıkmıştı. Gözleri loş ışığa ve suyun görüş açısını çarpıtmasına alıştıktan sonra bir şey fark etti – kayığın omurgasının yakınlarında tırtıklı bir delik vardı. Acaba biri onu bilerek mi batırmıştı?

Birden burasının annesinin günlüğünde tasvir ettiği yer olmadığını, kahkahalar eşliğinde kuzenleriyle ve âşık olmak üzere olduğu çocukla birlikte yüzüp oynadığı yer olmadığını hissetti. Burası sanki... Hal aniden her şeyi anlayınca omzunda soğuk bir temas hissetmiş gibi oldu. Burası bir şeyin öldüğü yer olmalıydı.

Tüyleri diken diken oldu, elinden geldiğince hafif adımlar atarak ayağa kalktı ve arkaya, kırık kapıya doğru yürüyüp yeniden soğuk sabah ışığına çıktı. Tuzlu sudan ve kayıkhanenin çürük tahtalarından sonra hava temiz ve berraktı, derin derin soludu. Bu sırada telefonunun hatırlatıcı tonunun sesini duydu, telefonu cebinden çıkarırken midesine giren sancılar ona zaten bildiği bir şeyi söylüyordu.

11.30 – Bay Treswick ile görüşme.

Tanrım. Pekâlâ, ertelemenin hiçbir anlamı yoktu. Birkaç saat içinde bütün bu meselenin bir sona bağlanacağını düşünmek onu rahatlatmıştı bile. Yalnızca Bay Treswick'in bu "karmaşadaki" rolünü Harding, Abel ve Ezra kadar anlayışla karşılamasını umuyordu... ya da en azından öyle görünmesini.

İrkilerek ellerini svetşörtünün ceplerine soktu. Aniden kızarmış ekmek ve kahve –Bayan Warren'ın kahvesi bile– gözüne çok cazip gelmişti, hızlı bir şekilde tepeden yukarı, eve doğru yürüdü, buz gibi nefesi omzundan yukarı yükseliyordu.

Arkasında kalan kayıkhanenin kapısı sessizce kapandı ama Hal dönüp arkasına bakmadı.

40. BÖLÜM

"Ah canım." Bay Treswick gözlüğünü çıkarıp cilalasa da Hal'ın görebildiği kadarıyla gözlük zaten temizdi. "Ah canım, ah canım. Bu çok acayip."

"Lütfen." Hal, elini havaya kaldırdı. "Lütfen, bu benim hatam. Benim... benim daha önce bir şey söylemiş olmam gerekirdi."

"Kendimi suçluyorum, çok suçluyorum," diyordu Bay Treswick, Hal'ı hiç duymamış gibi. "Şunu söylemeliyim, Maggie'nin adının da Margarida olduğu aklıma hiç gelmedi. Bir kuzeni olduğunu biliyordum tabii ama herkes ondan Maggie diye bahsediyordu ve korkarım ki ben de adının Margaret olduğunu düşündüm. Ah canım, bu çok büyük bir sorun."

"Ama miras bu şekilde pay edilemez, değil mi?" dedi Harding sabırsızca. "Asıl konu bu, değil mi?"

"Bunu danışmam gerekecek," dedi Bay Treswick. "İçgüdülerim hayır, bu şekilde pay edilemez diyor çünkü Bayan Westaway'in mirasının kızının çocuğuna bırakmış olduğu apaçık ortada. Ama Harriet'in adının adresiyle birlikte geçiyor olması... ah canım. İşin içinden çıkmak zor."

"Peki..." Ezra ayağa kalkıp gerinince Harriet omurgasının

ve omuzlarının çıtırdadığını duydu. "Bunu çözmek için şimdilik elimizden geleni yaptık, o yüzden konuyu artık avukatlara bırakmayı öneriyorum."

"Ben hepinizle iletişime geçeceğim," dedi Bay Treswick yavaşça. Kaşlarını çatmıştı, gözlüğünü burnunun her iki tarafını ovuşturmak için çıkardığında Hal onun için gerçekten üzüldü. "Bu işi çözmek için epey çabalamak gerekecek sanırım."

"Çok üzgünüm," dedi Hal, ses tonundaki zavallı pişmanlığı vurgulamak için rol yapmasına gerek yoktu. Bay Treswick'e, kovuşturmaya hiç yer bırakmadan, tüm bu karmaşada nasıl parmağının olduğunu açıklamanın bir yolu olsun istiyordu ama riske giremezdi. Bu olanların masum bir hatadan ibaret olduğuna dair güçsüz numarasına devam etmek en iyisiydi ama bu binanın daha ne kadar ayakta kalacağını da merak etmeye başlamıştı. "Hoşçakalın Bay Treswick."

"Güle güle, Harriet."

Hal başını onaylarcasına salladıktan sonra ayağa kalktığı sırada Bay Treswick elini tuttu. Hal, ilk başta tokalaşacaklarını sandı ama öyle olmadı; Bay Treswick elini yalnızca nazikçe tutmaya devam ediyordu. Hal, en sonunda gülümseyerek elini çekerken bir an Bay Treswick'in onun gitmesini istemediğini düşündü. O kuru ve yaşlı parmakların parmaklarını ısrarcı bir şekilde sarışı rahatsız edici bir düşünceydi ve Harding'in arkasından resepsiyona giden koridorda yürürken bu düşünceyi zihninden atamadı, düşündü... düşündü...

Koridorun sonuna geldiğinde arkasına baktı ve Bay Treswick'in hâlâ ofisinin kapısında dikilip hüzünlü gözlerle ona baktığını gördü. Hal, Harding'in arkasından kapının eşiğinden geçip parlak, ufak, kalabalık resepsiyona çıkarken Bay Treswick'in yüzündeki ifadeyi çözmeye çalışırken buldu kendini.

Kapı arkasından kapandı ama kapandığı anda dönüp son kez arkasına bakmaya, onu hâlâ kollarını önünde kavuştur-

muş, kaşlarını çatmış bir şekilde dikilirken görmeye tahammülü yoktu. Bay Treswick'in elinde olsaydı söyleyeceği bir şey daha olduğu fikrinden kaçamıyordu. Bir şey daha söyleyecekti ama ne?

41. BÖLÜM

"Pekâlâ," dedi Harding, avukatın ofisinden çıkıp kararsızlık içinde sokağın ortasında dururlarken. "Size öğle yemeği ısmarlayayım mı? Ya da duruma daha uygun bir şey olsun, bira ısmarlayayım mı?"

"Ben istemem," dedi Ezra. Kar vadeden ağır ve sarı gökyüzüne baktı. "Bu gece Folkestone'dan kalkan feribot için bilet aldım. Benim eve dönüp eşyalarımı toplamaya başlamam gerek."

"Bu gece mi?" Harding gözlerini kırpıştırdı. Soğuk rüzgâra karşı ceketinin düğmelerini iliklerken biraz gücenmiş bir hali vardı. "Peki, bence bize haber verebilirsin. Bayan Warren'ın bu şekilde kaçmandan hoşlanacağını hiç sanmıyorum."

"Tanrım!" dedi Ezra. O gün tıraş olmamıştı ve yavaş yavaş çıkmaya başlayan sakalları boynundan tişörtünün yakasının altına kadar uzanıyordu. Hal, Ezra'nın Abel'ın bakımlı yakışıklılığıyla ve Harding'in dobra orta yaşlılığıyla keskin bir tezat içinde olduğunu düşündü. "Bu duygusal şantajını da alıp defol git, Harding. Yapmam gereken işlerim var benim."

"Hepimizin sorumlulukları var–"

"Ben gelmek bile istememiştim!" dedi Ezra. Sesinde biraz

tehlikeli bir şeyler vardı ve Hal, Ezra'nın kendini zor tuttuğu izlenimine kapıldı.

"Ah, Tanrı aşkına," diye çıkıştı Abel. Hal'ın içine o gülümseyen, iyi huylu dış görünüşün altında fokurdayan bir öfke yattığı hissi doğdu, sanki Abel'ın içinde bir şey kaynama noktasına ulaşmış ve o nazik, uyumlu dış görünüşünü zapt etmesi gittikçe güçleşmeye başlamıştı. "Neden burada olmak yalnızca senin canını çıkıyormuş gibi davrandığını bilmiyorum."

"Sen karışma, Abel," diye çıkıştı Ezra ama Abel başını iki yana salladı.

"Hayır. Maud'ın ikizin olduğunu ve bunun senin için çok acı verici şeyleri gün yüzüne çıkardığını biliyorum ama o benim de kardeşimdi. Keder ve zorlu çocukluk dönemi konusunda tekel sende değil – aslında ne diyeceğim, biliyor musun? Senin çocukluğun Maud'dan ya da benden çok daha kolaydı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen onun en sevdiği çocuğuydun, bunu gayet iyi biliyorsun," dedi Abel, biraz buruk bir şekilde.

"Annemin en sevdiği çocuğu diye bir şey varsa bile benim bundan hiç haberim olmadı," dedi Ezra kısaca.

Abel güldü. "Saçmalık bu. Onu parmağında oynatıyordun sen, bunu da gayet iyi biliyorsun. Bayan Warren'ı oynattığın gibi. Maud ile ben senin yakanı sıyırabildiğin şeyler yüzünden hep dayak yedik. *Sen* cinayetten bile yakanı sıyırabilirdin."

"Abel, kapa çeneni," dedi Ezra kısaca.

"Duymak istemediğin gerçekleri söylüyorum, değil mi?"

"Bir şey bildiğin yok." Ellerini ceplerine soktu. "Maud kaçtıktan sonraki yılların benim için nasıl geçtiğine dair en ufak bir fikrin bile yok. Sen o zamanki erkek arkadaşın her kimse onunla şehirde sevişmekle meşguldün–"

"Ah, demek şimdi de homofobik hakaretlere başvuruyoruz, öyle mi?" dedi Abel.

"İstediğinle sevişirsin, beni hiç ilgilendirmez," dedi Ezra,

sesi tehlikeli ve hissizdi. "Ben yalnızca evde olmadığına dikkat çekmeye çalışıyorum, o yüzden bana bunun nasıl bir his olduğunu anlatmaya kalkma."

"Çocuklar, çocuklar," dedi Harding, zoraki bir kahkahayla. "Bu kadarı yeter. Haydi, gidelim. Ezra, tabii ki istediğin zaman gitme hakkına sahipsin. Kimse sana aksini söylemiyor. Yalnızca hepimizi planlarından haberdar etmen iyi bir fikir olurdu."

"Pekâlâ, ikinizi de haberdar edeyim o zaman, ben de bu gece muhtemelen yola çıkacağım," dedi Abel. Daracık ara yolda esen rüzgârda hafifçe ürperdi. "Hava tahminlerine göre kar bekleniyor ve yollar kapanmadan iyi bir başlangıç yapmak istiyorum. Ofisten de bir gün daha uzak kalamam ve... yani... Edward'ı görmem gerek. Bazı sorunları halletmeliyiz." Kısa ve tuhaf bir sessizlik oldu. "Harding, seni Londra'ya bırakmamı ister misin? Arabayı Mitzi'nin aldığını biliyorum."

"Teşekkürler," dedi Harding, biraz sert bir şekilde. "Çok naziksin."

Artık otoparka varmışlardı, Abel anahtarlarını çıkarıp uzaktan kumandaya bastı.

"Ya ben?" dedi Hal, belli belirsiz bir sesle.

"Pardon?" Harding ona doğru dönüp gözlerini kırpıştırdı. "Ah. Harriet, tabii ki. Trenin kaçta?"

"Bilmiyorum," dedi Hal. "Tren saatlerine bakmadım. Ama benim–"

Sözcükler boğazında düğümlenmişti ama konuşmak için kendini zorladı. "Yani, ben istasyona neyle gideceğimi bilmiyorum."

"Ben giderken seni de bırakırım," dedi Ezra kısaca. "Ama seni uyarayım, saat dörtte yola çıkmış olmak istiyorum. Çok mu erken?"

Arabasının kilidini açtı.

"Teşekkürler," dedi Hal. "Bana her saat uyar, gerçekten. Sanırım altıya kadar hemen hemen saat başı tren var."

Ezra başını onaylarcasına salladı. Sonra tek bir kelime daha etmeden arabaya binip kontağı çevirdi ve uzaklaştı.

Hal'ın yanında duran Abel, kardeşinin arabasının uzaklaşmasını seyrederken bıkkınlık içinde iç geçirdi.

"Ah, tatlım. Üzgünüm Hal. Ben... biz hiçbir zaman pek anlamamışızdır, üçümüz de. Çok farklıyız ve annemin bizi birbirimize karşı kışkırttığı bir çocukluğun üstesinden gelemedik. Ezra'nın ne düşündüğünü bilmiyorum, belki annemizin en çok onu sevdiğine gerçekten inanmıyordur ama annemin onun olağanüstü olduğunu düşündüğünü herkes farkındaydı ve zaten bunu bizden saklamaya da çalışmazdı. Bu şekilde büyümek hiç eğlenceli değildi."

"Bu... gerçekten... beni hiç ilgilendirmez," dedi Hal kararsızlıkla.

"Kesinlikle," dedi Harding kesin bir dille. Kolunu Hal'ın omuzlarına attı. "Bence Harriet'ın eve götürmesi gereken son şey, bizim ortaya saçılan sorunlarımız. Her neyse tatlım, bu gerçekten çok tuhaf bir anı oldu ama artık aile bağlarımız açığa kavuştuğuna göre umarım iletişimimiz kopmaz."

"Kopmaz. Söz veriyorum," dedi Hal ama Bay Treswick'in ofisten çıkarkenki endişeli bakışlarını düşündüğünce elinde pek de seçenek olmadığına dair korkunç bir hisse kapıldı.

"Şimdi," dedi Harding aniden. "Hepimiz bu dondurucu rüzgârdan kaçalım ve haberleri Bayan Warren'a vermek üzere Trepassen'a gidelim."

42. BÖLÜM

"Bayan Warren nerede?"

Hal bavulunu son merdivenlere çarptığı sırada bu sözler yukarı doğru çıkınca tenine bir şey batar gibi oldu – tüyleri diken diken olmuş gibiydi.

Bavulunu yaptığı sırada eşyalarını nasıl olursa olsun bavuluna tıkıştırma arzusunu bastırmaya çalışırken ihtiyar kadının son bir yüzleşme için yukarı çıkıyor olabileceği hissi çok yoğundu.

Hal'ın aklına tuhaf fanteziler geliyordu – biri yatak odasının kapısının sürgülerini kapayıp onu içeri kilitliyordu ya da merdivenlerin en altındaki kapının önüne barikat kuruyordu. Ezra sabırsızca veda ediyordu, *Yani, Harriet'ı daha fazla bekleyemem.* Diğerleri kar gelmeden evlerine dağılıyordu–onu bu karanlığa bürünen evde, intikam hırsıyla dolu bir kadınla baş başa bırakıyorlardı...

Bu his o kadar güçlüydü ki bavulunu yaparken yatak odasının kapısını açık bırakmıştı, merdivenlere değen bastonun *tık, tık* sesini duymak daha iyiydi – ama bunu yaparken bile o sabah Bayan Warren'ı kapısının dışındaki karanlıkta beklerken bulduğunu ve odaya ne kadar sessizce yaklaştığını hatırladı.

Bayan Warren gerçekten herkesin sandığı o güçsüz, ihtiyar kadın mıydı, yoksa bastonu çevirdiği dalaverenin bir başka boyutu muydu? Gerçek her ne olursa olsun, istediği zaman hızlı hareket edebildiği kesindi.

Hal artık bavulunu toplamıştı ve hazırdı, trençkotunu giymişti ve gökyüzü kar nedeniyle kararmıştı, hiçbir şeyi buradan uzaklaşmak istediği kadar çok istemiyordu. Hal, merdivenlerin köşesinden döndüğü sırada Abel ve Harding onu bekliyordu, bavulunu yere bıraktığı sırada Abel'ın yüzü ona dönüktü.

"Sen onu görmedin, değil mi Hal?"

"Evet." Hal, merdivenlerin gölgesinde yanlarına gelmişti. "Dün geceden beri görmedim."

Kahvaltıda bile yoktu – kahvaltı odasına geldiklerinde nihalenin üstünde dumanı tüten bir kahve demliği vardı, kızarmış ekmekler ve tahıllar masadaydı ama Bayan Warren ortalıkta görünmüyordu.

"Ezra onu aramaya gitti," dedi Harding. "Bayan Warren'ın sığınağından canlı çıkabilecek tek kişi o."

Ama o sırada koridorun ilerisinden bir kapının çarpılma sesi geldi, dönüp baktıklarında Ezra'nın başını iki yana sallayarak onlara doğru büyük adımlarla geldiğini gördüler.

"Odasının kapısını açmaya çalıştım. Kilitli ve yanıt da vermiyor. Ya uyuyakaldı ya da şehre indi. Ona benim yerime veda eder misin?" dedi Harding'e, Harding başını onaylarcasına salladı.

"Görürsem ederim ama biz de ikinizden sonra çıkacağız. Ona veda etmememize üzülecek."

"Muhtemelen, ama başka çaresi yok. Hava tahmini gittikçe kötüleşiyor, beklemek istemiyorum. Hoşçakal Harding." Erkeklere has, tuhaf bir şekilde kucaklaştılar, sarılmaktan ziyade sırtlarına vurmuşlardı, sonra Ezra Abel'a döndü.

"Hoşçakal Abel."

"Güle güle," dedi Abel, "bak, yersiz konuştuysam özür dilerim."

"Ben– yani, ben de özür dilerim," dedi Ezra biraz sert bir şekilde. Abel kollarını açtı.

"Sarılalım mı?"

Ezra ağabeyi kollarını ona sardığında epey rahatsız olmuşa benziyordu. Hal, bu durumun inatçı, isteksiz bir kargaşa olduğunu düşündü ama Ezra da istemediği halde ağabeyini sarıp sarmaladı.

Sonra sıra Hal'a geldi. Her iki kardeşe de sırayla sarılırken Barbour'un altından Harding'in alışılmadık göbekli yumuşaklığını, Abel'ın yumuşak süveterinin altındaki sert kaburgalarını ve Abel da ona sarılırken şaşırtıcı gücünü hissetti.

"Güle güle, tatlım," dedi Harding.

"Güle güle, küçük Harriet," dedi Abel. "Arayı açmayalım."

Sonra Hal, Ezra'nın arabasına bindi ve motor homurdamaya başladı, yola çıkmışlardı, ilk kar taneleri düşmeye başladığında saksağanlar arkalarından bir bulut şeklinde havalandılar.

Ezra ilk başta arabayı hızlı kullanmıştı. Hal sessizce oturuyordu, başını cama yaslamıştı ve Brighton'a döndüğünde ne yapacağını düşünmemeye çalışıyordu.

Midesine tuhaf sancılar saplanıyordu. Bunun bir kısmı kaygıdandı – Brighton istasyonunda trenden inince karşı karşıya geleceği seçim fazlalığıyla yüzleşmeye isteksiz olduğu içindi. İki geceliğine belki evine gidebilirdi ama daha fazla kalamazdı, Bay Smith'in adamları kapıya dayanacaklardı.

Ama bu kaygıların altında başka bir şey vardı. Abel'ı, Harding'i ve Ezra'yı, onu kucakladıkları ânı düşündüğünde kalbini sıkıştıran bir şeydi bu. Bir yuvası olmasını özlüyordu, öylesine içgüdüsel bir özlemdi ki acıyı içinde hissediyordu.

Ama bu özlem sahip olduğu bir eve karşı değildi. Sahip olmuş olabileceklerini özlüyordu. Sırtını dayayabileceği, güvenlik ağı gibi hissedebileceği bir aileye sahip olduğu istikrarlı bir varoluş özlemiydi. Eline başka bir seçenek geçene kadar ne kadar yalnız olduğunun farkına varmamıştı.

Ama kendini hemen toparladı. Bu şekilde düşünemezdi. Kaybettiği şeye asla sahip olmamıştı ve olumlu olmak zorundaydı. Dalaverelere başvurmuş, kendini kâbus gibi bir duruma sokmuştu. Ve –merdivenlere gerilmiş iple o huzursuz, korkunç gecenin paranoyasını hatırladığında– güvende olduğunu hissetti. En azından şimdilik.

Gerçek miydi o? Hâlâ bilmiyordu. Ama bunu düşündükçe kardeşlerden birinin yaptığına hiç ihtimal vermiyordu. Gözlerinin önüne sürekli bir görüntü geliyordu: Bayan Warren sessizce kapısının arkasında dikiliyordu, görünürde bastonu yoktu. Sert ve hızlı hareket edebiliyordu, Hal bundan emindi. Bastonsuz yürüyebilirdi. Bu imkânsız değildi. Belki de ceza almaktan daha fazlasından kaçmıştı.

Gökyüzü sanki ruh haliyle birlikte kararmıştı, Penzance istasyonuna girdiklerinde kar artık arabanın ön camında doğrudan erimiyordu. Ezra hızla çalışan silecekleri kaparken kar taneleri yapışıp camı lekelemeye, kayıp camın dibinde küçük birikintiler oluşturmaya başlamıştı.

"Pekâlâ..." dedi Hal çekingen bir tavırla. "Teşekkürler Ezra. Beni bıraktığınız için. Sanırım... Yani, artık veda zamanı..."

"Ben bir daha buraya gelmeyeceğim, kastettiğin buysa eğer," dedi Ezra. Pencereden yağan kara baktı. "Ben Harding için elimden geleni yaptım. Benim hayatım artık bambaşka bir yerde ve o hayata devam etmem gerek, buraya dönüp duramam."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Hal. Kalbine bir ağırlık çökmüştü ama annesinin ve ikizinin ortadan kayboluşundan sonra Ezra'nın da attığı adımı düşününce içi umutla doldu. Onlar

her şeyi bırakıp başka bir yerde, hatta Ezra'yı düşününce, başka bir ülkede yeni bir hayata başladılarsa, belki Hal da bunu yapabilirdi, değil mi?

"Pekâlâ... hoşçakalın," dedi Hal yeniden ve kapının koluna uzandı. Bavulunu çamurlu asfalt yolda sürüklerken arkasına bakmadı.

İstasyona girdiğinde her şey tuhaf bir şekilde sessizdi. Birkaç personel, sırt çantalarının üstünde uyuyan ve üstlerine paltolarını örtmüş iki üniversite öğrencisi dışında, personelden de az sayıda yolcu vardı. Peronlardan birinde tren duruyordu ama ışıkları kapanmıştı.

Hal kaşlarını çattı, ne yapacağını bilemiyordu ama seyahat bilgilerinin bulunduğu ekrana baktığında karnına sancılar girdi.

İptal. İptal. İptal.

Arka arkaya bütün trenler. Londra. Exeter. Plymouth. Hiçbiri çalışmıyordu.

"Affedersiniz–" Kaygan avluda nefes nefese koşup istasyon görevlilerinden birinin koluna dokundu. "Neler oluyor? Neden bütün trenler iptal edildi?"

"Duymadınız mı?" dedi adam, şaşkın bir şekilde. "Sahil şeridinde yoğun kar var. Plymouth yakınlarındaki hat kapandı. Kar temizlenene kadar trenler geçemeyecek ve kar da bugün temizlenmez."

"Ama–" Hal, yüzünün iyice solduğunu hissetti. "Ama... ama anlamıyorsunuz. Benim gidecek yerim yok. Geri dönmem gerek."

"Bugün hiçbir tren kalkmayacak," diye tekrarladı adam sert bir dille, başını iki yana sallayarak. "Muhtemelen yarın da kalkmaz."

"Kahretsin."

Hal daha ne yapacağına karar bile vermeden ağır bavulunu yüklenip ıslak yer döşemelerinin üstünde kayarak istasyonun girişine, Ezra'nın onu bıraktığı yere doğru ilerledi.

"Ezra!" diye bağırdı. Kar suluydu ama bavulunun tekerleklerini bağlayıp onu yavaşlatmaya yetti.

"Ezra, bekleyin!"

Ama Ezra'nın arabası artık orada değildi.

Bir an öylece durup düşen kara baktı, onu yormakla tehdit eden paniğiyle savaştı. Ne yapabilirdi? Harding'e telefon mu etseydi? Ama o ve Abel çoktan evden ayrılmış, büyük bir ihtimalle de tam ters yöne gitmiş olmalıydı.

Cüzdanını çıkarmasının bir anlamı olmazdı – içinde ne olduğunu biliyordu: birkaç poundluk bozuk para ve tarihi geçmiş otobüs bileti.

Yabancı bir şehirde tek başınaydı, beş parasızdı ve hava sıcaklığı düşüyordu. Ne yapabilirdi?

Nedenini tam olarak bilmeden kendini çömelip ayak parmaklarının ucunda sallanırken buldu. Kollarını gövdesine sardı, yüzünü dizlerine bastırdı ve içinde aniden büyümeye başlamış olan korkuyu fiziksel olarak korumaya çalışırmış gibi titreyen vücudunda kalan her bir ısı zerresini içinde tutmak için kendini mümkün olduğunca küçülttü.

Hâlâ karın içine çökmüş, bavulunun tutma yerini ona güven veren tek şeymiş gibi kavradığı sırada bir araba kornası gürültüyle çaldı ve Hal öyle bir sıçrayarak ayağa kalktı ki karın içinde neredeyse dengesini kaybedecekti.

Hava çok kararmıştı – göz kamaştıran farların ve motorun homurtusunun dışında bir şey fark edemeyecek kadar karanlıktı.

Sıcaklığı ve fiziksel dürtüleri içinde yorucu bir rahatlama selinin içindeyken otomatik pencerenin ve Ezra'nın "Kibritçi Kız gibi karın içinde çömelmiş ne halt ediyorsun?" diyen kararlı sesini duydu.

"Ezra!" diyerek tökezledi Hal, sulu karın içinde. Ayakları arabaya doğru kayıyordu. "Ah, Ezra, sizi gördüğüme çok sevindim – burada ne yapıyorsunuz?"

"Anayola girmek için arabayı döndürmem gerekti. Asıl önemlisi, sen burada ne yapıyorsun?"

"Yollar kapanmış. Trenler çalışmıyor. Mahsur kaldığımı düşündüm."

"Hımm..." Hal, Ezra'nın yüzünü arabanın ön panelinin ışığında görebiliyordu artık, kaşlarını çatmıştı ve düşünüyordu. "Bu bir sorun... arabaya atlasan iyi olacak."

"Ama beni nereye götüreceksiniz?"

"Düşünürüz. Seni belki Plymouth'ta bırakabilirim, yollar iyiyse tabii. Ya da... Brighton'da yaşıyordun, değil mi?"

Hal başını evet dercesine salladı.

"En kötü ihtimalle de, sonuçta orası benim yolumdan milyonlarca kilometre uzakta değil."

"Gerçekten mi?" Hal, içinin sıcacık bir rahatlama dalgasıyla dolduğunu hissetti. "Ama... ama sizden böyle bir şey isteyemem Ezra. Benzin param da yok."

Ezra başını iki yana salladı.

"Sadece arabaya bin, tamam mı? Kar artıyor. Yola çıkmamız gerek."

43. BÖLÜM

Ezra yolculuğun büyük bir kısmında sessizliğini korudu, kuzeye doğru yavaşça ilerlerken kar gittikçe yoğunlaşıyordu. Kısa süre sonra tek şeritli derin kır yolları beyaza büründü, Ezra keskin virajlardan geçerken yavaşladı ve kamyonların karanlık lastik oyukları bıraktığı anayollarda gittiğinden yalnızca biraz daha hızlı gitti.

Bodmin Moor'a yaklaştıklarında kar iyice kalınlaşmış, ısıtıcının çalışmasına rağmen yoğuşma yüzünden camların iç kısmı buğulanmıştı. Önlerindeki trafik yavaşlamış, görüş mesafesi kısaldıkça ve yolun her iki tarafında kar birikmeye başladıkça sürücüler de hız kesmişti. Ezra parmaklarıyla direksiyona vurmaya başlarken Hal da yan gözlerle ona baktı. Ezra sert bir şekilde yüzünü asmıştı, kahverengi kaşları birleşmişti ve bakışları düşen kar lekeleriyle dolan ön camdan otuz civarında gezinen hız göstergesi, saat ve sonra yeniden ön cam arasında geziniyordu.

En sonunda, hiçbir uyarıda bulunmadan sol şeride çekti ve dörtlülerini yaktı.

"Duruyor muyuz?" diye sordu Hal, şaşkınlık içinde. Saat

altıyı geçmişti. Neredeyse üç saattir yoldalardı. Ezra başını evet dercesine salladı.

"Evet, sanırım öyle. Gözlerim yoruldu. Sanırım durup bir kahve içsek iyi olacak... bir şeyler de atıştırabiliriz. Umarım yeniden yola koyulduğumuzda hava daha iyi olur. En azından muhtemelen yolları tuzlamış olurlar."

Tali yol beyaza boyanmış, aynı kararı veren motorcuların izleriyle dolmuştu. Ezra arabayı yavaşça sürüp arabayı benzin istasyonunun yakınındaki boş alana park etti. Hal dışarı çıkıp bacaklarını esnetti ve hayretler içinde tepesindeki karanlık gökyüzüne, döne döne düşen kar tanelerine baktı. Brighton'da kar pek tutmazdı ve en son ne zaman bu kadar yoğun yağdığını da hatırlamıyordu.

"Haydi." Ezra, ceketinin içinden omuzlarını kaldırdı. "Öyle dikilip durma, donacaksın. İçeri girelim."

Benzin istasyonu sessizdi, boş masalar günden artakalanlarla doluydu ve sıraya girmelerine gerek yoktu. Hal kahveyi ödemeye çalıştı ama Ezra başını iki yana sallayıp tezgâhın üstünden kredi kartını itti.

"Saçmalama. Senin ödemen–" Durdu, bir anda ne diyeceğini bilememişti.

"Ne?" diye sordu Hal, alınmıştı.

Ezra yanıt vermeden önce kahveleri boş bir masaya taşıdı.

"Sen gençsin," dedi en sonunda. "Ve paran yok. Gençler içeceklerini ödememeli. Ben kesin bir şekilde buna inanırım."

Hal güldü ama Ezra'nın uzattığı kahveyi de aldı.

"Alınmadın, değil mi?" diye sordu Ezra, siyah Americano'sunu yudumlarken. Hal başını iki yana salladı.

"Hayır. Ben gencim ve param da yok. Gerçekler karşısında alınamam."

"Bayan Warren'ın çamur gibi kahvesinden sonra düzgün

bir kahve için sana şükürler olsun Tanrım," dedi Ezra çarpık ve hissiz bir gülümsemeyle. Sessizce kahvelerini yudumlarlarken Ezra yeniden konuştu, "Ben sadece şey demek istedi... Seni suçlayamam. Eğer hiç haberin olmadıysa."

Hal'ın kalp atışları yavaşlamış ve durmuş gibiydi, Cappucino'sunu masaya bıraktı.

"Ne... ne demek istiyorsunuz?" dedi en sonunda.

"Neyse," dedi Ezra. Kahvesinden bir yudum daha aldı. Hal, Ezra'nın sakallarının altından boğazındaki kasları gördü. "Beni hiç ilgilendirmez. Ben yalnızca..." Durdu, yeniden kahve içti ve sonra, "Yani... annenin o olmadığını biliyor olsaydın da... seni suçlamazdım... yani, hemen bir şey söylemediğin için."

"Ne demek istediğinizi bilmiyorum," dedi Hal ama göğsünün üstünden boynuna, oradan da yanaklarına akın eden kanı hissedebiliyordu. Büyük bir suçluluk duygusu dev bir utanç dalgası gibi vurmuştu.

"Sorun yok o halde," dedi Ezra. Hal ile göz göze gelmemek için pencereden düşen kara baktı ve ona sakinleşmesi için zaman tanıdı.

"Pekâlâ..." dedi bir iki dakika sonra, sanki geceyi kaplayan gökyüzüyle konuşuyormuş gibiydi. "Sen Maggie'nin kızısın. Ben hâlâ bu gerçeğe alışmaya çalışıyorum. Sen... sen acaba... onun bir süre burada yaşadığını biliyor muydun? Yani, bizimle yaşadığını."

Hal nefesinin kesildiğini hissetti.

"Buraya gelmeden önce bilmiyordum, hayır. Ama Abel bana Maggie adındaki bir kuzenden bahsetti. Ben de böylelikle ikiyle ikiyi topladım. Ben– keşke bana Trepassen'dan bahsetmiş olsaydı."

Ezra dönüp Hal'ın gözlerinin içine baktı. Kendi gözleri kahverengiydi ve anlayışlı bakıyordu.

"Hiçbirimiz için pek mutlu zamanlar değildi. O dönemleri unutmak istemesini anlayabiliyorum."

"Ezra." Hal boğazının düğüm düğüm olduğunu hissetti, derin bir nefes aldı. "Ezra, size bir şey gösterebilir miyim?"

Ezra başını evet der gibi salladı, şaşırmıştı. Hal elini cebine sokup tarot kutusunu çıkardı. İçinde Abel'ın ona verdiği fotoğraf vardı ve ikiye katlanmıştı. Fotoğrafı düzgünce açarken fotoğrafı tanıyan Ezra'nın yüzünde beliren gülümsemeyi izledi ama gözlerinde de hüzün vardı. Ezra fotoğrafa uzanıp ikizi bunu kâğıdın üstünden hissedebilecekmiş gibi yanağına çok nazik bir şekilde dokundu.

"Ezra, siz... siz bu fotoğrafı... kimin çektiğini biliyor musunuz?"

Ezra hafifçe kaşlarını çatarak Hal'a baktı, sanki çok uzaklarda bir yerdeydi ve düşüncelerini şimdiki zamana çekebilmek için çaba sarf etmesi gerekti.

"Özür dilerim, ne dedin?"

"Bu fotoğrafı kim çekti?"

"Hatırladığımdan emin değilim," dedi Ezra yavaşça. "Neden sordun?"

"Çünkü–" Hal derin bir nefes aldı. "Çünkü bence... bence o kişi babam olabilir." Bu sözcükler bir itiraf gibiydi ve Hal, bastırdığından pek haberi olmadığı bir tür gerilimden kurtulmuş gibi rahatladı ama aynı sözcükler Ezra'da hiç yankı bulmadı; yalnızca şaşkınlık içinde Hal'a bakmaya devam etti.

"Neden öyle söyledin?"

"Annemin günlüğünü buldum," dedi Hal. "O gün hakkında yazmış – fotoğrafı çeken kişi hakkında. O kişi hakkında tüm bildiklerim bu kadar – bu ve mavi gözlü olduğu."

"Mavi gözlü mü?" dedi Ezra. Yeniden kaşlarını çattı, Hal'ın ne söylemeye çalıştığını anlamıyordu. "Ama senin gözlerin kahverengi. Bu nasıl oldu sence?"

"Bu da günlükte yazıyor," dedi Hal. Bu konuyu biriyle konuşmak öyle bir rahatlıktı ki her şeyi anlatma hevesiyle sözcükler ağzından birer birer döküldü. "Adamın mavi gözlerinin anne-

min kahverengi gözleriyle buluştuğuna dair bir satır var. Annem Ed adında birinden de söz etmiş, fotoğrafın çekildiği gün Ed'in orada olduğunu söylemiş. Abel'a sordum ama orada dördünüzden başka kimse olmadığını söyledi – tabii şey dışında–"

Sustu. Ezra'nın yüzü değişmişti. Artık tamamen orada ve o andaydı, yüz ifadesinde Hal'ın tam anlamlandıramadığı bir his vardı. Bunun bir tür dehşet olabileceğini düşündü.

"Ama bu doğru değil," dedi Ezra çok yavaşça. Hal başını onaylarcasına salladı. İçinde bir şeyin iyice susup beklemeye başladığını hissetti.

"Tanrım," dedi Ezra. Yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Abel. Ne yaptın sen?"

"Yani... yalan mı söyledi?"

"Evet. Ama onu neden koruduğunu anlamadım."

"Kimi koruduğunu?" diye sordu Hal. Sorunun yanıtını bildiğinden neredeyse emindi ama o adı duymaya ihtiyacı vardı – orada bulunmuş olan, *kesin* olarak söyleyebilecek birinin ağzından duymaya ihtiyacı vardı.

"Edward'ı."

Hal midesinin allak bullak olduğunu hissetti, sanki iskelenin ayağındaki Balerina'ya binmişti ve denizin üstündeki dev yayın üstünde öylesine dönüyordu ki mide bulandırıcı manevralar onu nefes nefese bırakmıştı.

Demek doğruydu.

Yutkundu. Çok tuhaftı. Bütün parçalar onu işaret ediyordu– günlükteki adı, mavi gözleri... ama... ama Hal onunla arasında hiçbir bağ hissetmiyordu ve Ezra onun kuşkularında haklı olduğunu onaylayınca bulantı dışında hiçbir şey hissetmemişti.

O benim babam, diye düşündü, bunu gerçek kılmaya çalışarak. *Edward benim babam – annem neden onca yıl bu konuda yalan söyledi?*

Neden o hiçbir şey söylememişti? Sonuçta Abel her şeyi

biliyor olmalıydı – ya da en azından kuşkulanmış olmalıydı– yoksa sevgilisini Hal'ın sorularından korumak için yalan söylesin ki?

Ama neden yalan söylemişti? Edward kimliğini neden kendi kızından saklamıştı?

Tabii... sakladığı başka bir şey yoksa...

"Edward," dedi Hal, dudakları kurumuştu. "O da mutlaka oradaydı, değil mi? Fotoğrafı o çekti?"

Ezra başını evet dercesine salladı.

"Yani o benim..." Ama o sözcüğü sesli söyleyemedi. Gözlerini kapadı, parmaklarını şakaklarına bastırarak onu *görmeye* çalıştı. Edward'ın yüzünde Hal'a dair hiçbir şey yoktu – ama bu şaşırtıcı olmayabilirdi de. Gözlerini açıp masadaki fotoğrafa baktığında annesinde gördüğü kendi yüzüydü. O annesinin kızıydı, kesinlikle öyleydi.

Sanki annesi tamamen irade gücüyle babasının DNA'sını silmişti.

"Hal... sakın," dedi Ezra kararsızlık içinde. Keyfi büsbütün kaçmıştı ve bu konuşmaya karşı tamamen hazırlıksızdı. Hal, Ezra'nın her bir atomundan ayağa kalkıp gecenin karanlığına karışmak istediğini ama bu durumu çözmek için güçlü durmaya çalıştığını anlayabiliyordu. "Hemen bir sonuç çıkarma, bu yalnızca bir fotoğraf."

Ama Hal, Ezra'ya inanamayacak kadar uzun bir süre boyunca günlüğü okuyup çözmeye çalışmıştı. Ortaya çıkan tek anlamlı sonuç buydu. Edward –o fotoğrafı çeken adam– onun babasıydı. Ve bir nedenden dolayı, Abel bu gerçeği saklamak için elinden geleni yapmıştı. Yalan söyleyecek kadar çaresiz olduğuna göre gerçeklerin bir noktaya gün yüzüne çıkacağını biliyor olmalıydı.

"Anlamıyorum," dedi Hal. Yere baktı. Parmakları kâğıt kahve bardağını eziyordu, kendini zorlayıp bardağı bıraktı. "Neden yalan söyledi?"

"Bilmiyorum." Bir dakika boyunca sessizce oturdular, ardından Ezra büyük bir çabayla elini Hal'ın omzuna attı. "Hal, sen... sen iyi misin?"

"Emin değilim," diye fısıldadı Hal. Ezra'nın eli omzunda dururken parmaklarının sıcaklığını ceketinin üstünden hissetti. Bir anda dönüp Ezra'nın omzunda ağlamak istedi. Kendini tutmaya çalışırken büyük bir sessizlik oldu.

Sonra Ezra elini çekti ve sessizlik bozuldu. Kahvesini aldı, büyük bir yudum içip yüzünü ekşitti.

"Tanrım, keşke düzgün bir içkim olsaydı. Şu anda bir kadeh kırmızı şarap için adam öldürebilirim."

"Yemek bölümünün öteki tarafında restoran var," dedi Hal ama Ezra başını iki yana salladı.

"İçmesem daha iyi. Yeterince yorgunum. Ama tabii sen içmek istersen seni durduran hiçbir şey yok."

"İstemiyorum," dedi Hal çekingen bir tavırla. "Yani, ben içki içmiyorum."

Ezra karton bardağı alıp yeniden kahvesini yudumlarken kahverengi gözleriyle bardağın üstünden Hal'a bakıyordu. Gözleri neredeyse kömür karasıydı, o kadar koyu bir kahverengiydi ki gözbebeği ve irisi iç içe geçmiş gibiydi.

"Bunun arkasındaki hikâye ne peki?"

"Hikâye falan yok," dedi Hal, otomatik olarak savunmaya geçmişti. Sonra kendini kötü hissetti. Artık saklayacak bir şey yoktu, kartlarını göğsüne yakın tutması anlamsızdı. Bu adam kibar davranmış, diğerleri yalan söylerken ona doğruyu anlatmıştı ve görevi olmamasına rağmen onu evine götürmeye çalışıyordu. Hal, Ezra'nın bu dürüstlüğünün karşılığını vermeliydi. "Yani, dürüst olmak gerekirse ufak bir hikâye var. Yani, ben Adsız Alkolikler'den falan değilim ama öğrendim ki... annemin ölümünden sonraydı. İçki içmek artık eğlenceli olmaktan çıktı. Biraz... sorunlarımla başa çıkma yöntemine dönüştü. Ve ben koltuk değneklerini hiç sevmem."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Ezra sakince. Karton bardağa bakarken bulanık derinliklerde bir şey inceliyor gibi görünüyordu. "Maggie her zaman çok bağımsızdı. Bu yüzden bizimle yaşamayı pek sevdiğini sanmıyorum. Bu biraz, yani, bir tür yardım gibiydi sanırım ve annem bunu unutmasına hiç izin vermedi. Minnettar olarak ya da türlü saçmalıklarla sürekli evdeki yerini hak etmesi gerektiğine dair dile getirilmeyen bir his vardı hep."

"Ne–" Hal nefesinin tıkandığını hissetti. "Ezra, siz onu tanıdığınızda o nasıl biriydi?"

Ezra gülümsedi. Hal'a bakmadı ama kahve bardağına bakıp kalıntıları düşünceli bir şekilde karıştırırken ifadesinde hüzün vardı.

"O... eğlenceliydi. Nazikti. Ben onu çok sevmiştim."

"Ezra, sizce–" Yutkundu. Birden o şarabı içmeyi çok istemişti. Belki de bunu Ezra kadar istiyordu. "Sizce benim... bir şey söylemem gerekiyor mu? Edward'a?"

"Bilmiyorum," dedi Ezra. Yüzü aniden ciddileşmişti.

"O neden hiçbir şey söylemedi?"

"Bilmiyor olabilir bence."

"Ama *o* biliyordu. Yani, annem. Annem neden bir şey söylemedi ki?"

"Hal, bilmiyorum," dedi Ezra. Yüzü aniden engel olmaya çalıştığı ama başaramadığı bir duyguyla buruştu. "Hal, bak, normalde müdahale etmezdim ama buna seyirci kalamam ve– söylemeye çalıştığım şey–" Durdu, ellerini saçlarında gezdirdi. "Harriet." Adının tam halini kullanmış olması Hal'ı bir anda durdurmuştu. "Lütfen, lütfen, bu konuyu bırak."

"*Bırakmak mı?* Ne demek istiyorsunuz?"

"Geçmişte bırak. Belli ki annen bunu sana bilerek söylememiş – neden sır olarak saklamayı seçtiğini de bilmiyorum ama kendine has nedenleri olmalı ve belki de bu nedenler çok mantıklıdır."

"Ama–" Hal sandalyesinde öne doğru eğildi. "Ama anlamıyor musunuz? Öğrenmem gerek. *Babam* hakkında konuşuyoruz. Onun hakkında bir şeyler öğrenmeye hakkım yok mu sizce?"

Ezra tek kelime etmedi.

"Üstelik tek sorun annem değil, her şey sorun. Maud'a ne oldu? Neden o ve annem birlikte kaçtılar ve neden Maud ortadan kayboldu?"

"Hal, *bilmiyorum,*" dedi Ezra yavaşça. Ayağa kalkıp benzin istasyonunun önündeki yüksek cam duvara yürüdü, silueti yağan karda ve otoparkın ışıklarında uzadı. Artık yemek bölümünün ışıklarını kısmışlardı, Hal yakında buranın kapanacağını düşündü.

"Maud öldü mü?" diyerek ısrar etti. "Saklanıyor mu?"

"Bilmiyorum!" diye bağırdı Ezra. Bu kez öfkeyle dolu bir haykırıştı bu. Yemek bölümünün karşı tarafındaki üniformalı çocuk kırıntıları süpürmeyi bırakıp şaşkın ve telaşlı bir yüzle onlara baktı.

Hal bir an korkuya kapıldı ama sonra Ezra alnını çok nazik bir şekilde pencereye dayadı, omuzları umutsuzlukla çökmüştü. Hal, o an anladı.

Tabii ya. Yanıtlara duyduğu ihtiyaca o kadar odaklanmıştı ki unutmuştu – bu, Ezra'nın da geçmişiydi. Maud onun ikiziydi, dünyada en yakın olduğu kişi oydu ve Maud hiçbir açıklama yapmadan onunla da irtibatı kesip ortadan kaybolmuştu. Bu belirsizlikle Hal'ın yaşadığından daha uzun süre yaşamıştı.

"Ah Tanrım, Ezra." Hal da ayağa kalktı, Ezra'ya doğru yürüyüp elini uzattı ama sonra omzuna dokunmaya cesaret edemeyip bıraktı. "Özür dilerim, ben düşünemedim – o sizin kız kardeşiniz, sizin de–"

"Onu çok özlüyorum," dedi. Sesinde Hal'ın daha önce hiç duymadığı bir keder, her zamanki o hissiz ve alaycı tavırların-

dan sonra bir türlü inanamadığı derin bir duygu vardı. "Tanrım, onu çok özlüyorum, içimde bir boşluk var. Aşırı kızgınım. Sürekli kızgınım."

Hal aniden Ezra'nın hafifliğinin, hiç bitmeyen alaycılığının, devamlı olarak dudaklarında dolaşan o kuru tebessümün kaynağını anlamıştı. Ezra güldü çünkü gülmeseydi içindeki bir şey, yirmi yıldır tuttuğu o öfke dolu kayıp hissi açığa çıkacaktı.

"Çok üzgünüm." Hal boğazının düğüm düğüm olduğunu hissetti. Kendi annesini, aniden, anlamsızca çekip gidişi karşısında hissettiği öfkeyi düşündü. Ama en azından biliyordu. En azından annesinin saçlarını okşayabilmiş, onu defnedebilmiş, vedalaşabilmişti. En azından o neler olduğunu biliyordu.

"Araba kazasını duyduğumda düşündüğüm şey–" Durdu. Hal, Ezra'nın derin ve titrek bir nefes aldıktan sonra devam etmek için kendini zorladığını gördü. "Buraya kadarmış diye düşündüm, neler olduğunu artık bildiğimi düşündüm ve onu bir daha görmeyecek olmam canımı ne kadar acıtırsa acıtsın, en azından– en azından biliyorsak–"

Durdu. Hal oynadığı bu küçük oyunla bu aileye neler yaptığını, oyununun hiç istemediği bir şekilde gittikçe çığırından nasıl çıktığını bir kez daha düşündü. *Ezra*'ya, şu anda önünde duran ve böylesi bir acıya teslim olmamaya çalışan bu adama neler yaptığını düşündü.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı yeniden. Yüksek masanın sert plastikten sandalyesine kendini bırakıp başını avuçlarına alarak ona gerçekten ne kadar üzgün olduğunu söyleyebilmeyi diledi ama çevirdiği oyunu itiraf etmeden bunu asla yapamazdı. "Ezra, ben... ben çok üzgünüm."

"Bu beni çok kızdırıyor – bu *ziyan*. Maggie. Maud. Kendi evinin önünde yok olup gitmek– nasıl bir hayat ziyanıdır bu?"

"Ezra–"

"İyiyim ben," dedi en sonunda Ezra. Ama Hal, sesinden ve

gözlerini gömleğinin koluyla ovuşturuşundan hiç de iyi olmadığını anlıyordu. Uzun bir nefes alıp Hal'a döndü, hatta çarpık bir tebessüm takınmayı bile başardı.

Yemek bölümünün karşısındaki çocuk yeniden yerleri süpürmeye başlamıştı ve sıcak yemek tezgâhındaki garsonlar ışıkları kapamıştı.

Hal konuşamayacağını anlayınca başını onaylarcasına salladı. Ezra bir an gözlerini kapadı ve Hal aniden kolunu omzuna koyup her şeyin yoluna gireceğini, kız kardeşi hakkında gerçekleri öğreneceklerini söylemek istedi ama bunu yapamayacağını biliyordu. Bu, verebileceği türden bir söz değildi.

"Kötü hava koşulları" –diye böldü anons sessizliklerini ve yüksek kirişlerde tiz bir şekilde yankılandı– "ve yolların kapanması nedeniyle, bu benzin istasyonu sağlık ve güvenlik gereği otuz dakika içinde kapanacaktır. Bütün müşterilerin alışverişlerini tamamlayıp otuz dakika içinde arabalarına dönmeleri rica olunur. Doğabilecek rahatsızlıklardan dolayı özür dileriz."

"Pekâlâ..." Ezra boğazını temizleyip plastik sandalyenin arkasındaki ceketini aldı. "Sanırım zaten yolumuza devam etmemiz gerek. Geç oluyor ve daha gidecek yolumuz var. Başka bir şey ister misin?"

Hal başını iki yana salladı. "Dükkândan bize iki sandviç alacağım," dedi Ezra, "bir kez daha duracak zamanımız yok."

Dışarıda yağan kar durmamıştı; aksine, daha da hızlanmıştı. Ezra spor arabaya binip kemerini takarken başını iki yana salladı.

Belki yirmi dakika boyunca sessizce yol aldılar. Yollar dolu değildi ama görüş mesafesi azaldıkça önlerindeki trafik de yavaşlamıştı. Birkaç kilometre sonra, Hal elini Ezra'nın koluna doğru uzattı ve Ezra başını evet der gibi salladı.

"Gördüm."

Uzakta hareketsiz duran uzun bir kırmızı ışık sırası vardı ve yağan karın içinden zar zor görünüyordu. Trafiğe yaklaştıkça Ezra frene basarak arabayı yavaşlattı, ardından tamamen durdular, arkadaki arabalar da onlara yetişip gecikmenin sinyalini verirken etraflarında risk göstergelerinin sarı ışığı yanıp sönüyordu.

Ezra el frenini çektikten sonra oturup uzaklara baktı. Hal da kendi düşünceleri içinde kaybolmuş, benzin istasyonunda konuştukları üzerinde düşünüyordu. Çok uzunmuş gibi gelse de en fazla beş ila yirmi beş dakika sürmüş bir zamanın ardından ön taraftaki bir sürücü kornaya abanıp uzun ve kederli bir *biiiiiiip* sesi çıkardı. Sanki tepelerin arasında sis sinyali yankılanmıştı. Sonra başka bir sürücü daha kornaya bastı ve sonra biri daha.

Ezra önce saate, sonra benzin istasyonuna giriş trafiğine baktı ve kararını verdi.

"Ben geri döneceğim," dedi. "Bodmin Moor'un üstündeki yolu kapadılar herhalde. St. Noet tarafından geçmeyi deneyelim. Kar daha kötü olabilir ama bu trafik hiç ilerlemiyor. Bence oradan daha hızlı gideriz."

"Tamam," dedi Hal. Ezra tuhaf bir dönüş yaparken kısa bir korna kargaşası yaşandı, ardından Bodmin'den uzaklaşarak geldikleri yola doğru yavaşça yol almaya başladılar.

Hal esnedi. Araba sıcaktı, ısıtıcı çalışıyordu, paltosunu çıkarıp pencereye yasladığı başının altına yastık yaptı. Sonra gözlerini kapadı ve uykuya teslim oldu.

Rüyaları rahatsız ediciydi, Trepassen'ın uzun koridorlarında koşuşturuyordu ve peşinden Bayan Warren'ın bastonunun uğursuz tık tık sesi duyuluyordu. Ne kadar hızlı koşarsa koşsun onu arkasında bırakamıyordu. Sonra kendini bir şekilde yeniden merdivenlerin başında buldu, ipin orada gerili olduğunu bildiği halde takılıp düştü, başını çevirip arkasına bak-

tığında Edward'ı en üst basamakta, başını geriye atmış ona gülerken gördü. Düşünecek zamanı olmuştu, Öleceğim ama düştüğü sırada korktuğu başına gelmedi ve kemik kıran o darbeyi yaşamadı. Bir su sesiyle yaprak ve ölü sineklerle dolu soğuk, çok soğuk bir suya daldı. Yüzeye çıktığında kayıkhanenin, durgun suyun ve çürüyen tahtanın kokusu burnuna dolmuştu. Donmuş suyun içinde çırpınırken yaprakların cıvıklığı tam altında ve etrafındaydı.

İmdat! diye bağırmaya çalıştı ama buzlu su ağzına dolup onu boğmaya başladı.

Şokla ve karanlığın içine doğru çarpan bir kalple uyanıverdi, bir an nerede olduğunu hatırlayamadı ama sonra gördü. Ezra'nın arabasındaydı. Etrafı yüksek bir yolun kenarındaki ceptelerdi, kar yağmaya devam ediyordu ve Ezra kontağı kapamıştı.

"Yine mi duruyoruz?" Hal'ın ağzı kurumuştu ve sözcükler zor çıkıyordu.

"Korkarım öyle," dedi Ezra yavaş yavaş. Çok yorulmuş gibi gözlerini ovuşturdu. "Lanet olası kardan. Üzgünüm, başaramayacağız. Saat sekiz oldu ve daha Plymouth'a bile varmadık."

"Ah Tanrım, çok üzgünüm. Sizin feribot ne olacak?"

Ezra başını iki yana salladı.

"Yetişmeme imkân yok. Aradım, belli bir ücret karşılığında bileti yarına aldırabileceğimi söylediler."

"Yani–yani ne yapıyoruz?"

Ezra hemen yanıt vermedi, yalnızca başıyla geldikleri yönü işaret etti. Hal dudağını ısırdı. Kar arabanın ön camına yumuşak bir pıtırtıyla düşmeye devam etti.

"Üzgünüm," dedi Ezra, Hal'ın yüzündeki ifadeyi görünce. "En azından Brighton'a kadar zorlamaya çalıştım ama çok yorgunum – ve bu çok tehlikeli, bu yolların hiçbiri tuzlanmamış."

"Yani... geri mi dönüyoruz...? Şeye–" Yutkundu. "Trepassen'a?"

"Sanırım buna mecburuz. Geri dönmek o kadar uzun sürmez, güneye giden yollar epey sakin. Yarın yine deneyebiliriz."

"Tamam," dedi Hal. O soğuk eve dönmeyi ve gözlemlediği her şeyin yeniden sahibesi olan Bayan Warren'ı şöminenin başında sallanarak beklerken düşününce ruhu daraldı. Davetkâr görüntü değildi bu. Ama başka bir seçeneği var mıydı–pansiyona mı gitseydi? Bir oda için verecek parası yoktu ve odayı Ezra'nın ödemesini de isteyemezdi.

"Tamam," dedi yeniden, sesini daha olumlu duyurmaya – ve öyle de hissetmeye çalışarak. "O halde Trepassen'a dönüyoruz."

"Muhtemelen çok sıcak karşılanmayacağız," dedi Ezra, kontağın anahtarını çevirdiğinde motorun homurtusu sessizliği bölerken. "Ama en azından donmayacağız."

44. BÖLÜM

Trepassen'a dönmek tuhaftı, birkaç saat önce kurtulduğunuz ağır paketi yeniden yüklenmek gibiydi, üstelik paket iplerinin bıraktığı su kabarcıkları da hâlâ tazeydi. Ya da önceden vıcık vıcık olan ve gitgide iyice nahoş bir hal alan ıslak ayakkabılarınızı yeniden giymek gibiydi.

Anayola açılan kapı aralıktı ama bahçe yoluna saptıklarında, Hal uzun beyazlığın lekesiz olduğunu gördü. Saatlerdir bu yoldan hiçbir araba geçmemişti. Ne Abel ne de Harding evden ayrılmayı düşünmüştü ya da Hal ile Ezra'nın yola koyulmalarının hemen sonra çıkmışlardı ve geri dönmemişlerdi.

"Hiç ışık yanmıyor," dedi Ezra fısıldarcasına, bahçe yolunun son kıvrımını dönerlerken. Beyaz işaret kayalarını görmek zordu, yalnızca koruluk yolu düşen kardan koruduğu için ağaçların altında kalan kısımlar görünüyordu. Ezra yoldan kaymamak için hızını iyice düşürdü. "Bayan Warren yatağında olmalı."

Güzel, diye düşündü Hal yalnızca ama bunu söylemedi.

Verandanın önüne park ettiler, Ezra kontağı kapadı ve ikisi bir süre öylece oturdu. Hal'ın gözünün önünde dövüş öncesi

iki sporcunun görüntüsü vardı, yumruklarını bağlıyor, ağız koruyucularını takıyorlardı. Tek fark, Hal'ın dövüştüğü kişinin Ezra olmamasıydı.

"Hazır mısın?" dedi Ezra, kısa bir kahkaha atarak. Hal gülümsemedi. Yalnızca başını onaylarcasına salladı ve ikisi birlikte yağan kara çıktılar.

Kapı kilitliydi ama Ezra, verandanın korunaklı oturma alanını şekillendiren düz taşlardan birini kaldırdı ve Hal taşın altındaki kocaman, kararmış anahtarı gördü – başka bir çağdan kalmış gibiydi, en az on beş santimdi. Ezra, anahtarı kilide sokup dikkatlice çevirdikten sonra nefes alan karanlık eve girdiler.

"Bayan Warren?" diye seslendi Ezra usulca, yanıt gelmediğini görünce daha yüksek sesle, "Bayan Warren?" diye tekrarladı. "Benim, Ezra."

"Sizce Harding ve Abel gittiler mi?" diye fısıldadı Hal. Ezra başını evet der gibi salladı.

"Sen uyurken Harding mesaj attı. Yol kapanmadan önce Bodmin Moor'a varmış, Exeter yakınlarındaki pansiyona sığınmışlar."

"Çok özür dilerim," dedi Hal. Vicdan azabı çekiyordu. "Benim hatam – Penzance yoluna girmeseydiniz..."

"İş işten geçti," dedi Ezra kısaca ama Hal'ın daha önce gördüğü o bastırılmış öfke kaybolmuş gibiydi ve Ezra'nın sesinde yalnızca teslimiyet vardı. "Bak Hal, çok geç oldu ve seni bilmem ama benim canım çıktı. Ben odama çıksam olur mu?"

"Tabii," dedi Hal. "Ben de uyumaya gideceğim."

Kısa ve tuhaf bir sessizliğin ardından Ezra Hal'a beceriksiz ve fazla sert bir şekilde sarılınca Hal'ın yüzü Ezra'nın ceketine sürtüldü ve kemikleri sızladı.

"İyi geceler Hal. Yarın..."

Durdu.

"Yarın?" diye tekrarladı Hal.

"Mümkün olduğunca erken yola çıkalım, tamam mı?"

"Tamam," dedi Hal. İlk merdiveni birlikte çıktılar, ardından sahanlığı geçtiler ve ayrı yollara saptılar.

Hal çatı katının kapısını açtığında küçük odası tıpkı bıraktığı gibiydi – perdeler açık olduğu için karlı soluk ışık parmaklıklı pencerelerden içeri sızıyordu, yatak örtüleri dağınıktı ve sahanlıktaki patlak ampul bile aynıydı.

Kovada birkaç parça kömür kalmıştı ve sabah Bayan Warren ile karşılaşacak kadar uzun süre evde kalmayacağını bilmenin verdiği rahatlıkla bir parça gazete alıp kömürleri şöminenin ızgarasına yerleştirdi ve kibrit yaktı.

Kömürler alev aldığında Hal da ateşin önüne kambur bir şekilde oturup çok uzun zaman önce burada aynı şekilde oturan annesinin günlüğünün sayfalarını yırtışını ve günlüğü bulduğundan beri öğrendiği her şeyi düşündü.

Edward. Bu gerçek olabilir miydi?

Öyle olmalıydı –ama onu düşündüğünde, onun o yumuşak sarı saçlarını, özenle kesilmiş bıyıklarını düşündüğünde– hiçbir şey hissetmiyordu. Hiçbir bağ hissi doğmuyordu. Yalnızca annesini hamile bırakıp terk eden, mektuplarını görmezden gelen, onu Bayan Westaway gibi bir kadının merhametine teslim eden adama karşı belli belirsiz bir tiksinme uyanıyordu içinde.

Bir parçası tüm bu bildiklerini bir kenara itip, tıpkı Ezra'nın söylediği gibi yoluna, hayatına devam etmesini söylüyordu. Ama sorular hâlâ içini kemiriyordu. Abel neden bu kadar net bir şekilde yalan söylemişti? Ezra'nın sorduğu aynı soruları Hal'ın sormayacağına mı inanıyordu?

Keşke annesi günlükte Hal'ın babasından bahsettiği yerleri karalamasaydı.

Hal oturup alevlere bakarken kendini yatağa gidemeyecek kadar yorgun hissediyordu. Artık düşünemeyecek haldeydi–

ve uzun süre önce gömülmüş bir gerçeği ortaya çıkarabilsin diye geçmişin kendini tekrar ettiğine, onu buraya, annesinin çok uzun süre önce kıvrılıp oturduğu, alevlerin âşık olduğu çocuğun adını yakıp küle çevirmesini izlediği odasına geri getirdiğine dair tuhaf bir hisse kapılmıştı. Peki bu gerçek neydi?

Yalnızca babasının adı değildi.

Başka bir şey olmalıydı... Ezra'nın canını sıktığını söylediği bir şey ama Hal bunun ne olduğunu bir türlü bulamıyordu. Benzin istasyonundaki konuşmaları sırasında mı söylemişti? O anları düşünüp Ezra'nın söylediği her şeyi gözden geçirdi ama söylediği her neyse, parmaklarının arasından kayıp gitmişti, yakalayamayacağı kadar zayıf bir gerçek olmalıydı.

En sonunda ayağa kalkıp uyuşan bacaklarını esnetti, ateşin sıcağından sonra odanın havası yanaklarını üşüttü. Bavulu yatağın dibinde duruyordu. Cebinde eski tütün tenekesi vardı, açıp kartlarını çıkardı. Hafifçe titreyerek desteyi kesti.

Ona bakan kart Ay kartıydı ve tersti.

Hal kaşlarını çattı. Ay sezgi ve sezgilerine güvenmek demekti. Yol gösteren bir ışıktı ama güvenilmezdi de – çünkü her zaman orada değildi, bazen, en çok ihtiyaç duyduğunuzda gece, delinmesi imkânsız derecede karanlık olurdu.

Ters olması de kandırmak anlamına geliyordu, özellikle de kendini kandırmak. Sizi baştan çıkaracak, yanlış yola saptıracak bir sezgiye işaret ediyordu.

Kendi yalanlarına inanma tuzağına düşme... Annesinin sesi kulaklarındaydı, onu uyarıyordu, hep uyarıyordu. *Sen de onlar kadar inanmak istiyorsun.*

Ve istiyordu. İnanmak istiyordu. Annesinin ölümünden sonra kendini gecelerce kartlarla uğraşırken, her şeye bir anlam vermeye, yanıtları aramaya çalışırken bulmuştu. Saatlerce annesinin kartlarını incelemiş, ellerini üstlerinde gezdirip anlam aramıştı.

Ama o kuşkucu ses, annesinin sesi hep kulaklarındaydı:

Görmek istediğinden ve ortaya çıkarmaya korktuğundan başka bir anlam yok.

Fısıldanan anlamın ve mantığın sesini susturabilecekmiş gibi elleriyle kulaklarını kapattı.

Annesi ne zaman bu kadar alaycı olmuştu?

Batıl inançları olan ve kartları takıntılı bir şekilde okuyan günlükteki o kız, aptalların ve yabancıların falına bakmak için her gün iskeleye giden kadından çok farklıydı. Tarot Hal'ın annesi için bir işti – daha fazlası değil. Bu konuda iyiydi ama yabancılara karşı ne kadar ikna edici konuşursa konuşsun, fala hiçbir zaman inanmamıştı ve kuşkucu tavırlarını Hal'dan hiçbir zaman saklamamıştı. Araştıran, samimi bir genç kız olmaktan çıkıp Hal'ın hatırladığı gözü açılmış, yorgun kadına nasıl dönüşmüştü?

Onlar sihirli değil, tatlım, demişti bir keresinde Hal'a, sorduğu soruya yanıt olarak. Hal en fazla dört ya da beş yaşındaydı. *Hepsiyle istediğin gibi oynayabilirsin. Bunlar yalnızca güzel resimlerden ibaret. Ama insanlar hayatın... bir anlamı varmış gibi davranmayı seviyor sanırım. Bu onları mutlu hissettiriyor, daha büyük bir hikâyenin parçası olduklarını düşündürüyor.*

Kafası karışan Hal bu durumda insanların onu neden her gün görmeye geldiğini sormuştu. Bunların hiçbiri doğru değilse neden ona para veriyorlardı? *Maç izlemeye gitmek gibi,* diye açıklamıştı annesi. İnsanlar bunun doğru olduğuna inanmak istiyorlar. Benim işim de doğruymuş gibi davranmak.

Günlükteki kız öyleymiş gibi davranmıyordu O âşıktı – kartların gücüne ve kaderin gücüne âşıktı. O inanmıştı. Peki değişen neydi? Bu güce inanmaktan vazgeçmesine neden olan şey neydi?

Görmediğim bir şey var, diye düşündü Hal ve Ay kartını alıp parlak küredeki gölgeli yüze baktı. *Kaçırdığım bir şey.*

Bu her neyse, ulaşılmaz bir noktadaydı ve Hal en sonunda kartları bırakıp giysileriyle yatağa girdi ve uyumaya çalıştı.

Uykuyla uyanıklık arasındaki o bilinmez diyara sürükleniyordu, ateşin ışığı gözkapaklarında desenler çiziyordu ve tam uykuya dalmak üzereydi ki gözünün önünde bir görüntü canlandı.

Bir albüm. Kapağında ya da sırtında hiç yazı bulunmayan düğünçiçeği sarısı bir albüm.

Onun değildi ve nereden çıktığını da bilemiyordu ama... ama bir şekilde tanıdık gelmişti. Bunu daha önce görmüştü. Ama nerede?

Oturdu, odanın soğuk havasını ensesinde hissetti, albümü nerede gördüğünü hatırlamak, bilinçaltının onu neden şu anda kurcaladığını çözmek için parmaklarıyla kapalı gözkapaklarına bastırdı.

Tam vazgeçip arkasına yaslanarak yorgun hayal gücüne teslim olacağı sırada aniden aklına bir şey geldi. Bir resim değildi bu – bir kokuydu. Toz kokusu, örümcek ağı kokusu, eprimiş deri kokusu. Parmaklarının arasındaki kalın, yapış yapış plastiğin hissi. Ve o an anladı.

Trepassen'daki ilk sabahtı. Çalışma odası zamanda donmuş gibiydi, karıştırmaya başladığı yüksek rafta bu albümü gördüğü sırada kopan gürültüyle bölünmüştü.

Fotoğraflar. Belki de ona kayıp bir şeyi göstereceklerdi. Edward'ı belki, genç bir adamken. Ya da annesini.

Fotoğraflardan da fazlası vardı – tozun içindeki ayak izleri.

Trepassen'daki ilk gecesinde ya da bir hafta önce, biri o çalışma odasında oturup fotoğraflara bakmıştı. Nostalji de yapmış olabilirdi ama Hal şu ana kadar tanıdığı bütün insanların arasından yalnızca Westawaylerde geçmişe özlemin zerresi olmadığını düşünmüştü. Onlar için geçmiş hiç de altın hatıralarla dolu mutlu bir yer değil, acıyla dolu bir mayın tarlasıydı. Hayır, Abel, Ezra, Harding, Edward ya da diğerlerinden her-

hangi biri bu albümü raftan indirmiş olsaydı, bunun çok daha işlevsel bir nedeni olurdu. Hal bir anda bu nedeni öğrenmek için can attı.

O albümde birinin görmek, kontrol etmek ya da yok etmek istediği bir şey vardı. Ama neden?

Ezra ile birlikte yarın sabah ilk iş olarak evden ayrılacaklarsa, bunu öğrenmek için bir şansı daha asla olmayabilirdi.

Bacaklarını yataktan sarkıtıp serin geceden korunmak için yeniden paltosunu giydi ve soğuk ayakkabılarına çıplak ayaklarını geçirdi. Sonra çatı katının kapısını açıp parmak uçlarında sessizce merdivenlerden indi.

İlk sahanlıkta durup etrafa kulak kesildi ve kulağına hiçbir horlama sesi gelmedi. Ezra uyuyorsa –ki uyuyor olmalıydı çünkü ayakta uyuyacak kadar bitkin görünüyordu– sessiz uyuyor demekti.

Sonra karanlığın içinde koridora indi.

Işığı açmaya cesareti yoktu ama ev artık o ilk sabahki gibi yabancı bir labirent değildi ve ışığa da ihtiyacı yoktu; antrenin pencerelerinden sızan belli belirsiz ışık salona giden yolu, kütüphaneyi, bilardo ve ayakkabı odasını bulması için yeterliydi. Bölme görevi gören bir kapıyı geçtikten sonra solunda kahvaltı odası vardı, pis bulaşıklar hâlâ masanın üstünde duruyordu. Bunu gören Hal bir an duraladı – Bayan Warren onlar gittiğinden beri *herhangi bir şey* yapmış mıydı? Ama şimdi durup bunu düşünecek zamanı yoktu.

Bir sonraki kısım en tehlikeli olandı, çünkü sağında Bayan Warren'ın oturma odası vardı ve Hal'ın onun nerede uyuduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Tabii uyuyorsa. Gece yarısı olmasına rağmen hâlâ uyanıksa ve tıslayan ateşin önündeki sandalyesinde sallanıyorsa buna hiç şaşırmazdı.

Seranın taş zemini soğuk ve riske giremeyeceği kadar gürültülüydü. Ama etrafından dolaşacak bir yol da yoktu – çalışma odasına giden tek yol buydu ya da en azından Hal'ın bildiği

tek yol buydu. En sonunda eğilip ayakkabılarını çıkardı, kırağı kaplı döşeme taşlarının üstünden parmak uçlarında ilerlerken çıplak tabanlarını ısıran soğuk karşısında yüzünü buruşturdu.

Artık serayı geçmiş, uzaktaki küçük hole ulaşmıştı ve eli çalışma odasının kapısındaydı.

Çalışma odasına girdiğinde ikinci kez zamanda geriye gitmiş gibi hissetti. Eskiyen halının üstünde yürürken yılların tozu ayaklarının altında yumuşacıktı, ona tek direnen ayak parmaklarının altında ezilen küçük sineklerin ya da rüzgârla taşınan yaprakların hışırtısıydı.

Oda karanlığa gömülmüştü, Hal'ın yeşil şapkalı masa lambasını el yordamıyla yakmak dışında bir seçeneği yoktu. Lamba çok eskiydi, kumaş kaplı kordonu yıpranmıştı ve en azından savaş öncesine ait olduğunu düşündü ama pirinç düğmeyi bulup bastığında ışık hiç itiraz etmeden yanarak odayı yumuşak, yemyeşil ışığıyla aydınlattı.

Buraya son gelişinden beri basamaklara hiç dokunulmamıştı, üstlerindeki ayak izleri hâlâ görünüyordu. En üstte de alelacele koyduğu albüm duruyordu, tam köşeden odaya doğru çıkıntı yapmıştı.

Hal'ın kalbi küt küt atıyordu, ayağını kütüphanenin basamaklarına, diğer kişinin ayak izinin üstüne koyup bastı, bir basamak ve sonra bir basamak daha çıktı, ta ki eli yumuşak, sarı sırta dokunup albümü onu bekleyen kollarına alana kadar.

Yeniden çalışma masasına indiğinde berjere oturup masa lambasını albüme doğru eğdi. Sonra, ürpertiye benzeyen bir hisle albümün usulca çıtırdayan sırtını açtı.

Fotoğraflar hatırladığı kadar net ve eskiydi. Bebek Harding insanı kaşındırıyormuş gibi görünen süveterinin içindeydi ve tombik bir gıdısı vardı, Harding parlak bir üç tekerlekli bisik-

lete biniyordu, birkaç sayfa sonra Abel ilk kez görünüyordu: *A. L. 3 aylık.*

Ama bu kez başlık ona bir şey hatırlattı. Al. Neden? Hal, tam aklını çalıştırmaya çalıştığı sırada hatırlayıverdi – annesinin günlüğündeki yazıda Maud, ağabeyine Al diyordu. Hal o sırada bunu düşünmemişti ama şimdi bir anlam kazanmıştı.

Albümün yapraklarını bu kez daha hızlı bir şekilde çevirdi, Abel'ın sahilde emeklediği, topla oynadığı yaprakları geçti; Fransa'daki ya da İtalya'daki tatilde Harding ile Abel'ın bir Avrupa kilisesinin basamaklarında ciddi bir ifadeyle oturdukları, ellerinde dondurma tuttukları fotoğrafları geçti; ailecek geçirilen Noel'i ve ardından...

Yan yana kundaklanmış iki küçük bebek. *Margarida Miriam (l) ve Ezra Daniel, 2 günlük.*

Uyuyorlardı, gözleri sıkı sıkı kapanmıştı ve bu şekildeyken, herhangi bir başlık da olmadığı için, Hal kimin kim olduğunu ayırt edemiyordu. Bebekken birbirlerine bu kadar benzeyen ikizlerin büyüdükçe farklılaşması ne tuhaftı. Yüzleri huzurluydu, yüzleri birbirlerine dönüktü ve muhtemelen annelerinin rahmindeyken de durum bundan ibaretti, yaklaşan mücadeleden ve acıdan habersizlerdi.

Maud.

Hal, elini hareketsiz uyuyan o sakin ve küçük yüze koydu.

Neredesin Maud? diye sormak istiyordu. Öldün mü? Kaçıyor musun? Saklanıyor musun? Ama bunu nasıl yapabilirdi– ağabeylerini, *ikizini* bunca yıl nasıl acılar içinde bırakabilirdi?

Yaprağı çevirdiğinde, yeni yeni yürümeye başlayan tombul bacaklı Maud'ın eski püskü bir ahşap köpeği şömine önündeki halının üstünde ittirirken gördü. Hemen yanında Ezra vardı, neredeyse kendisinden bile büyük, devasa bir ayıyla oynuyordu. Birkaç yaprak sonrasında yalnızca Ezra vardı – dört yaşındaydı, güneşte parlayan yepyeni bir bisikletin üstündeydi. Beş yaşındaydı, gülümserken eksik dişi görünüyordu. Hal, Abel'ın

Ezra'nın annelerinin en sevdiği çocuğu olduğu konusundaki kederli yorumunu hatırlayınca başını iki yana salladı.

Maud'ın başka bir fotoğrafını bulmak için yaprağı çevireceği sırada devam etmek, bu küçük kızın onu yutan unutuluşa doğru ilerlediğini izlemek ona çok acı verdi. İç çekip albümü kapadı, parmaklarıyla gözlerine bastırıp başındaki ve kalbindeki acıyı dindirmeye çalıştı.

Aradığı yanıtlar ne olursa olsun, albümde yer alacağını düşünmek büyük aptallıktı. Onu aldığı yere geri koyup yatağına dönmeli, uyumalı ve Ezra'nın geçmişi unutmaya dair verdiği öğüdü dinlemeliydi – uzun yıllar önce olup bitenleri öğrenmeye dair bu takıntısını unutmalıydı.

Ama o ilk sabah albümü kim indirmişti? Kardeşlerden biri mi? Edward mı? Edward eve henüz gelmişti ama buna zamanı olmuş olabilirdi. Diğer tek seçenek Bayan Warren'dı ve bu daha da garip olurdu.

Kesin olan bir şey vardı – annesine dair gerçekler bu yaprakların arasında değildi. Tabii–

Durdu, düşünmek onu yavaşlatmıştı, sonra gözlerini açtı, bulanık görüşü acı içinde yeniden düğünçiçeği sarısı albümün kapağına odaklandı. Albümü yeniden eline alıp yaprakların arasında yavaşça ilerledi, bu belirsizlikle karnına sancılar saplanıyordu, ne görmek üzere olduğundan emin değildi.

Onay yavaş yavaş geldi – tek bir fotoğrafla olmadı bu; her şey odak noktasına ışıkta beliren, ayrıntıları şekilsiz bulanıklıktan sıyrılıp ortaya çıkan bir Polaroid fotoğraf gibi pırıl pırıl açığa çıktı.

Önce ona acı verecek kadar tanıdık gelen yuvarlak, çocuksu bir yüzün hatları belirdi, bebek mavisi gözleri derinleşip siyaha döndü. Kolları ve bacakları uzadı, teni bronzlaştı, samimi ifadesi yerini yavaşça temkinli bir ifadeye bıraktı.

En sonunda, albümdeki son fotoğrafta –İkizlerin 11. *doğum günü*– onu gördü. Koyu renkli, karman çorman kâküllerinin

arasından bakıyordu, kahverengi gözleri mumların parlak yansımasıyla ışıldıyordu, kardeşine o kadar çok benziyordu ki Hal bunu gözünden kaçırdığına şaşırdı.

Margarida. Maud. Hal'ın annesi.

45. BÖLÜM

Hal zaten oturuyor olmasaydı el yordamıyla kendine bir sandalye bulması gerekecekti.

Annesi Maud'dı. *Maud*. Başka hiçbir açıklaması yoktu. O fotoğraflardaki kız, Ezra'nın ikizi, Trepassen'da onun yanında büyüyen kız Hal'ın annesiydi. Buna hiç kuşku yoktu.

Ama – bu çok saçmaydı.

Doğru olmalıydı. Albümdeki fotoğraflar yalan söylemiyordu. Annesinin yüzü gözlerinin önünde parıldıyordu, bebekliğinden ilk okul günlerine, neredeyse ergenliğe girdiği döneme kadar yaprak yaprak fotoğrafı vardı, zamanla Hal'ın gayet iyi tanıdığı o kadına dönüşmüştü. Annesi *Maggie* değildi.

Bunun anlamı... Bunun anlamı Hester Westaway'in anneannesi olduğuydu.

Bu da vasiyetin geçerli olduğu anlamına geliyordu.

Peki ya doğum belgesi? Ya günlük? Ya–

Sonra Hal her şeyi anladı, sanki ay bulutların ardından çıkmıştı. Bulutlu karanlığın içindeki şekilsiz siyah karmaşalar artık aydınlanmış, aniden anlam kazanmış bir manzaranın içinde doğru yerlere oturmuşlardı. Ama Hal haklıysa... eğer

haklıysa en başından beri tüm bu olanlara tersinden bakıyor demekti.

Eğer haklıysa hiçbir şey düşündüğü gibi değildi.

Eğer haklıysa çok ama çok korkunç bir hata yapmıştı.

Kar yağmaya devam ediyordu, Hal yaprakları çevirirken paltosuna iyice sarıldı. Ama bu kez ürpertisinin tek nedeni üşümesi değildi. Kötü bir şeyler olacağına dair bir anda içine doğan histi – geçmişin sırlarının ağırlığı ve aşmak üzere olduğu engel ruhunu daraltmıştı. Tufan.

Bu kez, üstlerindeki sararmış jelatinle rengi solmuş fotoğrafları karıştırırken, bu kez içinde merak ya da nostalji hissi yoktu. Bu kez, bir tavşan deliğinden geçmişe doğru düşmüş gibi hissediyordu.

Çünkü fotoğraflarda gülen ve ikiz kardeşiyle Trepassen'ın bahçelerinde oyun oynayan çocuk Hal'ın teyzesi değildi. Annesiydi –kahverengi gözlerinin Hal'ın gözleriyle aynı olduğu su götürmez bir gerçekti– ama Hal'ın kendi annesi değildi.

Bu da Maggie'nin; Trepassen'a gelen, günlüğü yazan, hamile kalan, evden kaçıp ortadan kaybolan kızın yabancı biri olduğu anlamına geliyordu. Ama Hal, Maggie'nin kızıydı. Bunun başka bir açıklaması yoktu. Hal, kafasında ne hesaplar yaparsa yapsın sonuç hep aynıydı – Maud, Hal'ın doğumu sırasında hamile olamazdı. Hamile olan Maggie'ydi.

Tek bir olasılık vardı ve Bay Treswick'in mektubunu açtığından beri bu olasılık Hal'ın gözünün içine bakıyordu ama Hal bunu göremeyecek kadar körtü.

Hal'ın annesi –onu seven, onu yetiştiren ve onunla ilgilenen kadın– onu doğuran kadın değildi.

Ama neler olmuştu? *Nasıl* olmuştu?

Hal ellerini başına koydu. Çok ağır, çok hassas ve tehlikeli bir yükün altına girmiş gibi hissediyordu. Daracık bir ipin üstünde parmak uçlarında ilerliyor gibiydi ve kollarında nazikçe tik tak eden, patlamaya hazır bir bomba vardı.

Çünkü bu, düşündüğü anlama geliyorsa...

Ama aceleci davrandığı için hata yapabilirdi.

Sakin ol – annesinin sesi kulaklarındaydı. *Hikâyeni oluştur. Ve kartlarını aç – teker teker.*

O halde teker teker açacaktı.

Pekâlâ. Hal'ın emin olduğu şey neydi?

Maggie'nin kaçtığından emindi – bu kadarı günlükten ve Maud'ın mektuplarından apaçık belliydi. Maud, kaçması için ona ocakta ya da şubatta yardım etmişti, birlikte bir hayat kurmak için ikisi de Brighton'a gitmişti. Orada Maggie, küçücük dairenin huzuru ve sessizliği içinde kızını doğurmuştu ve Maud... Maud eve gitmiş olamazdı. Lizzie, bunu çok açık belli etmişti. Maud, evden ayrıldığı andan itibaren ailesini bir daha hiç görmemişti. Demek ki kuzeniyle kalmış, onunla ilgilenmiş, sabretmiş, Oxford'dan gelen kabul mektubunu sevinçle karşılamış ve en sonunda sıranın kendine geleceği sonbaharı beklemeye koyulmuştu.

Ama o sırada, nedeni bilinmeyen bir şekilde, Maggie Trepassen'a geri dönmüştü. *Bir şey* onu geri çağırmıştı – kaçmak için bu kadar çok uğraştığı bir eve geri dönmek için elinde çok geçerli bir nedeni olmalıydı. Çantasını toplamış, bebeğini kuzeniyle bırakmış ve Trepassen'a giden trene tek başına, Lizzie'nin de dediği gibi, yüzünde bir "Jeanne D'Arc" ifadesiyle, "savaşa giden bir bakire," gibi binmişti.

Onu geri döndüren şey para mıydı? Ne kadar didinirlerse didinsinler, daha okullarını bile bitirmemiş olan iki genç kadının, bebek bakmak şöyle dursun, kendi karınlarını doyurup üstüne başına bir şeyler alacak kadar bile parasının olmadığını fark etmeleri miydi? *Annemle babamdan biraz para kaldı,* demişti mektubunda Maud'a. Ama o azıcık para, iskelede kazandıklarına rağmen uzun süre dayanmamış olmalıydı. Kısa süre sonra Maud üniversiteye başlayacaktı ve Hal'a da bakamayacaktı. Belki de Maggie, çocuğuna destek olmak için savaşmaya gitmişti.

Nedeni her ne olursa olsun, her şey tamamen çığırından çıkmıştı. Maggie –Maud değil– ortadan kaybolmuştu. Hal'ı annesiz bırakmıştı ve Maud da onun hayatının parçalarını – evini, iskeledeki küçük standını... ve çocuğunu– toparlamak zorunda kalmıştı.

Doğum belgesinde, kira kontratında ve iskeledeki kapısının tabelasında *Margarida Westaway* yazarken, bu bir bakıma kolay olmuş olmalıydı. Annesi Margarida Westaway'di – bunu kanıtlamak için pasaportu ve doğum belgesi vardı. Bu, tartışmaya açık değildi. Maud, yalnızca kuzeninin hayatının içine sızmıştı.

Ama bunun da ne kadar zor bir şey olduğunu düşününce Hal'ın içi sızladı. Maud her şeyden vazgeçmişti –uğruna o kadar mücadele verdiği özgürlükten, üniversitesinden, zor kazandığı geleceğinden– her şeyden Hal için vazgeçmişti. Kuzeninin çocuğunu sahiplenmişti ve iskeledeki standı tek ama tek bir nedenle almıştı –masaya yemek koyabilmek için, çünkü başka bir seçeneği yoktu.

Günlükteki o samimi, maceraperest kızın Hal'ı büyüten alaycı ve kuşkucu kızdan farklı olduğu apaçıktı. Onlar farklı kadınlardı. Maggie'nin fikrini değiştirdiği yoktu; aslında Maud hiçbir zaman öyle bir şey yapmamıştı.

Maggie'nin Maud'dan alıntı yaparak söylediği şey neydi? *Saçmalıktan başka bir şey değil*, demişti. Bu, Hal'ın ilgisini çekmişti. Gülerek, bunu tam olarak anlamadığı bir şekilde yapılan yorumla bağdaştırmıştı. Ama şimdi anlıyordu.

Şimdi Maud'ın sayfaların arasında bu kadar bariz bir şekilde neden parladığını, yıllara rağmen ona ulaşan bağlantıyı anlıyordu.

Çünkü aralarında bir bağlantı vardı. Maud yalnızca teyzesi değildi – Hal'ın bildiği tek anneydi. Onu kaybettiğinde kendi hayatının dışında, aklın ötesinde, dayanılmaz derecede sevdiği kişi oydu.

Hal'ın kalbinde çırpınan acil sorular vardı. Nasıl. *Neden.*

Ama adım adım ilerlemeliydi... bir tarot falının yavaş ve ölçülü adımlarıyla. Gelen her kartı açıp düşünmeli, hikâyedeki yerini bulmalıydı.

Ve bir sonraki kart... bir sonraki kart Hal'ın tadını anlam veremediği kadar korkunç bir şekilde kaçırdı.

Çünkü bir sonraki kart kart bile değildi: bir fotoğraftı. O fotoğraf. Abel'ın Trepassen'daki ilk gün verdiği fotoğraf.

Hal, Golden Virginia kutusunu cebinden çıkarıp açtı. Fotoğraf üstteydi, ikiye katlanmıştı, fotoğrafı açıp yeni bir bakış açısıyla baktı.

Maud, cüretkâr gözlerle kameraya bakıyordu. Ama fotoğrafta Maggie de vardı. Günlüğü yazan Maggie. Ve o, kameraya bakmıyordu. Masmavi gözleriyle Ezra'ya bakıyordu.

Gözlerimiz buluştu – mavi ve kahverengi...

Hal en başından beri her şeyi yanlış anlamıştı.

Kahverengi gözlerini annesinden almamıştı çünkü annesi sarışındı.

Gözlerini babasından almıştı. Kamerayı tripoda yerleştiren, zamanlayıcıyı kuran ve geri dönüp fotoğraftaki yerini alan adamdan.

Ezra. Daniel.

Ed.

Babası Ezra'ydı.

46. BÖLÜM

Hal'ın telefonu çatı katındaydı, saati yoktu ama evin sessizliğine bakınca gece yarısı olduğundan, hatta muhtemelen gece yarısını da çoktan geçtiğinden emindi.

Ama içinde gerçeklerin bu ağırlığı varken, sorular zihnini kemirip duruyorken yatağına gidemezdi.

Gidebileceği tek bir kişi vardı – ona gerçekleri söyleyebilecek tek bir kişi.

Bayan Warren.

Ezra uyanmadan ona gitmeliydi. Şafak sökene kadar beklerse...

Hal albümü alıp sandalyeyi itti, bir süre öylece dikilip cesaretini toplamaya çalıştı. Merdivenlerdeki ipi, Bayan Warren'ın sesindeki fısıltılı hakaretleri hatırlamıştı – *Git buradan, senin için en doğrusu bu...*

Tıpkı Jeanne D'Arc gibi davranan annesi gibi. Savaşa giden bir bakire gibi.

Maggie'den ona çok fazla miras geçmemişti. Yüz hatları, gözleri ya da saçları, hatta espri anlayışı ve kuşkuculuğu bile ona benzemiyordu. Ama belki annesinin cesaretini almış olabilirdi.

Hal derin bir nefes alıp kendini toplamaya, içinde yaygara koparan soruları susturmaya çalıştı – sonra çalışma odasının kapısını açıp Bayan Warren'ın oturma odasının kapısını çalmak üzere usulca seradan geçti.

İlk başta karşılık gelmedi, Hal bu kez daha sert çaltı ve tam o anda kapı içeri doğru açıldı, sürgüsü çekilmemişti. Küçük oturma odasındaki gazlı şöminenin yandığını ve masadaki lambanın açık olduğunu gördü.

Bayan Warren sandalyesinde uyuya mı kalmıştı?

Sandalye şöminenin önüne çekilmişti, hemen dibinde duruyordu, sandalyenin sırtına atılmış battaniyenin karanlık şekli kambur duran ihtiyar bir kadını andırıyordu – ama Hal dikkatli bir şekilde ilerleyip boştaki elini titreşen karanlığa doğru uzattığında sandalye özgürce öne ve arkaya sallandı. Hal, sandalyenin üstünde iki kırlent dışında hiçbir şey olmadığını gördü.

"Bayan Warren?" diye seslendi usulca. Sesinin titrememesine çalışıyordu ama bu ürkütücü sessizliği bölen tek şey, radyonun yükselip alçalan sesiyle sallanan sandalyenin döşemelerde çıkardığı gıcırtısıydı.

Çalışma odasından sonra oturma odası boğucu derecede sıcaktı. Hal, alnını sildiği sırada ensesinden akan ter damlasını hissetti.

Radyonun sesi oturma odasının arka tarafındaki kapının ardından geliyordu. Hal o tarafa doğru temkinli bir adım attı ama tam o sırada çarptığı küçük sehpanın üstündeki yarım düzine fotoğraf yere saçıldı.

"Kahretsin!"

Sehpayı devrilmeden tutmayı başardı ama fotoğraflar domino taşları gibi art arda düşmüştü. Hal bir an donup kaldı, yüreği ağzına gelmişti, kalbinin telaşla küt küt atışını hissetti.

"Bayan Warren?" dedi titreyen sesiyle. "Özür dilerim, sadece ben geldim, Hal."

Ama kimse gelmedi. Hal, titreyen elleriyle fotoğrafları birer birer düzeltmeye başladı.

Bu sırada, gittikçe büyüyen bir huzursuzluk hissiyle bunların ne fotoğrafı olduğunu gördü.

Ezra. Hepsinde Ezra vardı.

Ezra bebekti, Bayan Warren'ın kollarındaydı, yumuşak elini onun yanağına uzatmıştı.

Ezra yürümeye başlamış, kırlarda koşuyordu.

Ezra genç bir adamdı, dayanılmaz derecede yakışıklıydı, gülümseyişi göz alıyordu, korunmasız ve alaycı bir haylazlık yüklüydü.

Ezra, Ezra, Ezra – kaybolmuş küçük bir oğlan çocuğa yapılmış bir tapınak gibiydi.

Üç erkek kardeşin bulunduğu bir fotoğraf şömine rafında duruyordu. Hiçbirinde Maggie'nin olmaması belki de şaşırtıcı değildi. Maud'ın da tek bir fotoğrafı bile yoktu. Kollarında Ezra'yı tuttuğu fotoğraf dışında Bayan Warren'ın da başka fotoğrafı yoktu.

O çarpık, ihtiyar kalbindeki bütün sevgi, bütün ilgi ve nezaket sanki tek bir kişide birleşmişti ve öylesine ateşli bir hayranlık ışığına dönüşmüştü ki Hal bunun insanın tenini yakabileceğini düşündü.

"Bayan Warren," dedi yeniden, boğazı artık düğüm düğüm olmuştu ama bunun merhametten mi, yoksa korkudan mı olduğunu kestiremiyordu. "Bayan Warren, uyanın, lütfen, sizinle konuşmam gerek."

Ama hiçbir şey olmadı. Sessizlik.

Şöminenin aydınlattığı odayı santim santim gezerken Hal'ın elleri titriyordu. Arka taraftaki kapıya doğru ilerlerken sarı albümü önünde bir kalkan gibi tuttu. Kapıyı itip açmayı düşündü, Bayan Warren'ın kambur bedeninin kapının öteki tarafındaki karanlıkta, tıpkı o gece çatı katının önünde

bekleyip gözlerken olduğu gibi, sessizce durduğunu hayal etti.

"Bayan Warren!" Sesinde artık yalvaran bir ton vardı, hıçkırıklara boğulacak gibiydi. "Lütfen. Uyanın."

Artık kapının dibindeydi. Hiçbir şey olmadı. Ne bir ses ne de bir hareket.

Eli kapıdaydı.

Sonra itti ve kapı açıldı, daracık yatak odasında tek bir ferforje karyola vardı ve ayak ucunda katlanmış çiçekli bir pazen gecelik duruyordu.

Yatağın altında yan yana duran iki keçe terlik vardı, kapının hemen yanındaki askıya bir palto asılmıştı.

Bayan Warren'ın kendisine dair hiçbir iz yoktu.

Hal, kalp atışlarının sakinlediğini, bir anda içinin rahatladığını hissetti ama sonra ruhunu başka bir huzursuzluk kapladı.

Bayan Warren uyumuyorsa ya da oturma odasında da değilse neredeydi?

"Bayan Warren!" diye bağırdı ve gaz ocağının sessiz hırıltısının içinde çıkardığı gürültünün şokuyla sıçradı. "Bayan Warren, neredesiniz?"

Sonra, yatak odasının arka tarafında başka bir kapı daha gördü ve kapı aralık duruyordu.

"Bayan Warren?"

Yatak odasına girdi, attığı her adımda Bayan Warren'ın kutsalına daha da sızdıkça içeri izinsiz giriyormuş hissi daha da büyüdü. Bir parçası, Hal'ın odasına girdiğini öğrendiğinde Bayan Warren'ın öfkesini düşünüp sarsılıyordu ama bir parçası da büyük bir etki altındaydı – konforsuz karyolanın üstündeki duvarda asılı haçı, komodinde duran Ezra'nın fotoğrafını, yatak ucuna katlanıp konmuş küçük, acınası derecede küçük, pazen geceliği gördü.

Geri dönmek istiyordu – ama bu artık imkânsızdı. Bayan Warren'ın ürkütücü dış görünüşünün ardında ne olduğunu öğrenmeye dair hastalıklı bir meraktan fazlası söz konusuydu. Bu bir arzuydu – hayır, yanıtları bulma *ihtiyacıydı*. Yalnızca Bayan Warren'ın verebileceği yanıtları.

Elini uzatmıştı. Tam kapıya varacağı sırada–

"Hal?"

Ses arkasından gelmiş, onu içgüdüsel olarak yerinden sıçratıp arkasına döndürmüştü, gözleri karanlığın içinde fal taşı gibi açılmıştı.

"Kim-kim var orada?"

İlk başta ortalıkta kimse görünmedi, ardından bir şey kıpırdadı – kapının eşiğinde karanlık bir siluet vardı, küçücük odanın içine daldı.

Hal, karın durduğunu konudan bağımsız bir hayretle fark etti, ay doğmuştu ve ince, beyaz ışığı aralarındaki çıplak döşemelere sızıyordu.

"Hal, ne yapıyorsun?" Derin sesinde hiçbir tenkit yoktu, yalnızca endişe dolu bir merak vardı.

"E-Ezra," diye kekeledi. "Ben... ben şeyi arıyordum – Bayan Warren'ı."

Sonuçta doğruydu.

"Neden? Bir sorun mu var?"

"Ben iyiyim," dedi Hal. Ama bu doğru değildi. Kalbi o kadar hızlı ve o kadar sert çarpıyordu ki kulaklarında bir çınlama, kendi düşüncelerini duyabilecek kadar bile susturamadığı bir uğultu hissetti.

Ezra ay ışığına doğru yürüdü, elini Hal'ın elini tutacak ve onu güvene alacakmış gibi öne uzattı.

"Hal, iyi olduğundan emin misin? Çok tuhaf görünüyorsun. Hem elinde ne var – o... kitap mı o?"

Hal, sarı albümü tutmaya devam eden ellerine baktıktan sonra Ezra'ya, *babasına* baktı.

Gözlerinin içine baktığında kendini karanlık, yapraklarla dolu bir suyun içine, kendi geçmişine düşüyormuş gibi hissetti.

Çünkü aniden, tek bir anda, kristalleşen bir anda her şeyi anlamıştı.

Bir keresinde, okuldayken, Hal'ın öğretmeni bir deney yaptırmıştı. Bu deneyde bir şişe suyu donma noktasının altında soğutmuşlar, ardından sert bir şekilde masaya vurmuşlardı. Bu esnada su ânında donmuş, imkânsız bir sertlikle, sihir yapılmış gibi buza dönüşmüştü.

Öylece durup Ezra'nın koyu renkli, parlak gözlerine bakarken, Hal aynı sürecin içinde yeniden yaşandığını hissetti– gövdesinden acı verecek derecede büyük bir soğuk yayılmış, damarlarındaki kanı buza çevirmiş, kol ve bacaklarını katılaştırıp dondurmuştu. Çünkü anlamıştı –en sonunda– ve Bayan Warren'a ne olduğunu öğrenmesine de gerek kalmamıştı.

Bayan Warren'ın o ilk günkü tuhaf ifadesini, Bayan Westaway'in vasiyetini ve Harding'e ilettiği o tuhaf, şifreli mesajı anlamıştı.

Mirasın üslubunu ve yapılan "hatayı" anlamıştı –Bay Treswick'in hatası değildi bu– o hissiz, dikkatli, ufak tefek adamın bu kadar felaket bir hata yapabileceğini nasıl düşünmüştü ki?

Abel'ın Edward'ın göle gittikleri gün orada olduğunu neden inkâr ettiğini, Ezra'nın neden mirasa itiraz etmeyi ya da mirasın yeniden paylaştırılmasını reddettiğini ve bilinçaltını kemirip duran çalakalem yazılmış o tuhaf satırı anlamıştı.

En çok da annesinin neden kendini geçmişinden koparmış olduğunu ve Hal'ı da beraberinde götürdüğünü anlamıştı.

Git buradan, senin için en dogrusu bu.

Bir tehdit değil, bir uyarıydı bu.

Ve Hal bunu çok geç anlamıştı.

47. BÖLÜM

Öylece dikilip birbirlerine bakarlarken zaman sanki yavaşlamıştı. En sonunda konuştuğunda Hal'ın boğazı kurumuş, sesi çatallaşmıştı.

"Bu bir albüm. Ama... ama belki zaten biliyorsunuzdur."

Sözcükleri yumuşak bir dille söylemeye çalışmıştı ama kendine bile yabancı gelmişti. Savunmaya geçmiş gibi, bilinmeyen bir saldırgana karşı kendini korumaya çalışıyormuş gibi kendi kendine sarıldığını fark etti. *Kendine nasıl mukayyet olduğunu düşün Hal,* önemli olan yalnızca bizim onlarda okuduğumuz değildir – *onların bizde okudukları da önemlidir.*

Yüzü sertti, kendini zorlayarak gülümserken genişleyen ağız kenarları yüzünü ekşiten bir ölüm maskesi gibi geldi.

"Şey... ben çok yorgunum..."

Ezra albümü Hal'ın elinden aldı ama gitmeye yeltenmedi. Bunu yapmak yerine elini duvara dayayıp yaslandı ve Hal'ın çıkış yolunu kapadı. Başını yana eğdi, albümün yapraklarını karıştırırken Hal'a gülümsedi.

"Ah... şu tuhaf şey. Tanrım, annemin bu kadar çok fotoğraf sakladığını bilmiyordum."

Hal tek kelime etmeden Ezra'nın yaprakları çevirmesini izledi.

"Bu eski şeye nasıl denk geldin?"

"Ben–" Hal zar zor yutkundu. Kollarını iki yanına bırakarak vücut dilini açtı, rahat görünmeye çalışıyordu. "Uyuyamadım. Okuyacak kitap arıyordum. Çalışma odasına girdim."

"Anladım. Ve... bu arada... fotoğraflara baktın mı?"

Sesi sakin, hatta umursamazdı. Ama bu sözleri söyler söylemez Hal anlamıştı – Ezra biliyordu.

Ezra'da bir şey görmüştü, kendine hâkim olma şekli değişmiş gibiydi, duruşunda belli belirsiz bir farklılık vardı. Standındayken birinin canını sıktığında bu değişim ışığını o kadar sık görmüştü ki yanılıyor olamazdı.

Bunu şimdi de görüyordu.

"Sa-sadece ilk fotoğraflara," dedi Hal. Daha yavaş ve daha dengeli nefes alıp vermeye, kendi sesindeki titremeyi dinleyip bunu dindirmeye, sakin ve yatıştırıcı bir sesle konuşmaya çalıştı. "Neden?"

"Bir nedeni yok," dedi Ezra. Ama artık yapmacık değildi. Gülümsemiyordu ve Hal kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

Git buradan – gidebiliyorken git.

"Yani... Galiba uyumaya gideceğim, kusura bakmazsanız..." Bu sözleri yavaş ve dikkatli bir şekilde, sakin bir sesle, Ezra'nın kenara çekilmesini bekleyerek söylemişti. Ama Ezra yalnızca başını iki yana salladı.

"Hiç sanmıyorum. Bence sen bu albüme baktın."

Uzun, çok uzun bir sessizlik oldu. Hal kalbinin göğüs kafesinde nasıl çarptığını hissedebiliyordu. Sonra sanki içinde bir şeyler kırılıp açıldı ve zehir zemberek sözler bir bir dudaklarından döküldü.

"Bana neden söylemediniz? Biliyordunuz. *Biliyordunuz*. Edsizdiniz. Neden zavallı Edward'mış gibi davrandınız?"

"Hal–"

"Neden annemin – *annemin* kim olduğuna dair–"

Sözlerini bitiremedi. Yalnızca kendini yatağa bırakıp başını ellerinin arasına alarak sarsılarak ağlamaya başladı.

"Bütün hayatım bir yalandan ibaretmiş!"

Ezra hiçbir şey söylemedi, hareketsiz bir şekilde Hal'a baktı ve Hal, içindeki soğukluğun sertleşerek kesinliğe dönüştüğünü hissetti.

"Ona ne yaptınız, Ezra?" Yumuşak bir dille konuşmuştu ama sözcükler kulağa oldukları gibi gelmişti: bir suçlama gibi.

Ezra'nın yüzü ifadesizdi ama gözlerini saklayamıyordu. Hal, güçlü ve parlak ay ışığında simsiyah gözbebeklerinin şokun etkisiyle aniden kocaman olduğunu, ardından küçüldüğünü gördü. Ve o an gerçekleri ortaya çıkaracağını anladı.

"Hata yaptınız," dedi usulca. "Bu gecenin başlarında. Söylediğiniz bir şey gece boyunca içimi kemirip durdu, canımı sıkanın ne olduğunu tam olarak çözemedim. Arabadayken söylediğiniz bir şey olduğunu düşündüm, konuştuklarımızı gözden geçirdim ama öyle değildi. Yemek bölümünde söylediğiniz bir şeydi."

"Hal–" dedi Ezra. Sesi çatallaşmıştı, konuşmak zor geliyormuş gibi boğazını temizledi. Kolunu duvardan inip kollarını önünde birleştirdi. "Hal–"

"Kendi evinin önünde yok olup gitmek, dediniz. *Maud* hakkında konuşuyordunuz Ezra, Maggie hakkında değil. Peki bunu, evi nereden biliyordunuz?"

"Ne demek istediğini–"

"Ah, Tanrı aşkına." Ayağa kalkıp Ezra'ya baktı, başı Ezra'nın göğsüne zar zor geliyordu ama aniden korkusundan kurtulmuştu, artık öfkeliydi. Çok *kızgınım*, dediğini hatırladı Ezra'nın. *Sürekli kızgınım.*

Bu adam onun babasıydı ve Hal da ona kızabilirdi.

"Rol yapmayı bırakın," dedi. Sesi sakindi ve titremeleri

geçmişti. Buydu işte. Hal'ın iyi olduğu konu buydu – insanları okumak, onların vücut dilini okumak. Satır aralarında kendi kendilerine bile kabul etmek istemedikleri gerçekleri okumak. "Hiçbir gazetede olayın evimizin önünde cereyan ettiği yazılmadı – aslında polis bunu özellikle kamuoyuna bildirmek istemedi çünkü insanların kapımıza doluşmasını istemedim. Siz orada değildiniz. Siz hiçbir zaman benim evime gelmediniz. Tabii... gerçekten gelmediyseniz."

"Neyden bahsediyorsun sen," dedi Ezra ama sözcükleri mekanikti, sanki en başından beri saklamaya çalıştığı gerçeği Hal'ın bildiğini kendisi de fark etmişti.

Çünkü Hal bir şey görmüştü. Era'nın gözlerinde *bir şey* görmüştü, daha önce yüzlerce, binlerce kez gördüğü bir bilinç ışığıydı bu. Ve Hal'a haklı olduğunu söylüyordu.

"Siz biliyordunuz," dedi kendinden emin bir tavırla. "Oradaydınız. *Ne yaptınız siz?*"

Ezra uzun, çok uzun bir süre boyunca hiçbir şey söylemedi, sırtı kapıya dönük, kolları önde kavuşmuş şekilde öylece durdu. Yüzünde gölge vardı, ay ışığı Hal'a Ezra'nın yalnızca öfke içinde çatılmış kaşlarını gösteriyordu ama ondan korkmuyordu. Hal, bu adamı okumayı başarmıştı. Ve Ezra korkuyordu. Köşeye sıkışan Hal değildi, *oydu*.

"Ezra, siz benim–" Sözcük boğazına takıldı. "Siz benim *babamsınız*. Sizce öğrenmeye hakkım yok mu?"

"Ah, Hal," dedi Ezra, başını iki yana salladı, öfkesi geçmişti ama ya çok üzgün ya da çok yorgundu, Hal emin olamıyordu. "Hal, ne bok yemeye bu konuyu bir kenara bırakamadın ki?"

"Çünkü öğrenmem gerek. Öğrenmek benim hakkım!"

"Üzgünüm," dedi Ezra usulca. "Çok... çok üzgünüm."

Hal anlamıştı.

48. BÖLÜM

"Annemi siz öldürdünüz."

Gerçek, yüzüne buzlu bir su gibi çarpılarak bütün nefesini kesmişti.

Kendini derin ve siyah bir kesinliğin içine düşüyormuş gibi hissetti.

Sanki en başından beri biliyordu – ama kendi sakin, durgun sesinden duymanın yarattığı şok yine de baskın gelmişti.

Kendini bir anda nefes almaya çalışırken buldu, yavaş yavaş boğuluyordu sanki. Sonra konuşamaz oldu ve başını iki yana sallamakla yetindi – ama bu hareketinin nedeni inanmaması değildi. Doğru *olmamasını* çaresizce istemesiydi.

Ama doğruydu işte. Bunu farkında olduğundan da uzun süredir biliyordu.

Belki de bu eve geldiğinden beri biliyordu.

Yalnızca doğru olmasına dayanamıyordu.

"Maud sana her şeyi anlatacaktı," dedi Ezra kederli bir ifadeyle. "Mektup yazıp anneme senin bunu öğrenmeye hakkın olduğunu ve on sekiz yaşını doldurduğunda sana anlatacağını söyledi. Buna izin veremezdim. Sana doğruyu söylemesine izin veremezdim."

"Onu siz öldürdünüz. Maggie'yi de öldürdünüz."

"Bunu istememiştim. Tanrım, onu *seviyordum* Hal, eskiden seviyordum ama o–" Hâlâ anlamaya çalışıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Bu bir kazaydı ama beni çok, çok *kızdırmıştı* Hal, bunu anlamalısın."

Onları konuştur Hal. Sorular insanların çenesini kapatabilir– açık ifadeler kullan, içlerinde tuttuklarını zaten biliyor olduğunu onlara göster.

"Anlıyorum," dedi ama sözcükler boğazını yakıyordu, söylemesi zordu. Yutkundu. "Bir nedeniniz olmalı."

"Kaçmayı..." Başını öne eğmiş, kendi kendine konuşur gibi yavaş yavaş konuşuyordu. "Trepassen'dan ayrılmayı anlayabiliyordum. Annem hayatı dayanılmaz hale getirmişti ve ben de uzakta, okuldaydım, elimden gelen pek bir şey yoktu. Ama sonra geri döndü. Tanrım, çok farklıydı, çok *soğuktu*, çok serti. Eve geldi – temmuz ya da ağustostu sanırım, ben okulu bitirmiştim. Annem dışarıdaydı, Maggie beni görmeye geldi ve dedi ki..." Kısa, boğuk bir kahkaha attı. "'Lafı gevelemeyeceğim Ed, bu çocuğu desteklemek zorundasın."

"Yani– buna inanabiliyor musun? Bu" –hatırladıkça boğulur gibi olmuştu– "bu düpedüz *küstahlıktı*. Evden kaçıp gitti, hangi cehennemde olduğunu, ne yaptığını merak ettirdi ve sonra özür bile dilemeden bir anda ortaya çıkıp *para* istedi. O yaşadıklarımızdan sonra–"

Kendini yatağa bırakıp başını ellerinin arasına aldı.

"Ah, Tanrım." Hal'ın kendini durdurmasına fırsat kalmadan sözcükler ağzından çıkıveriyordu ve çıkar çıkmaz da kulaklarında annesinin sesi çınladı: Şoka girdiğini onlara asla gösterme, hiçbir şey *insanları tenkit edildiklerinde olduğu kadar savunmaya geçirmez. Sen onların rahibisin Hal. Bu bir tür günah çıkarma. Açık ol – o zaman sana gerçekleri söylerler.*

Daha fazlasını söylemesini engellemek istercesine ellerini ağzına götürdü, şoktan donakalmış gibi Ezra'nın başının üs-

tünden uzaklara baktı. Zihninin küçük, uzak ve işlevsel bir parçası ona fısıldamaya başladı: *Telefonun yanında olsaydı bunları kaydedebilirdin*. Ama çok geçti. Telefonu uzakta, çatı katındaydı, Ezra'ya belli etmeden almasının hiçbir yolu yoktu. Üstelik, şu anda gerçekler daha önemliydi. Öğrenmek *zorundaydı*.

Ezra yeniden konuştuğunda sesi sert ve çatallıydı, başı sanki itiraflarının ağırlığıyla öne eğilmişti.

"Ona biraz yürümeyi teklif ettim. Düşündüm ki evden çıkarsak, mutlu anılarımızın olduğu yerlere gidersek..." Duraksadı, ardından başını iki yana salladı. "Göle gittik. Kayıkhaneyi hep çok sevmişti ama oraya vardığımızda hava çok soğuktu, suyun üstünde buz vardı ve sanki her şey değişmişti. Onu öpmeye çalıştığımda bana tokat attı. *Bana* tokat attı." Bu olana inanamamış gibiydi. "Çok kızdım Hal. Çok kızdım. Ellerimi boğazına sarıp onu öptüm... Onu öptüm ve bıraktığımda da..."

Durdu. Hal duyduklarının dehşetiyle buz kesmişti.

İskeleye vuran suyun buzlu şap, şap sesini ve zavallı Maggie'nin çaresizce can çekişmesini, ayaklarının kaygan tahtalarda debelenişini gözünde çok net canlandırabiliyordu.

Sonra ne olmuştu? Bir beden... ince buz parçalarının arasından soğuk, siyah sulara kaymıştı... cesedi sabitleyip kemikleri gizlemesi için bir kayık kasten delinmişti.

Ve sessizlik. Yirmi yıldan uzun süren bir sessizlik.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Hal, elleri yüzündeydi. "Aman Tanrım."

Ezra Hal'a bakarken gözlerinde yaşlar vardı.

"Üzgünüm," dedi yalnızca.

Sonra ayağa kalktı, Hal'a yaklaştı ve Hal bir anda Ezra'nın onu da öpeceğini sandı.

Ama öpmedi. Sonra Hal, Ezra'nın ne yapmak üzere olduğunu anladı.

49. BÖLÜM

"Ezra, hayır." Hal geri çekilmeye başladı ama Ezra onunla kapı arasındaydı ve Hal yalnızca geri geri, öteki kapıya, odanın uzak tarafındaki karanlığın şıngırtısına doğru gidebilirdi. Burası çıkış mıydı? Yoksa çıkmaz sokak mıydı? Hal'ın bunu bilmesi imkânsızdı. "Lütfen. Bunu yapmanıza gerek yok. Siz benim *babam*sınız, kimseye söylemem..."

Ama Ezra gittikçe yaklaşıyor, yaklaşıyordu.

"Diğerleri anlayacak –geri döndüğünüzü anlayacaklar– arabanın izlerini görecekler. Bayan Warren, o sizi duyacak–"

Ama bu sözleri söylerken bile bir işe yaramadıklarını biliyordu. Bayan Warren oralarda bir yerlerde olsaydı bile, biricik oğlunun diğer cinayetini zaten örtbas etmişti.

Çığlık atmanın bir anlamı yoktu. Kimse onu duyamazdı. Ama beyni ona bunu söylerken kasları yapabilecekleri tek şeyin bu olduğunu söylüyordu. Derin bir nefes alarak ciğerlerini doldurdu ve çığlık attı.

"İmdat! Biri bana yardım etsin, bura–"

Ezra, tıpkı farenin üstüne atlayan bir kedi gibi Hal'ın üstüne atlamıştı, eli ağzındaydı ve sesini boğuyordu.

Hal, Ezra'nın elini sertçe ısırdı, ağzına kan tadı geldi, bir

eliyle komodinde bir şeyler aradı, silah olarak kullanabileceği herhangi bir şey. Lamba olur. Fincan olur. Fotoğraf çerçevesi bile olurdu.

Parmakları bir şey kavradı, kırılan camın şıngırtısını duydu, ardından elinde bir şey olduğunu hissetti, bunun bir lamba olduğunu düşündü ve onunla Ezra'nın kafasına elinden geldiğince sert vurdu. Ampulün paramparça olduğunu ve metal şapkanın gıcırtısını duydu.

Ezra acı içinde haykırmak için Hal'ın ağzını bırakıp elini tuttu, lambayı düşürtmeye çalıştı. Hal, ciğerlerini yeniden doldurdu – ama bu kez, çığlık atmadan önce, Ezra'nın elleri boğazına sarınıp sıkmaya başladı.

Hal son kez komodine ulaşmaya çalıştı – ve sonra vazgeçti. Yapamamıştı. Boğazındaki acı çok büyüktü, ezici bir baskı vardı ve her bir içgüdüsü onu ellerini havaya kaldırıp Ezra'dan kurtulmaya çalışmaya zorluyordu.

Savaşmak artık en önemli şey değildi. En önemli şey nefes almaktı.

Hal ellerini havaya kaldırıp tırnaklarını Ezra'nın ellerine batırarak tek bir nefes alabilmek için parmaklarını gevşetmeye çalıştı ama Ezra öylesine sıkı sarılmıştı ki Hal dayanamadığını, pes ettiğini hissetti. Görüşü siyah ve kırmızı parçalara ayrıldı, kulaklarındaki homurtu karanlığın dalgaları gibiydi ve boğazındaki acı bıçak gibiydi. Kılıç sekizlisindeki gözleri bağlı, bıçak hapsine atılmış, kör, kan kaybeden, tuzağa düşürüşmüş kadının görüntüsü bir an gözlerinin önünde belirip kayboldu. Oda siyaha boyanırken Hal'ın düşünecek zamanı olmuştu, *Ben o kadın değilim. O benim kaderim değil.*

Annesini, ölümün ne kadar hızlı gerçekleştiğini düşündü. Sadece saniyeler sürüyordu, hayatın bu kadar hızlı sönüp gitmesi ne de tuhaftı...

Tekme atmaya devam ediyordu, bilinçli olarak değil içgüdüsel olarak yapıyordu bunu ve kırılan görüntüsünde Ezra'nın

yüzünü, kederden çirkinleşip kare bir hal alan ağzını, burnundan akan gözyaşlarını görebiliyordu.

"Üzgünüm," dendiğini duydu kulaklarındaki uğultuya rağmen. "Çok üzgünüm, bunu yapmayı hiç istememiştim–"

Bacakları artık neredeyse hiç kıpırdamıyordu. Bağırmak, Ezra'ya yalvarmak istedi ama konuşmak şöyle dursun, fısıldayamıyordu bile. Nefes borusundaki baskı çok büyüktü ve içinde nefes kalmamıştı.

Dayan.

Ama dayanamadı. Ezra'nın parmakları onu eziyordu, her şey uzağa, daha da uzağa kayıp gidiyordu.

Savaşmanın bir anlamı yoktu. Ezra fazla güçlüydü.

Hal, Ezra'nın boğazını sıkan ellerinden kurtulmayı bıraktı.

Bu sırada elleri yataktaki bir şeye, boğuşma esnasında komodinden düşen bir şeye çarptı.

Eliyle o şeyi kavradı ve kalan son gücuyle kaldırıp Ezra'nın yüzüne vurdu.

Hal, bu şeyin ne olduğunu anlayamadan kırılan camın sesini duydu–kırılan fotoğraf çerçevesiydi–ve göz çukurunun üstündeki kemikli çıkıntının derinine saplanan kırık cam parçasından fışkıran kanı gördü. Ezra acı içinde çığlık atıp tek elini Hal'ın boğazından çekti, kaşına saplanan cam parçasını hissetmişti ve boşanan kan gözlerini kör ediyordu. Bir an Hal dehşet içinde bakakaldı. Ne yaptığına–camın yaşamsal bir şeye sızacak kadar derine saplanıp saplanmadığına–dair en ufak bir fikri bile yoktu. Ama öğrenmek için duramayacaktı.

Fotoğraf çerçevesini elinden bıraktı, parmaklarını Ezra'nın boğazında kalan eline batırdı ve sonra dizini çekip var gücüyle Ezra'nın kasıklarına vurdu.

Ve Ezra Hal'ı bıraktı.

Hal tökezliyor, nefes almaya çalışıyordu ve nefesi acıyan boğazını yakıyordu. Odanın uzak tarafındaki kapıya doğru ilerledi.

"Ah hayır, yapma!" Hal, Ezra'nın öfkeden boğuk çıkan sesini duydu ama artık çok geçti, istese bile geri dönemezdi.

Kapıya abandığında kapı Hal'ın ağırlığıyla bir anda açıldı ve Hal soğuk basamaklardan yuvarlanıp kendini en sonunda sert bir şekilde merdivenlerin en sonunda buldu.

Hava aşırı karanlıktı. Hal'ın kafasının daha önce çarptığı yeri zonkluyordu, boğazı Ezra'nın saldırısı yüzünden acıyla haykırıyordu.

Yumuşak ve cılız bir şeye çarpmış olmasaydı merdivenlerden düşerken ölebileceğini düşündü.

Ayağa kalkmak için elini kaldırıp avucunun altındaki yumuşak saçları hissedince bunun ne olduğunu anladı. Anladığında da moraran boğazından kaçmaya çalışan iniltiyi boğmaya çalıştı.

Bu, Bayan Warren'dı. Ve Hal parmaklarını yüzünde, gözlüğünde, açık ağzında gezdirdiğinde anladı – Bayan Warren ölmüştü ve buz kesmişti.

Ama daha fazlasını öğrenecek zamanı yoktu. Yukarıda yaralı bir hayvan gibi hantal bir vahşilikle hareket eden, açık kapıya doğru tökezlerken mobilyalara çarpan Ezra'yı duyabiliyordu. Her an buraya inebilirdi ve işte o zaman Hal ölürdü – yaralı olsun ya da olmasın, Ezra Hal'dan çok ama çok güçlüydü ve kör olan gözü bu zifiri karanlıkta çok da büyük bir dezavantaj sayılmazdı.

Hal evin altında bir kilerde olmalıydı. Sorulacak tek soru, burada başka bir çıkış olup olmadığıydı.

Hal ellerini önüne doğru uzatıp temkinli bir şekilde yoğun karanlığın içinde takılarak yürümeye başladığında ayaklarının altındaki şeylerin kayıp gittiğini hissediyordu – şişeler şıngırdıyordu, kutuya benzer bir şeye çarpınca kavalkemiğine keskin bir acı saplandı.

Bayan Warren'ın cesedi o karanlığın içindeydi, gri ay ışığı

zifiri karanlığı delerken birinin boğuk ve hızlı hızlı enfes alıp verdiğini duydu. Ezra da kapıyı bulmuş, taş basamaklardan sendeleyerek aşağı iniyordu.

"Hal," diye seslendi, sesi öyle bir yankılandı ki, Hal kilerin ilk başta sandığından çok daha büyük olduğunu düşündü. "Hal, benden kaçma. Açıklayabilirim."

Hal'ın boğazı istese de yanıt veremeyecek kadar acıyordu ve sesi kısılmıştı – ama yerini belli edecek de değildi. Durdu, duvara yaslanıp Ezra'nın sert nefeslerini dinledi. Yüzü yanlış yöne dönükmüş gibiydi. Hal nefesini tutarak duvar boyunca sessizce ilerledi.

Kafa karıştıran karanlığın içinde bütün yön hissini kaybetmişti ama kiler iki yöne doğru uzanıyor gibiydi: Hal'ın önünden geçiyor ve soluna doğru ilerliyordu. Bayan Warren'ın cesedi ve yukarı çıkan basamaklar sağındaydı. Ezra Hal'ın önünde olmalıydı, daha derinlere doğru ilerliyordu. Hal, duvar boyunca yavaş ve acı dolu bir şekilde ilerlemeye devam ederken sırtındaki nemli tuğlaların ıslaklığını hissediyordu. Ellerindeki kan sıcaklığı, Ezra'ya fotoğraf çerçevesiyle vurduğu sırada elini kesmiş olduğunu düşündü ama hiç öyle bir şey hatırlamıyordu.

"Hal!" Patlayan sesi kubbeli kolonların dört bir yanında yankılandı. O sırada kulak tırmalayan bir sürtünme sesi çıktı. Hal, sağ tarafındaki karanlığın içinde bir alevin yükseldiğini gördü. Ezra'nın başının üstünde tuttuğu çakmağın sarı ışığıydı bu ve karanlığa göz gezdiriyordu.

Ezra alevi söndürmeden önce iki şey oldu.

İlki, Hal'ı görmüş olmasıydı. Hal, bunu Ezra'nın kendisine dönen yüzünden anlamıştı. İğrenç Pierrot maskesi yüzünün bir yarısını beyaz tene, diğer yarısını koyu kana boyamıştı ve gölgeli karanlığın içinde siyah görünüyordu.

Ama Hal kilerin düzenini de görmüştü – tozlu şişelerin ve en uçtaki bahçe kapısına çıkan kubbeli kolonların arasında temiz bir yol vardı.

Bir an donup kaldı, ikisi de çakmağın ışığında birbirine bakıyordu.

Sonra Ezra'nın yüzünde korkutucu bir gülümseme belirdi, çakmağı bırakıp koştu.

Hal da koştu.

Görmeden, nereye gittiğini bilmeden koştu.

Bir kenara atılmış şişelere ve fare kapanlarına takılarak, ayaklarının altında ezilen küçük iskeletlerin çatırtısını ve sıçrayan suyu duyarak koştu. Düştü, yeniden ayağa kalktı ve tüm bunlar olurken arkasından Ezra'nın zafer kazanmış gibi hızlı hızlı nefes alıp verdiğini duydu çünkü Ezra kileri biliyordu, burası onun evi, onun mülküydü ve Hal, Ezra'nın küçük bir çocukken Maud ile birlikte burada saklambaç oynadıklarını anlatışını hatırlıyordu.

Burası onun yuvasıydı.

Ama Ezra yarı kördü ve Hal değildi, üstünlük ondaydı ve artık önündeki bahçe kapısının çatlağından sızan ay ışığının belli belirsiz ışıltısını görebiliyordu. Bir anda hızlanıp dua etti – inanmadığı tanrılara ve hayatı boyunca yerdiği güçlere dua etti, kurtulmak için dua etti.

Artık kapının soğuk metal kolu avucundaydı. Kan yüzünden kayan parmaklarıyla kolu çevirmeye çalıştı, Ezra'nın gürültülü ayak seslerini ve hızlı hızlı nefes alış verişlerini duyabiliyordu ve Ezra gittikçe yaklaşıyordu...

Sonra kapı açıldı. Hal artık dışarıdaydı ve büyüyen ayın neredeyse gün kadar berrak kutsal ışığının altında koşuyor, koşuyor, koşuyordu.

Ayakları onu tepeden aşağı götürüyordu, tam yolu yarıladığı sırada nereye gittiğini fark edip dehşet içinde sendeledi. Arkasına baktı ama çok geçti, Ezra da dışarı çıkmıştı ve Hal'ı görmüştü. Aynı yoldan eve geri dönerse Ezra onu yakalayabilirdi. Gidecek hiçbir şey yoktu ve belki de... belki de, içindeki

küçük bir ses, belki de hep buraya dönmesi gerektiğini söylüyordu. Her şeyin başlayıp bittiği yere. Kayıkhaneye.

Ezra çimenlerin neredeyse ortasındaydı, sürüdüğü ayakları beyaz karın içinde kocaman oyuklar açıyordu. Tam o sırada Hal küçük koruluğun örtüsünün altına girdi ve ellerini kesen çalılıkların arasındaki yavaş savaşına başladı. Ezra ile arasındaki mesafeyi mümkün olduğunca açmak dışında bir düşüncesi yoktu – ama belki de, gölün etrafından dolaşıp öteki tarafa varabilirse anayola çıkıp yoldan geçen bir arabayı durdurabilirdi...

Çizik ve kanayan bacaklarla çalıların arasından çıktığında kendini göl kenarındaki ay ışığı huzmesinin içinde buldu. Arkasından Ezra'nın bitkilerin arasından kendi yolunu açmaya başladığını duyabiliyordu, Hal'dan daha hızlıydı. Hal en kötü kısmı halletmişti – Ezra'nın yapması gereken tek şey onun çizdiği yolu izlemekti.

"Hal," dedi nefes nefese. "Hal, *lütfen.*"

Sesinde öylesine çaresiz bir şey vardı ki bir parçası, *Tamam,* demek istiyordu. *Duracağım. Pes ediyorum.* Ah Tanrım, Hal öyle yorgundu ki...

Önündeki göl pürüzsüz siyahlıktaydı, yer yer beyaz yamalar vardı. Ezra bitkilerin arasından çıkıp geldiğinde, Hal gidecek hiçbir yeri olmadığını anlamıştı.

"Hal," dedi nefes nefese. Yıkılmış gibi bir hali vardı, yüzü kuruyan kandan kararmıştı, gözünün üstündeki yara hâlâ ıslak ve tazeydi. Giysileri böğürtlen çalılarında yırtılmıştı, kolları ve bacakları kesik doluydu. Hal bu kadar dehşete kapılmış ve yorulmuş olmasaydı kendine baktığında kahkahalara boğulabilirdi.

"Dur," dedi Ezra. Kollarını uzattı. "Kaçmayı bırak. Lütfen... lütfen, dur."

Hal ona yanıt vermek istiyordu. Ona bağırmak, Maud'a,

Maggie'ye, Bayan Warren'a yaptıkları için onu paylamak istiyordu. Babasına dair beslediği umutlara karşın böyle bir gerçekle karşılaşmış olduğu için ağlamak istiyordu.

Ama boğazı çok acıyordu. Ezra yavaş ve dikkatli adımlar atarak Hal'ın arkasından yaklaşıp kollarını sert bir şekilde kucaklaşacakmış vaadiyle öne doğru uzattığında, Hal yalnızca başını iki yana salladı, gözlerinden yanaklarına sessizce yaşlar süzülüyordu, Ezra'nın ona sarılmasına asla izin vermeyecekmiş gibi kendini durdurdu.

"Hal, lütfen," dedi Ezra yeniden. Hal gölün buz tutmuş yüzeyine doğru bir adım geri attı.

Buz çatırdadı ama kırılmadı. Hal, bir adım daha geri giderken Ezra'nın yüzündeki temkinli yakarışın bir anda güçsüz, korku dolu bir öfkeye dönüştüğünü gördü.

"Lütfen, yapma," dedi Ezra. "Hiç güvenli değil."

Tehlikeli olan sensin, demek istedi Hal. *Burada, annemle birlikte buzun altındayken seninle olduğumdan çok daha güvende olurum.*

Ama yalnızca başını iki yana sallayıp geriye, daha da geriye bir adım attı ve her defasında kırılan buz sesini duymamayı, gölün buz gibi sularının onu sarmaladığını hissetmemeyi umdu.

Her defasında buz çatlayıp çatırdadı ama kırılmadı.

"Hal, geri dön," diye bağırdı Ezra. Sonra, neredeyse gülecekmiş gibi bir tavırla konuştu, "Tanrı aşkına, ne yapacaksın? Bütün gece orada mı kalacaksın? Geri dönmen gerekecek."

Hal geriye doğru bir adım daha attı. Artık neredeyse adanın ortasındaydı. Oradan uzaktaki kıyıya ve mülkün sınırına başka bir kestirme yol vardı.

"Hal!" diye bağırdı Ezra. Hal, saksağanlar korku içinde uyanıp uçmaya, telaş içinde döne döne ötmeye ve ormanın sessizliğinde üstlerine küçük kar kütleleri düşürmeye başladığında kanatların kopardığı fırtınayı gördü. "Hal, çabuk buraya gel."

Ama Hal, üçüncü ve son kez başını iki yana salladı – ve Ezra o anda buzun üstüne bastı

Buz kırılmamıştı. Hal içinin önce sımsıcak bir dehşet duygusuyla kaplandığını, ardından da, Ezra önce ayaklarına, ardından Hal'a bakıp bunun ne anlama geldiğini fark ederek sırıtınca buz kestiğini hissetti.

"Ah, sen," dedi Ezra, ona doğru yürümeye başladığında. "Ah, seni küçük–"

Ama sözünü hiçbir zaman bitirmedi.

Bir şeyler yırtılırcasına çıkan çatırtının ardından gölün yüzeyi kırıldı. Ezra suyun içine düşerken kafasını deliğin kenarındaki buza çarptı ve siyah yüzeyin altında kayboldu.

"Ezra," diye bağırdı Hal ya da bağırmaya çalıştı ama yırtılan boğazından yalnızca inilti gibi küçücük sesler çıkıyordu ve söylediği ad zar zor anlaşılır türdendi. "Ezra."

Suyun yüzeyinde kısa süreliğine yavaş yavaş baloncuklar belirdi... ve sonra kesildi. Göl hareketsiz ve sessizdi, hiçbir kıpırtı yoktu. Ezra ölmüştü.

50. BÖLÜM

"Aah, ne kadar da şanslıyız," dedi hemşire, Hal'ın perdelerinin kenara doğru çekiştirerek.

"Şanslı mı?" dedi Hal boğuk bir sesle. Başı ağrıyordu ve boğazı hâlâ konuşamayacak kadar canını yakıyordu.

"Ziyaretçiler. Harika bir buket çiçek. Sabahlığını giymene yardım edeyim mi?"

Hal ziyaretçilerin kim olabileceğini düşünürken başını iki yana salladı. Muhtemelen yine polisti ancak Trepassen'daki olayları sayamayacağı kadar, acı içindeki boğazının katlanabileceğinden kesinlikle daha çok anlatmıştı. Üstelik polis gelirken çiçek mi getirecekti?

Hemşire koridora çıkıp aceleyle başka bir hastaya yetişmeye çalıştığı sırada Hal da doğrulup yatağında oturdu, tişörtünü düzeltti, parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdı ve bölmesinin perdelerinin arasından gelecek olan kişiye karşı kendini hazırlamaya çalıştı.

Buna rağmen koridordan büyük bir gerginlikle gelen o iki kişiye hazır değildi. Gelenler Abel ve Mitzi'ydi. Abel'ın kucağında neredeyse kendisinden daha büyük bir buket çiçek vardı, Mitzi de ev yapımı keke benzeyen bir şey getirmişti.

"Merhaba Harriet," dedi Abel çekinerek. Hal yutkunduğu sırada boğazının kıpırdadığını hissetti. "Umarım–umarım sorun değildir, yani bunu anlayabilirim..."

Abel duraksayınca Mitzi araya girdi, pembe yüzü her zamankinden daha da pembeydi.

"Harriet, dürüst olmak gerekirse ikimiz de Trepassen'dan herhangi birini görmek istememeni anlayabiliriz, o yüzden gitmemizi istiyorsan lütfen tereddüt etmeden söyle. Benim yaptığım tamamen bencillik – haberi aldığımda çok telaşlandım. Harding çocuklarla birlikte evdeydi ve Abel nazik davranıp beni bırakmayı kabul etti – ah, hayır, Harriet, lütfen kalkma."

Hal yataktan çıkmaya çabalayıp titreyen bacaklarını yere uzattı, hemen sonra Mitzi'nin kollarındaydı, o kadar sıkı ve yakın bir şekilde kucaklanmıştı ki bir an nefesi kesildi.

"Ah, tatlım," diyordu Mitzi defalarca. "Ah, tatlım, bu nasıl bir işkence, sana anlatamam –o rezil, korkunç adam– inanamıyorum–"

Susup oturdu, Hermes eşarbının köşesiyle gözlerini sert bir şekilde sildi. O sırada Abel bir adım öne geldi.

Abel Hal'a sarılmadı ya da tam olarak sarılmadı; yalnızca elini her iki omzuna koyup ona nazikçe, sanki kırılmasından korkuyormuş gibi sarıldı ve gri gözlerindeki öyle büyük bir hüzünle ona baktı ki Hal boğazının düğümlendiğini hissetti.

"Ah, Harriet," dedi. "Bizi affedebilir misin?"

"Affetmek mi?" demeye çalıştı Hal ama boğazındaki boğukluk sözcüklerini böldü. Anlaşılmak için yutkunup yeniden konuşması gerekti. "Neyi affetmeliyim ki?"

"Her şeyi," dedi Abel ağır ağır. Hal'ın yatak başının karşısındaki küçük ve sert sandalyeye oturdu, Mitzi de yatağın ayak ucuna tünemişti. "Başına bu işlerin açılmasına izin verdiğimiz için. Yirmi yıl boyunca her şeye göz yumduğumuz için. Kalbimin derinliklerinde bir yerde bir tuhaflık olduğunu

biliyordum, hepimiz biliyorduk. Ama Ezra istediğinde çok sevimli, çok eğlenceli olabiliyordu."

"Ama hiçbiriniz gerçeği bilmiyordu?" dedi Hal. Bu öylesine bir ifade değil, bir soruydu ve Abel başını iki yana salladı.

"Annem biliyordu. Ve... bence Bayan Warren da biliyordu, çok büyük ihtimalle."

"Bayan Warren mı?" Mitzi'nin yüzünde dehşet vardı. "Biliyordu ve hiçbir şey söylemedi mi?"

"Ezra'yı seviyordu," dedi Abel sadece. "Annem de seviyordu sanırım, kendi tarzında seviyordu. Bence onlar şey hissetti..." Ellerini iki yana açtı. "İş işten geçmişti sonuçta. Maggie'yi geri getiremezlerdi. Ve düşündüler ki, belki de – beni affet Hal." Derin bir nefes aldı. "Belki de onlar Ezra'nın... kışkırtıldığını düşündüler. Dayanılmaz derecede. Bir aşk cinayeti olarak gördüler belki de."

"Bayan Warren biliyordu," dedi Hal. Boğazı acıyınca yatağının yanındaki sudan bir yudum aldı. "Ezra o yüzden onu öldürdü. Bayan Warren beni uyarmaya çalışmıştı. Ama ben anlamadım. Bunun bir tehdit olduğunu düşündüm. Beni merdivenlerden aşağı düşürüp korkutmaya çalışıyor sandım ama aslında–"

Durdu. Ne diyecekti? Aslında bunu Ezra yaptı mı? Bunu babam yaptı, kendi geçmişimi kurcalamamı engellemek için fırsatçı bir tuzak kurdu mu diyecekti?

"O artık öldü," diye bitirdi cümlesini. Söylemek istediklerinin bir işe yaramayacak olması onu yormuştu. Maud'ı, Maggie'yi, hatta kendisini bile anlayabilirdi. Ezra'nın yaptıklarını affedemezdi ama anlayabilirdi. Onu öfkeden ve çarpık bir aşktan öldürmüştü, daha sonra da kendini korumak, gerçeklerin ortaya çıkmasını engellemek için. Ama Bayan Warren... Hâlâ sormak istediği soruları düşündü –yalnızca Bayan Warren'ın yanıtlayabileceği soruları– ve ağlamak istedi. Bayan Warren'ın o ilk günkü yüzü gözünün önüne gelmişti – her

şeyden habersiz bir grup güvercini takip eden kediyi yaklaşan katliama dair korku dolu bir keyifle izleyen bir çocuğu andırıyordu. O zamanlar kedinin Hal'ın ta kendisi olduğunu düşünmüştü. Şimdiyse anlamıştı – kedi Ezra'ydı. Ve Bayan Warren belki de olacakları tahmin edememişti – tahmin etmiş olsaydı, kesinlikle o bile bir şeyler söylerdi. Ama tehlikeyi görmüştü ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmamıştı. Uyarmaya çalıştığı tek kişi Hal'ın kendisiydi.

Git buradan – senin için en doğrusu bu. Hâlâ fırsatın varken git...

"Geriye kalanlardan gerçeği bilen tek kişi oydu," dedi Hal yavaşça. "Ve Ezra biliyordu... Bayan Warren'ın beni uyaracağını biliyordu..."

Yıllar öncesini düşünüp kayıkhanedeki ilk öfke nöbetinden itibaren domino taşları gibi yıkılan bedenleri saydı. Son domino taşı Hal'ın kendisiydi. Ama bir istisna söz konusuydu... Hal yıkılmamıştı. Yıkılan Ezra olmuştu.

"Abel... Mitzi..." Durdu, ne söyleyeceğini düşündü ve en sonunda ağzından dökülen tek cümle dayanılmaz olana karşı söylenen o yılların klişe cümlesi oldu: "Başınız sağ olsun."

"Senin de başın sağ olsun," dedi Mitzi. Yuvarlak, pembe ve iri yüzünde, Hal'ın tanıştıkları gün hiç tahmin edemediği bir bilgelik vardı. Kendinden epey memnun dış görünüşünün altında sonsuz bir şefkat vardı. "O senin babandı."

Bu sözler karşısında irkilen Hal değil, Abel oldu ve sanki tüm bunlara dayanamıyormuş gibi yüzünü avuçlarının arasına aldı. Hal, ona uzanıp her şeyin yolunda olduğunu ve olacağını söylemek istedi. Babası her kimse, *her neyse* –her neydiyse– onun için savaşmış ve onu korumuş iki olağanüstü annesi olmuştu ve bu konuda çok şanslıydı.

Ama doğru sözcükleri bulamıyordu.

"Daha iyi olduğunda" –Mitzi, Hal'ın dizlerinin üstündeki örtüyü okşadı– "Bay Treswick'in gelip seni yeniden görmesi gerek Harriet."

"Bay Treswick mi?"

"Görünüşe göre... yani, belli ki Bayan Westaway o vasiyeti yazarken ne yaptığını biliyormuş."

"Bay Treswick vasiyeti inceledi," dedi Abel. "Şu anda bildiklerimize göre, vasiyet gayet açık ve net. O miras senin Hal. Hep senindi. Ev senin."

"*Ne?*"

Şok o kadar beklenmedik ki bu sözcük ağzından bir suçlama gibi kaçıvermişti. Hal'ın aklına söyleyecek daha fazla hiçbir şey gelmedi.

Abel başını onaylarcasına sallıyordu.

"Annem senin onun torunu olduğunu biliyordu. Sanırım bu çok açık. Vasiyetnameyle de... yani, sanırım hepimizin sorular sormasını, geçmişi kurcalamaya başlamasını istedi. Vasiyetnamesinde Harding'e söylediği o sözden sonra amacı buydu galiba."

"*Apres moi, le deluge,*" dedi Hal usulca. En sonunda Bayan Westaway'in o vasiyetnameyle neyin fitilini ateşlediğini anlamıştı. Kötü bir niyet vardı, evet, ama korkaklık da vardı. Gerçekler onu o kadar korkutmuştu ki hayattayken yüzleşmeye cesaret edememişti. Bunu yapmak yerine artık acı çekmeyeceği zamanı beklemişti – ve bu felaketi hayatta kalanın başına musallat etmişti.

Hal, bir an Bayan Westaway'in orada öylece yatağa bağlı bir şekilde yattığını, varını yoğunu Bayan Warren'a bıraktığını ve kopacak fırtınayı planladığını hayal etti. Vasiyetnameyi imzalarken zevkten dört köşe olup ellerini ovuşturmuş muydu? Yoksa bunu bitkin bir teslimiyetle ve hayatta kalana karşı merhamet ederek mi yapmıştı?

Bunu asla bilemeyeceklerdi.

"Beni şaşırtan," dedi Abel yavaşça, "Ezra'nın senin mirasın yeniden pay edilmesini teklif etmeni kabul etmemiş olması. Böylelikle yakasını kurtarabilirdi – senin annemizin torunu

olmadığını kabul etmiş olurdu. Bence annem sana bizim gibi açgözlü ve aksi olduğun konusunda güvendi ve gerçeğin ortaya çıkması için mahkemede çabalayacağını düşündü. Mirastan hiç savaşmadan vazgeçeceğini hiç düşünmedi. Sen onun düşünemeyeceği kadar asilmişsin Hal."

"Asil değildim," dedi Hal. Boğazı ağrıyor, sanki konuşmasını engellemeye çalışıyordu ama Hal sertçe yutkunup boğuk bir sesle konuşmak için kendini zorlad. "Ben – Bay Treswick'in mektubunu aldığımda bir hata olduğunu biliyordum. Kafamın en az sizinki kadar karışmış olduğuna sizi inandırdım ama aslında kafam falan karışmamıştı. Buraya gelmemdeki amaç–" Durdu. Buna dayanabilecek miydi? "Hepinizi kandırmaktı. Bilmiyorsunuz – hiçbiriniz bu kadar çabalamanın, bir sonraki ayın kirasının nereden çıkacağını asla bilmemenin ne demek olduğunu anlayamazsınız. Siz zengindiniz ve bu biraz..." Yeniden durdu, parmaklarını yatak çarşaflarına doladı. "Ben bunun kaderin durumları eşitleme yöntemi olduğunu hissettim, birkaç bin poundun sizin için bir anlamı olmayacağını düşündüm – oysa benim için her şey demekti. Tefecilerden kaçıyordum." Bay Smith ve o küçük tehditleri tüm bu yaşadıklarından sonra ne kadar da ufak ve önemsiz görünüyordu. "Ve bunu çözmek için yalnızca birkaç yüz pounda ihtiyacım vardı. Umudum – bir miktar parayla çekip gitmek ve hayatıma yeniden başlamaktı. Sizinle tanıştığım zaman yanıldığımı anladım, mirasın küçük bir şey değil, bütün mal varlığı olduğunu anlayınca da bunu yapamayacağımı anladım. Ama Ezra'nın mirasın yeniden pay edilmesini neden kabul etmediğini sanırım biliyorum."

"Neden peki?" diye sordu Abel. Sesi daha fazla gerçeğin ortaya çıkmasıyla pusuya düşürülmeye tahammül edemeyecekmiş gibi temkinliydi. Hal, onun Penzance istasyonundaki saatin altında el salladığındaki halinden çok daha yaşlı göründüğünü düşündü ama yüzündeki acı ve çizgiler gözlerindeki

nezaketi daha çok ortaya koyuyordu. Hal, kuşkularından ve tüm bunların arkasında zavallı Edward olduğunu düşündüğü için kendinden utandı.

"Sanırım... sanırım Harding'in evi satmasından ve sattığı takdirde ortaya çıkabileceklerden korktu. Göldekilerden."

"Ne demek istiyorsun Harriet?" dedi Mitzi. Öne doğru eğilip elini Hal'ın elinin üstüne koydu. "Ezra ölmeden önce sana bir şey mi söyledi?"

"Sanırım benim"–sözcük içini acıtmış, yaralı boğazına batmıştı – "benim an-annem hâlâ orada, sanırım kayıkhanenin altında, gölde gömülü. Polisten–" Yeniden yutkunup öksürdü, çok konuştuğu için boğazı yanıyordu. "Polisten kayıkhanenin altını taramasını ister misiniz?"

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Abel. "Aman Tanrım. Ve annem yirmi yıl boyunca bununla yaşadı."

Küçük odasının içini sessizlik kaplamıştı, her biri kendi düşüncelerine, kendi hatıralarına, kendi dehşetlerine dalmıştı.

Tam o anda perde zili tıngırdadı ve gözleri kamaştıracak kadar parlak güneşin eğimli ışığı yatağa düştü. Perdelerin açık kısmında önceki o canlı hemşire duruyordu.

"Annesi, babası, maalesef ziyaret saati sona erdi," dedi cilveli bir şekilde. "Yarın görüşürüz isterseniz. Genç hanımefendimizin sesini dinlendirmesi gerek."

"Yalnızca– yalnızca bir dakika," dedi Abel. Ayağa kalkıp pantolonunu düzeltirken sesi titriyordu. Hal, Abel'ın ona gülümserken göz kırptığını gördü. "Özür dilerim, Hal, seni bu kadar uzun konuşturarak düşüncesizlik ettik, senin için çok acılı olduğunu biliyorum. Ama gitmeden önce sana vermem gereken bir şey daha var." Yüzüne kederli bir ifade yerleşti, cebini karıştırıp bir fotokopi çıkardı. "Harriet, sana bunu gösterip göstermeme konusunda kararsızdım ama..." Fotokopiyi uzattı.

"Orijinalini polise verdim, bunu da Bayan Warren'ın eşya-

larının arasında bulduk. Bu... bu bir mektup. Şimdi okumana gerek yok ama... işte..."

Hal şaşırarak fotokopiyi aldı.

"Çok güzel," dedi hemşire. "Ama artık hastamızın dinlenme vakti geldi."

"Yarın yine geleceğim, tatlım," dedi Mitzi, eğilip Hal'ı yanağından öptü. "Bu arada, hastane yemeğinin nasıl olduğunu bilirim." Hal'ın komodinine koyduğu teneke kutuya dokundu. "Ev yapımı kahve ve ceviz, biraz kilo almana yardımcı olur."

"Pekâlâ annesi," dedi hemşire. "Şimdilik gidiyoruz. Ah, yarın döndüğünüzde günlük giysilerini de getirirseniz iyi olur, doktor taburcu olmaya hazır olduğunu söyledi, yarın hemen eve götürebilirsiniz."

"Ah," dedi Hal. Brighton'a yapacağı o uzun tren yolculuğunu, o küçücük evini düşününce içi sıkıldı... "Ben – Mitzi benim annem değil. Yapamam, yani, ben... ben tek başıma yaşıyorum."

"Gelip sende kalacak bir arkadaşın yok mu?" dedi hemşire, şaşkına dönmüş gibiydi.

"Ben yengesiyim," dedi Mitzi, pek de uzun sayılmayacak boyuyla dik durarak, "Harriet'ı kendi evine dönmeye hazır oluncaya kadar *seve seve* evimizde ağırlayabiliriz. Hayır!" Hal'a dönüp tek bir bakışıyla itirazlarını ağzına tıkadı. "Bu konuda tek bir şey duymak istemiyorum Harriet. Hoşçakal, tatlım, yarın yanımızda giysi getireceğiz. Bu arada, o kekin her bir kırıntısını yemeni istiyorum yoksa *benden* çekeceğin var."

Hal, Abel ile Mitzi'nin koridorda kol kola yürüyüşünü izleyip ana koğuşa giden köşeyi döndükleri sırada Abel'ın ona dostane bir şekilde el sallamasına gülümseyerek karşılık verdi. Ama aslında, yastıklarına doğru geri yattığında kendi düşünceleriyle baş başa kalmak içini rahatlatmıştı. Üstüne çöken büyük yorgunluğu hissedince gözlerini kapadı. Boğazındaki

acı, dün doktorun sıraladığı olası sonuçların dehşete düşüren oranı olmadan bile, Mitzi ve Abel'a belli ettiğinden çok daha kuvvetliydi.

Sonuçlar hafif ama kaygı vericiden –ses tellerinde kalıcı bir hasar gibi– tüm ihtimallerin en ciddisi arasında değişiyordu: oksijensizlikten beyinde görünmez bir hasar kalmış olabilirdi ya da çatlayan kan damarlarında pıhtı atabilirdi, bu da boğulmalara, hatta haftalar sonra ölüme bile neden olabilirdi. Ama bu çok nadir görünen bir şeydi, doktor onu buna ikna etmişti. Bu konuda bilgi sahibi olmalı ama endişelenmemeliydi ve aslında Hal endişe etmiyordu – artık etmiyordu.

Tam yastığına yatıp gözlerini kapayacağı sırada parmaklarının altında bir şeyler hışırdadı. O anda elinde hâlâ Abel'ın ona verdiği notu tutuyor olduğunu fark etti. Yavaş yavaş kâğıdı açtı.

Tek bir sayfaydı bu, uzun ve kuyruklu harfler o kadar tanıdık gelmişti ki nefesi kesildi. Annesinin yazısıydı. Günlükteki yuvarlak, şekilsiz karakterler yoktu – Noel kartlarında ve doğum günü kartlarında, alışveriş listelerinde ve mektuplarda görerek büyüdüğü o yazıydı bu. Bu yazıyı görünce günlüğü yazan elin de aynı el olduğunu nasıl düşünmüş olduğuna şaşırdı. Ortak noktalar, birtakım tuhaflıklar ve yapay bir benzerlik söz konusuydu ama mektubun el yazısındaki enerji ve kararlılık kalbini acı dolu bir aydınlanmayla sıkıştırdı.

Anne.

Hal kâğıda odaklanmaya çalıştığı sırada gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark etti. Sanki beklenmedik bir anda annesinin sesini duymuş gibiydi – günlüğün hiçbir zaman yaratmadığı bir şoktu bu.

Kızgınlıkla gözlerini kırpıştırdığında harfler odak noktasına girdi.

8 Mayıs 2013

Sevgili anne,

Mektubun için teşekkürler. İçine iliştirdiğin çek için de teşekkürler –o parayla Harriet'a doğum günü için dizüstü bilgisayar aldım– önümüzdeki yıl üniversiteye gitmek istediği için kendi bilgisayarı olsun istiyordu.

Ne var ki bu mektubumun tek nedeni sana teşekkür etmek değil. Seni bir şeye karşı uyarmak istiyorum.

Sana bu mektubu Hal'a gerçekleri söylemeye karar verdiğimi bildirmek için yazıyorum. Önümüzdeki hafta on sekizini dolduruyor ve kendi hikâyesini bilmeye hakkı var ve ben artık kendi korkaklığımın arkasına daha fazla saklanamam.

Gerçek şu ki ondan çok uzun süre boyunca korktum – Trepassen'dayken Maggie'ye yapabileceklerinden korktum, kaçmamızı engellemesinden korktum, bizi takip etmesinden korktum ve Maggie son defasında geri dönmediğinde ona yaptıklarından korktum. Çünkü biliyordum anne. Hep biliyordum. Maggie'nin yeni doğan bebeğini tek kelime etmeden terk edip gitmesinin imkânı yok. Maggie onunla yüzleşmek için, Hal'ın hak ettiği gelecek uğruna savaşmak için eve geri döndü – ve bir daha geri dönmedi.

Sessiz kaldığın için seni acımasızca suçlamıştım – şimdi de aynı suçları kendim işledim. Polise kuşkularımı anlatabilirdim. Zemini kazmalarını, gölün dibini taramalarını ya da kilerleri arayıp taramalarını isteyebilirdim. Ama bunu yapsaydım ve polis hiçbir şey bulamasaydı Hal'ın velayeti Ezra'ya geçerdi. Bunu yapamazdım anne. Riske giremezdim. Gerçeklerle Maggie'yi kurtaramayacak kadar geç kalmıştım – ama yalanlarla onun çocuğunu kurtarabilirdim.

Ama Hal artık yetişkin olmak üzere ve ben artık bu bahanelerin arkasına saklanamam. Onu kaybetmemin tek yolu ONUN

benimle ilişkisini kesmek istemesi olur. Bunu isterse de onu suçlayamam – Tanrı biliyor ya, ona çok uzun süre yalan söylemiş olsam da kendime geçerli gerekçelerim olduğunu anlatıp durdum. Onu affedilemez bir şekilde kandırdım – ama aslında beni affedebilmesini umuyorum.

Anne, seni affetmeyeceğim çok konu var. Ama buna rağmen son birkaç yıldır sırrımı sadık bir şekilde tuttun ve kararımın nedenlerini bilmeye hakkın olduğunu hissettim. Hal'ın bu bilgiyle ne yapacağını bilmiyorum – kendi karar verecek. Ama sana gelmesi çok olası. Eğer gelirse ona nazik davran.

Sevgiler,
Maud

Hal elindeki mektubu çarşafların üstüne bırakırken gözleri yaşlarla dolmuştu, yılların içinden geçmişe uzanıp annesine sarılabilmeyi çok istiyordu.

Bu mektup Bayan Warren'ın eline nasıl geçmişti? Bayan Westaway mektubu hiç görmüş müydü? Yoksa Bayan Warren buna engel mi olmuştu? Her iki durumda da biri bu mektuptan Ezra'ya söz etmişti. Ezra, hayatında ikinci kez, ama asla son kez değil, kendini korumak için masum bir insanı öldürmüştü.

Keşke, *keşke* annesi o mektubu göndermemiş olsaydı. Bu– bu kadar savaş verdikten sonra, annesini yapmak üzere olduğu şey konusunda uyarmak adına kimliğini saklamaktan vazgeçmek – inanılmaz derecede safçaydı.

Maud Ezra'yı fazla mı küçük görmüştü? Ya da yalnızca Bayan Warren'a fazla mı güvenmişti? Bir süre boyunca yazışmışlardı, bu kadar mektuptan anlaşılıyordu. Belki de yavaş yavaş ona daha çok güvenmişti – annesi şimdiye kadar sırrını sakladıysa ona biraz daha güvenebilirdi, ta ki Bayan Westaway'e tutamayacağı bir sırrı verene kadar.

Ama Hal emin değildi. Bayan Warren'ın onu uyarma gi-

rişimlerinde bir tuhaflık vardı... uzun süredir bastırılmış bir vicdan azabı gibiydi. O oturma odasını, Bayan Warren'ın uzun süre boyunca sevdiği melekleri andıran o küçük çocuğun çerçevelenmiş fotoğraflarını ve bu çocuğun dönüştüğü adamı düşündü.

Belki de o küçük çocuğun uğruna bir mektup yazmıştı– Ezra'yı dikkatli olması, uzak durması konusunda uyarmıştı.

Ancak sonrasında ne yaptığının farkına varmıştı.

Hal olay zincirinin doğru sırasını hiçbir zaman bilemeyecekti. Bildiği tek şey o mektubun sıcak bir yaz gününe, araba frenlerinin gıcırtısına ve annesinin kendi evinin dışındaki anayola savrulmuş cesedine uzanan ihanetler zincirinin ilk hızlı halkası olduğuydu.

Gözlerini kaparken gözyaşlarının gözkapaklarının arasından çıkıp burnunun her iki tarafına doğru süzüldüğünü hissetti. Geri dönüp her şeyi annesine anlatmayı hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu. *Sorun yok. Affedecek bir şey yok. Sana güveniyorum. Seni seviyorum. Bunu değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok. Ne kadar öfke dolu şey* söylediysem, düşündüysem ya da yaptıysam da eninde sonunda sana gelecektim.

"Uyanık mısın, tatlım?" Güneybatı İngiltere aksanı onu daldığı düşüncelerden kopardı. Hal gözlerini açtığında çay servisi arabasının yanında dikilen hademeyi gördü, elinde beyaz porselen bir fincan, diğerinde de metal bir çaydanlık vardı. "Çay?"

"Evet, lütfen," dedi Hal. Burnunun yanındaki yaşları gizlice sildikten sonra, kadın fincanını doldururken gözyaşlarının kalanını gözlerini kırpıştırarak savurdu.

"Aah, ev yapımı kek. Sen ne kadar da şanslısın böyle! Sana bir çay tabağı daha vereceğim," dedi kadın ve Hal'ın kekten cömert bir dilim kesmesine yardım edip komodin tepsisine koydu.

Kadın oradan ayrılıp bir sonraki hastaya gittikten sonra Hal da kekten bir parça alıp dudaklarının arasına koydu, tereyağı kreması dilinde eriyip gitmiş, acıyan boğazına iyi gelmiş, düşüncelerinin acılığının bir kısmını alıp götürmüştü.

Olmuş olabileceklerde kendini kaybedemezdi, yalnızca ileriye, farklı bir geleceğe doğru hareket edebilirdi.

Mektup hâlâ kucağındaydı, onu dikkatlice katlayıp yatağının yanındaki kilitli dolaba koydu. Bu sırada, eli orada duran Golden Virginia kutusuna çarptı, ani bir itkiyle kutuyu açtı, gözlerini kapadı ve kartları kardı.

Gözleri kapalıyken kendini evde, hatta iskeledeki o küçük standında zannedebilirdi. Parmaklarının arasındaki kartların eskimiş yumuşak kenarlarını, birbirlerinin üstüne doğru kayan cilalı arka taraflarını hissetti, her hareketi hayatın olasılıklarını değiştiriyor, farklı sorular sorup farklı gerçekleri ortaya çıkarıyordu.

En sonunda kartlarını avuçlarının arasında tutarak durdu ve desteyi kesip gözlerini açtı.

Ona bakan tek bir kart vardı ve düz duruyordu – kendini kirpiklerine yapılan gözyaşlarına rağmen gülümserken buldu.

Kart, Dünya kartıydı.

Hal'ın destesindeki Dünya kartında uzun, kahverengi saçlı, orta yaşlarda bir kadın vardı ve doğrudan soru soran kişiye bakıyordu. Dik duruyordu, bacakları sert bir şekilde ayrılmıştı ve bir çelengin ortasında duruyordu. Kartın köşelerinde Kader Çarkı'nın dört simgesi vardı – dünyanın, tıpkı bu çark gibi her zaman döndüğü, ne kadar yolculuk edilirse edilsin başlangıç noktasına geri dönüleceği anlamına geliyordu.

Kadın kederli bir perdenin ardından gülümsüyordu. Kollarında dünyanın küresini bir çocuğu tutar gibi tutmuştu.

Hal desteyi keserken aklında hiç soru yoktu ama şimdi yanıtı bulmuştu.

Bu kartı standındaki biri için açmış olsaydı neler söyleyeceğini biliyordu.

Şöyle söylerdi: *Bu kart yolculuğun sonuna geldiğini, önemli bir şeyi hallettiğini, yapmaya koyulduğunu tamamladığını gösteriyor. Dünya dönmüş –döngü tamamlanmış– arayışın sona ermiş. Yol boyunca zorluklara ve acılara göğüs germişsin ama bunlar seni güçlendirmiş – bunlar sana bir şey göstermiş, kendine ve her şeyin içindeki yerine dair bir gerçeği açığa çıkarmış.*

Çünkü dünyayı bu kartta yukarıdan, bir kadının kollarında görmemiz, en sonunda resmin bütününü gördüğünü anlatıyor. Şu ana kadar yolculuk etmiş, görmek istediğinin tek bir parçasını görmüşsün – artık bütün sistemi, dünyayı, dünyanın evrendeki yerini ve bütün bu düzenin içindeki rolünü görebilirsin.

Artık anlıyorsun.

Ve doğruydu. Her şey doğruydu. Ama karta bakarken Hal'ın gördüğü bu değildi – ya da tek gördüğü bu değildi. Çocukken, Hal bu karta farklı bir ad vermişti. Anne adını vermişti.

Tarotta anne kartı yoktu – buna en yakın kart İmparatoriçe'ydi, altın renkli gür bukleleri dişiliği ve doğurganlığı simgeliyordu. Ama Hal karta, dünyayı kollarında tutan kahverengi saçlı, korkusuz kadına bakarken annesinin yüzünü gördü. Onun bilgelik dolu, biraz da alaycı kahverengi gözlerini gördü; becerikli ellerini ve gülümsemesindeki hüznü, şefkati gördü.

Hal, Dünya kartında annesini görmüştü çünkü annesi onun dünyasıydı.

Ama gerçek şu ki dünya çocukken hayal ettiğinden daha tuhaf ve daha karmaşıktı – annesi de öyle.

Kendini bir anda yorgun, aşırı, inanılmaz derecede yorgun hissetti, kekini itip tarot kartlarını kutusuna koydu – yalnızca elinde tuttuğunu dışarıda bıraktı – ve sonra yan yatıp yanağını serin, beyaz yastığa koydu, Maggie'nin tarot kartı kilitli dolabın yanından fırlamış Maud'ın yüzüne bakıyordu.

Gözleri kapandı ve uyku yavaşça onu ele geçirmeye başladı.

Oylece yatarken kapalı gözlerinde şekiller görür gibi oldu– sürüklenen kıvılcımlardan dönüp duran yapraklara, ardından kırmızı-siyah karanlıkta parlak bir kuş sürüsüne dönüşen ateşli şekillerdi bunlar. Hal, Trepassen Konağı'nda daireler çizen, gökyüzünde bağırıp çağıran saksağanları ve eve doğru yol aldıkları o ilk gün Bay Treswick'in söylediği tekerlemeyi düşündü.

Bir taneyse kederdir
İkiyse neşe
Üç tanesi kız demek
Dörtse erkek
Beş tane gümüşken
Altıysa altın
Yediyse sırdır
Söyleme sakın

Ve yıllar boyunca biriken tüm sırları düşündü – günlüğün sayfalarını yırtan Maggie'yi; onu korumak için, kendi babasından zarar gelmemesi için yalan söyleyen Maud'ı düşündü. Babasının tuttuğu sırları, bütün hayatını şekillendiren o zehre dönüşene kadar içinde tuttuğu o suçluluk duygusunu düşündü.

Kıymetli oğullarının ne yaptığına dair o korkunç gerçekle yıllar boyunca yaşayan Bayan Westaway'i ve Bayan Warren'ı, kayıkhanenin yapraklarla kaplı karanlığında yatan o çirkinliği düşündü.

Ve bu kez de kendi sesi; o sert, pürüzsüz, tüm bu olanların değiştiremediği sesi kulaklarında çınladı. *Daha fazlasına yer yok. Daha fazla sır yok, Hal.*

Gerçeğe kavuşmuştu. Ve önemli olan tek şey buydu.

SON